

Giới thiệu Đô Thị Truy Mỹ Ký

Thể loại: kiếm hiệp, sắc hiệp, xuyên không, đô thị,

Mọi tình tiết trong câu chuyện đều là do tác giả tưởng tượng ra mà thôi, nội dung đa phần là hư cấu.

Như có tương đồng, đơn thuần trùng hợp, trùng hợp, trùng hợp...

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cơ duyên

Tám giờ tối, ở đại học Mỹ Thuật Công Nghiệp Hà Nội, ký túc xá, khu nam sinh.

Bên trong một căn phòng, có một tên thanh niên trẻ tuổi nằm dài trên giường, đeo tai nghe lắc lư, nhàm chán nghịch lấy điện thoại.

Hắn là Trương Tuấn, mười chín tuổi lẻ ba ngày, năm nay mới vừa vặn vào học đại học năm nhất.

Bình thường tân sinh viên như hắn giờ này, không phải vui đùa học tập, thì chính là ra ngoài cùng đồng bạn ngắm gái, bay nhảy khắp nơi, thường thức mỹ vị thanh xuân, nào có ai giống hắn, một mình nằm ở phòng cô độc chơi trò chơi.

Trương Tuấn xấu trai nghèo khó, toàn thân phát ra khí tức hèn mọn, không người nào nguyện ý chơi đùa cùng sao?

Sai.

Trương Tuấn cao gầy mét tám, gương mặt được cho đẹp trai, dáng dấp có thể nói không tệ. Gia thế hắn cũng tạm được, không nói giàu có, nhưng cũng dư dả sinh hoạt, đủ cho hắn không phải phiền não ra ngoài làm thêm như mấy tên bạn học.

Trương Tuấn chỉ là ưa thích một mình, hơn nữa bản thân không có cái gì lý tưởng vĩ đại, nên hắn thuần túy chỉ là nằm ở phòng lười biếng chơi game như thế mà thôi.

Nói ngắn gọn, thì chính là một đầu cá ướp muối.

Lúc này, màn hình điện thoại của hắn đột nhiên trở nên đỏ rực, rồi chính giữa một cái chấm đen xuất hiện, bắt đầu biến to ra, vô cùng quỷ dị.

"Con mẹ nó, cái eo gì thế này!"

Trương Tuấn vô cùng bức bối, đang combat mà điện thoại tự nhiên dở chứng là sao.

"Cái bọn phát hành game này, làm ăn như cút, tý bố ra đánh giá một sao."

Trương Tuấn mắng, đoạn thử đủ mọi cách, bấm lung tung hồi lâu, vẫn không thể tắt được cái cảnh quỷ dị trước mắt.

Hắn hung ác bấm nút nguồn, nhưng phát hiện, cái chấm đen kia vẫn hiển hiện, lúc này nó đã nở to chiếm lĩnh gần hết màn hình.

"Mẹ nó, dính virus sao."

Trương Tuấn đau khổ nghĩ thầm, con Iphone 7 này hắn vừa mới mua không được bao lâu đây.

Lúc này, đột nhiên một tia thần quang lấp lánh ngũ sắc từ bên trong điện thoại bắn ra, sau đó chuẩn xác chui vào đầu Trương Tuấn, vô cùng quỷ dị.

"Kết nối thành công. Bắt đầu tiến hành dung hợp."

Một âm thanh lạnh lẽo băng lãnh đột ngột vang lên, Trương Tuấn giật mình, nhìn qua nhìn lại.

Căn phòng ký túc trống không vẫn một mình hắn, nào có bóng dáng bất luận kẻ nào.

Hắn cảm thấy da đầu có chút tê dại, thấp giọng hỏi.

"Mày, mày là ai?"

"Loading...99%...100% Dung hợp hoàn tất."

Âm thanh kỳ lạ kia vẫn tiếp tục vang lên, giống như được lập trình một cách máy móc.

Trương Tuấn nội tâm lóe lên gì đó, làm một tên cá ướp muối hợp cách, tình huống này có thể nói là vô cùng quen thuộc, giống y hệt trong mấy bộ truyện trên mạng hắn thường đọc.

Hắn cẩn thận hỏi dò.

"Wee.. Máy có phải hệ thống?"

"Đúng vậy."

Quả nhiên, như trong dự liệu.

Đọc qua cả đồng truyện, manga, ghen tỵ với vô số tên nhân vật chính, rốt cuộc cơ duyên trong truyền thuyết cũng đến lượt mình.

Nhân sinh đỉnh cao, tiền tài gái gú, anh đến đây, muahaha!!

Càng nghĩ càng vui vẻ, Trương Tuấn không tự chủ được cười phá lên.

"Chào mừng ký chủ, thành viên số 28658 của binh đoàn hệ thống giả."

Âm thanh băng lãnh tiếp tục vang lên theo quy trình, vô cùng cứng nhắc, nhưng không làm giảm đi chút nào hào hứng của Trương Tuấn.

Hắn nhắm mắt, cố gắng hít thở thật sâu, tát tát vào mặt mình mấy phát, xác định không phải là mơ ngủ, liền vui vẻ hỏi.

"Hệ thống, mày từ đâu đến?"

"Cấp độ không đủ."

"Ừm, vậy binh đoàn hệ thống giả là gì?"

"Cấp độ không đủ."

"Tao là thành viên số 28658, thế trước tao có tận cả đồng người thế cơ á?"

"..."

"Rồi lấy đâu ra hệ thống mà làm thế?"

"..."

"Mấy tên có hệ thống khác chết chưa?"

"..."

Đáp lại hắn, là một sự tĩnh mịch đáng sợ, chỉ có âm thanh rên rỉ văng vẳng từ phim võ thuật đao quốc của phòng bên truyền đến.

Xem ra là hệ thống cảm thấy buồn chán với những câu hỏi của hắn, nên khinh thường trả lời.

"Hệ thống, mày đâu rồi, ra đây!"

"Ê, giao lưu một chút đi mà.."

"Đâu rồi, ra đây nào, đừng đùa dai chứ.."

"X con mẹ nó.."

Trương Tuấn buồn bực ngồi dậy, nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân, hắn liền không nói nữa.

Đúng lúc này, cửa phòng bật mở.

Ba tên bạn học cười nói vui vẻ từ ngoài cửa đi vào, nhìn thấy Trương Tuấn gương mặt chán nản, liền mở miệng hỏi thăm.

"Ủa, sao ngồi đần thế kìa, không chơi Liên Quân nữa à?"

"Chắc thua nhiều quá đây mà.."

"Thôi kệ nó, mà nãy mày có thấy, cái Linh đánh mất đưa tình với tao không?"

"Bố thằng ảo tưởng, em Linh nhìn tao.."

Ba thằng này có gầy có béo, vui vẻ tám chuyện với nhau, rất nhanh bỏ mặc Trương Tuấn một mình, râm ran một chỗ.

Trương Tuấn thờ dài, cũng kệ bọn nó, mấy con hàng này rủ hắn đi chơi nhiều, nhưng hắn đều từ chối, nên có vẻ cũng không ưa thích hắn cho lắm.

"Làm nốt trận rồi ngủ nào!"

Nội tâm thầm nghĩ, Trương Tuấn bật điện thoại lên, bắt đầu đăng nhập vào trò chơi moba Liên Quân.

Nói đến, trò chơi này Trương Tuấn cũng đã chơi một thời gian, hơn nữa trình độ hắn cũng thuộc hàng top cao thủ. Chỉ là, bình thường hắn ưa thích tự do, không muốn tham gia mấy cái đội tuyển, hay livestream trên mạng, nên thanh danh không hiện.

Một trận đấu thường rất dễ dàng trôi qua, Trương Tuấn lấy kỹ năng tuyệt đối áp đảo team bạn, gánh bốn tên heo đồng đội phá hủy nhà chính đối phương, nhằm chán chiến thắng.

"Ông anh, chơi gắt vậy, tuyển thủ chuyên nghiệp à.."

"Không sai, kết bạn dạy em vài chiêu."

"Đại ca có cày thuê không?"

..

Đủ loại âm thanh ngưỡng mộ truyền đến, quen thuộc đến mức Trương Tuấn không đề nổi hưởng thụ. Hắn chỉ cười nhạt, thuận thực thoát ra trò chơi, dự định đi ngủ.

"Ting, nhận được 30 điểm ngưỡng mộ, mở ra Siêu Sao hệ thống.."

Đang muốn nhắm mắt, âm thanh băng lãnh vừa xa lạ vừa quen thuộc hiện lên, khiến Trương Tuấn mừng rỡ nhảy cẫng, trên mặt tràn đầy vui sướng.

""Yeah!!!"

Đây rồi, người anh em, lão cha, ông nội hệ thống của hắn đây rồi.

Có hệ thống nơi tay, thiên hạ duy ta độc tôn, ha ha ha.

Tiếng hú của hắn kinh động đến đám bạn, ba tên kia khinh bỉ nhìn hắn, thấp giọng lẩm bẩm.

"Thắng một ván game, cần thiết vui vẻ vậy sao?"

Trương Tuấn hồn nhiên không để ý, hắn phát hiện, lúc này trước mắt hắn hiện ra một cái bảng điện tử cỡ lớn, tựa như những cái màn hình quen thuộc trong giao diện trò chơi.

Một cái ảnh chân dung toàn thân Trương Tuấn xuất hiện, bên cạnh la liệt các chữ số dòng chữ, viết ra đều là chỉ số hay thuộc tính bản thân hắn.

Nhân vật: Trương Tuấn.

Cấp độ: người bình thường.

Điểm hâm mộ: 30.

Chỉ số chính.

Máu: 50/50

Công: 6/10

Phép: 0/10

Nhanh nhẹn: 5/10

Phòng thủ: 4/10

Kỹ năng: không.

Nhìn đến đây, Trương Tuấn không kìm lòng được tự nhủ.

"Tao đánh Liên Quân hay thế, không được tính là một cái kỹ năng à?"

"Cạn bã."

Âm thanh khinh bỉ vang lên đáp lại, văng vẳng bên tai, khiến hắn rất thức thời im miệng.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thể hiện một chút

Trương Tuấn bình ổn kích động, một hồi xem hết tất tần tật các loại chỉ số, tò mò hỏi.

"Rốt cuộc Siêu Sao hệ thống này là cái gì, còn có điểm ngưỡng mộ là sao?"

"Chú cày bao nhiêu truyện như vậy, mà còn hỏi mấy câu ngây thơ thế này à."

Hệ thống trả lời, giọng nói mang theo một tia khinh khinh, khiến Trương Tuấn một hồi buồn bực.

"Tao mơ hồ hiểu, nhưng mày cần giải thích rõ ràng cho tao chứ. Hệ thống nhà người ta lúc nào cũng vậy mà.."

"Đây không rành."

"..."

"Có việc chính mình tự tìm hiểu, đây làm một giấc đã.."

Hệ thống đáng vẻ ngái ngủ nói, rất có nhân tính hóa, khiến Trương Tuấn ngạc nhiên.

Cái thằng hệ thống cứng nhắc, băng lãnh lúc nãy đâu, là đứa nhóc con nào đang giả dạng hệ thống của hắn vậy.

"Chậm đã, quà nhập môn quà tân thủ của tao đâu?"

"Trong kho đồ."

"Kho đồ ở đâu?"

"..."

Hệ thống im lặng không đáp, xem ra là nhầm chán tiếp chuyện Trương Tuấn, cũng có thể là "đi ngủ".

Trương Tuấn bực mình tìm tòi, rốt cuộc cũng nhìn thấy kho đồ. Hắn ý niệm điểm mở, phát hiện bên trong có ba ô vật phẩm đang nhấp nháy mời gọi, vô cùng bắt mắt.

Tinh thần khẽ động, hết thảy đều hiện ra trong mắt hắn.

Một cái tờ giấy hoàng kim lấp lóe, còn có một quyển sách màu đen tản mát ra khí tức âm trầm, cái cuối cùng chỉ là một cái bao tay trơn bóng, mơ hồ trong suốt.

Tờ giấy hoàng kim kia là một cái khiến cho người sử dụng dễ dàng thông thạo một cái kỹ năng, cầm kỳ thi họa, buôn bán lãnh đạo gì đó, vừa dùng tức được. Trương Tuấn có chút mừng rỡ, không xoắn xuýt quá nhiều, lập tức sử dụng ngay.

Trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy bản thân giống như bị vô số quý hồn phụ thể, đầu óc đau nhức mệt mỏi, các loại thông tin liên tiếp vồ vập ập đến.

"Ting, vì ký chủ chuyên ngành Mỹ Thuật, tự động bắt cấp kỹ năng hội họa."

Âm thanh lạnh lẽo vang lên, đầu Trương Tuấn cũng hết đau.

Hắn vui mừng, cũng có chút chán nản, làm sao vô số cái kỹ năng trâu bò thì không được, lại dính ngay cái hội họa, có thể nói tương đối gàn gà.

"Ê, mày không dậy về nốt bài đồ án đi, mai nộp rồi."

Tên béo trong phòng, gọi Chu Cường nói với Trương Tuấn, đoạn tiếp tục cúi xuống hí hoáy giấy bút vẽ.

Trương Tuấn cũng muốn thử một chút uy lực kỹ năng hội họa mình tăng lên thế nào, lười nhác ngồi dậy, tiến đến cạnh bàn.

Hắn nhìn xem mấy bức vẽ của ba tên bạn học, đoạn lại nhìn nhìn một chút bài vẽ đang dang dở của mình, nội tâm không tự nhủ toát ra hai chữ.

Rác rưởi.

Trong lòng cảm thấy cực độ chán ghét, Trương Tuấn cảm lấy tác phẩm của mình, không chút do dự xé nát.

"Ồ ơ.."

"Thằng điên này, làm gì thế."

"Mai nộp đồ án rồi, mày định bỏ môn này à??"

"Thằng này chơi game nhiều ngáo mẹ rồi..."

Ba tên bạn học giật mình kinh ngạc, trố mắt nhìn, trong lòng cảm thấy có chút hả hê.

Thằng này kỹ thuật vẽ vời có thể nói là tốt nhất trong đám, trong lớp cũng thường xuyên đạt thứ hạng cao, thế mà ngu ngốc tự sát như vậy, rốt cuộc bót đi một cái đối thủ.

Trương Tuấn cười nhạt, thông thả vứt giấy vào thùng rác, một bên ngoa ngoắt nói.

"Bữa giờ cứ phải giấu nghề, chán vãi. Đến lúc thể hiện một chút rồi."

Nghe hắn nói thế, ba tên kia khinh thường cười nhạt.

Bài đồ án này, giáo viên chủ nhiệm cho cái thời hạn một tuần, chính là vì trong đó có rất nhiều chi tiết khó, rắc rối, với những tên sinh viên gà mờ mới nhập môn này chính là để cho bọn hắn quen thuộc với sự kiên trì trong hội họa.

Thể hiện?

Tốt a, ngày mai nộp bài rồi, bây giờ mày có thức nguyên đêm để vẽ, cũng chưa chắc ra hình dáng gì, còn muốn được cái điểm cao là không thể nào.

Bọn hắn nội tâm khinh bỉ, mặt ngoài vẫn cười nói.

"Haha, thế à. Ghê ghê."

"Thể hiện chút anh em xem nào..."

"Ừm, môn này học lại cũng vài trăm chữ mấy, rẻ bèo..."

Trương Tuấn nhếch môi, cũng lười nhác nói nhảm, bày biện tờ giấy bút các loại ra.

Hắn đặt mông ngồi xuống, cân nhắc một lát, nhàn nhạt nói.

"Đồ án rác rưởi thế này, không hiểu sao cô Lâm lại cho hắn một tuần, quả đúng là phí thời gian."

Ba tên bạn học nghe đến, gương mặt đỏ rực, căm tức hừ lạnh.

Thằng này, bản thân đã bỏ cuộc, còn muốn châm chọc bọn hắn sao. Một lát nữa, đợi đến bọn tao báo thù đi.

"Tốt, vẽ đi."

"Một tuần qua mày cũng vẽ chưa xong, giờ nói nghe gât vậy."

"Rác rưởi sao, haha..."

Trương Tuấn lắc lắc đầu, cầm bút lên.

Trong thoáng chốc, ba tên bạn học cảm thấy Trương Tuấn dường như đã biến hóa thành một người khác, trên người tỏa ra một cỗ khí tức khác lạ.

Ân, là cao thâm mạt trắc, vô cùng khó lường.

Bút trong tay Trương Tuấn bắt đầu du động như một đầu trường long, thuần thực trôi chảy, không có chút nào ngừng. Một bút một bút nối tiếp nhau, liên miên bất tuyệt, cánh tay Trương Tuấn thao tác nhanh chóng khiến cho giống như tàn ảnh.

Trên giấy, một cái bức họa nhanh chóng thành hình, đường nét khối góc tinh chuẩn hợp lý, tỏa ra một cái thần thái phi thường, chấn kinh ba tên bạn học run rẩy.

Thằng này, trình độ này, quả thực vô cùng hoa mỹ, cô Lâm cũng phải xách dép cho hắn a.

Trương Tuấn rút cuộc dừng bút, cầm lấy bức tranh của mình, hài lòng nhìn xem, trên môi không tự chủ toát ra nụ cười.

Một cái tờ giấy thi tặng mấy cái đẳng cấp hội họa như vậy, xem ra không phải gân gà như bản thân làm tưởng.

"Trương.. Trương Tuấn.. Mày làm thế nào?"

"Sao, sao mày vẽ đẹp và nhanh như vậy được?"

"Trước giờ, thật là giấu nghề ư?"

...

Bên tai vang lên các loại âm thanh thán phục kinh ngạc, Trương Tuấn giả bộ thâm trầm lắc đầu.

"Cái này có gì, thường thôi. Nếu không phải muốn cô Lâm ngạc nhiên, tao cũng không thể hiện ra như vậy.."

Hắn vừa nói, trong đầu liền không tự chủ được hiện ra hình ảnh một nữ giáo viên mặc bộ váy trắng mềm mại, thân hình uyển chuyển đầy đặn, và nụ cười ngọt ngào luôn túc trực trên gương mặt xinh đẹp.

"Mày...trâu bò"

"Hóa ra là một thằng chủ tịch thích giả vờ."

"Đồ án lần này, xem ra mày điểm cao nhất lớp rồi.."

Ba tên kia vừa ghen ghét vừa hâm mộ nói, trong đầu Trương Tuấn cũng liên tiếp hiện ra âm thanh.

"Ting, nhận được Chu Cường 15 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được Đặng Công Minh 20 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được Lê Hoàn 20 điểm ngưỡng mộ."

Trương Tuấn nội tâm mừng rỡ, nắm bắt điều gì đó, đoạn cao lạnh ngạo ngễ đứng lên, kém chút phát ổng tay áo.

Hắn trở lại giường, đặt mình nằm xuống, nội tâm khẽ động tiến vào hệ thống.

Quả nhiên như trong dự liệu, rất dễ dàng Trương Tuấn tìm được cái chức năng cửa hàng.

Bên trong chất đầy la liệt các loại đồ vật, thú cưỡi, công pháp, thần binh thần khí...

Đồ vật nào cần có, cửa hàng có, đồ vật nào không cần, cửa hàng cũng có.

Chỉ cần là đồ vật Trương Tuấn nghĩ đến, hắn có thể tìm thấy ở trong cửa hàng.

Một số giá cao ngất ngưỡng, một số chỉ cần vài điểm ngưỡng mộ, vô cùng phong phú, khiến Trương Tuấn há hức thỏa mãn nhìn xem.

Qua một hồi lâu, trải qua chiêm chước các loại, xác định bản thân mình bây giờ chỉ có 85 điểm ngưỡng mộ nghèo bức, hắn chỉ có thể ủ rũ trở lại khu sơ cấp.

"Tây tùy đan, 20 điểm"

Cần thiết, đan dược trừ danh của đám tu tiên giả đây mà, không mua không được.

"Ting, mua thành công tây tùy đan, khấu trừ 20 điểm ngưỡng mộ."

Một viên tây tùy đan đến tay, há miệng khẽ nuốt, Trương Tuấn cảm giác trong cơ thể truyền đến từng tia từng tia mát lạnh, tản mát theo kinh mạch đi lục phủ ngũ tạng.

Cơ thể một hồi đau nhức một hồi sáng khoái, qua không biết bao lâu, rốt cuộc hắn cũng hoàn thành bước đầu tiên tẩy kinh phạt tủy.

Toàn thân Trương Tuấn bám đầy những chất nhầy hôi thối do tạp chất bên trong tiết ra, hắn liền vội vã đứng dậy, tiến vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trêu chọc lớp trưởng

Soi mình trong gương, nhìn xem các đường nét trên gương mặt càng trở nên góc cạnh thanh tú, cùng với làn da trơn nhẵn không một hạt mụn, Trương Tuấn không kim lòng được vuốt vuốt mái tóc, tạo đủ các loại kiểu dáng, cuối cùng hắn rút ra một cái kết luận.

Hắn đã đạt đến mức độ, đẹp trai bất chấp kiểu tóc rồi.

Tẩy tủy đan khiến tạp chất bên trong cơ thể biến mất, toàn thân phát ra một cỗ khí tức hòa hợp với tự nhiên, da dẻ mịn màng như em bé, gương mặt cũng tỏa ra khí chất tươi mát thoát tục, Trương Tuấn nghiêm nhiên trở thành một tên soái ca.

Trở lại giường, Trương Tuấn mới nhìn xem cái quyển sách màu đen bên trong kho đồ kia.

Quyển sách này mặt trên khắc mấy chữ cổ màu vàng kim, nhìn qua vô cùng sang trọng quý phái, tiếc là một chữ Trương Tuấn cũng không hiểu.

Hắn ý niệm vừa mới mờ ra, đột nhiên lại có các loại thông tin náo nhiệt tranh nhau vồ vập lao đến.

Đã có một chút kinh nghiệm đau khổ, Trương Tuấn rất tự giác ôm lấy đầu, sống chết mặc bay.

Qua một lúc sau, khi đã có thêm hàng tấn kiến thức mới lan tràn trong não hải, hắn mới phát hiện, bản thân dường như vừa mới tu luyện thành công một cái môn công pháp thần bí nào đó.

Tựa là "Đại mộng đế kinh"

Môn Đại mộng đế kinh này khiến cho Trương Tuấn trong giấc mộng cũng có thể tự hành tu luyện, không cần thiết nhàm chán đã tọa thi pháp gì đó. Hơn nữa, những kẻ hãm mộ hắn sẽ dâng hiến cho hắn không chỉ điểm ngưng mộ mà còn có những tia tín ngưỡng lực, tựa như mấy tên con chiên tín đồ giáo phái.

Tín ngưỡng lực này càng mạnh, càng nhiều, Trương Tuấn tốc độ tu hành càng nhanh.

Đối với cái này, Trương Tuấn chỉ có một biểu lộ.

Con mẹ nó, ta đây là bật hack a.

Nội tâm khê chuyên, Trương Tuấn có thể dễ dàng nhìn thấy những tia sáng trắng lơ lửng xung quanh người mình, chỉ có rất ít ỏi nhưng nhìn qua tương đối quý dị.

Hắn biết, đây là những tia tín ngưỡng lực kia, chỉ có trong giấc ngủ, vận hành Đại mộng đế kinh, hắn mới có thể hấp thu bọn nó lấy đó tu luyện.

Nằm ngủ một giấc thì có thể tăng lên tu vi, quả thực trời sinh công pháp dành cho cá ướp muối như hắn.

Không vội, không vội.

Trương Tuấn nhìn xem cái đồ vật cuối cùng, món bao tay trong suốt mờ ảo kia.

"Là một cái đồ vật, có lẽ là pháp bảo."

Hắn hí hửng thâm nghĩ, nội tâm điểm đến.

Một lát sau, Trương Tuấn trên khuôn mặt hiện ra một nụ cười bí ời dâm dăng, nhìn qua tương đối hèn mọn, rất có một tia phong phạm của đại sư Tokuda.

...

Buổi sáng.

Những tia nắng óng ánh ngày mới len lỏi qua những tán cây phủ đầy mặt đất, bầu trời trong xanh dễ chịu, thôi tác giả không giỏi văn lắm, tả cái cảnh sắc chỉ đến đây thôi.

Trương Tuấn sai bước tiến vào lớp học, bỏ qua những ánh mắt, có tò mò có kinh ngạc lạ lẫm của chúng bạn.

Đại học, sinh viên có thể tự mình lựa chọn chỗ ngồi, Trương Tuấn với phương châm làm người điệu thấp, như thói quen muốn tiến về dãy ghế cuối.

Bỗng nhiên, hắn thấy được cái Linh lớp trưởng, crush trong mộng đang vui vẻ nói chuyện với nữ bạn học ở chỗ bàn đầu.

Giọng nói đáng yêu và gương mặt tinh xảo, bên dưới bộ ngực căng tròn như muốn bật ra khỏi chiếc áo sơ mi trắng khiến Trương Tuấn không tự chủ được dừng lại ngắm nhìn một chút.

Linh lớp trưởng này, tên đầy đủ là Dương Thùy Linh, quê gốc Hà Nội, nghe đồn nhà cũng có quyền có tiền. Dù vậy, cô nàng làm người luôn hòa ái dễ gần, không kiêu căng ngạo mạn, bình thường rất được bạn học ưa thích.

Xinh đẹp đáng yêu, tính tình rất tốt, còn có dáng người ma quý, Thùy Linh là nữ thần trong mộng của không biết bao nhiêu những tên thanh niên mới lớn động dục.

"Cậu nhìn gì thế?"

Thùy Linh phát hiện có kẻ nhìn chằm chằm mình, quay đầu sang hỏi. Phát hiện ra đối phương là một tên nam sinh cao ráo, đẹp trai như ánh dương quang, bên gò má không khỏi hơi chút phát nhiệt.

"Khụ, không có gì. Lớp trưởng, tớ ngồi chỗ này nhé."

Trương Tuấn búng tỉnh ho khan, phát hiện bên cạnh Thùy Linh còn chỗ trống, liền bình thản nói.

Đổi lại lúc trước, hắn cũng chỉ có thể đứng ở phía xa ngắm nhìn, không dám tiến lên bắt chuyện, cùng lắm cũng chỉ ở nhà len lén vào facebook nàng ta tìm mấy tấm ảnh làm nguyên liệu sọc lọ. Nhưng bây giờ, bản thân có được hệ thống, cả người cũng trở nên đẹp trai, lại thân mang tuyệt kỹ, há còn có thể yếu đuối như vậy.

Thùy Linh ậm ừ gật đầu một tiếng, hơi nhích ra để Trương Tuấn ngồi xuống, đoạn len lén liếc mắt nhìn.

Àn, bộ dáng này tương đối quen thuộc, nhưng cũng có chút lạ lẫm, trước giờ trong lớp chưa thấy qua có một tên nam sinh đẹp trai như thế này a.

Mấy cái khóa học thường xuyên xuất hiện các học sinh lớp khác lẫn vào, Thùy Linh cho rằng Trương Tuấn cũng là một trường hợp như vậy.

Trương Tuấn ngồi xuống, bắt được ánh mắt của Thùy Linh, mỉm cười một cái, khiến nàng ta rụt rè quay đi.

"Thật đáng yêu!"

Hắn nội tâm thầm nghĩ, đoạn khoe môi nhếch lên, trong tay đã xuất hiện cái bao tay trong suốt, nhanh chóng đeo vào.

Bao tay kia giống như hòa làm một thể với bàn tay hắn, không để lại chút vết tích. Bàn tay Trương Tuấn theo đó phát ra một ánh sáng nhu hòa kỳ dị, hơi chút tỏa ra nhiệt độ, đỉnh đầu ngón tay còn có những sợi lông tơ cực nhỏ, mắt thường không thể nắm bắt.

"Này, tớ hỏi chút."

Trương Tuấn nói, đoạn dùng tay vỗ nhẹ lên bả vai Thùy Linh.

Trong khoảnh khắc đó, Thùy Linh cảm thấy cả người như bị một dòng điện cực lớn chạy qua, toàn thân run rẩy phát nhiệt, một tia khoái cảm không hiểu truyền đến.

Cho rằng bản thân bị giật mình, cô nàng khẽ bình ổn hô hấp, quay lại bực bội.

"Chuyện gì thế?"

"Ủm, dạo này tớ học được bói toán, bói vô cùng chính xác luôn."

Trương Tuấn cười nói, thần thần bí bí, đương nhiên Thùy Linh không tin.

Cô nàng bĩu môi nói ra.

"Rồi cậu muốn xem cho tôi chứ gì? Bỏ đi."

Thế kỷ hai mốt rồi, còn tán gái bằng cái trò trẻ con này, uống phí một cái gương mặt đẹp trai a.

"Yên tâm, tớ bói miễn phí, cậu thử xem là được."

Nhìn nụ cười tự tin trên gương mặt đẹp trai đối diện, Thùy Linh không khỏi xiêu lòng, nghĩ ngợi một chút đưa tay ra.

"Được rồi, cho cậu một cơ hội."

Trương Tuấn mỉm cười, nắm lấy bàn tay thon dài, thơm mát như ngọc kia, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lòng bàn tay truyền đến từng tia điện kích thích, vô danh khoái cảm lại tiếp tục ập đến, Thùy Linh không tự chủ cả người run rẩy, hạ thân bắt đầu rỉ nước.

Trương Tuấn nhảy cảm nắm bắt, hân tã ác nhếch môi, tiếp tục rờ mó xoa nắn, trong miệng giả bộ nói ra.

"E hèm, nhìn xem đường chỉ tay này, tớ có thể biết được tương lai cậu sẽ làm gì.."

Thùy Linh cắn cắn môi, bắt lấy góc áo, kháng cự lại những xúc cảm kỳ lạ trong nội tâm, cố gắng bình tĩnh hỏi.

"Um.. tôi làm gì?"

Đối diện, tên thầy bói giả mạo kia khoe môi nhếch lên một đạo vòng cung, những ngón tay ngoay du trên mu bàn tay đầy đặn của Thùy Linh, vô cùng dụ hoặc nói ra.

"Làm bà xã tớ."

Thùy Linh trong nháy mắt sực tỉnh, ánh mắt mê man hiện ra sắc thái, cô nàng rút tay ra, thờ dốc một hơi, giả bộ hồn dỗi.

"Hừ, sớm biết sẽ như thế!"

"Haha, trêu cậu một chút thôi, đừng giận đừng giận."

"Cậu là sinh viên lớp nào?"

"Tớ lớp này mà, không phải chứ, lớp trưởng đại nhân đến cả bạn học cùng lớp cũng không biết sao?"

Trương Tuấn giả vờ ừ ừ khuất nói, trong bụng len lén cười thầm.

Thùy Linh nghe vậy, có chút xấu hổ, nhìn kỹ lại hân, không chắc chắn nói ra.

"Cậu... là Trương Tuấn?"

"Đúng vậy. Tạ ơn trời, rốt cuộc lớp trưởng đại nhân cũng nhớ ra mình."

"Hừ.. Ai bảo, cậu biến hóa lớn..."

"Biến hóa gì, tớ đẹp trai ra hả?"

"Hừ..."

Nhìn thấy Thùy Linh quay đầu đi, gò má còn ửng đỏ sót lại, không thêm để ý đến mình, Trương Tuấn hơi khẽ cười nhạt.

Đang muốn tiếp tục trêu ghẹo cái này lớp trưởng mỹ nữ, cửa vào đã xuất hiện một cái thân ảnh xinh đẹp quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cá cược

"Kìa kìa, cô Lâm đến."

"Woa, lâu rồi mới thấy cô Lâm mặc áo dài, dáng người uyển chuyển vãi.."

"Tuyệt nhất vẫn là bộ ngực đầy đặn kia, chẹp chẹp.."

...

Nhìn thấy thân ảnh người đến, đám nam sinh trong lớp bắt đầu náo nhiệt nhỏ giọng bàn luận, thanh âm phát ra tương đối hèn mọn khiến chung quanh nữ

sinh nhao nhao khinh bỉ.

Thân ảnh xinh đẹp kia quét mắt một chút nhìn xem lớp học, có vẻ cũng đã quen với tình huống này, khẽ lắc lắc đầu, đoạn thông dong đi vào.

"Chào các em!"

Âm thanh ngọt ngào phát ra, tất cả sinh viên nhanh chóng đứng lên đáp lại.

"Chào cô."

"Tốt, ngồi xuống đi. Hôm nay buổi cuối cùng nộp đồ án, hi vọng các em đều đã hoàn thành tốt. Bây giờ từng người từng người một lên nào."

Cô Lâm cười nói, đoạn thả mình ngồi xuống ghế, tà áo dài bó sát thân thể khiến cho từng cái đường cong uyển chuyển hiện lộ rõ, hút hồn cả đám nam sinh huyết khí phurong cương.

Cô Lâm tên Lâm Mỹ Ngọc, năm nay mới hai sáu hai bảy tuổi, là một trong những giáo viên trẻ nhất đại học Mỹ Thuật Hà Nội. Ngoài dạy học, bên ngoài cô nàng còn có một cái cửa hàng mỹ phẩm Mỹ Ngọc, buôn bán rất có danh tiếng, vô cùng giỏi giang.

Xinh đẹp thành thực, đáng người ma quỷ, nghe đồn gia thế còn rất tốt, Lâm Mỹ Ngọc nghiêm nhiên chiếm lĩnh vị trí đệ nhất thập đại hoa khôi trong trường, là nữ thần trong mộng của vô số nam nhân.

Bao gồm Trương Tuấn.

Trương Tuấn treo trên miệng nụ cười ngắm nhìn Lâm Mỹ Ngọc đang chấm điểm bài đồ án của từng tên sinh viên đưa lên, trong mắt tràn đầy thương thức.

Cặp môi căng mọng kia, thật muốn cắn a.

Còn có bộ ngực sung mãn, thật muốn tiến lên hung hăng xoa bóp một phen.

Về phần kiều đồn vênh cao kia, chắc chắc..

Ánh mắt "thâm tình" của hắn bị bên cạnh Thùy Linh bắt được, khiến cô nàng không hiểu thấu có chút bức bối, vô ý thức hừ nhẹ một tiếng.

"Dương Thùy Linh, đến lượt em."

Giọng nói của Lâm Mỹ Ngọc vang lên, Thùy Linh vội chấn chỉnh lại bản thân, có chút luống cuống lấy đồ án bản thân ra, nhanh nhẹn đưa lên. Chiếc quần Jean khiến cho cặp đùi thon dài của cô nàng hiện rõ, phối hợp với tà áo dài để lộ đường cong uyển chuyển của Lâm Mỹ Ngọc, quả thực tuyệt phối, khiến đám sói đói trong lớp ánh mắt phát sáng, nhao nhao gầm rú.

"Lớp trưởng là nhất, nhìn xem cặp đùi kia, thật tràn đầy sức sống."

"Thằng trẻ trâu, thành thực vũ mị như cô Lâm mới là số một.."

"Không sai không sai, muốn mộng có mộng muốn ngực có ngực, mấy em JAV không có tuổi."

"Hừ, hai thằng mày đòi lái máy bay à, vậy thì lớp trưởng để tao."

"Haha..."

Bên dưới riu ra riu rít âm thanh hèn mọn, khiến Trương Tuấn cảm thấy hơi chút khó chịu, trong lòng phát ra khinh thường.

Hai mỹ nữ này, trăm điều muốn, mấy thằng ranh con ngồi đấy mà sọc lọ đi.

Dương Thùy Linh rất nhanh đi xuống, trên mặt mang theo vui vẻ. Bài đồ án lần này nàng ta vẽ rất xinh đẹp, thành tích đạt được phi thường tốt, xem ra là nắm chắc vị trí đệ nhất trong lớp rồi.

"Lớp trưởng, thật lợi hại nha!"

Trương Tuấn nịnh nói, khiến Thùy Linh hé miệng cười, xua xua tay.

"Hi hi, may mắn phát huy tốt."

"Lần này bài cậu chắc hẳn xếp số hai sau tớ rồi. Không sao, đã là rất tốt."

Nghe hắn "an ủi" nói thế, Thùy Linh cảm thấy ần ần khinh thường, cô nàng bĩu môi.

"Nói thật giống như đúng rồi, mấy bài trước điểm cậu cũng chỉ xếp hạng trung thôi mà, không có gì đặc sắc."

"Haha, giấu nghề thôi, đủ điểm qua là được, cậu tin hay không tùy."

"Đương nhiên tôi không tin, đừng có làm rộn để bắt chuyện với tôi."

"Tớ nói đều là thật. Không tin sao, chúng ta đánh cược."

Trương Tuấn điệu bộ nắm chắc nói, khiến Thùy Linh cảm thấy hứng thú.

"Vậy sao, cược gì?"

"Không có gì to tát. Tớ đề nhất, cậu mời tớ bữa com, thế nào? Không được, tùy cậu xử trí."

"Tốt!"

Chỉ là một bữa com, đúng là không phải vấn đề, về phần tùy mình xử lý, muốn làm gì đây?

Thùy Linh cười nhạt, đã nắm chắc thắng lợi, cô nàng bắt đầu trầm tư suy nghĩ, mặt ừ mày chau.

"Trương Tuấn."

Rất nhanh đã đến lượt, Trương Tuấn thông dong đứng dậy, vui vẻ liếc mắt một chút Thùy Linh, đoạn đi lên trên.

Lâm Mỹ Ngọc có chút kinh ngạc nhìn lấy biến hóa đẹp trai Trương Tuấn, một hồi nắm chắc đúng là hắn, mỉm cười nói.

"Mô đồ án ra, để cô đánh giá nào?"

Trương Tuấn nhanh nhẹn mở ra, tờ giấy A2 trong nháy mắt trải ra trên bảng, hiển lộ nội dung bên trong.

Sững.

Trong lớp sở hữu tất cả im thanh đột nhiên biến mất, tất cả đều im lặng, trở mắt nhìn xem bài thi của Trương Tuấn ở trên bảng.

Không, phải nói là một cái tác phẩm nghệ thuật mới đúng.

Đường nét trong tranh thon thả hữu lực, luân chuyển hợp lý, màu sắc bố cục cũng rất mới lạ xinh đẹp. Hơn nữa bên trong bức tranh tỏa ra một cái thần thái thơ mộng, tràn đầy vận vị, khác xa những đường nét ngầy ngô thô sơ của đám tân sinh viên gà mờ, rất dễ dàng chấn trụ hiện trường.

Thùy Linh trên mặt hiện ra kinh ngạc, thật chẳng lẽ...

"WOW, đẹp vãi."

"Bài chất về lò.."

"Đỉnh thật, không phải tìm người vẽ hộ đấy chứ?"

"Đúng đúng, chắc chắn là như vậy."

...

Trải qua một chút thần phục kinh ngạc, rất nhanh ánh mắt đám người trong lớp đã dần dần chuyển sang nghi vấn, không tin. Duy chỉ có ba tên bạn cùng phòng của Trương Tuấn là tụ tập một góc im lặng rơi lệ, trong lòng âm thầm cảm thán.

Bọn nhà quê này, các người không biết, tên kia là chủ tịch thích giả vờ a!

Cô Lâm nghe được bên dưới nghị luận, thường thức trong mắt đã nhạt đi một chút, cau mày nói ra.

"Bài đồ án này rất tốt, phi thường tốt. Nhưng, em nên nhớ, trường ta nghiêm cấm gian lận.."

Bên dưới Thùy Linh nghe được, cái đầu nhỏ nhăn khê gật gật.

Không sai, chính là gian lận. Tên này, vì tán gái mà sử dụng thủ đoạn như thế, xem ra sau này nên cân nhắc cách xa hắn một chút..

"Cô Lâm, cô nói gì vậy. Em lúc nào thì gian lận rồi?"

"Em còn chối. Nếu không em nói xem, làm sao em có thể vẽ được thế này, trong khi mấy bài trước thì không được như vậy?"

"Bài của em chính là bài của em, không cần thiết phải chứng minh với ai!"

Trương Tuấn giả bộ tức giận, bực mình nói ra.

"Hừ, không có cách chứng minh hả, cô thật thất vọng về em."

"Thưa cô, em không gian lận!"

"Nếu vậy, chứng minh đi."

"Không muốn, cô có bằng chứng em gian lận sao?"

"Cái này rõ ràng rành, còn cần bằng chứng ư. Em, em?"

Lâm Mỹ Ngọc căm tức, thở hổn hển nói, trong ánh mắt mang theo nhàn nhạt thất vọng.

Tên nam sinh này người hiền lành, bình thường học tập chăm chỉ, bài thi cũng được điểm tương đối khá, làm sao phải làm cái trò gian lận hư hỏng như vậy a.

Trương Tuấn khoé mắt lóe lên tinh quang, giả bộ bị ép vào đường cùng, bi phẫn nói ra.

"Em thật thất vọng về cô, không ngờ cô lại nghi ngờ học sinh của mình. Tốt, bây giờ em chứng minh!"

Lời hấn vừa dứt, góc lớp ba tên cùng phòng ánh mắt lóe lên ghen ghét.

Đến rồi, chủ tịch giả vờ và cái kết a...

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bạn mới

Trương Tuấn dùng ánh mắt u oán nhìn chằm chằm Lâm Mỹ Ngọc một hồi lâu, cho đến khi cô nàng nổi da gà, hấn mới cầm lấy cục phấn, bắt đầu tiến đến cạnh bảng.

"Cô Lâm, em luôn rất yêu quý và tôn trọng cô, không ngờ trong lòng cô em lại như vậy.."

Trương Tuấn buồn rầu nói, cục phấn trong tay bắt đầu ngoa du trên mặt bảng, uốn lượn mềm mại, trôi chảy như nước, cơ hồ không có một khắc nào dừng lại.

Rất nhanh, trên bảng đã hiện ra từng cái chi tiết, xinh đẹp sống động.

Đôi mắt phong tình, cánh mũi dọc dừa, cặp môi căng mọng, gương mặt Lâm Mỹ Ngọc hoàn hảo được tô vẽ ra, vô cùng xinh đẹp, tràn đầy thần thái. Dù cho chỉ là vài nét phấn đen trắng, nhưng quả thật rất giống như một mỹ nữ chân thực trong tranh.

Lâm Mỹ Ngọc sững sờ nhìn một hồi, trong mắt tràn đầy kinh ngạc. Đột nhiên thấy Trương Tuấn dừng động tác lại, buồn bã nhìn mình rồi đi ra khỏi lớp, trong lòng nặng không khỏi đau xót.

Tài năng như vậy, bút pháp xuất sắc như thế, còn nói cái gì gian lận sao? Hóa ra, bản thân vậy mà đã vu oan một học sinh xuất sắc như thế!

"Trương Tuấn."

Lâm Mỹ Ngọc vội vã gọi lại, nhưng Trương Tuấn chân không dừng bước.

Hấn lưu lại cho đoàn người một bóng lưng tiêu điều, khiến người thương tiếc, cho đến khi đi ngang qua một góc khuất, trên gương mặt hấn rốt cuộc nhếch lên một nụ cười đắc ý.

Vừa thu hoạch được một đợt điểm ngưỡng mộ, vừa có thể lưu lại trong lòng cô Lâm một ấn tượng, còn hẹn được em Linh một bữa cơm, nhất tiễn hạ tam điều a.

Không sai.

Cả lớp học bị Trương Tuấn kỹ năng vẽ chán phục, nhao nhao cấp cho hấn gần hai trăm điểm ngưỡng mộ, cùng một ít tia tín ngưỡng lực, khiến hấn âm thầm cảm thán.

Quả nhiên, nhiều người lực lượng lớn.

"Hm, còn có có ngang nhiên cúp tiết, mình phục mình vãi. Mà đi làm bát phở đã, đói vl."

Sáng sớm dậy muộn, Trương Tuấn trực tiếp lên lớp, chưa ăn uống gì, trong bụng đã hung hăng biểu tình. Hắn lấy chiếc xe Dream tàu của mình ra từ trong bãi, bắt đầu đi lượn vì vụ Hà Nội, tìm một chỗ ăn ngon.

Vừa lấp đầy bụng, vừa để hung hăng chúc mừng cho bản thân, cuộc sống tốt cuộc bước sang trang mới.

Chén xong hai bát phở bò to bự đầy ắp và năm sáu cái quẩy, Trương Tuấn thỏa mãn ngồi xoa xoa bụng. Từ khi sử dụng tẩy tủy đan xong, cơ thể hắn khả năng hấp thu và tiêu hóa năng lượng mạnh hơn, khiến hắn ăn ngon nhưng cũng khiến hắn âm thầm lo lắng.

Chỉ là mỗi bữa sáng đã tốn thế này, tiền tiêu vặt xem ra không đủ a.

Ngồi bên lề đường, nhâm nhi một cốc trà đá, trong miệng ngâm lấy tẩm xia răng, Trương Tuấn trầm tư suy nghĩ.

Tiền, thân là một cái người có hệ thống, còn phải ngửa tay xin cha mẹ, quả thực là một nỗi ô nhục, nên bản thân sẽ phải tự đi kiếm. Nhưng mà trước mắt, nên tìm thuê một cái nhà trọ ở riêng, ở chung với ba tên kia, thật không thoải mái.

Hà Nội đất chật người đông, không thiếu nhất chính là nhà trọ. Trương Tuấn tìm tòi một vòng quanh trường đại học, rất nhanh tìm đến một chỗ thuê trọ thích hợp.

Khu nhà trọ này nằm bên trong ngõ, gồm có bốn tầng lầu, tiền thuê phòng chỉ có triệu rưỡi một tháng, giá điện nước đều phù hợp, hơn nữa còn không chung chủ.

Trương Tuấn lên phòng xem xét một hồi, cảm thấy hài lòng, hắn vui vẻ ký kết hợp đồng thuê nhà với ông chủ.

"Cháu may mắn đấy, phòng này vừa vặn có người mới chuyển đi, thế mà cháu đúng lúc đến."

"Có gì mà may mắn hả chú?"

"Hehe, khu này thuê trọ toàn là nữ thôi, tại bên cạnh có cái trường y. Cháu biết mà, trai trường lái gái trường y, con gái nơi này đều rất bạo nha, hehe.."

Ông chủ hèn mọn nói, nghe mà Trương Tuấn cũng vui lây. Dù hắn chẳng ham hố gì mấy, nhưng thuê phòng cạnh mấy em gái sinh viên mon môn đương nhiên còn tốt gấp vạn lần cùng mấy tên đực rựa nhạt nhẽo.

Cầm lấy chìa khóa xong, Trương Tuấn bèn trở lại ký túc xá, chậm rãi thu thập đồ đạc.

"Thằng Tuấn ghê thật, một phát nổi tiếng luôn."

"Mà nó ngu vl, trước giờ cứ giấu nghề làm lìn gì không biết, không thì mấy bài kia đều được cao điểm nhất lớp."

"Đúng đúng, lấy cái học bổng không chịu, đua đòi làm chủ tịch.."

"Ừa, Tuấn, mày dọn đồ làm gì thế?"

Ba tên bạn vừa nói chuyện vừa về phòng, thấy Trương Tuấn sắp xếp hết đồ đạc liền tò mò hỏi.

"Tao chuyển phòng ấy mà."

"Hả, sao lại chuyển. Mày chuyển đi đâu?"

"Thuê trọ bên ngoài. Được rồi, tao đi đây, có gì nhắn tin qua điện thoại.."

Trương Tuấn cười nhạt nói, đoạn xách hành lý rời đi. Hắn cũng không muốn nhờ ba tên kia giúp mang đồ đạc, một mặt không muốn nhờ vả, mặt khác hắn bây giờ thể chất đã phát sinh biến hóa lớn, chỉ là chút việc này còn không làm khó được hắn.

Thật vất vả một hồi, kéo đồng hành lý về tới phòng trọ, Trương Tuấn mệt mỏi lau mồ hôi. Cũng không thèm sắp xếp đồ đạc gì đó, Trương Tuấn trải ra cái chiếu, đoạn đặt gối lên, cơ thể rã rời ngã xuống, rất nhanh chìm vào trong mộng đẹp.

...

Một giấc này ngủ đến chiều, tỉnh lại Trương Tuấn tinh thần sáng láng, toàn thân trên dưới hình như cũng trở nên mạnh hơn. Hắn ngáp một hơi dài, đoạn dậy rửa mặt, bắt đầu sắp xếp đồ đạc trong phòng.

"Cốc" "Cốc"

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Trương Tuấn tưởng là ông chủ lên tìm mình có việc, cứ thế mặc mỗi quần cộc chạy ra.

"Chào chú, ơ..."

Còn chưa kịp nói hết, Trương Tuấn mới phát hiện, bên ngoài không phải ông chủ nhà mà là hai em gái trẻ tuổi, tương đối xinh đẹp, hơn nữa dáng người rất tốt. Một em tóc ngắn, mặc chiếc áo phông hồng nhạt sáng mắt nhìn lấy gương mặt Trương Tuấn, đoạn dò xét lồng ngực rắn chắc, cười nói.

"Chào anh, nghe nói có bạn mới đến, nên bọn em qua đây làm quen.."

Em gái còn lại tóc dài tết hai bên, đeo kính, lén lút nhìn ngắm Trương Tuấn, gật gật đầu.

Trương Tuấn âm thầm cảm thán, quả không hổ danh gái trường y, thật sự vô cùng coi mở, hấn đẩy rộng cửa ra cười nói.

"VẬY à, các em vào ngồi đi, đợi anh mặc cái áo chút."

Hai em gái nhanh nhẹn vào phòng, nhàm chán đánh giá, phát hiện căn phòng Trương Tuấn chưa dọn dẹp gì hết liền nói.

"Anh chuyển vào lúc nào, sao vẫn chưa dọn dẹp thế?"

"Hi, vừa mới lúc nãy, xách đồ mệt quá nên anh ngủ một giấc. Đang định dọn thì các em gõ cửa đây!"

"Thế à, mà anh tên gì vậy?"

"Anh là Trương Tuấn, học đại học Mỹ Thuật năm nhất. Còn các em?"

"Em là Nguyễn Thúy Loan, gọi em Loan là được. Còn con bé này là Trần Thị Thanh Nga, anh cứ gọi nó là Nga. Bọn em đều học năm hai trường Y Cầu Giấy bên này."

Em gái tóc ngắn nói, giới thiệu một lượt cả hai người, khiến Trương Tuấn cười khỏ.

"Nói thế, hai người đều lớn tuổi hơn Tuấn mà..."

"Hihi, hơn một hai tuổi anh Tuấn vẫn cứ gọi em thoải mái, gọi thế cho nó trẻ. Đúng không Nga!"

"Ừm.."

Trương Tuấn chỉ có thể bất đắc dĩ gật gật đầu, dù sao hấn cũng mới không muốn gọi hai cô nàng này là chị.

Đoàn người náo nhiệt trò chuyện một hồi lâu, rất nhanh đã thân thiết như bạn tri kỷ lâu năm, hai cô nàng ngỏ ý giúp Trương Tuấn dọn dẹp một chút, đoạn cùng nhau đi mua đồ tổ chức tiệc tân gia.

Vừa mới chuyển phòng thì kết bạn được hai em gái vui tươi xinh đẹp, xem ra cuộc sống sinh viên sau này của mình sẽ rất thoải mái đây.

Trương Tuấn nhìn hai thân ảnh riu ra riu rít phía trước, tươi cười thâm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Vay tiền

Buổi tối, Trương Tuấn mời tất cả mọi người trong khu trọ đến phòng mình để làm một bữa lẩu gặp mặt. Có một số hộ gia đình từ chối không tham gia, đến cũng chỉ là những tên sinh viên ham vui, còn có một số người đã đi làm.

Trương Tuấn kinh ngạc phát hiện, chỉ có hai tên đực rựa, một bộ một sách, còn lại tất cả đều là nữ nhân.

"Chào mọi người, mình mới chuyển đến, rất vui làm quen, mong mọi người có gì giúp đỡ.."

Trương Tuấn thuần thục trôi chảy giới thiệu bản thân, hấn cũng không ngờ hấn lại không e sợ người lạ như lúc trước. Có lẽ bản thân biến hóa, có được hậu thuẫn mạnh mẽ kỳ lạ, nên sự tự tin của hấn cũng vô hình tăng cao.

Giọng điệu ngoan ngoãn và gương mặt đẹp trai sáng láng của Trương Tuấn khiến cho người khác rất có thiện cảm, đoàn người nhanh chóng vui vẻ đùa giỡn.

"Haha, anh đẹp trai, cần gì cứ nói với em."

"Đứng, anh chuyển đến một mình, buồn buồn thì rủ em qua phòng chơi nhé!"

"Con Linh, mày lại mê trai rồi, nên nhớ mày có người yêu rồi đấy!"

"Thì sao, mai tao bỏ nó.."

"Hihi, mày nhớ đấy, tao ghi âm rồi nhé."

...

Trương Tuấn cười bồi, tận lực tiếp chuyện.

Từ lượng hần không tốt cho lắm, may mắn đang ngồi đầu là phụ nữ, hần chỉ uống có chút ít với hai thanh niên một sách kia và mấy cô nàng bạo dạn mà thôi.

Một hồi náo nhiệt trôi qua, ai về nhà nấy, Trương Tuấn dọn dẹp sạch sẽ phòng mình, đoạn lấy điện thoại ra gọi facetime với hai vị phụ mẫu và em gái.

Cha mẹ Trương Tuấn vốn làm xuất khẩu lao động bên Hàn Quốc, kiếm đủ số vốn kha khá về quê xây nhà và mở một cái quán nhậu, buôn bán khá tốt, miễn cưỡng đủ ăn đủ mặc. Em gái Trương Tuấn thì còn nhỏ tuổi, tính nghịch khả ái, thiên chân vô tà, vô cùng khiến người yêu thích.

Trương Tuấn nói với cha mẹ rằng hần thuê trọ bên ngoài cùng bạn, chia nhau tiền phòng, tiện cho hần đi tìm việc làm thêm để bọn họ bớt lo. Trong sự lo âu của mẹ và căn dặn của cha, Trương Tuấn mỉm cười chào từ biệt, tắt đi điện thoại.

Kiểm tra một chút, còn có 270 điểm ngưỡng mộ, Trương Tuấn hài lòng, bắt đầu tìm xem trong cửa hàng.

Nhìn thấy một đôi giày kỳ lạ, kiểu dáng hiện đại, hần không khỏi nổi lên hứng thú, liền nhìn chi tiết.

Dragon Air Sneaker, một đôi giày thể thao, kiểu dáng chất liệu đều vô cùng đẹp mắt, hoa văn long tộc sang trọng, bên dưới đế gắn bánh trượt, lúc nào lười nhác có thể hạ bánh xuống để tự hành di chuyển. Hơn nữa, đôi giày này còn có khả năng tăng phúc tốc độ, về phần chống nước chống ẩm càng khỏi phải chê.

Trương Tuấn ưa thích không rời mắt, mặc dù xem ra là một món đồ khoa học kỹ thuật, không được như những cái kia pháp bảo có thể cười gió cười mây, nhưng lúc này còn nghèo, không nên quá đòi hỏi.

"Ting, mua thành công Dragon Air Sneaker, khấu trừ 50 điểm ngưỡng mộ."

Lấy giày ra đi vào chân, Trương Tuấn cảm giác như lòng bàn chân nhẹ như bay, đôi giày này còn có thể tự mình điều chỉnh kích cỡ, không có chút nào cảm giác khó chịu.

Tiếp tục vào cửa hàng, Trương Tuấn tìm tòi, mua thêm những món đồ khoa học kỹ thuật khác.

Tiêu phí 100 điểm, hần mua một bộ máy tính toàn diện, màn hình tinh thể lỏng ba chiều, cấu hình khủng bố, quả thực là một món đồ vật đi trước thời đại.

Còn có một cái PlasmaWatch, cũng giá trị 100 điểm, là một cái vòng tay đen bóng, đeo trên tay có thể đo đặc nhịp tim chỉ số các loại. Hơn nữa, nó còn là một cái điện thoại, ý niệm khẽ động, thì sẽ chiếu xạ không gian ba chiều trước mắt để sử dụng, dễ dàng thuận tiện.

Đeo vào PlasmaWatch, Trương Tuấn rất nhanh tìm hiểu đủ các loại chức năng của nó. Hần lấy dàn máy tính ra, miệt mài sắp xếp một hồi lâu, rốt cuộc hoàn thành.

Tải về tựa game Liên Minh Huyền Thoại mà bình thường hay chơi, Trương Tuấn kinh ngạc phát hiện, cơ hồ chỉ trong năm phút đã tải và cài đặt xong.

Với tốc độ mạng wifi rùa bò của cả khu trọ, điều này quả thực vô cùng phi lý.

Lúng túng lấy chiếc ghế nhựa ngồi chơi vài game, hưởng thụ màn hình sống động mượt mà, không có một chút giật lag, hoàn mỹ đạt được thắng lợi, Trương Tuấn vô cùng vui sướng.

Cái đồ chơi này, quả thực là món thần khí đối với một tên cá ướp muối như hần a!

Chơi chán, Trương Tuấn ngã lưng trên giường, nhìn xem mấy cái clip youtube từ màn hình ba chiều trước mặt, trên khóe môi câu lên nụ cười.

Thật con mẹ nó thoải mái.

Một bài nhạc du dương phát ra từ chiếc PlasmaWatch, cùng với ánh đèn mờ nhạt huyền ảo của nó, Trương Tuấn dễ dàng chìm vào trong giấc ngủ.

Buổi sáng.

Trương Tuấn miễn cưỡng mở mắt ra, đánh răng rửa mặt rồi mặc quần áo đến trường.

Đôi giày xịn của hắn khiến đám choai choai đi đường vô cùng ngưỡng mộ, kém chút tiền lên xin chụp ảnh.

"Ê, thằng kia!"

Vừa mới gửi con Dream tàu vào bãi, đi được mấy bước, một âm thanh lạnh lùng gọi giật Trương Tuấn lại. Trương Tuấn nhìn qua, phát hiện ba tên đầu nhuộm xanh nhuộm đỏ đi tới, dáng vẻ tương đối hung ác.

"Chuyện gì?"

Trương Tuấn lạnh nhạt hỏi, hắn không nhận ra bất cứ thằng nào trong đám này.

"Anh em tao chưa ăn sáng, vay ít tiền coi."

"Không có."

"Thật không, đưa ví tao kiểm tra."

"Tao bảo không có, điếc à?"

Tiền thuê phòng, với tiền tổ chức tân gia hôm qua, cơ hồ tiêu phí gần hết tiền tiêu vặt của Trương Tuấn, nơi nào dư thừa ra. Mà nhìn bộ dáng bọn này, hẳn là cái bọn lưu manh chuyên gia xin dúi, trấn lột, nên thái độ của Trương Tuấn rất không khách khí.

"Ồ đkm thằng chó này, káo nh?"

"Thằng ngoại tình như mày cũng dám lớn tiếng ở đây à!"

"Lên, đập nó một trận."

Ba tên kia hung dữ nói, hai chữ "ngoại tình" khiến Trương Tuấn cau mày. Mặc dù hắn không tự ti gì đó, nhưng hắn rất ghét mấy cái thằng oắt con nội thành tự cho mình là thượng đẳng, miệt thị người nơi khác đến.

Lúc trước an phận thì thôi, bây giờ có năng lực, nào có thể nhịn.

Không đợi ba tên kia lao đến, Trương Tuấn trước tiên vọt tới, quyền đâm cước đá. Các chỉ số của hắn tăng lên nhiều, khiến cho sức chiến đấu của hắn cũng mạnh mẽ, đánh ba tên ắt ơ không hề có chút độ khó nào.

Rất nhanh, ba tên kia đau đớn nằm trên mặt đất rên rỉ, tuy nhiên trong mắt vẫn chứa đầy hung quang.

"Nói, sao chúng mày biết tao không phải dân Hà Nội?"

Nghĩ đến hai từ ngoại tình bọn này nói ra, Trương Tuấn có chút suy nghĩ. Trước đó cùng bọn hắn không quen không biết, sao chúng có thể biết được.

"Hự, nói con mẹ mày, thằng nhà quê.."

"Đm đừng tưởng có tý võ là giỏi."

"Đội bó đấy.."

Nhìn thấy bại tướng dưới tay còn dám hung hăng, Trương Tuấn chán ghét đi lên, tiếp tục đá một hồi, khiến ba tên kia đau khổ không chịu được, cuối cùng cũng khai ra.

"Tao nói, tao nói.. Là anh Vĩ sai bọn tao đến.."

"Đúng đúng, anh Vĩ muốn đập mày một trận."

"Là do mày dám trêu chọc người yêu của anh ấy..."

Trương Tuấn hừ lạnh trong lòng, đại khái hiểu ra.

Trong lớp hắn có một tên công tử tên Phạm Quốc Vĩ, thầm thương trộm nhớ Thùy Linh đã lâu, chỉ là chưa bắt được cô nàng tới tay. Xem ra, hôm qua khung cảnh bản thân trêu chọc mỹ nữ lớp trưởng đã bị hắn thấy, nên sinh lòng ghen ghét đây mà.

"Cút, về bảo với nó, đừng có chọc tao."

Trương Tuấn đá dúi bọn hắn, lạnh lẽo nói, đoạn xoay người bước đi.

Ba tên kia ngây ngốc nhìn hấn rồi khỏi, không dám tiếp tục hăm dọa, sợ hấn trở lại tiếp tục hành hung bọn chúng một trận, nội tâm âm thầm kêu khổ.

Anh Vĩ, tên này hung ác như thế, nơi nào là một tên nhà quê trời gà không chạt a.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tổ tình Lâm Mỹ Ngọc

Trương Tuấn đến lớp học, như thể rất quen thuộc thân nhiên ngồi vào chỗ bên cạnh Thùy Linh, mỉm cười với cô nàng một cái rồi thân thiết chào hỏi.

"Buổi sáng tốt lành."

"Ừm."

"Cậu sao vậy, hai mắt thâm quầng thế kia. Đêm qua ngủ không ngon à?"

"Không..không có gì.."

Thùy Linh áp a ấp ứng trả lời, gương mặt trở nên ửng đỏ, hai bàn tay không tự chủ được đan vào nhau.

Hôm qua bị tên trước mắt này xem bói, ngón tay sờ soạng, cả người cô nàng bị kích thích. Toàn thân không hiểu thấu nóng rực âm ỉ, tựa như có thứ gì đó bên trong cơ thể bị thiêu đốt lên, vô cùng khó chịu, khiến đêm qua nàng ta trần trọc mãi không ngủ được.

"Cậu còn nhớ vụ đánh cược chứ?"

Trương Tuấn cười nói, hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm gò má hồng lên của Thùy Linh.

Thật xinh đẹp!

"Ừm. Không ngờ cậu lại xuất sắc như vậy.."

"Thế còn bữa cơm thì sao, ăn gì, lúc nào đây?"

"Tùy cậu!"

"Vậy trưa nay nhé, hehe, lớp trưởng đại nhân không những xinh đẹp mà còn thật hào phóng.."

Hai người bạn rộn nói chuyện, Trương Tuấn trêu chọc Thùy Linh một hồi, cái miệng dẻo quẹo khiến cô nàng xấu hổ không thôi.

Cảm nhận phía sau có một ánh mắt hung ác, ghen ghét nhìn chăm chăm, Trương Tuấn khẽ quét mắt nhìn qua. Phát hiện tên Phạm Quốc Vĩ xác xược nhìn mình, Trương Tuấn liền híp mắt cười khẩy, nhếch môi khiêu khích.

Anh là người có hệ thống, còn sợ một thằng công tử bột như chủ sao.

Mấy tiết học nhanh chóng trôi qua, còn có tiết cuối của Lâm Mỹ Ngọc, Trương Tuấn liền nhanh chóng bật chế độ diễn, gương mặt hiện ra vẻ cô đơn.

Lâm Mỹ Ngọc như thường lệ tiến vào lớp học, có chút bối rối nhìn xem Trương Tuấn ngồi ở bàn đầu. Biểu hiện buồn bã của hấn khiến cô nàng không hiểu thấu sinh lòng áy náy, thương tiếc.

"Đồ án lần này, các em đều làm rất tốt. Cô đặc biệt có lời tuyên dương bạn Trương Tuấn, biểu hiện phi thường tốt."

Nói một đồng lời vô nghĩa, giao lưu với lớp học một chút, Lâm Mỹ Ngọc nhìn về phía Trương Tuấn.

"Trương Tuấn, lên văn phòng gặp riêng cô một chút."

Lâm Mỹ Ngọc cười nói, đoạn cất bước đi ra ngoài.

Trương Tuấn không biểu cảm đứng dậy chậm rãi đi theo, nhìn xem cặp mông đung đưa bị bao phủ bởi chiếc váy công sở, hấn liền lấy ra bao tay thần bí đeo vào.

Đến văn phòng, Lâm Mỹ Ngọc liền rót cho Trương Tuấn một chén trà, đoạn mỉm cười hòa ái nói.

"Cô in lỗi. Chuyện hôm qua, là cô không đúng!"

Trương Tuấn nội tâm cười thầm, nhấp môi một chút trà nóng, trên mặt vẫn thờ ơ nhìn xem.

"Trương Tuấn, hôm qua là cô hiểu lầm em, cũng tại bình thường em ẩn giấu sâu như vậy.."

Lâm Mỹ Ngọc tiếp tục giải thích, nhưng phát hiện học sinh kia mặt không đổi sắc, vẫn tràn đầy đau thương như vậy, không khỏi một trận khó hiểu.

Mình đã nói đến thế rồi, còn thành khẩn xin lỗi như thế, vậy mà tên học sinh này còn cứng đầu như vậy, dù sao cũng không hoàn toàn là lỗi của mình a.

"Cô Lâm, được rồi."

Trương Tuấn buồn bã, nhìn thẳng vào mắt Lâm Mỹ Ngọc, đoạn thâm tình nói tiếp.

"Thật ra em không quan tâm người khác, em chỉ buồn bởi người mà em luôn thầm yêu lại nhìn em như một kẻ dối trá.."

"Ý em là.."

Lâm Mỹ Ngọc cảm giác bầu không khí không đúng, có chút lúng túng hỏi.

Trương Tuấn đứng lên, bắt lấy cánh tay Lâm Mỹ Ngọc, chân thành bày tỏ.

"Cô Lâm, em đã luôn yêu cô, từ rất lâu rồi.."

Bàn tay hần mang theo một dòng năng lượng kỳ lạ, chạm vào tay Lâm Mỹ Ngọc, truyền đến một sự kích thích to lớn, giống như có một dòng điện cực lớn chạy qua, khiến toàn thân Lâm Mỹ Ngọc tê rần.

"Em. Em nói gì vậy.. Buông cô ra."

Trương Tuấn thân cao lực lớn, hần kéo mỹ nữ trước mắt về phía mình, vòng tay ôm lấy. Cặp bánh bao sung mãn đè ép vào lồng ngực hần, cách xa hai lớp áo cũng khiến hần cảm thấy vô cùng êm ái mỹ diệu.

"Mỹ Ngọc, ngày nào anh cũng nhớ đến em, trong mơ cũng nghĩ về em, tranh anh vẽ, đều là em."

Vừa nói, những ngón tay của Trương Tuấn vừa nhẹ vuốt ve phía sau lưng Lâm Mỹ Ngọc, những ngón tay mang theo tia điện khoái cảm, chạm đến đầu da thịt cô nàng liền run rẩy đến đó.

"Trương..học.. Trương Tuấn, em buông cô ra, có gì từ từ nói."

Lâm Mỹ Ngọc thở hổn hển nói ra, cả người vô lực dựa vào bả vai Trương Tuấn. Nghĩ đến trăng cảnh hôm qua, gương mặt xinh đẹp của mình bị Trương Tuấn dễ dàng phác họa ra, xinh đẹp mỹ lệ, nội tâm cô nàng có chút rung động.

Lẽ nào, nam sinh này lời nói tất cả đều là thật.

Trương Tuấn nào có thể buông.

Hần nâng cầm Lâm Mỹ Ngọc, ngắm nhìn gương mặt kiều diễm trước mắt, không chút do dự hôn xuống cặp môi căng mọng, tinh tế mút lấy cánh môi dày dặn kia.

"Ư.."

Lâm Mỹ Ngọc bị tập kích, bản năng mím chặt đôi môi, không cho đối phương xâm chiếm bên trong.

Bàn tay to lớn của Trương Tuấn lúc này bất ngờ tập kích kiều đồn, bao phủ cặp mông căng tròn. Lâm Mỹ Ngọc hạ thân truyền đến khoái cảm kích thích, những ngón tay thô bạo xoa bóp, cảm giác nóng nảy tê dại khiến vùng cấm địa không tự chủ ẩm ướt, nước thánh bắt đầu rỉ xuống.

Ánh mắt Lâm Mỹ Ngọc dần mờ hồ, Trương Tuấn thuận thế, dùng lưỡi tách ra cánh môi hồng hào, xâm nhập vào bên trong khoang miệng thơm ngát, bắt đầu tìm tòi.

Rất nhanh, cái lưỡi nhỏ ẩm ướt của Lâm Mỹ Ngọc bị Trương Tuấn tìm ra, hần tinh tế liếm mút, một màn đá lưỡi ướt át gọi cảm điển ra.

"Ư...um....."

Cặp núi đôi bị lồng ngực rắn chắc chèn ép, bờ mông căng tròn bị liên tục xoa bóp biến đủ loại hình dáng, Lâm Mỹ Ngọc vô lực tiếp thụ màn xâm lược của kẻ địch, trong mơ hồ chỉ có tận hưởng.

Trương Tuấn ngấu nghiến hôn một hơi dài liền nhả ra, để Lâm Mỹ Ngọc có một hơi thở dốc.

Hắn tựa như hóa thân nam chính ngôn tình, chân thành nói ra.

"Mỹ Ngọc, anh yêu em."

Nhìn xem mỹ nữ trước mắt rớt rớt mềm nhũn, Trương Tuấn hôn nhẹ lên trán, muốn tiến thêm một bước.

Bỗng nhiên, cửa văn phòng bị người đẩy ra.

Trương Tuấn giật mình, vội vàng đặt Lâm Mỹ Ngọc ngồi xuống ghế, bản thân đứng nghiêm khoanh tay như một nam sinh biết lỗi. Lâm Mỹ Ngọc cũng hoàn hồn, ánh mắt nhanh chóng khôi phục thần trí, phức tạp nhìn xem Trương Tuấn.

Người đến là Dương Thùy Linh, cô nàng thấy giáo viên lâu trở lại, trong lớp bắt đầu ồn ào liền đi gọi.

"Cô Lâm, sao lâu trở lại thế ạ."

Thùy Linh nói, ánh mắt hơi chút tò mò nhìn về phía hai người. Lâm Mỹ Ngọc ho khan một tiếng, giả vờ cầm cúi ghi chép, phát phát tay tiền khách.

"Được rồi, các em về lớp trước đi, cô còn đang bận một chút việc."

Trương Tuấn gật đầu, quay người rời đi, Thùy Linh cũng ứng thanh một tiếng rồi khỏi sóng vai với hắn.

Lâm Mỹ Ngọc một mình ngồi trong văn phòng, thở dốc ra một hơi, cả người vẫn còn hơi run rẩy.

Ngón tay thon dài khẽ luồn vào dưới váy, sờ vào vùng cấm địa một chút, trên gương mặt mỹ lệ của cô nàng hiện ra sắc đỏ, vừa xấu hổ vừa tức giận.

Ướt quá, tên nhóc kia thật là hư.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đòi nợ

"Trương Tuấn, cậu và cô Lâm nói chuyện gì thế?"

Thùy Linh mặc dù đại khái đoán được, nhưng vẫn tò mò hỏi.

"Có gì đâu, cô xin lỗi tớ chuyện hôm qua, còn có khen tớ vài câu đẹp trai mà thôi.."

"Ba hoa."

"Ba hoa cái gì, cô Lâm xin lỗi tớ thật mà."

"Ý tôi là cái chuyện khen cậu đẹp trai kia!"

"Chuyện đó cũng là thật, không tin cậu đi hỏi cô thử xem."

"Hừ, không thèm nói chuyện với cậu."

Trương Tuấn phát hiện, trêu chọc cô nàng này vô cùng thú vị.

Lúc trước lấy thái độ kính nhi viễn chi, cảm thấy nàng ta như một tiểu công chúa cao quý cách xa vạn dặm, nhưng bây giờ gan lớn tiếp xúc, mới thấy cũng không có bao lớn áp lực.

"Một chút đi ăn, tớ chờ cậu nhé."

Nghĩ đến vụ cá cược, Trương Tuấn liền nói.

"Không cần, tôi có xe."

"Vậy sao được, hai người hai xe tốn xăng lãng phí, còn gây ô nhiễm môi trường.."

"Dừng."

"Đi, dù sao chiều cũng có tiết. Một lát tớ lại chờ cậu về trường đỡ phải lấy xe ra. Đây, còn tiết kiệm được mấy ngàn gửi xe."

"Tôi đăng ký vé tháng."

...

Roi vào đường cùng, Trương Tuấn bèn bắt lấy tay cô nàng, bao tay thần bí vẫn còn đeo, năng lượng kỳ dị từ nó phát ra khiến Thùy Linh giật bắn, trong lòng phát ra run rẩy.

Đến, cảm giác tê dại hôm qua lại xuất hiện.

Có chút hưng phấn, có chút khoái cảm, phần lớn vẫn là xấu hổ.

"Nghe lời tớ, để tớ chở đi."

Trương Tuấn nhìn chằm chằm mỹ nữ lớp trưởng, hạ thấp giọng ôn nhu nói, giọng nói mang theo từ tính. Thùy Linh lúc này trong lòng rối bời, như có nai con xông loạn, né tránh ánh mắt của hắn, bẽn lẽn gật đầu.

"Được, thả tay tôi ra."

Trương Tuấn mỉm cười, vuốt ve một chút rồi buông tay bước vào lớp. Những cảm xúc ngửa ngáy nóng ran theo đó kỳ lạ biến mất, Thùy Linh bỗng nhiên cảm thấy hơi chút hụt hẫng.

Một lát sau, Lâm Mỹ Ngọc trở lại, khôi phục dáng vẻ thường ngày, xinh đẹp kiều diễm.

Cô nàng vô tình hữu ý liếc nhìn một chút Trương Tuấn và Thùy Linh vui vẻ nói chuyện, đoạn bắt đầu tiếp tục buổi học.

Tiết này, Trương Tuấn phong vân đột khởi, thể hiện ra kỹ thuật hội họa và khả năng sáng tạo kinh người, khiến cả lớp và Lâm Mỹ Ngọc chấn kinh, tiếp tục hiến cho hắn một số điểm ngưỡng mộ.

Hôm qua còn có một chút nghi ngờ, hôm nay tất cả đã chấp cánh mà bay, tất cả đều chân tâm thần phục.

Tiết học rất nhanh trôi qua, đám nam sinh tiếc nuối dõi theo bóng lưng mỹ nữ giáo viên rời khỏi, tất bật sắp xếp đồ đạc đi về.

Trương Tuấn hài lòng nhìn xem những tia tín ngưỡng lực lợ lững xung quanh mình, bên trong hệ thống cũng có gần 200 điểm ngưỡng mộ, khoe môi nhếch lên, thiếu chút cười ra tiếng.

"Kìa Linh, có người chờ kìa."

"Hihi, nhìn mặt tên kia phởn thế, chắc thích lắm."

"Đương nhiên, lớp trưởng xinh đẹp của chúng ta ai mà không thích!"

"Đây là buổi hẹn hò đầu tiên của cậu, nhớ kỹ quay lại clip cho bọn này với nhé!"

Mấy đứa bạn thân của Thùy Linh ríu rít trêu chọc, khiến nàng ta mặt đỏ như gấc, buồn bực trừng mắt nhìn nhìn Trương Tuấn.

Chỉ là một bữa cơm thôi, mà cậu vui đến thế cơ à.

Nghĩ đến, trong lòng bỗng cảm thấy có chút ngọt ngào, xem ra tên kia là rất ưa thích bản thân mình đây.

Trương Tuấn ngây ngốc, hồn nhiên không biết vô tình Thùy Linh đã tăng thêm thiện cảm với bản thân, quả nhiên đẹp trai sẽ được thần trợ.

Phóng con xe Dream trên đường, thỏa mãn tận hưởng cảm giác lần đầu chở gái, Trương Tuấn cười nói.

"Lớp trưởng, chúng ta ăn gì đây?"

"Gì cũng được."

K ít..tttttttt

Chiếc xe đột nhiên phanh gấp, Thùy Linh không đề phòng, cả người theo quán tính xô về phía trước, bộ ngực mềm mại áp sát vào lưng Trương Tuấn.

Ân, rất mềm mại, rất đàn hồi.

Thùy Linh bực mình gất gồng.

"Cậu làm gì thế!"

"Cậu bảo ăn gì cũng được, ở đây có quán thịt chó nè, chúng ta vào ăn."

"Cái gì, cậu.. cậu..."

"Tớ làm sao?"

"Hừ, cậu.. Không được, đi chỗ khác."

"Sao thế, thịt chó mắm tôm ngon mà."

Thùy Linh lựa lời muốn nói mà không biết nói thế nào, đột nhiên nhìn thấy Trương Tuấn cười tà, mới vỡ lẽ hóa ra thằng này trêu chọc bản thân, không khỏi cảm tức từng mắt nhìn hắn.

"Đùa cậu một chút thôi, cậu là người mời khách, món ăn nên do cậu chọn."

Trương Tuấn cười bồi tội nói.

Lúc này, một chiếc xe Passat màu đen lù lù tiến tới, dừng lại bên cạnh hai người.

Trên xe bước xuống mấy tên to lớn vạm vỡ, gương mặt buru hân, những chỗ da thịt lộ ra in đầy hình xăm, đồng phục màu đen tương đối thống nhất.

Trên áo mỗi tên đều có in một dòng chữ "Công ty đòi nợ thuê Hồng Thịnh", thằng nào thằng nấy toàn thân sặc mùi khí tức giang hồ.

Phát hiện người đến bất thiện, tròn mắt Trương Tuấn lưu chuyển, hắn vội vã tiến vào hệ thống, mua ngay một cái kỹ năng võ thuật Triệt Quyền Đạo của Lý Tiểu Long, lập tức sử dụng.

Một trăm điểm ngưỡng mộ khấu trừ, đổi lại, trong đầu Trương Tuấn có thêm ra vô số tin tức liên quan đến Triệt Quyền Đạo, tứ chi cũng hình thành bản năng, giống như một kẻ đã tập luyện môn võ này lâu năm.

Toàn thân phát sinh biến hóa, khí tức võ thuật tông sư lộ ra, trong phút chốc khiến mấy tên kia kinh ngạc, nhưng Trương Tuấn rất nhanh nội liễm, biến trở lại thành một tên sinh viên vô dụng.

"Các anh làm gì vậy?"

Thùy Linh hỏi, mặc dù có chút run rẩy, nhưng xã hội pháp trị, hơn nữa gia thế cô nàng cũng tốt, cho nên dũng cảm không sợ.

Một tên đầu trọc gầy còm, trên người dây xích chó, vòng vàng đeo lúc nhúc tiến tới, rút một điếu thuốc cười nói.

"Em gái, tránh ra. Thằng nhóc này mượn tiền mãi không trả, nên bọn anh đến nói chuyện một chút."

Thằng nhóc, đương nhiên chỉ Trương Tuấn.

Trương Tuấn tài cao gan lớn, ngang nhiên bước ra, che trước người Thùy Linh, bóng lưng của hắn khiến cô nàng bất giác cảm thấy an tâm vô cùng.

"Tôi không quen các anh, hơn nữa tôi không vay mượn gì ai hết."

"Thế à, con nợ nào cũng nói vậy, bọn tao quen rồi. Không cần nói nhiều, đi theo bọn tao là rõ.."

Đầu trọc hung dữ nói, xung hô cũng thay đổi, khiến Trương Tuấn âm thầm cảm thán.

Quả nhiên, làm mỹ nữ luôn được hưởng đãi ngộ tốt hơn a!

Đã vậy, cần gì khách khí.

"Tao không biết bọn mày là ai, ai sai chúng mày đến!"

"Nói gì thế thằng oắt con. Giấy nợ đây còn cái à."

Tên kia đảo mắt nói, nhìn xem xung quanh tụ tập một ít người, hắn rút ra một tờ giấy khua khua trước mặt, giả bộ còn rất giống.

"Giấy nợ nào, đưa đây tao xem."

"Đưa để mày xem à. Đi nào, bọn tao làm việc theo pháp luật, cứ yên tâm, đừng để bọn tao nặng tay."

Đầu trọc nhếch mép, cất tờ giấy kia đi, vừa dụ dỗ vừa hăm dọa nói.

Nếu không phải nơi này đông người, sợ bị quay phim, còn có một cái mỹ nữ, cần phải bảo trì phong độ, hắn đã sớm lệnh cho đàn em lao lên đập thẳng

oắt này ra bã.

Dám xưng tao, quá bố lão!

Trương Tuấn nghĩ ngợi một chút, quay người nhìn chăm chú vào Thùy Linh, đoạn nắm lấy bàn tay cô nàng, đặt chìa khóa con Dream của mình vào trong đó.

"Cậu giữ hộ xe tớ nhé, đề tớ đi nói chuyện với bọn này một lát."

"Cái gì.. Không được.."

"Yên tâm, tớ nắm chắc mà. Giải quyết nhanh thôi, không để ảnh hưởng đến bữa trưa vui vẻ của chúng ta đâu.."

Giao cho Thùy Linh một ánh mắt an tâm, Trương Tuấn quay người lại, cười nhạt nói.

"Tốt, tao đi theo chúng mày."

"Haha, ngoan lắm. Đi thôi tụi bay!"

Đầu trục hài lòng, phát tay ra lệnh triệt quân.

Thùy Linh ngây ngốc nhìn Trương Tuấn chui lên chiếc passat, cửa kính đen ngòm hạ xuống, chiếc xe lao đi, trong lòng đột nhiên dâng lên lo lắng mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Trụy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bị trúng đạn

"Thằng nhóc, vừa mới to mồm lắm mà, sao giờ im như cún vậy?"

Đầu trục cười khẩy nói, khinh miệt nhìn về kính, lúc này Trương Tuấn ngồi ở phía sau đã bị bốn tên xăm trở to lớn kẹp lại, bộ dáng an phận tùy người xử trí.

Đám đàn em cũng trừng mắt nhìn Trương Tuấn, cười nói nịnh bợ.

"Dám hỗn láo với anh Lương, mày chuẩn bị ăn đủ con ạ."

"Anh Lương là bá chủ cái đất Hà Nội này, đẹp trai phong độ, người gặp người thích.."

"Hừ, chỉ là thằng sinh viên chân yếu tay mềm, ai cho mày dũng khí đó."

"Một lát, tao đảm mày không trượt phát nào."

...

Chiếc xe Passat hung hăng tiến vào một công trường đang xây dựng dở, phanh lại, bụi đất bắn tung tóe.

Cả đám người lục tục bước xuống.

"Dẫn nó vào, anh đi đái cái."

Đầu trục ra lệnh, rít vợi hơi thuốc quăng đi, đoạn đi loanh quanh tìm một cái góc khuất để giải quyết.

Trương Tuấn bị mấy anh xăm trở đẹp trai hộ tống, hồn nhiên không có chút giác ngộ nguy hiểm nào. Nhìn bộ dáng thoải mái của hắn, người không biết còn tưởng rằng đại gia và đám vệ sĩ đây.

"Anh Vĩ, bọn em dẫn nó đến rồi."

Đoàn người đi vào một căn phòng, một tên xăm trở tiến lên, cung kính nói với một người đang ngồi quay lưng ở chiếc bàn trước mặt.

Tên kia hơi ngửa cổ về phía sau, hai tay dang rộng hưởng thụ, trong miệng găm gù không rõ, mấy giây sau hắn thở dốc ra, mặt mũi gât gât đầu.

Hắn kéo quần đứng dậy, chỉnh chu một chút trang phục, quay người lại cười nhếch mép, phía sau một em gái cũng đứng lên, sắc mặt ửng đỏ, trong miệng ngậm lấy gì đó rồi đi ra ngoài.

Trương Tuấn nhận ra thằng kia, quả nhiên chính là Phạm Quốc Vĩ.

Hắn nhàn nhạt lên tiếng.

"Tìm tao làm gì, nhóc?"

Phạm Quốc Vĩ lạnh lẽo nhìn, đột nhiên cười phá lên, trong mắt khinh bỉ không hề che giấu.

"Haha, tui mà nghe gì không!"

Đám đàn em cũng nhanh chóng phụ họa, vắn vỏi kêu rằng rắc.

"Vẫn bó lão nhẽ, quả nhiên không biết hối cải."

"Láo với anh Vĩ là mày chán sống rồi con ạ."

"Bây giờ mày có quỳ xuống cầu xin thì cũng đã muộn."

Phạm Quốc Vĩ phát tay để đám đàn em im lặng, hắn tiến đến trước mặt Trương Tuấn, kiêu ngạo nói.

"Một thằng tinh lẻ như mày, dám không biết thân biết phận như vậy. Em Linh là cái loại mà thằng nông thôn như mày có thể mơ tưởng đến sao.."

Bếp.

Không đợi Phạm Quốc Vĩ nói hết, Trương Tuấn đột nhiên vung tay tát mạnh lên mặt, xung kích bất ngờ khiến hắn choáng váng, một dấu tay đỏ rực hiện lên trên má.

"Ồ đ-t."

Bếp bếp bếp.

Trương Tuấn sấn tới, một tay bắt lấy cổ Phạm Quốc Vĩ, một tay tiếp tục tát mạnh liên tiếp vào mặt hắn. Hai bên má hắn rất nhanh in đầy dấu tay, cả gương mặt đỏ rực, máu miệng máu mũi phun trào.

"Đ-t mẹ, con chó này."

"Lên, đập nó."

Đám đàn em lúc này mới hoàn hồn, căm tức gào thét, vội vã xông lên muốn hộ giá.

Bốn phương tám hướng đầy trời nắm đấm lao tới, khí thế rất đủ, đáng tiếc tốc độ quá chậm. Trương Tuấn không thèm tránh né, hắn giật cơ thể Phạm Quốc Vĩ trở lại, lấy hắn làm khiên thịt.

Bộp bộp.

"Á á.. Con mẹ nó, bọn ngu này."

Phạm Quốc Vĩ toàn thân đau nhức, thâm thiết kêu gào, muốn vùng vẫy thoát ra nhưng không được. Bàn tay Trương Tuấn như một cái kim sắt kẹp chặt lấy cổ hắn, khiến hắn vô cùng khó thở.

Trương Tuấn bắt lấy thời cơ, bấp chân phát lực, đá liên tiếp vào ngực mấy tên, tốc độ vô cùng nhanh chóng. Những âm thanh bạo hưởng bộp bộp truyền đến, tên nào tên nấy bay ngược ra, ôm ngực nằm la liệt trên đất.

Còn có một số thằng vác côn sắt gậy gỗ lao đến, Trương Tuấn dễ dàng né tránh, đoạn không khách khí tung ra liên tiếp những đòn chọc mắt đặc trưng của Triệt Quyền đạo.

Đòn thế nhanh mạnh hiểm, cánh tay của hắn chọc liên tục như gà mổ thóc, từng thằng đau đớn gục xuống ôm mắt, buông lỏng hết vũ khí ra.

Rất nhanh, hơn mười thanh niên xầm trở chiến bại thê thảm, trong phòng những tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Phạm Quốc Vĩ quên hết đau đớn, trở mắt mà nhìn, trông mắt mang theo hoảng sợ.

"Mày...mày..."

Trương Tuấn nhỏ toẹt một bãi nước miếng vào mặt hắn, không cảm xúc nói.

"Tao đã nói, đừng có chọc tao rồi mà."

Nghĩ đến, bản thân nếu là một người bình thường, tình thế hôm nay có thể nói là vô cùng nguy hiểm, nên hắn rất không kiêng nể.

Phạm Quốc Vĩ vừa đau đớn vừa nhục nhã, rất muốn dùng cảm quyết từ một phen, nhưng nhìn đến gương mặt lạnh lẽo của kẻ đối diện, bất giác mềm nhũn.

"Mày.. học học.. Tao sai rồi.. mày thả tao ra.. "

"Muốn tao thả mày cũng được, đưa tiền bồi thường đây!"

"Bồi..bồi thường gì?"

"Phí tổn thất tinh thần, phí đi chuyển, phí hoạt động tay chân, phí mua mạng của mày..."

"Bao nhiêu.."

"Có nhiều nôn ra hết."

Trương Tuấn hưng hăng bắt chẹt, hắn cũng không thực sự muốn giết người, dù sao sinh hoạt gần hai mươi năm dưới niên đại hòa bình, không thể động một chút là giết giết như trong mấy bộ truyện kia được.

Bỗng nhiên, da đầu Trương Tuấn tê dại, một cảm giác nguy hiểm cực độ truyền đến, hắn vội phát lực nhảy đi, núp ra phía sau cái bàn.

"Đoàng"

Một tiếng súng đột ngột vang lên.

Ngoài cửa, đầu trọc kia không biết lúc nào đã trở lại, trong tay cầm một khẩu súng ngắn, nòng súng đen xì như muốn hút hết những linh hồn lạc lõng vào sâu bên trong nó.

Phát hiện bắn không trúng đích, hắn không tự chủ được hai tay nắm chặt, dáo dác nhìn vào.

"Bắn. bắn nó.."

Phạm Quốc Vĩ như thấy được ngọn cỏ cứu tinh, vội vã la hét.

Trương Tuấn lúc này, mồ hôi lạnh tuôn ra ướt đầm.

Hắn không ngờ được, một đám giang hồ chuyên đòi nợ thuê, đối phó một tên sinh viên trong tay còn mang theo súng, điều này thật con mẹ nó quá mức vô lý.

Nói đến, tên đầu trọc kia lúc này đi giải quyết xong trở lại, nghe tiếng bộp bộp đầm đá, hắn còn tưởng rằng đám đàn em bên trong đang hưng hăng dạy dỗ Trương Tuấn một phen đây. Cho tới khi liếc mắt nhìn vào, nhìn Trương Tuấn tả xung hữu đột, hắn mới hoảng hốt chạy trở lại xe, lấy ra khẩu súng mua lậu được từ biên giới...

"Thằng ngu này, bắn, bắn chết mẹ nó đi..."

Phạm Quốc Vĩ lật đặt bò ra ngoài, trong miệng tiếp tục ra lệnh, hắn lúc này chỉ muốn giết chết thằng nhãi hung ác kia, thả ra một ngụm ác khí.

Đầu trọc căm tức, nhưng nghĩ đến sự ác độc của thằng cha nó, liền không nói gì, bạo dạn đi vào.

Đột nhiên, một cây côn sắt xé gió lao tới, rất nhanh rất mạnh, hắn không kịp né tránh, ăn ngay một phát vào đầu ngất đi.

Cả người không tự chủ ngã xuống, súng trong tay liền rơi ra đất.

Trương Tuấn nghe thấy âm thanh trầm thấp truyền đến, biết đã đắc thủ, liền lồm cồm đứng dậy.

Bỗng hắn sững sờ, chỉ thấy Phạm Quốc Vĩ đã nhặt lên khẩu súng, hung ác nhìn mình. Cả người Trương Tuấn giật thót, vội ngã xuống né tránh dưới bàn.

"Đoàng đoàng đoàng"

Phạm Quốc Vĩ nhe răng nã đạn, bốp cò liên hồi, đột nhiên tiếng kêu "trắc trắc" vang lên, hắn bức tức nhìn lại, súng đã hết đạn.

Nghe thấy bên trong tên kia phát ra tiếng rên rĩ, tựa hồ chưa chết, Phạm Quốc Vĩ chốt dạ, vội vã chặt vật rồi đi.

Trương Tuấn lúc này mặt mũi dựa vào tường, may mắn tránh né hết mọi chỗ hiểm, nhưng bà vai dính một viên đạn, đau đớn không nói nên lời.

Cả người bắt đầu đổ máu, ướt đầm, hấn cố vận dụng Đại mộng để kinh để khiến bản thân thoải mái hơn.

Đáng tiếc tu vi còn thấp, cầm cự một lúc, Trương Tuấn mê man ngất đi, trong mơ hồ hấn nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Khởi động nhiệm vụ

"Mình chết rồi sao?"

Vừa mới có lại tri giác, cảm nhận cơ thể mệt mỏi trống rỗng, ý nghĩ đầu tiên của Trương Tuấn chính là như vậy.

Hấn cảm thấy vô cùng tiếc nuối, bản thân vừa mới có được một cái cơ duyên nghịch thiên, còn muốn hảo hảo hưởng thụ đỉnh cao nhân sinh đây..

"Bác sĩ, mọi thứ đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu mổ."

Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nữ, có vẻ khản trương, Trương Tuấn liền bắt giác thờ phào nhẹ nhõm, cố gắng mở mắt.

Hấn lúc này mới biết, bản thân mình vẫn còn sống, chỉ là đang nằm trong một căn phòng bệnh viện, bên cạnh là các y tá bác sĩ tất bật tới lui.

"Bác sĩ, bác sĩ, bệnh nhân đã tỉnh."

Một nữ y tá mặc áo xanh, đeo khẩu trang trắng xóa, nhìn thấy Trương Tuấn liền vội vã nói.

Nghe cô nàng gọi, một tên bác sĩ liền tiến đến, đôi mắt trí tuệ phía sau cặp kính gọng đen chăm chú nhìn hấn.

"Kỳ lạ, không phải đã gây mê rồi sao. Cậu không sao chứ?"

Gã bác sĩ trầm thấp hỏi, khiến Trương Tuấn yếu ớt cảm lạnh.

Không sao? Tôi đương nhiên không sao, chỉ là bị đạn bắn một chút thôi mà..

Cảm thấy bờ vai truyền đến đau đớn, Trương Tuấn không hơi đâu để ý tên bác sĩ, ý thức vội vàng tiến vào hệ thống.

Vốn muốn mua một viên trị thương đan, nhưng nghĩ đến đạn còn không lấy ra, mà lại sử dụng bình phục luôn nơi này có vẻ quá mức kinh tế hải tặc, hấn liền đổi ý, tìm tòi thứ khác.

"Ting, mua thành công Tê liệt đan, khấu trừ 10 điểm ngưỡng mộ."

Viên Tê liệt đan này chỉ là một viên cấp thấp đan dược, thường được dùng để gây tê các loại hung cầm dã thú, khiến chúng không cảm thấy đau đớn, để cắt ra thịt tươi sống chế biến đồ ăn cho ngon.

Trương Tuấn khôn vặt, mua ngay viên này để tiêu trừ cảm giác đau đớn đang hành hạ cơ thể, quả nhiên rất có hiệu quả.

"Y tá, chuẩn bị gây mê và gây tê cho bệnh nhân.."

Không đợi tên bác sĩ nói hết, Trương Tuấn mở mắt, miễn cưỡng nở nụ cười nhạt ngẩn cảm.

"Không cần đâu bác sĩ, mổ đi."

Tên bác sĩ nghe hấn nói, cau mày phản bác.

"Cậu nói gì vậy, không cần sao được. Quá trình mổ rất đau đớn, không phải ai cũng có thể chịu được!"

"Cứ làm đi, chuyện nhỏ mà thôi, tôi chịu được. Có vấn đề gì tôi tự chịu trách nhiệm."

"Chàng trai trẻ, cậu đừng cậy mạnh.."

...

Trương Tuấn tự có suy tính, hấn biết không mạnh tay thì tên bác sĩ sẽ gây mê mình, liền cầm lấy một con dao mổ ở bên cạnh, đâm thẳng vào bả vai.

Pháp.

Trong ánh mắt kinh hoàng của đoàn người, con dao mổ cắm vào gần ngập chuôi, nhưng gương mặt Trương Tuấn vẫn thờ ơ nhạt nhẽo, tựa như vừa mới chỉ là một con muỗi cắn mình một chút mà thôi.

"Cậu...cậu..."

"Tôi nói rồi, từ bé tôi đã nhìn đau rất giỏi. Bác sĩ, phiền ông mổ nhanh giúp, tôi còn phải đi hẹn hò."

Trương Tuấn bình thản nói, khiến phòng mổ tất cả mọi người cảm lạnh, âm thầm gợn ngón cái thán phục.

Người anh em, quả thật trâu bò.

Tên bác sĩ cũng không còn lời nào để nói, rốt cuộc miễn cưỡng nặn ra nụ cười khó coi, bắt đầu chỉ đạo đoàn người tiến hành mổ.

Quá trình diễn ra rất suôn sẻ.

Một bên Trương Tuấn nhàm chán huyết sáo, hát lảm bảm mấy bài hát vớ vẩn, một bên đám bác sĩ y tá chật vật chạy tới chạy lui.

Tên bác sĩ mổ chính thấy bệnh nhân vô cùng thư thái, động tác cũng lớn mật, nhanh nhẹn hơn, thậm chí lúc nghe Trương Tuấn hát đến ca khúc Em của ngày hôm qua, động tác trong tay không tự chủ càng thêm hung ác.

Khụ, con gái hần mê mết Sếp Tùng đến nỗi bỏ ăn bỏ học, nên hần anti Sếp a, cái này không trách được.

Rất nhanh, một viên đạn vận vẹo đen ngòm đã được lấy ra, mấy đồng chí bác sĩ cũng vội vàng khâu lại vết thương, thò ra một hơi, ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ nhìn về tên bệnh nhân đang nằm trên giường.

Bao năm hành nghề, chưa thấy tên bệnh nhân nào trúng đạn đi mổ mà còn thư thái thong dong như vậy, không phục không được.

"Ting, nhận được XXX 30 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được XX 50 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được XYZ 55 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được XYZ 22 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được XYZ 25 điểm ngưỡng mộ."

...

Trương Tuấn vui vẻ mừng thầm, thản nhiên lắng nghe âm thanh của hệ thống.

Qua một lúc lâu, khi mọi thứ đã ổn định, hần liền được chuyển qua phòng điều dưỡng. Nghĩ đến gì đó, hần liền nắm lấy tay một bà cô y tá béo mập hỏi han.

"Chị y tá ơi, ai đưa em vào đây thế?"

Bà cô kia phát hiện cánh tay bị một thanh niên đẹp trai nắm lấy, bất giác đỏ mặt trả lời.

"Chị cũng không biết rõ lắm. Ừm, hình như là một nữ cảnh sát."

"Vậy ạ, cảm ơn chị."

"Em nghỉ ngơi đi, có số điện thoại người nhà không đưa chị, để chị gọi cho họ."

"Hả.. À, không, điện thoại em mất rồi."

Trương Tuấn vội chối, may mắn có cái Plasma Watch, nên hần để điện thoại ở nhà. Nếu không, bác sĩ gọi về cha mẹ hần, để bọn họ lo lắng, thậm chí gấp gáp chạy ra Hà Nội thăm nom, hần sẽ cảm thấy rất áy náy.

"Mà em hình như không phải người Hà Nội à?"

"Dạ."

"Thế em học trường nào, nhớ số ai thì gọi người quen biết đi chứ, đằng nào cũng phải thanh toán viện phí."

Nói cũng phải, Trương Tuấn nghĩ ngợi một chút, nhanh chóng trả lời.

"Đại học Mỹ Thuật Công Nghiệp, chị ơi, chị tìm cô Lâm Mỹ Ngọc giúp em."

"Được rồi. Em nghỉ đi."

Bà cô gật đầu bầm đăm, nói chuyện một lúc lưu luyến rồi khỏi.

Trương Tuấn gác tay kê đầu, nằm nhìn ngửa lên trần nhà, nghĩ ngợi một hồi nội tâm dâng lên lửa giận.

Thằng Phạm Quốc Vĩ khốn khiếp này, vô duyên vô cớ mấy bận khiêu khích mình, còn suýt giết chết, phải tìm một cơ hội lấy mạng chó của nó mới được.

Ông cha ta nói đéo sai, đánh rắn phải đánh đập đầu, không thể để nó có cơ hội ngóc lên cắn mình tiếp.

Lúc này, một âm thanh lạnh lẽo vang lên trong đầu hắn, đã lâu không gặp.

"Ting, phát động nhiệm vụ khởi động: Thu thập băng Hồng Thịnh."

Miêu tả nhiệm vụ: Băng xã hội đen Hồng Thịnh đâm thuê chém mướn, cho vay nặng lãi, đòi nợ thuê, bán dâm bán thuốc, không tội ác nào không làm. Ký chủ đã nảy sinh sát ý với con trai ruột của đại ca chúng, sớm muộn sẽ có đụng độ. Tiên hạ thủ vi cường, đề nghị ký chủ đi trước một bước, vì dân trừ hại.

Nhiệm vụ thời hạn: 30 ngày.

Thành công, ban thưởng: Một tờ giấy hoàng kim kỹ năng, một bảo rương vật phẩm ngẫu nhiên, 5000 điểm ngưỡng mộ.

Thất bại, trừng phạt: chết.

Trương Tuấn xem kỹ, đột nhiên cảm thấy có chút hưng phấn, kích thích, cũng có chút sợ hãi.

Nhiệm vụ này, ban thưởng thật quá con mẹ nó phong phú, vừa nhìn hai mắt liền sáng.

Chỉ là, đối đầu nguyên một đám xã hội đen, hơn nữa còn là giang hồ thứ thiệt, không phải mấy thanh niên giang hồ youtube ắt ơ như Khả Bảnh Dương Minh Tuyền.

Dù chưa biết quy mô bọn hắn thế nào, nhưng nghe đến từ chết, lòng sẽ không tự chủ nảy sinh chút lo lắng a.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Trụy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nữ cảnh sát đến tìm

Trương Tuấn nằm trên giường, nhắm chán đánh giả xung quanh.

Người trong bệnh viện rất nhiều, tất bật lui tới, có bệnh nhân, thân nhân, có y tá, bác sĩ...

Đặc biệt là những cái kia đáng yêu tiểu y tá, trên người mặc đồng phục trắng tinh, dưới váy cặp đùi mịn màng đeo lên đủ loại tất chân lượn qua lượn lại, ngửi khí ôn hòa, âm thanh êm tai.

Bệnh viện Trương Tuấn đang nằm là bệnh viện Nhân dân, cơ sở vật chất hạ tầng, trình độ y bác sĩ có thể nói là số một cả nước, chỉ là ánh mắt bọn hắn lúc đi ngang nhìn qua Trương Tuấn đều mang theo một vẻ kỳ dị.

Tựa hồ, chuyện trong phòng mổ đã được lan truyền, cho nên tất cả đều biết bệnh viện đến một tên quái thai.

Cảm thấy người mình mồ hôi đất cát nhễ nhại, còn có máu đông, tương đối bẩn thỉu, Trương Tuấn liền tiến vào hệ thống, tìm mua một viên Xạ hương đan.

Xạ hương đan có thể khiến cơ thể hắn luôn phát ra một mùi hương thanh khiết, gần gũi thiên nhiên, dù không có tác dụng thực chất nào khác, nhưng có thể khiến cho người ta cả năm không tắm mà cả người vẫn thơm ngát.

"Cũng không biết đôi giày của mình đâu rồi, thằng nào nhặt được công nhận số đỏ."

Nghĩ đến đôi Dragon Air Sneaker mới đi được một lần, lúc này mất tích, Trương Tuấn nội tâm đau nhức.

Đó, là 50 điểm ngưỡng mộ của hấn a!

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh xuất hiện hai thân ảnh xinh đẹp tinh lệ, nhanh chóng hấp thu hết thủy tất cả lực chú ý của đám nam bệnh nhân trong phòng.

Người đến là Lâm Mỹ Ngọc, lúc này cô nàng đổi một bộ sơ mi quần jeans, nhan sắc vẫn rung động lòng người như vậy, nhưng có một phen phong tình rất khác.

Người còn lại là Dương Thùy Linh, trên gương mặt xinh đẹp của cô nàng tràn đầy lo lắng áy náy.

Đảo mắt nhìn quanh, thấy Trương Tuấn đang nằm trên giường bệnh, hai cô nàng liền tiến tới, Lâm Mỹ Ngọc lo lắng lên tiếng hỏi thăm.

"Trương Tuấn, em không sao chứ?"

Bản thân là một cái giáo viên chủ nhiệm hợp cách, nghe tin học sinh của mình bị thương nặng vào viện, cô nàng không chút do dự chạy đến thăm hỏi.

Còn tốt, bà cô y tá không nói Trương Tuấn là bị trúng đạn, khiến cho hai nàng đỡ lo lắng lung tung.

Thùy Linh đứng bên cạnh nhìn, trong lòng suy đoán vẫn vơ, nghĩ đến nam sinh trước mắt vì không muốn mình nguy hiểm mà rời đi với bọn xã hội đen, để bị chúng hành hạ, nước mắt rung rung chực chảy.

"Em.. khụ.. em không sao.."

Trương Tuấn giả bộ yếu ớt vô lực, mệt mỏi trả lời.

"Chuyện gì xảy ra, em làm sao lại dính dáng đến bọn đòi nợ thuê vậy?"

Nghĩ đến trên đường Thùy Linh đã kể lại mọi chuyện, Lâm Mỹ Ngọc liền hỏi.

"Cô Lâm.. Không có gì, chỉ là hiểu lầm.. Em ổn rồi, cảm ơn cô đã đến thăm em."

"Em bị bọn chúng đánh à, lũ khốn này, phải báo cảnh sát bắt hết chúng mới được!"

"Khụ khụ. Em không sao rồi mà, cô đừng quan tâm việc đó nữa.."

Hấn mỉm cười nói, đoạn nắm lấy tay Lâm Mỹ Ngọc.

Cảm xúc ngửa ngáy kích thích lại bắt đầu xuất hiện, nhưng bây giờ đang là phòng bệnh, hơn nữa nhìn tên kia bộ dáng yếu ớt, Lâm Mỹ Ngọc không tiện rút trở về.

Tia điện bắt đầu len lỏi xuyên qua từng thớ thịt bên trong cơ thể, rất nhanh, toàn thân cô nàng bị kích thích, hạ thân bắt đầu rỉ nước.

Thùy Linh nhìn xem nằm trên giường mệt mỏi Trương Tuấn, lại nhìn bả vai băng bó ghê gớm kia, rốt cuộc không tự chủ được khóc lên.

"Trương Tuấn, hức.. hức..."

"Lớp trưởng, cậu khóc gì vậy?"

"Tớ.. hức.. hức.."

Nghĩ đến nếu bản thân mình che chở hấn ta, hoặc gọi công an gì đó, hấn sẽ không phải thế này, Thùy Linh càng thêm áy náy.

Trương Tuấn mỉm cười, ôn hòa nói.

"Được rồi, cậu đừng khóc, lại đây!"

Thùy Linh lau lau mắt, mon men bước tới ngồi xuống.

Trương Tuấn giống như làm ảo thuật biến ra một cái khăn mỏng thơm ngát, nhẹ nhàng lau chùi nước mắt trên gương mặt xinh đẹp của cô nàng.

"Đừng lo, tớ ổn rồi, khóc sẽ xấu lắm.."

Hấn vừa nói vừa vỗ vỗ vai, Thùy Linh như đứa trẻ bị dỗ dành nín khóc ngẩng đầu, chăm chú nhìn hấn.

Đôi mắt đẹp còn vương lệ, vô cùng khiến người thương tiếc, khiến Trương Tuấn dùng hết trong tay động tác, sững sờ nhìn lấy.

Đột nhiên, hấn ôm chầm lấy Thùy Linh, ép sát vào lồng ngực mình.

Hai quả cầu thịt mềm mại áp vào lồng ngực rắn chắc, mùi hương xứ nữ thanh thuần truyền đến, khiến Trương Tuấn một hồi thư thái.

Trong ánh mắt ghen ghét của đám bệnh nhân, cùng sự kinh ngạc của Lâm Mỹ Ngọc, Trương Tuấn chậm rãi một tay vuốt ve mái tóc Thùy Linh, tay kia đeo găng thì áp sát vào lưng cô nàng, nhẹ nhàng xoa xoa giống như đang an ủi.

Thùy Linh lúc đầu bất ngờ hoảng loạn, sau đó chuyển sang xấu hổ, khi tấm lưng mềm mại bị ngón tay Trương Tuấn ma sát lên xuống, liền bắt đầu bị kích thích, cả người mềm nhũn nóng ran, yếu ớt vô lực dựa vào lồng ngực hắn.

"Ting, nhận được XXX 20 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được XYZ 30 điểm ngưỡng mộ."

...

Bên cạnh đám bệnh nhân chăm chú nhìn, có ghen ghét, có một ít ngưỡng mộ, đương nhiên càng nhiều là cảm thán oán trách.

Ông trời thật quá bất công.

Thằng bốn hộp sữa thằng không hộp nào.

Bốn hộp sữa bình thường thì cũng thôi đi, đằng này bốn hộp sữa đều là hàng tinh phẩm cao cấp, chỉ có thể ngắm mà không thể sờ.

"Nhớ kỹ, cậu còn nợ tớ bữa cơm nhé."

Trương Tuấn ghé vào tai Thùy Linh nói, hơi thở nóng rất phả vào, mùi hương nam tính trên người hắn khiến Thùy Linh càng thêm xấu hổ, đỏ rục cả mặt.

Nhìn về Lâm Mỹ Ngọc, hắn có chút chột dạ nói.

"Cô Lâm, phiền cô gọi bác sĩ làm thủ tục xuất viện dùm em được không?"

Lâm Mỹ Ngọc phức tạp nhìn đôi nam nữ, miễn cưỡng trấn định trả lời.

"Cái này, em thật sự ổn chứ?"

"Em ổn, cô gọi bác sĩ là biết mà."

"Được rồi, để cô đi xem"

"Cảm ơn cô!"

Đang muốn đứng dậy đi ra hỏi thăm, bỗng nhiên một cánh tay mềm mại đặt lên vai Lâm Mỹ Ngọc, nhẹ nhàng ngăn cản.

"Không cần, đã có người thanh toán và làm thủ tục xuất viện cho cậu ta rồi."

Âm thanh trong trẻo vang lên, Trương Tuấn ngẩng đầu nhìn, phát hiện người nói là một cô gái xinh đẹp.

Gương mặt anh tú khí khái, mặc một bộ đồ thể thao Adidas màu đen, thân cao, cặp đùi thon dài, nhưng mà phần ngực cô nàng.

Khụ khụ, là một cái bức tường.

Trương Tuấn khinh bỉ một chút vòng một khiêm tốn kia, cẩn thận hỏi.

"Cô là?"

"Chào mọi người, tôi là Tô Thanh Nhã, là cảnh sát."

Cô gái kia lấy ra trong lồng ngực một cái thẻ ngành, đưa lên nói, ánh mắt chăm chú nhìn xem Trương Tuấn.

"Chị cảnh sát, ai trả tiền cho em vậy?"

"Cậu không cần biết. Sức khỏe cậu đã ổn, có thể nói chuyện chứ?"

"Nói chuyện gì ạ?"

"Phối hợp điều tra một chút mà thôi, yên tâm, rất nhanh."

"Em mệt lắm khụ khụ.."

"Bớt giả vờ, bệnh án của cậu bác sĩ đã cho tôi xem."

Tô Thanh Nhã cười nhạt nhìn Trương Tuấn, trong mắt lóe lên tia sáng, dường như cô nàng có vẻ rất hứng thú.

Trương Tuấn ngẫm nghĩ một chút, buồn bực trả lời.

"Được rồi, có thể, nhưng nói chuyện ở đây không tiện chị ạ."

"Đương nhiên chúng ta không nói chuyện ở đây, đi thôi, tôi chờ cậu đến nơi khác."

"Đến đâu ạ?"

"Nhà tôi."

...

Trương Tuấn và ba nữ thu xếp rời khỏi, để lại trong bệnh viện từng đống não nhiệt nghị luận.

Đám bác sĩ thì truyền tai nhau về một tên quái vật có khả năng nhìn đau ghê gớm, bọn bệnh nhân cùng phòng thì thủ thủ với nhau về truyền thuyết một tên nam sinh có đến sáu hộp sữa xịn.

Khụ, ta nhầm, vẫn chỉ là bốn hộp a.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nói chuyện trong phòng

"Cô Lâm, Thùy Linh, cảm ơn mọi người đã đến thăm."

Qua bãi đỗ xe, Trương Tuấn mỉm cười, biết ơn nói.

"Tốt rồi, em đã không có việc gì, bọn cô về trước."

"Cậu.. nhớ bảo trọng thân thể."

"Có việc nhớ gọi điện cho cô, cô có danh thiếp đây."

Lâm Mỹ Ngọc cẩn thận nói, đoạn lấy ra một tấm danh thiếp dúi vào tay Trương Tuấn.

Hắn nhìn qua một chút, là một miếng nhựa vuông góc trong suốt, mặt trên có ghi lấy một số thông tin.

Lâm Mỹ Ngọc, chủ sở hữu cửa hàng mỹ phẩm Mỹ Ngọc, địa chỉ số 36A đường Hoàng Quốc Việt, Cổ Nhuế.

Bên dưới còn có số điện thoại liên hệ, và gmail công việc, thiết kế vô cùng chuyên nghiệp.

"Được rồi, nhanh nào."

Tô Thanh Nhã không kiên nhẫn phát phát tay nói, đoạn đi trước một bước đến một chiếc Toyota bốn bánh đang đợi sẵn.

Trương Tuấn liền lưu luyến chào từ biệt, đoạn tiến tới, mở ra ghế sau.

Hắn lúc này mới phát hiện, trong xe còn có một người khác ngồi trên ghế lái, là một thanh niên rắn chắc vạm vỡ, gương mặt chữ điền nhìn qua có vẻ trung thực đôn hậu.

Thấy Trương Tuấn đã yên vị trên ghế, hắn ta quay đầu lại, nhe hàm răng trắng tinh ra mỉm cười xem như chào hỏi.

"Đi thôi."

Tô Thanh Nhã có vẻ cảm thấy trong xe hơi nóng nực, liền dứt khoát cởi chiếc áo khoác Adidas ra, thờ phào một hơi ra lệnh.

Trương Tuấn bản năng quét qua trước ngực một chút.

Mẹ nó, thẳng băng.

Trong lòng hần đột nhiên cảm thấy có chút bị ai thay cho con cái tương lai của cô nàng, sinh ra vốn đã thiệt thòi hơn vô số người khác a...

Chiếc Toyota chậm chạp lăn bánh rời đi khỏi bệnh viện Nhân dân, xuyên qua một số phố phường Hà Nội, cuối cùng dừng lại ở một tòa biệt viện tương đối sang trọng ở bên bờ hồ Hoàn Kiếm.

Trương Tuấn theo chân Tô Thanh Nhã đi vào, trở mắt ngắm nghía xung quanh, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Tòa nhà cao lớn, rộng rãi, hồ bơi sân vườn đầy đủ không nói, thiết kế bố cục còn vô cùng hài hòa sang trọng, rất uy nghi, tán mát ra một khí thế bề trên mãnh liệt.

Mới mấy ngày trước, hần đọc tin tức trên mạng biết được, giá đất khu vực này đã tăng cao ngất ngưởng, gần một tỷ một mét vuông, có thể nói là đắt đỏ vô cùng, đủ để sánh ngang nhiều thành phố nổi tiếng trên thế giới như New York, Tokyo, Paris..

Không ngờ, trước mắt cái này mỹ nữ cảnh sát, vậy mà có nhà mặt phố như vậy, xem ra bố làm rất to đây.

"Ông nội!!!"

Tô Thanh Nhã nhìn thấy dưới một cái đình nhỏ có hai người đang thông dong đánh cờ, liền vui vẻ hét lớn chạy tới, hồn nhiên biến thành một cô gái nhỏ.

Một ông cụ râu tóc bạc phơ, mặc một bộ thường phục màu trắng, nghe thấy cô nàng hét lớn liền sững sờ, động tác trong tay ngưng lại, quay đầu nờ ra một nụ cười tương đối khó coi.

"Thanh Nhã, cháu đây à?"

"Hihi, ông nội, cháu nhớ ông quá. Ồ, chào ông, hai người đánh cờ lâu chưa ạ?"

Tô Thanh Nhã quàng vai bá cổ ông lão, thậm chí nheo nheo gương mặt nhăn nhó kia, khiến ông cụ bức tức thở phì phò. Nhìn thấy đối diện còn có một người khác đang vuốt râu mỉm cười nhìn mình, cô nàng liền lên tiếng chào hỏi.

"Thanh Nhã đây à, cháu dạo này càng ngày càng xinh đẹp nhỉ. Thế nào, lần này về là dẫn bạn trai ra mắt ông nội cháu sao?"

"Không có.."

"Haha, đừng lừa ông, thế người thanh niên phía sau là ai vậy?"

"Hả, tên kia, là liên quan đến công việc."

"Thật ư, cháu vẫn còn làm bên đơn vị hình sự đấy à, có vất vả không?"

"Cũng bình thường ạ, hai người tiếp tục đi, cháu còn có việc."

Tô Thanh Nhã nhớ ra còn có công chuyện, vội buông ông nội mình ra rồi đi, khiến ông cụ thở phào một hơi.

Đợi cho cháu gái đi xa, lão mới hạ cờ xuống, phiền não kể lể với ông bạn già của mình.

"Haizz, đứa nhỏ này, tính tình lúc nào cũng nghịch ngợm như trẻ con vậy, thật không biết đến bao giờ tôi mới có cháu bé đây."

"Haha, đừng lo cho cháu ông, ông nên lo cho bản thân mình đi, sắp thua đến nơi rồi kia."

"Tôi thua sao, hừ hừ, còn lâu.."

"Vậy à, chiếu tướng.."

...

Tô Thanh Nhã dẫn Trương Tuấn đến tòa nhà chính, đến một căn phòng liền mở cửa cho hần đi vào.

Trương Tuấn trong lòng cảm thấy hơi chút khó hiểu, chỉ là nói chuyện một chút mà để cho hần đến tận đây, phiền phức như vậy.

"Chị gái, chị nói đi, có chuyện gì vậy?"

Tô Thanh Nhã hơi dựa vào trên bàn, chống cằm nhìn nhìn hần một hồi, hứng thú nói.

"Không vội, cậu tên gì nhỉ."

"Trương Tuấn."

"Tuấn, còn nhớ rõ sự việc xảy ra trưa nay không?"

"Việc gì ạ."

Trương Tuấn giả ngu đánh trống lảng.

"Hi hi, một mình hạ gục mười mấy tên giang hồ của băng Hồng Thịnh, cậu thật ghê gớm nha, nếu không phải bị bắn, chắc cậu đã hoàn hảo rời khỏi đó rồi."

"Đâu có, em là một sinh viên, lấy đâu ra khả năng đó, chị nhầm rồi."

"Vậy sao, nhưng mấy tên kia đều khai thê nha, hơn nữa, khả năng phục hồi và nhịn đau của cậu quả thật vô cùng phi thường."

"Cái đó.. Em.. em cũng không biết được, sinh ra đã thế rồi."

"Đừng lo lắng, tôi chỉ hỏi chuyện mà thôi. Đúng rồi, đôi giày này là của cậu à."

Tô Thanh Nhã trấn an nói, đoạn tiến đến góc phòng mở ra một cái hộp nhỏ, lấy ra đôi giày mà Trương Tuấn rất đỗi quen thuộc.

Dragon Air Sneaker.

"Không phải, em sinh viên nghèo, lấy tiền đâu ra mà mua nó."

Trương Tuấn cảm thấy có chút bối rối, chột dạ trả lời.

Tưởng tượng ra viễn cảnh bí mật bị người khác khám phá, quân đội đến nhà bắt giữ, một đồng bác sĩ nghiên cứu mổ xẻ cơ thể mình, hắn âm thầm đổ mồ hôi hột, không do dự từ chối đây đây.

"Thật sao?"

"Thật ạ."

"Nhưng chính tôi là người đã lấy nó ra từ chân cậu a. Lúc đầu chỉ vì phải đưa cậu lên xe cứu thương, bất tiện nên mới tháo ra, không ngờ đôi giày này được làm với trình độ khoa học kỹ thuật cao như vậy, là ai chế tác nó cho cậu."

"Cái này, em không biết, em nhặt được..."

Trông thấy bộ dạng lo lắng của Trương Tuấn, Tô Thanh Nhã đột nhiên nhoẻn miệng cười, tiến đến vỗ vai hắn cười nói.

"Tốt rồi, tôi chỉ muốn trả cho cậu mà thôi. Đừng lo, tôi không có ác ý."

"Thế ạ, vậy bây giờ không còn chuyện gì, em đi được chứ?"

Bà mẹ nó, chỉ là trả một đôi giày mà dọa hắn thần hồn nát thần tính như vậy, nếu cô nàng biết rõ chiếc PlasmaWatch mà mình đang đeo xịn xò thế nào, chắc mình chết mất.

Trương Tuấn buồn bực nghĩ thầm, lên tiếng muốn rời khỏi chỗ này.

"Chậm đã, cậu có bao giờ nghĩ sẽ phục vụ cho đất nước không?"

"Có ạ."

"Tốt, cậu đã nghĩ gì."

Tô Thanh Nhã hai mắt phát sáng, chăm chăm chờ đợi câu trả lời của kẻ đối diện.

"Em muốn làm con ngoan trò giỏi, học tập tốt lao động tốt, kiếm thật nhiều tiền để đóng thuế cho quốc gia..."

"Dùng."

"Sao vậy ạ?"

"Được rồi, để số điện thoại lại, cậu có thể đi."

Tô Thanh Nhã trong lòng bực bội, day day trán nói ra.

Nhìn xem bóng lưng Trương Tuấn khuất sau cửa, ánh mắt cô nàng lóe lên tia sáng, vớ lấy điện thoại gọi đi.

"Em nghe, chị."

Trong chiếc Iphone8 phát ra một âm thanh hùng hậu, trung khí mười phần.

"Hùng, cậu đang ở đâu?"

"Ngoài xe ạ."

"Một lát tên kia đi ra, cậu giao lưu với hắn một chút."

"Tốt ạ."

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Giao lưu

Trương Tuấn phản hồi đường cũ, chậm rãi mò mẫm đi ra khỏi toàn biệt viện sang trọng.

Đối với một thằng sinh viên vẫn còn ăn bữa nay lo bữa mai như hắn, một nơi cao cấp như thế này không khác gì cung điện hoàng gia, mà hiếm lắm thường dân như hắn mới có cơ hội đi vào, đương nhiên phải cẩn thận ngấm ngĩa một chút.

"Sau này có tiền, nhất định phải xây nguyên một tòa lâu đài, cho cha mẹ, cô di chú bác, mọi người vào ở cùng một chỗ tụ họp.."

Trương Tuấn vừa đi vừa nghĩ, có hệ thống trong tay, hắn rất có lòng tin.

Đi ngang một mảnh sân vườn, mắt thấy sắp đến cổng, bỗng nhiên một âm thanh gọi giật hắn lại.

"Hey, nhóc"

Trương Tuấn quay đầu nhìn, phát hiện tên thanh niên lái xe lúc trước kia đang đứng khoanh tay dựa mình vào một gốc đại thụ, nhe răng cười nhìn hắn.

Điều cười của thằng này khiến Trương Tuấn cảm thấy có chút không thoải mái, hơn nữa tên kia còn gọi hắn là "nhóc", nên hắn rất không nể mặt trả lời.

"Chuyện gì?"

"Nhóc, qua đây một chút."

"Không rảnh."

Trương Tuấn nói xong, liền muốn bước đi, chỉ thấy tên kia đã nhảy đến chắn trước mặt hắn, cười hề hề.

"Vội gì chứ, nghe nói nhóc võ công khá lắm, anh em mình giao lưu chơi."

"Nghe làm rồi, tôi không biết võ, hơn nữa chúng ta không quen không biết."

"Ô, nhóc sao có vẻ khó chịu thế? À ha, quên mất, là anh đường đột. Anh là Triệu Quốc Hùng, nhóc cứ gọi anh Hùng là được, còn nhóc tên gì."

Triệu Quốc Hùng vỗ đầu, cho rằng hiểu ra, vội vàng giới thiệu bản thân.

"Trương Tuấn."

"Tốt, nhóc, bây giờ đã quen biết, có thể giao lưu được chưa?"

"Tôi tên Trương Tuấn."

"Đã biết, nhóc."

"..."

Bà mẹ nó, một từ kêu nhóc hai từ gọi nhóc, còn cái gương mặt tươi cười nham nhở kia, thật muốn ăn đòn.

Trương Tuấn bức bối trầm nghĩ, hung ác gật đầu.

"Được, giao lưu thì giao lưu."

Triệu Quốc Hùng tươi cười hơn hở, dẫn Trương Tuấn đi ra phía sau mấy cây đại thụ, đến một mảnh sân cỏ rộng rãi, hai người đối diện mà đứng.

"Nhóc, lên trước đi."

Trương Tuấn nghe được, không khách khí huy quyền xông đến, nhưng nghĩ đến đối phương thân phận đặc thù, không giống bọn lưu manh giang hồ, nắm đấm liền giảm đi một nửa lực đạo.

Triệu Quốc Hùng hét lớn một tiếng tốt, nhanh chóng đưa hai tay lên ngăn chặn lại từng đòn công kích của đối thủ, tốc độ thể mà còn rất nhanh.

Cảm thụ lực lượng khá lớn trên tay truyền đến, trong mắt hắn hơi hơi ẩn chứa kinh ngạc.

Trương Tuấn linh hoạt di chuyển công kích, bộ pháp dưới chân là của môn quyền anh, vô cùng nhanh nhạy khó lường, rất nhanh mấy cú đấm đã đánh trúng mục tiêu, phát ra những tiếng kêu "bộp bộp"

"Tốt, ra nhóc là dân boxing."

Triệu Quốc Hùng hơi xoa xoa những chỗ trên cơ thể bị đòn, cười nói, tựa hồ không xi nhê.

"Nhóc đánh được lắm, bây giờ đến lượt anh."

Hắn cười hề hề xông thẳng đến, cơ thể to lớn cường tráng cùng với khí thế hung hãn, khiến cho rất giống một đầu gấu lớn đang nhe răng múa vuốt lao về phía con mồi.

Trương Tuấn cảm giác không ổn, lách mình tránh né, một cước đá tới.

Triệu Quốc Hùng một đòn vồ hụt, sau lưng bị dính đòn, cũng không phật lòng. Hắn quay người lại, hạ thấp trọng tâm cơ thể tiếp tục lao tới, rất giống một tên võ sĩ sù mổ, chỉ là đòn tấn công dường như hết sức đơn điệu và dễ đoán.

Không vồ, cũng chỉ là giơ tay quét ngang, như là đang chơi đuổi bắt vậy.

Trương Tuấn lại nhanh chân né được, xoay người phản đòn, liên tiếp những cú đá Taekwondo đánh lên cơ thể đối thủ, tuy nhiên có vẻ không nổi lên bao nhiêu tác dụng.

"Hề hề, nhóc né tốt nhỉ, còn biết cả Taekwondo. Để xem nhóc trốn được bao lâu."

Mất thấy con gấu kia chăm chọc, lại có xu hướng xông tới, Trương Tuấn nghiêng răng, âm thầm vận dụng toàn lực, muốn chính diện chống cự.

Triệu Quốc Hùng khước mắt lóe lên một tia đắc ý.

Khích tướng thành công.

Hắn sở trường chính là vật Liễu Đới, một môn võ vật có truyền thống lâu đời và phổ biến ở miền bắc đất nước Đại Việt này. Chỉ cần bị hắn tóm được, một đòn quật xuống, đối thủ của hắn cơ hồ đều mất đi hết chiến đấu lực, nằm im thoi thóp bại trận.

Thủ chương gào thét xông đến, nhìn thấy Trương Tuấn đối diện cũng không tránh không né giơ hai tay lên, khoe môi Triệu Quốc Hùng khê nhếch.

Bắt được rồi.

Tuy nhiên, việc không như hắn dự liệu.

Triệu Quốc Hùng giữ chặt hai tay Trương Tuấn, cứng đối cứng độ sức một hồi, phát hiện lực lượng đối phương rất lớn, thể mà không thua kém chính mình.

Hắn trông mắt lưu chuyển kịch liệt, dứt tay ra, dùng toàn thân lực lượng lao tới như muốn hung hăng đụng vào cơ thể Trương Tuấn.

Trương Tuấn thầm hô không ổn, vội nhảy lên tránh né, hồn nhiên không biết mình đã rơi vào bẫy của đối phương.

Chỉ thấy, lúc cơ thể hắn đang ở trên không trung, phía dưới tên kia đã đột ngột phanh lại, ngửa đầu nhe răng cười, vô cùng bất thiện.

Xong.

Triệu Quốc Hùng bắt lấy cẳng chân Trương Tuấn, giật xuống, quay lưng lại vác hắn trên vai, động tác trôi chảy thuần thục vô cùng, như đã diễn luyện không biết bao nhiêu lần.

Sau đó, hắn đạp đất nhảy lên, lộn một vòng rơi xuống đất.

"Rầm."

Toàn thân Trương Tuấn va chạm nặng nề với đại địa, phía trên còn đè một cái thân thể to lớn, cả người đau nhức vô cùng. Hắn há mồm thở hồng hộc, còn tốt tổ chất thân thể cường hãn, nếu không một đòn này đủ ép hắn vỡ nát lục phủ ngũ tạng.

"Hề hề, sorry nhóc, anh lỡ tay."

Cho rằng đối thủ đã ngã ngoài, Triệu Quốc Hùng gãi gãi đầu ngô nghê nói, giống như là một người thật thà chất phác.

"Nhóc còn đánh được không?"

"Chơi luật boxing nhé, anh đếm ngược từ mười đến một, nhóc không dậy là kết thúc."

"Hề hề. Mười.. chín..."

Còn chưa kịp đếm xong, đối diện Trương Tuấn đã bật người nhảy lên, xoa xoa lồng ngực, căm tức nhìn.

Hắn tấn công đều tránh né chỗ yếu hại, mà thằng này chơi ác như vậy, đối lại người khác không nằm giường mười ngày nửa tháng là không dậy được.

Mẹ nó, quả nhiên hiền lành từ tẻ chỉ có bị người ức hiếp.

"Tiếp tục đi."

Trương Tuấn lạnh lẽo nói, dưới chân bắt đầu súc thể di chuyển.

Triệu Quốc Hùng thấy hắn còn có thể đánh, không khỏi hưng phấn, xoa xoa bàn tay lao lên, muốn dờ lại bài cũ.

Tuy nhiên, bài cũ thì dễ đoán.

Trương Tuấn lần này không thêm cậy mạnh, bấp dùi phát lực, linh hoạt di chuyển né tránh. Hắn quay người sút tới, mục tiêu không còn là trên cơ thể to lớn vạm vỡ, mà là đầu của đối thủ.

"Bốp"

Triệu Quốc Hùng đau đớn hét một tiếng, nghiêng răng cười.

"Tốt, đau đấy nhóc."

Trương Tuấn không nói không rằng lao đến, quyền đâm cước đá liên hồi, những cú đá Taekwondo tầm cao không kiêng nể gì sút tới đầu đối thủ, khiến hắn phải đối thủ chừng thành nắm đấm che chắn hai bên.

"Hộc, hộc, khá đấy.."

Triệu Quốc Hùng co rúm toàn thân vất vả chống đỡ, muốn tìm một cái cơ hội phản kích.

Bỗng nhiên, trông mắt hắn trừng lớn, bởi lúc này có hai ngón tay nhanh như chớp chọc đến, đòn thể có thể nói là rất hung ác.

Hắn vội vã nghiêng người, khiến cho một đòn hiểm chệch đi, đánh vào mí mắt, nhưng cũng gây ra đau đớn vô cùng. Toàn thân trên dưới lúc này hiện ra di chứng của những cú đá, đau nhức kịch liệt, khiến cơ thể to lớn run rẩy không vững.

"Mẹ nó, thọc mắt của Vĩnh Xuân..."

"Không đứng bộ pháp quyền anh, còn có đá xoáy Taewondo, đây chính là Triệt quyền đạo."

"Mau dừng, mau dừng, đau, anh chịu thua..."

Triệu Quốc Hùng vừa thủ vừa lui, miễn cưỡng còn đứng được, trong miệng la hét thảm thiết, rất nhanh chịu bại.

Trương Tuấn không dừng lại, tiếp tục đánh, cho đến khi xả ra một ngụm ác khí, hắn mới thôi.

"Gọi tôi là anh, anh Tuấn."

"Hộc.. cái gì.."

Bốp bốp..

"Gọi anh Tuấn."

"Đau.. đau.. dừng lại, Tuấn."

Bóp bóp bóp...

"Gọi anh Tuấn.."

"Được rồi được rồi. Anh Tuấn, mau dừng tay..."

Trương Tuấn lúc này đạt được đáp án mong muốn, mới chậm rãi thu quyền.

Hắn cười nhạt xoa xoa nắm đấm, đoạn phúi bụi bặm trên người, thông dong rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Mua sắm

Thủ đô giờ cao điểm, muốn nói người dân căm ghét thứ gì nhất, thì chính là tắc đường.

Trương Tuấn bắt một chiếc taxi, lúc mò mẫm về được đến cửa nhà trọ đã là gần tám giờ tối, hắn uể oải lết lên phòng.

Từ sáng đến giờ chưa kịp ăn gì, đánh nhau mấy lượt, còn trúng đạn mất bao nhiêu máu, khiến toàn thân hắn lúc này ỉu rĩ mệt mỏi, chỉ muốn ngả lưng làm một giấc cho đã.

"Ui da.."

Bờ vai mới vừa chạm đến giường, Tê liệt đan hét tác dụng, vết mổ ỉu ỉu có cảm giác đau, Trương Tuấn buồn bực hừ rên một tiếng rồi vào hệ thống mua một viên Trị thương đan sử dụng.

Tiền phí 20 điểm ngưỡng mộ, trong tích tắc cơ thể hắn lại hoàn hảo, không còn bất cứ đau nhức gì, chỉ có cái bụng là ồn ào biểu tình.

"Đi đón cái đã."

Nghỉ đến liền làm, Trương Tuấn liền dậy, chạy vội ra đầu ngõ gọi bà chủ làm ba tô bún ngan đầy ắp. Trong ánh mắt kinh ngạc như nhìn người chết đói của bà chủ và đám khách hàng xung quanh, hắn mới hài lòng xoa xoa bụng trở lại phòng.

No cơ bụng thì chùng cơ mắt.

Tắm rửa, miễn cưỡng chơi vài trận Liên Minh Huyền Thoại xong, Trương Tuấn liền cời phăng quần áo lăn ra ngủ khò.

Lúc này trời sập hắn cũng chịu, không dậy được.

Đêm tối.

Trương Tuấn trần truồng nằm ngủ say giấc, xung quanh cơ thể là những tia tín ngưỡng lực trắng bạc vô hình lơ lửng, mỗi lần hắn hít sâu một hơi đều có những tia sáng chui vào bên trong cơ thể hắn.

Tiến vào trong giấc mộng, những tia sáng có lớn có nhỏ lúc này bắt đầu diễn hóa thành từng cái Lý Tiểu Long, không ngừng luyện đi luyện lại Triệt quyền đạo.

Qua không biết bao lâu, những Lý Tiểu Long đó dường như đạt đến giới hạn, chúng bắt đầu chia nhau ra đối kháng thành từng cặp, tiến hành đấu loại, rồi diễn tiến ra vòng bảng, vòng bán kết, vòng chung kết.

Rất nhanh, một tên Lý Tiểu Long mạnh nhất hiện ngang mà đứng, xung quanh là vô số Lý Tiểu Long quỳ bái, như vạn dân thần phục đế vương.

Sau đó, Lý Tiểu Long vô địch kia cười lớn ngạo nghễ, lác minh hóa thành từng tia sáng vàng tinh thuần biến mất trong cơ thể Trương Tuấn.

Trương Tuấn tỉnh lại đã là giữa trưa, hắn ngáp một hơi dài, cảm thấy vô cùng hứng thú, không ngờ giấc mơ của bản thân lại có ý tứ như thế.

Àn, như là đang xem phim chiếu rạp vậy, đánh nhau đấu đá vô cùng chân thực, vô cùng gay cấn kích thích.

"Không đúng."

Hắn nghĩ đến Triệt quyền đạo, chợt cảm thấy, lúc này bản thân hiểu biết của hắn đối với môn võ này dường như đã đạt đến mức đăng phong tạo cực, nắm rõ trong lòng bàn tay.

Tựa hồ Triệt quyền đạo sinh ra chính là dành cho hắn, là vì hắn mà sáng tạo nên, hoàn mỹ phù hợp.

"Hóa ra Đại mộng đế kinh còn có tác dụng như vậy, ngon."

Trương Tuấn hí hửng mừng thầm hiểu ra, trong lòng không ngừng gào thét.

Bật hack, đây mẹ nó là tuyệt đối bật hack.

Chỉ là một môn Triệt quyền đạo đã như vậy, ngày sau kiếm được các loại thần cấp công pháp, vũ kỹ, chỉ cần ngủ dậy một giấc là đã đạt thành thông thạo viên mãn, còn cái gì sáng khoái hơn.

Nội tâm khê động, bản thuộc tính của hắn hiện ra trước mắt.

Nhân vật: Trương Tuấn

Cấp độ: Luyện thể kỳ tầng 9

Điểm ngưỡng mộ: 416

Chỉ số chính:

Máu: 500/500

Công: 96/90

Phép: 10/90

Nhanh nhẹn: 98/90

Phòng thủ: 82/90

Kỹ năng: Triệt quyền đạo đại viên mãn, Đại mộng đế kinh sơ cấp.

"Bây giờ đi thi đấu Olympic, chắc mình vô địch dễ ẹc."

Nhìn xem các hạng chỉ số vượt xa người bình thường, Trương Tuấn không khỏi lâng lâng tự kỷ.

"Cắt, cắn bã."

Hệ thống bất thành linh không lưu tình chen ngang.

"???"

"Chú không ngại thơ đến mức cho rằng, từng đó đã đủ để thiên hạ vô địch đấy chứ?"

"Khụ, không đến, nhưng có lẽ cũng chỉ kém chút đi."

"Ngu ngốc, thế giới nào cũng vậy, luôn tồn tại những thứ cao cấp chỉ có những kẻ đủ tư cách mới biết đến. Chú bây giờ xem như miễn cưỡng đủ tư cách rồi, anh khuyên chú nên sớm chuẩn bị tư tưởng."

"Hả, ý mày là gì?"

"Tự tìm hiểu đi."

"Wee, hệ thống, mày nói rõ hơn đi."

"Éo."

Trương Tuấn không khỏi khó hiểu, bình thường con hàng hệ thống này không phải luôn nói chuyện lạnh lùng, vô cảm sao, tại sao đột nhiên nó lại có những lúc nhân tính hóa, bố láo bố toét như vậy.

"Ngu ngốc, uống công chú cày truyện bao lâu, cái kia là trợ lý ảo của anh."

Giống như nghe được suy nghĩ của hắn, hệ thống liền bực bội lên tiếng.

"Hả, vậy mày với nó không phải là một à?"

"Đương nhiên, anh là thực thể, nó chỉ là một cái trí năng nhân tạo."

"Chậm đã, thực thể? Mày ra đây tao xem nào."

"Éo rành, đây đi ngủ."

...

Trương Tuấn không tiếp tục gắng hỏi, hắn suy nghĩ một chút, trong lòng mơ hồ có một cái suy đoán.

Thế giới này, có lẽ giống như trong những bộ truyện hay phim ảnh kia, mặt ngoài là thế giới khoa học kỹ thuật bình phàm, nhưng bên trong tồn tại tu luyện giả, dị nhân, người ngoài hành tinh các loại...

Nghĩ đến, bản thân có được hệ thống, mà còn suýt chút nữa thì bị một cái người bình thường bắn bỏ mạng, hắn liền nảy sinh cẩn trọng.

Xem ra sau này nên điều thấp vẫn là điều thấp, im lìm phát tài, không nên phong quang lộ liễu, gây nên quá nhiều người chú ý. Nếu không, ai biết được, sáng sớm vừa mộng tỉnh tỉnh dậy, thì có một con hàng nào vác thần khí đến trấn lột mình hay không a.

"Được rồi, đến đâu hay đến đó. Vào cửa hàng mua sắm đã."

Nhớ ra còn có hơn bốn trăm điểm ngưỡng mộ, Trương Tuấn liền nhanh chóng lấy lại tinh thần.

"Thiên tâm ti nhuyển giáp, linh bảo Địa giai, có thể triệt tiêu năm lần công kích dưới Trúc cơ kỳ, sau năm lần sẽ vỡ vụn."

Tu luyện giới có Luyện thể, luyện khí, trúc cơ, kết đan... những thứ này hết thấy dường như đều rất quen thuộc với Trương Tuấn, nên hắn nhanh chóng hiểu ra.

Đồ vật này có thể cứu mạng mình năm lần, lại còn mỏng manh, mặc vào bên trong dễ dàng che giấu, dù giá cả đắt đỏ 300 điểm ngưỡng mộ, Trương Tuấn vẫn là cắn răng mua xuống.

Dù sao, mạng nhỏ chính mình là quan trọng nhất, có cái này rồi, khỏi phải lo sợ đám ba mảy viên đan còn con kia nữa.

Hắn tự an ủi bản thân, đoạn tiếp tục nhìn nhìn cửa hàng.

"Ấn thân phù sơ cấp"

Đồ tốt, 10 điểm một tấm, mua.

"Hỏa cầu phù sơ cấp"

Cũng chỉ có 10 điểm, mua.

"Địa giai phù sơ cấp."

Mua mua, đều mua.

...

Rất nhanh, còn có hơn một trăm điểm ngưỡng mộ đã bị Trương Tuấn dùng hết, mua về một đồng phù triệu.

Hắn lượn quanh cửa hàng một hồi, thèm thường nhìn xem các loại công pháp, thần thú, thần binh đa dạng phong phú, chỉ là giá cả cái nào cũng cao đến dọa người.

Bản thân chỉ có mấy điểm lật vặt nghèo bức, Trương Tuấn âm thầm cảm thán một chút, đoạn liền ủ rũ rời khỏi.

Mặc vào Thiên tâm ti nhuyển giáp, hắn nằm ngửa người nhìn trần nhà, trong đầu mông lung trầm tư suy nghĩ về một cái vấn đề hết sức thiết thực.

Kiểm tiền.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lên phòng chúng nữ

Kiểm tiền cái môn học vẫn này, nói đơn giản thì nó rất đơn giản, nói thâm sâu thì nó cũng thâm sâu.

Bản thân là một tên cá úp muối, chưa bao giờ ra đường tự lực kiếm ăn, Trương Tuấn từ trước đến nay chỉ kiếm tiền bằng cách tin tưởng vào sự phán đoán và may mắn của bản thân.

Hoặc để nói dễ hiểu hơn, thì chính là hấn đánh lô.

Tuy nhiên, trải qua một quãng thời gian thua nhiều thắng ít, làm bạn với mì tôm Hảo hảo thân mật, Trương Tuấn trước đây đã thề, quyết tâm không bao giờ đụng đến môn thể thao mạo hiểm này nữa.

Một hồi nằm dài suy nghĩ, hấn cho ra một phương án kiếm tiền mà hấn tự thấy khả thi và hữu hiệu nhất.

Vẽ tranh.

Trình độ hội họa của hấn bây giờ đã đạt đến cấp độ tông sư, một bức chân dung vẽ ra rất có thần vận, khả năng cao rất được người khác ưa thích.

Chỉ là, lên mạng tìm hiểu một chút, Trương Tuấn biết được hội họa trong nước không được đánh giá cao. Đám khách hàng luôn trả giá không tương xứng với công sức một tên họa sĩ bỏ ra, nên hấn muốn kiếm nhiều tiền bạc mục đích này xem ra cũng khó thực hiện được.

"Làm bảo vệ lương tháng bao nhiêu nhi, xem nào, năm triệu, ít quá.."

"Phụ hồ bóc vác, khụ, hay là thôi đi."

"Ăn trộm ăn cướp, ân, cái này rất có tiền đồ."

Lại nằm nghĩ vẩn vơ một hồi, Trương Tuấn bị ai phát hiện, hấn không cảm thấy vừa ý với cái nghề nghiệp nào.

"Kê, đi ăn đã."

Trong bụng bắt đầu đói cồn cào, Trương Tuấn ngồi dậy vươn vai, vắn vẹo vài động tác rồi mặc quần áo, dự định lết ra đường kiếm một cái hàng ăn.

Đi đến cầu thang, phía trên hai em gái lúc này cũng bước xuống, thấy hấn liền cười chào hỏi.

"Chào anh."

"Anh Tuấn, đi đâu thế?"

Trương Tuấn nhìn qua hai cô nàng này, nhận ra, đây đều là người quen.

Em gái tóc ngắn ăn mặc thoải mái tên Loan, còn bên cạnh tóc dài đeo kính có chút e lệ, tên là Nga. Hai cô nàng này là những người đầu tiên kết bạn với hấn ở khu trọ mới, còn nhiệt tình giúp hấn dọn dẹp phòng một hồi đấy mà.

Hấn gật đầu chào lại, đoạn trả lời.

"À, chào hai người, anh đi ăn."

"Thế ạ. Anh hẹn ai ăn cùng à?"

"Không, anh đi một mình."

"Thế đi làm gì cho chán, phòng bọn em cũng chưa nấu cơm, bọn em đang chuẩn bị đi chợ mua đồ ăn đây, hay anh ăn cùng bọn em."

"O, thế sao được."

"Có gì đâu, mà anh ở một mình dứt khoát góp tiền ăn chung với bọn em đi, càng đông càng vui mà."

Đề nghị này, Trương Tuấn vô cùng động tâm.

Mặc dù hấn ưa thích ăn uống một mình, nhâm nhi mỹ vị, nhưng nếu có các em gái xinh tươi bồi tiếp cùng, thì ngu gì không muốn đây.

Chỉ là, da mặt thì vẫn phải có a, dù sao nam nhi thân dài vai rộng, hơn nữa sức ăn uống của hấn bây giờ cũng khác biệt người thường.

"Cái đó, được không vậy, anh ăn khỏe lắm?"

"Được mà, ăn nhiều thì góp thêm tiền. Bọn em dễ tính lắm, có trai đẹp ăn chung chúng nó càng sướng ấy chứ."

"Chúng nó??"

"Ừm, bọn em ở bốn người, hôm nay tới lượt em và Nga đi chợ, hai con kia đang ở phòng."

Mặt dày mày dạn một hồi, Trương Tuấn giả vờ bị sự nhiệt tình của hai cô nàng thuyết phục, lon ton theo hai cô đi chợ.

Loan tương đối sáng khoái phóng khoáng, lời gì cũng dám nói, Nga thì có vẻ hơi hơi hướng nội, tuy nhiên thì thoáng thốt ra một câu đùa chọc vào đúng tâm điểm.

"Hôm nay anh học không?"

"À không, anh nghỉ."

"Sao vậy, thứ tư mà."

"Hôm qua mới bị bắn, nên.."

"Haha, thôi đi ông tướng.."

Trương Tuấn im lặng.

Hắn rất muốn chân thành giải thích, hắn nói đều là sự thật a.

Nếu không phải đang đi giữa đường, hắn đã vạch áo ra cho cô nàng xem rồi, cười chọc quê hắn nữa chứ.

Khụ, quên mất, có còi cũng không chứng minh được, bởi vết thương đã hoàn hảo rồi còn đâu, thậm chí nó còn không để lại một tí sẹo nào.

Trương Tuấn ù rũ cùng hai cô nàng đến quầy hàng, kiên quyết góp thêm gấp bốn lần tiền mua đồ ăn, khiến cho bên cạnh mấy tên sinh viên khác đi chợ nhao nhao khinh bỉ.

Một con hàng sĩ gái.

Về đến cửa phòng, trong tay xách lấy túi đồ linh kinh, Loan cười ha hả nói lớn.

"Các em, bọn chị về rồi, hôm nay có món ăn đặc biệt."

Bên trong lục tục chạy ra hai thân ảnh, dáng người cả hai đều rất thon thả, mặc chiếc quần yoga bó sát, để lộ cặp mông vênh cao, xem ra là thường xuyên có tập thể dục.

"Nhanh lên, em đói chết rồi, món đặc biệt gì vậy."

"Hehe, món trai tơ."

"Cái gì?"

"Đây, xem đi."

Loan vui vẻ tránh ra, để lộ phía sau Trương Tuấn lúng túng gãi gãi đầu, không có ý tứ.

"Thế nào, món này được không các em."

Khụ khụ.

Trương Tuấn vội ho khan.

Một cô nàng vội kéo cánh tay Nga sang một bên góc, thấp giọng hỏi dò.

"Ai vậy chị Nga?"

"Sinh viên mới chuyển đến phòng dưới."

"Đẹp trai phết, có người yêu chưa?"

"Không biết, chắc chưa."

Nghe được câu trả lời không chắc chắn lắm, cô nàng liền tiến tới trước mặt Trương Tuấn, nhanh nhẹn cầm lấy túi đồ hán đang cầm, mỉm cười nói.

"Chào anh, anh vào đi."

"Ừm, cảm ơn em."

"Hihi, không có gì. Anh tên gì thế?"

"Anh tên Trương Tuấn."

"Anh Tuấn, em là Hồ Thị Nhung, cũng học y Cầu Giấy, gọi em Nhung xinh gái là được, hihi."

"..."

Quả nhiên, lại là gái trường y.

Trương Tuấn lúc đầu có chút câu nệ ngồi trò chuyện, một hồi phát hiện hai em gái này vui vẻ bạo dạn không kém cô chị tên Loan kia, liền thoải mái hơn, rất nhanh hòa nhập thành một đoàn.

Một em còn lại tên Đỗ Mỹ Linh, cũng học chung trường y, cùng lớp với cái Nhung. Hai cô nàng này thường xuyên tập gym ở phòng tập gần trường, hẹn Trương Tuấn, nếu hán có thời gian thì đi tập cùng nhau cho vui.

Trương Tuấn được giai nhân ước hẹn, mơ mơ màng màng gật đầu.

"Được rồi, hai em gái mê trai, dọn cơm ra ăn đi."

Loan và Nga rất nhanh đã nấu ăn xong, bàn cơm năm người liền rầm rộ khai triển, món ăn tương đối phong phú, giống như một bữa tiệc nhỏ.

Trương Tuấn bụng đói mồm meo, lúc đầu còn hơi e dè, nhưng khi nếm thử tay nghề khá tốt của hai cô nàng, khẩu vị khai mở, rất nhanh hán liền ăn như rồng như hổ, khiến tứ nữ kinh ngạc nhìn lấy.

Trương Tuấn cười bồi, cảm thấy tương đối thẹn thùng.

Hán quét mắt nhìn qua, yếu ớt thanh minh.

"Khụ, nói trước rồi nhé, anh ăn rất khỏe mà."

Bốn cô nàng ngờ ngác đối mắt nhìn nhau, qua một khắc, liền phát ra những tiếng cười ngân vang như chuông bạc.

"Haha, ăn đi ăn đi, ai nói gì đâu."

"Chỉ là, bọn em lần đầu thấy người ăn khỏe như anh đấy."

"Hihi, ăn khỏe thế, chắc anh làm chuyện ấy cũng khỏe lắm nhì."

"Con Nhung dâm tặc, im miệng, đừng dọa anh Tuấn sợ chạy."

"Haha..."

Đoàn người tiếp tục ăn uống đùa giỡn, cười nói.

Trương Tuấn tâm tình thư sướng, không khí sinh viên trong mơ mà hán đã từng ao ước nghĩ đến chính là như vậy.

Rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bạo hành

Một buổi chiều lượn vòng trên con Dream lê lét ngoài đường, muốn tìm kiếm một việc làm phù hợp, Trương Tuấn rốt cuộc chán nản trở lại phòng trọ.

Công việc yêu cầu bằng cấp thì không nói, những việc làm bán thời gian lương lậu đãi ngộ không tốt lắm, nên hán trước trở về tiếp tục lên mạng tìm hiểu.

Dù sao, tạm thời còn không vội.

Chơi một vài ván game, nằm nghe nhạc, xem video youtube một hồi, Trương Tuấn liền lăn ra ngủ.

Một ngày sinh hoạt của hấn tương đối đơn điệu, sáng đi học, còn lại không có việc gì thì ở phòng học tập, chơi game, ngủ nghỉ. Người khác có thể nói hấn nhàm chán, nhưng hấn chính mình ưa thích như vậy, vô cùng thoải mái tự tại.

Sáng sớm hôm sau.

Trương Tuấn phá lệ dậy sớm, sau khi ăn mấy suất xôi gác đầu ngõ, liền quyết định đi trường học.

Dù rằng chính mình còn đang mang danh nghĩa là bệnh nhân, nghỉ học có thể không có vấn đề, nhưng trên lớp còn có hai cái mỹ nữ xinh đẹp chờ lấy, sao có thể nằm ườn ở phòng mãi được.

Thời điểm Trương Tuấn đi vào lớp, đã thấy có người ngồi ở chỗ bàn đầu bên cạnh Thùy Linh, đang mặt dày nói chuyện với cô nàng.

Vừa nhìn thấy hấn, Trương Tuấn trong mắt đã nổi lên sát ý, bởi thằng kia chính là Phạm Quốc Vĩ.

Thùy Linh cũng nhìn thấy Trương Tuấn, trong mắt lóe lên một tia vui vẻ, không thèm đoái hoài gì tới Phạm Quốc Vĩ, đứng lên vội nói.

"Tuấn. Cậu khỏe rồi à, sao đã đi học nhanh vậy?"

Trương Tuấn gật đầu, tình cảm trả lời.

"Ừ. Tớ đỡ hơn rồi, nhớ cậu quá nên mới có đến lớp đây."

"Cậu.. ba hoa.."

"Thật mà. Lớp trưởng xinh đẹp lo lắng cho tớ, tớ dù chết cũng phải mò đến lớp, nói gì chỉ là một vết thương nhỏ."

Vừa nói, Trương Tuấn vừa hung ác quét mắt sang nhìn Phạm Quốc Vĩ, tên kia cũng căm tức nhìn lại hấn.

Dám trước mặt mình tán tỉnh nữ thần của mình, quả nhiên không biết sống chết.

Thùy Linh nghe Trương Tuấn nói hươu nói vượn, đỏ ửng cả mặt, đột nhiên nhìn về chỗ ngồi bên cạnh, cảm thấy có chút bối rối.

"Vĩ."

Không đợi cô nàng mở miệng nói chuyện, Phạm Quốc Vĩ đã đứng lên, cười khẩy, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía bà vai giả vờ băng bó của Trương Tuấn nói.

"Trương Tuấn sao, ra đây anh em tâm sự tý."

Trương Tuấn có chút ngạc nhiên, thằng này lý vậy. Hấn không do dự gật đầu.

Hai người một trước một sau đi ra phòng vệ sinh, trong ánh mắt mơ hồ nghi hoặc của Thùy Linh lớp trưởng.

Phạm Quốc Vĩ đứng vững thân thể, nhìn xem đàn em bên ngoài đã bắt đầu tụ tập đông đảo, kiểu ngạo nói ra.

"Mày thật muốn chết thế à?"

Trương Tuấn nhếch môi, cười nhạt, không thèm trả lời.

"Đừng tưởng xã hội pháp trị, còn có tỷ võ là mày có thể không sợ. Mày biết vì sao tao bắn mày mà vẫn có thể đi học bình thường không?"

"Chỉ cần chút tiền, chút quan hệ, là tao có thể an toàn. Muốn giết mày, tao có vô số cách."

"Mày biết bố tao là ai không, biết cái gì là thế giới ngầm xã hội đen không, thằng nhóc.."

Trương Tuấn ngáp ngáp nghe hấn tự biên tự diễn một hồi, không kiên nhẫn nói ra.

"Rốt cuộc ý mày là gì?"

"Lần trước mày còn sống, là do số mày đỏ. Nhưng nếu mày còn tiếp tục chọc giận tao, thì.."

Phạm Quốc Vĩ không nói hết, ánh mắt âm hiểm, những thứ không biết mới càng đáng sợ.

Trương Tuấn một bước tiến tới, áp sát vào người hắn, lạnh lẽo hỏi.

"Tao tiếp tục chọc mày, thì sao?"

"Hừ. Mày, mày chết chắc, ai cũng không cứu được mày."

Phạm Quốc Vĩ hung ác nói, nhìn gương mặt băng hàn của kẻ đối diện, bước chân không tự chủ được lùi về phía sau.

"Xem ra, mày có vẻ mau quên."

Trương Tuấn cười nhạt, đưa tay vung lên.

Bếp.

Một cái bạt tai vang dội kêu lên, Phạm Quốc Vĩ đầu óc tê rần, cả người bay sang một bên, khé miệng phun ra máu tươi, răng môi lẫn lộn, nằm co rúm một xó trong buồng vệ sinh.

"Thằng chó này."

"Muốn chết."

"Anh Vĩ, anh Vĩ.."

Cú tát này, Trương Tuấn không lưu dư lực, khiến bên ngoài đám kia kinh hãi, la hét ồn ào xông vào.

Phạm Quốc Vĩ chật vật ngồi dậy, nhổ ra một ngụm máu, khó khăn mếu:

"Thằng chó này, giết nó.."

Một đám đầu xanh đầu đỏ hung hãn xông lên, tuy nhiên động tác bọn chúng trong mắt Trương Tuấn chỉ như một đám nít ranh khua chân múa tay, vô cùng yếu đuối chậm chạp.

Trương Tuấn đập vào bụng mấy tên xông lên đầu, khiến bọn hắn bay ngược ra, ôm bụng lăn lộn kêu gào, rất nhanh chấn nhiếp cả đám.

"Nể tình chúng mày là bạn học, mau rút."

Đám kia run rẩy, ánh mắt mang theo sợ hãi nhìn Trương Tuấn, một hồi lại quay qua nhìn nhau do dự.

"Rút ngay."

Đột nhiên một tiếng quát mang theo sát khí truyền đến, cả đám giật nảy, hoảng sợ chia nhau tán loạn mà chạy.

Trương Tuấn hài lòng, đi vào buồng vệ sinh xách Phạm Quốc Vĩ lên như xách một con gà con, cười nói.

"Đám đàn em mày, quả nhiên giống mày, một lũ ô hợp."

"Mày.. thả tao ra.. Tao sai rồi.."

"Câu này, lần trước mày đã nói rồi."

"Tha tao. Mày, mày muốn tiền chứ gì. Mau buông tao xuống, tao lập tức chuyển khoản."

Trương Tuấn ngẩn người, đứng a.

Dù sao bây giờ giết cũng không giết được, vốn định đập hắn một trận bỗ tức, nhưng trước để hắn lấy tiền mua mạng cũng được thôi.

"Được, mày biết điều đấy."

Trương Tuấn thả Phạm Quốc Vĩ xuống, lấy trong ví ra một cái thẻ ATM Vietcombank, đưa cho hắn.

"Mau lên, nếu con số khiến tao không vừa ý, mày sẽ phải chịu đau khổ."

Phạm Quốc Vĩ khúat nhục run rẩy, lập bập bảm bảm trên điện thoại, trong lòng sát khí dâng trào. Đợi cho thoát được, hắn nhất định phải tìm cha hắn kiếm đến mấy tên sát thủ, giết chết thằng chó này, lấy lại cả gốc lẫn lãi.

Trương Tuấn liếc mắt, giật ngay điện thoại của hắn, nói ra.

"Mày chậm như rùa, để tao làm cho. Nói, mật khẩu là gì."

"Mày.."

Bóp.

Trương Tuấn không kiêng nể sút mạnh vào bụng Phạm Quốc Vĩ, khiến hắn đau đớn phun máu, co người như con tôm.

"Ngoan ngoan đi, mặt khẩu là gì."

"XX.XXX.X"

Phạm Quốc Vĩ thấp giọng gầm gừ nói, lửa giận trong mắt càng thịnh, như muốn phun trào.

Lấy đi, cho mày lấy hết, để xem mày có mạng hưởng thụ không.

Trương Tuấn không để ý, hắn lúc này choáng ngợp bởi con số rất lớn trong tài khoản của tên kia.

4 tỷ 560 triệu.

Mẹ nó, tài khoản ngân hàng của hắn chưa bao giờ vượt quá tám số, mà nói tám số là còn phóng đại, chưa bao giờ qua nổi 20 triệu. Đột nhiên nhìn thấy một tràng dài dãy số như vậy, tổng có chút cảm giác choáng ngợp a.

Trương Tuấn thao tác rất nhanh, không chút do dự chuyển khoản hết.

Hắn hài lòng quay người nhìn Phạm Quốc Vĩ, mỉm cười thân thiện.

"Tốt rồi, tiền mua mạng mày đã đủ."

"Vậy, vậy, tao đi được chưa?"

Phạm Quốc Vĩ còn có chút tiếc nuối, đồng tiền đó hắn vất vả lên bán thuốc mới có được, giờ bảo cha hắn tìm người lấy lại, cũng không còn rơi vào túi mình a.

"Chậm đã."

"Mày, mày còn có việc gì."

Trương Tuấn khước môi nhếch lên, xoa xoa nắm đấm răng rắc đi tới.

Trong ánh mắt nghi hoặc, hoảng sợ của Phạm Quốc Vĩ, nắm đấm của hắn bắt đầu lao tới như vũ bão, dồn dập tàn phá cơ thể của tên kia, khiến hắn máu me bết, toàn thân đau đớn vô cùng.

"Mày.. á... thằng chó.. mày nói không giữ lời.."

"ĐCM.. Trương Tuấn.."

"Mày.. á.. mày chết chắc.."

Trương Tuấn hoạt động chân tay hồi lâu, vô cùng thỏa mãn, nghe được bên ngoài vang lên tiếng bước chân, hắn liền dừng lại động tác.

Ý niệm khẽ động, một viên đan dược xuất hiện trên tay hắn, đoạn hắn nhét vào trong miệng Phạm Quốc Vĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bị nhắm đến

Phòng vệ sinh nam xuất hiện một đồng người, có giáo viên bộ dáng lo lắng, có bảo vệ gấp rút, còn có nhiều nhất chính là đám học sinh hóng hớt.

"Ai.. Là ai đang đánh nhau."

"Mau dừng tay."

"Trường học không phải là nơi các em dở thói côn đồ."

Người còn chưa đến, các loại âm thanh ầm ĩ đã vang lên.

Trương Tuấn thông thả bước ra, cười nói.

"Chào các thầy cô, có gì mà ầm ĩ vậy ạ."

Một tên thầy giáo trung niên, đầu hơi hói, là hiệu phó trong trường đi vào nhìn kỹ bên trong, cau mày hỏi Trương Tuấn.

"Em học sinh này, nghe nói em và người khác đánh nhau, bạn học kia đâu?"

"Thầy nói gì vậy, em không hiểu? Làm gì có ai đánh nhau ở đây."

Trương Tuấn gãi đầu, ngây ngô hỏi ngược lại.

Phạm Quốc Vĩ ngồi trong buồng vệ sinh nghe rõ, vô cùng căm tức, nhưng nhìn xem thương tật trên người đều đã bị kỳ lạ chữa khỏi, trong lòng tương đối kinh ngạc.

Hắn chưa nghe qua thứ gì, có thể ngay tức khắc chữa trị rất nhiều thương thế một lúc như vậy à.

Vốn định lao ra tố cáo, nhưng nghĩ đến làm thế sẽ rất mất mặt, chứng cứ thì không đầy đủ, vớ vẩn chọc tên kia nổi điên chính mình lại ăn đau khổ. Hơn nữa, bắt Trương Tuấn vào đồn cảnh sát, lôi ra số tiền lớn kia, chính mình không biết khai báo ra sao, chỉ bằng để hắn ở bên ngoài, thuận tiện xử lý.

Mặc dù tràn đầy lửa giận, Phạm Quốc Vĩ vẫn phui bụi trên người đẩy cửa buồng vệ sinh đi ra, miễn cưỡng cười nói.

"Chào các thầy, chuyện gì vậy?"

"Có học sinh tố giác ở đây có đánh nhau, chuyện này đúng không?"

"Làm gì có, chắc thằng kia làm rồi."

Phạm Quốc Vĩ xua tay nói, đoạn liếc mắt nhìn qua đám đàn em đang chen chúc đứng xem ở ngoài, trong lòng dâng lên chán ghét.

Một lũ vô dụng, lúc cần thiết thì chạy như chó không thấy đâu, việc đã xong rồi mới kéo người đến xem tao xấu mặt.

Trương Tuấn cũng kinh ngạc gật gù, tên kia vậy mà biết điều như vậy.

"Đúng vậy, thầy xem, chỉ là hiểu lầm."

Tên thầy hiệu phó kia nghi hoặc đi vào kiểm tra một lát, phát hiện bên trong không còn người nào khác, lại nhìn hai học sinh trước mắt cả người hoàn hảo, nơi nào có dấu hiệu đánh nhau.

Hắn buồn bực gãi đầu, nói lớn.

"Tốt rồi, không có gì hết, mọi người giải tán đi. Mấy em học sinh kia, một lát lên văn phòng gặp tôi."

Ánh mắt hắn nhìn vào mấy tên tóc xanh đỏ tím vàng bảy sắc cầu vồng đang ngơ ngác, bên trong lóe lên hung ác.

Một đám hư hỏng, suốt ngày bày trò treu chọc, quấy rối trong trường, không cho chút màu sắc chúng nó còn tưởng như thế là hay.

Trương Tuấn vui vẻ đi trở lại phòng học, Phạm Quốc Vĩ thì cúi gầm mặt đi ra khỏi trường.

Thùy Linh bộ dáng thấp thỏm không yên, đứng ở bên ngoài phòng vệ sinh, thấy Trương Tuấn liền hấp tấp hỏi han.

"Cậu không sao chứ, nghe nói cậu đánh nhau với tên Vĩ."

"Làm gì có. Ai nói."

Trương Tuấn nhanh chóng phủ nhận.

Thùy Linh không tin, cẩn thận nhìn kỹ, gương mặt hắn quả nhiên vẫn bình thường, thậm chí còn vô cùng vui vẻ.

Khụ, không vui vẻ không được, nhìn xem trong điện thoại số tiền tài khoản 10 số, Trương Tuấn lúc này đang lằng lằng, kém chút cười ra tiếng.

"Phù, may quá, cứ tưởng hai người đánh nhau."

"Hi hi, sao cậu lo lắng thế, sợ tớ bị người ta đánh à."

"Hừ, ai lo cho cậu chứ."

"Vậy sao cậu chạy đến tận đây"

"Tôi.. tôi đến hóng hớt.."

"Ui, thì ra là như vậy. Vậy mà tớ cứ tưởng lớp trưởng xinh đẹp vì tớ mà chạy đến, xem ra là tớ nghĩ nhiều. Hic, lớp trưởng xinh đẹp không lo cho tớ, tớ rất thương tâm."

Thùy Linh hồn dỗi nhìn tên trước mắt lại bắt đầu ba hoa, trong lòng bất an cũng đã hạ xuống.

Hai người sống vai mà đi trở lại lớp, trên đường Trương Tuấn tận lực va chạm, kích thích Thùy Linh, trên miệng liên thoảng không ngừng, trêu cho cô nàng xấu hổ đỏ mặt liên tục.

Phạm Quốc Vĩ lầm lũi trở về nhà, trong bụng ghen lấy một đồng lửa giận. Hắn hung hăng đập phá đồ đạc trong phòng, muốn lấy đó phát tiết.

"Dừng lại."

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một âm thanh lạnh lùng.

"Thằng ngu này, mày nổi điên cái gì."

Phạm Quốc Vĩ buông ra cái đèn bàn, có chút sợ hãi quay đầu nhìn lại.

Người đến là cha hắn, Phạm Vũ Dũng, một người đàn ông trung niên béo mập. Lúc này hắn mặc mỗi một cái áo ba lỗ, quần đùi ngắn, dưới chân đi dép lê, nhìn qua rất dễ khiến cho người khác khinh thị.

Tuy nhiên, đừng vì thế mà lầm, nếu nói đến sự hung tàn bạo ngược của hắn, chính con trai hắn là Phạm Quốc Vĩ cũng sẽ không kìm được run rẩy.

Hắn là đại ca băng Hồng Thịnh, kinh doanh băng đảng này hoạt động ở cái đất Hà Nội mấy chục năm, hắc bạch hai giới đều có rất nhiều mối quan hệ.

Kẻ nào đối địch rơi vào tay hắn, chỉ có hai cái kết cục, một là bị phanh thây cho chó ăn, hai là bị chôn sống dưới đất, để lộ mỗi cái đầu ra cho kiến bu vào làm tổ.

Tên này, là một con ác quỷ.

Phạm Vũ Dũng cau mày nhìn tên con trai duy nhất của mình, có chút rên sất không thành thếp hỏi.

"Nói, có việc gì."

"Cha, ở trường..."

"Làm sao, thằng thầy giáo nào làm khó dễ mày à?"

"Không, cha.. Cha nhớ việc hai ngày trước không, là cái thằng biết võ kia."

"Sao, nó chết rồi à?"

"Nó còn sống, hôm nay nó trấn lột con."

"Cái gì, thằng ngu vô dụng."

Phạm Vũ Dũng đột ngột hét lên, một tát và tới gương mặt Phạm Quốc Vĩ, khiến hắn ngã ra, ôm mặt đau đớn ủy khuất mà không dám nói gì.

Cảm thấy chưa đủ, hắn nhặt lên một mảnh gạch vụn, trong ánh mắt sợ hãi của con trai mình, hung hăng đập xuống.

Bốp bốp.

"Mẹ mày, không bán chết nó thì cũng thôi đi, còn để nó bắt nạt. Mày đeo phải con tao."

"Cha cha, con sai rồi."

Bốp bốp bốp.

"Ra đường bị ức hiếp, về nhà mới lòng lộn lên. Tao dạy mày thế à. "

"A. a. cha.. con con biết lỗi rồi. Bây giờ con đi chém nó."

Phạm Quốc Vĩ lẫn lộn tránh né kêu thảm, nhưng vẫn bị dính từng cú đau đớn, quần áo rách nát lộ ra tia máu.

Một hồi đánh đủ, Phạm Vũ Dũng thu tay, đi lại một cái ghế sofa ngồi xuống, chán ghét nói ra.

"Thằng đó ở đâu."

Phạm Quốc Vĩ chặt vật đứng dậy, khép nép khoanh tay ở bên cạnh trả lời.

"Giờ nó đang ở trường ạ."

"Không có bối cảnh?"

"Không thừa cha, nó chỉ là một thằng tỉnh lẻ, ở nhà trọ thuê."

"Tốt, tao cho mày hai mươi thằng, mang theo hàng lạnh và hàng nóng. Tối nay không vác xác nó về đây cho tao, thì mày liệu hồn."

Phạm Quốc Vĩ nghe rõ hơn hờ, quên đi đau đớn, trong mắt lóe lên hung quang.

Trương Tuấn, mày xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Hệ thống nâng cấp

Trương Tuấn hồn nhiên không biết, lúc này, hắn sắp được các anh xã hội đen ghé thăm, hàng họ đầy đủ.

Hắn ở trong lớp, vui vẻ tám chuyện với Thùy Linh, những kinh nghiệm tán gái mà hắn tu luyện được trên voz forum đều được hắn tinh tế thi triển ra, khiến cô nàng và mấy đứa bạn bên cạnh cười run rẩy mãi.

Khụ, cho dù Trương Tuấn pha trò có nhạt, nhưng có vẻ ngoài đẹp trai, cơ thể tươi mát buff lên như vậy, câu chuyện đó cũng sẽ vô cùng mặn mà.

Đám con gái thì bị thu hút, về phần đám con trai xung quanh, ngoài ghen tỵ cũng chỉ có ngưỡng mộ.

"Trương Tuấn, trước giờ không biết cậu nói chuyện vui như vậy đấy."

Một cô nàng không mấy quen thuộc cười nói, ánh mắt lấp lóe mê trai.

Trương Tuấn được gái khen vênh mũi, dương dương tự đắc trả lời.

"Có gì đâu, chuyện các cậu không biết còn nhiều."

"Thế cơ đấy, chuyện gì cậu nói xem?"

"Không, những cái đó các cậu không biết được."

"Vì sao?"

"Vì tớ sẽ cất, chỉ kể cho một mình Linh thôi."

"Ồ, hiểu rồi hiểu rồi."

"Haha, Linh, mày là sướng nhất nhé."

"Có chuyện gì hay, nhớ kể lại bọn này nghe với đó.."

Thùy Linh nằm không cũng trúng đạn, lại bị trêu chọc, lườm lườm Trương Tuấn, nhưng trong nội tâm không hiểu thấu lại có chút ngọt ngào.

Một buổi học rất nhanh trôi qua, Trương Tuấn bị ai phát hiện, hôm nay không có tiết của Lâm Mỹ Ngọc. Hắn buồn bực cấp sách ra về, đột nhiên góc áo bị người bắt lấy.

"Này!"

Một âm thanh nhỏ nhẹ như muỗi kêu vang lên, Trương Tuấn nhìn qua, thấy Thùy Linh bẽn lẽn nhìn mình, nghi hoặc hỏi.

"Chuyện gì vậy Linh?"

Thùy Linh nghe hẩn hỏi, cho rằng hẩn giả vờ không nhớ để trêu chọc mình, không khỏi đỏ mặt, giọng nói càng thêm lí nhí.

"Ừm. bữa trưa.. vụ cá cược.."

Trương Tuấn vỡ lẽ nhớ ra, hẩn cũng thực muốn đi ăn cùng cô nàng lúc này. Tuy nhiên, vừa mới hệ thống đã phát ra thông báo, hệ thống đã đủ điều kiện lên cấp, sẽ có những chức năng mới, cùng với phần quà miễn phí, nên hẩn muốn vội về phòng cẩn thận kiểm tra.

"Cái này. Bây giờ tớ bận rồi, có chút việc.."

Thùy Linh nghe vậy, rặn ra nụ cười, có chút thất lạc nói ra.

"Ừm, vậy khi khác."

"Hay là tối nhé, ăn xong, tớ mời cậu đi xem phim luôn. Thế nào?"

"Cũng được."

"Vậy lúc nào đi nhắn tin tớ qua đón nhé."

"Ừm."

Trương Tuấn vui vẻ, đặt thành hiệp nghị, hẩn liền tung tăng đi về.

Vừa mới đạt được một bút tài phú lớn, còn thuận lợi hẹn mỹ nữ lớp trưởng đi ăn, hệ thống thì vừa vắn nâng cấp, bầu trời xám xịt hôm nay làm sao trông thật đáng yêu vô cùng a.

Phóng xe một mạch về nhà trọ, Trương Tuấn hấp tấp chạy lên phòng, không kịp cởi tất, lao ngay lên giường nằm xuống.

Tiến vào kho đồ, quả nhiên hẩn nhìn thấy một cái hộp màu đỏ tồn tại, lúc này đang phát ra ánh sáng nhấp nháy mời gọi.

"Mở ra."

"Ting, mở ra phần quà ngẫu nhiên. Chúc mừng ký chủ, nhận được Mũ tàng hình."

Mũ tàng hình, tên như ý nghĩa, là một món bảo vật mang vào có thể khiến cho người sử dụng ẩn thân, là sản phẩm khoa học kỹ thuật tiên tiến đến từ thế giới Doremon.

"Ngon, cái này có giới hạn gì không?"

"Chỉ có tác dụng ẩn thân dưới Kết đan kỳ, Kết đan kỳ cường giả liếc mắt thì có thể nhìn thấu."

"Thế giới này có thằng nào kết đan không?"

"..."

Hệ thống không trả lời, xem ra là có một vài câu hỏi nó không biết đáp án, hoặc nó không muốn cho Trương Tuấn biết đây.

Trương Tuấn vui vẻ, lấy ra mũ tàng hình, đột nhiên nghĩ ra gì đó liền hỏi.

"Cái mũ này có tác dụng với đồ vật trên người tao chứ, có cần phải cởi truồng gì không?"

"Không cần, chỉ cần là đồ vật trên người ký chủ, đều được ẩn thân."

"Oke"

Hẩn đội mũ vào, đoạn lén lút mở cửa ra, ngó trước ngó sau, xác định không có ai ở xung quanh, liền đi ra ngoài khép cửa phòng lại.

Lên phòng của bốn em gái kia, nghe thấy bên trong có tiếng cười nói, cửa mở không đóng, hẩn liền đi vào, cố ý lượn qua lượn lại trước mặt mấy cô nàng.

Bốn cô nàng không hề có chút cảm giác, vẫn vui vẻ nói chuyện, trêu chọc nhau, để lộ khuôn mặt kiêu diễm, khiến Trương Tuấn suýt chút nữa phun máu mũi lộ tẩy.

Hắn kim xuống huyết khí dâng trào, nhanh chóng trở lại phòng, cởi mũ tàng hình ra, cơ thể hắn lại bắt đầu hiện ra trong gương.

"Hệ thống, à quên, thằng nhóc hệ thống, mày có đó không?"

Nhớ đến cái tên hệ thống có nhân tính hóa kia, Trương Tuấn liền thăm hỏi.

"Anh đây, chú gọi anh có việc gì?"

"Mày có tên không?"

"Đương nhiên có, anh là siêu cấp hoàn mỹ vô địch bá đạo hệ thống tiểu vương tử."

"Cát, từ nay mày tên là Susan, để cho dễ phân biệt."

"Susan, cái eo gì vậy? Mà rốt cuộc chú gọi anh ra có việc gì?"

"Không có gì đâu Susan, tao ngứa mồm gọi chơi."

"...."

Susan bực bội, triệt đề câm lặng.

Trương Tuấn cất mũ tàng hình đi, lại nằm xuống giường, muốn nhìn xem hệ thống sau khi nâng cấp thì sẽ có thêm những cái tính năng mới nào.

Qua một hồi xem xét, hắn mới hiểu rõ.

Hệ thống sau khi nâng cấp, thì có thêm hai cái chức năng, một cái là do thám, một cái là chiếc nón kỳ diệu.

Do thám, là chức năng có trả phí, Trương Tuấn có thể dùng điểm ngưỡng mộ bản thân có được để thi triển do thám lên kẻ địch. Do thám có thể khiến cho hắn biết được các hạng chỉ số của đối phương, công pháp vũ kỹ, ưu nhược điểm các loại, quả thật vô cùng toàn năng.

Đương nhiên, giá cả mỗi lần do thám cũng tương đối đắt đỏ, 50 điểm một lượt. Ngoài ra một số đối tượng đặc thù, hệ thống sẽ thu phí cao hơn.

Đối với cái này, Trương Tuấn mạnh mẽ lên tiếng phản ánh, nhưng hệ thống không thèm đoái hoài gì đến hắn.

Còn có cái chức năng còn lại, là chiếc nón kỳ diệu.

Đương nhiên, chiếc nón kỳ diệu là Trương Tuấn tự đặt, bản thân chức năng này là trả tiền để quay thưởng ngẫu nhiên.

Trương Tuấn có thể sử dụng điểm ngưỡng mộ của hắn để tiến hành sử dụng vòng quay, nhưng có ba loại giá cả khác nhau.

Cùi bắp nhất, là sử dụng 10 điểm mỗi lượt, xác suất ra đồ ngon đương nhiên cũng là thấp nhất.

Về phần hai loại cao cấp hơn, thì một loại 50 điểm, một loại 100 điểm, Trương Tuấn nhìn thấy, chỉ có thể câm lặng yếu ớt mắng một tiếng.

Gian thương.

"Còn có hơn một trăm điểm, thử quay thưởng một chút xem nào."

Nhìn xem bản thân chỉ có chút ít điểm ngưỡng mộ, vẫn là hôm nay mới có được, Trương Tuấn do dự một hồi, quyết định liều mạng.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Lần đầu quay thưởng

Trương Tuấn nội tâm khẽ động, trước mắt hắn hiện lên một cái vòng tròn cao lớn rộng rãi vô biên, trên mặt nó phủ một tầng sương mờ, nhưng bên trong lấp lóe kim quang tán loạn, xem ra tương đối bất phàm.

"Hệ thống, bắt đầu quay thưởng."

Ý niệm vừa dứt, 10 điểm ngưỡng mộ biến mất, cái "chiếc nón kỳ diệu" trước mắt hắn bắt đầu chậm rãi chuyển động, bên trên hư ảnh các loại thần thú gào thét, thần binh khí thể trùng thiên hiện ra, khiến Trương Tuấn hào khí dâng trào.

"Ting, nhận được bánh mì Sài Gòn, hai ngàn một ổ."

Đang hùng hực khí thế Trương Tuấn đột nhiên sững lại, xoi xoi lỗ tai nghi hoặc hỏi.

"Chậm đã, tao quay được cái gì cơ?"

"Bánh mì Sài Gòn."

"Nói lại."

"Bánh mì Sài Gòn."

Con mẹ nó.

Trương Tuấn vội tiến vào kho đồ, quả nhiên thấy một cái ổ bánh mì im lìm nằm ở nơi đó, cách xa một đoạn mà vẫn tản mát ra mùi thơm bơ sữa kích thích, khiến hắn cảm giác bụng đói cồn cào.

"Hệ thống, cái này cũng được hả?"

Trương Tuấn chất vấn.

"Hệ thống sửa đổi Chúc bạn may mắn lần sau" thành "Bánh mì Sài Gòn" để ký chủ có cảm giác gần gũi, ký chủ nếu không muốn, có thể thiết lập lại."

Ra vậy.

Có còn hơn không, tính ra có ổ bánh mì ăn cho ấm bụng cũng đỡ hơn là chúc bạn may mắn, hệ thống còn rất tốt đây.

Trương Tuấn trái lưong tâm tự an ủi bản thân, ngâm cay nuốt đắng tiếp tục quay thưởng.

"Ting, nhận được bánh mì Sài Gòn, hai ngàn một ổ."

"Ting, nhận được bánh mì Sài Gòn, hai ngàn một ổ."

"Ting, nhận được Cửu tinh thần châm thuật."

Ô kia ô kia, dừng lại dừng lại.

Trương Tuấn hớn hờ, khoe môi nhếch lên, rốt cuộc cũng rơi ra một cái đồ ngon.

Vốn hắn cứ nghĩ Thất tinh thần châm thuật là một môn công kích vũ kỹ, không ngờ lại là châm cứu thuật, thứ đặc sản chỉ có ở người phương Đông, trong truyện hắn hay đọc cũng thường xuyên gặp.

Thất tinh thần châm thuật vừa sử dụng, trong đầu Trương Tuấn lại bắt đầu đau nhức, sau đó lập tức nhiều ra các loại thông tin về kinh mạch, cách xem bệnh trung y, và phương pháp hành châm.

Xem bệnh, một số loại bệnh đơn giản, bệnh ngoài da, Trương Tuấn có thể liếc mắt quét qua biểu hiện cơ thể bệnh nhân, dễ dàng nhìn thấu. Về phần các loại bệnh ẩn bên trong, hắn cần phải bắt mạch, tinh tế cảm nhận mạch đập bên trong cơ thể, từ đó chẩn bệnh.

Thất tinh thần châm thuật, bao gồm bảy châm.

Bảy châm vừa dứt, hết thấy bệnh tật đều có thể chữa khỏi, được xưng thần châm.

Đương nhiên nó cần một số điều kiện, người thi châm cần có tu vi nhất định, và không thể thi châm cho bệnh nhân có tu vi cao hơn mình.

"Nói thế, mình vậy là thành thần y mẹ rồi!"

Trương Tuấn tự kỷ vui sướng nghĩ.

Chỉ là hắn suy tính một lát, chính mình trước giờ không bao giờ học y, cũng không liên quan gì đến cái đó, đột nhiên thể hiện ra tài năng kinh thế hãi tục, không gây chú ý mới là lạ.

Vẫn là cẩn thận, không nên thể hiện mới được, hắn mới không ngu vì kiểm điểm ngưỡng mộ mà phô bày cái này ra cho bàn dân thiên hạ xem.

"Quay tiếp đi."

"Ting, nhận được bánh mì Sài Gòn, hai ngàn một ổ."

"Ting, nhận được bánh mì Sài Gòn, hai ngàn một ổ."

"Ting, nhận được..."

...

Trương Tuấn chán nản rời khỏi, quay hết điểm ngưỡng mộ, hẳn rồi cuộc cũng chỉ nhận được một cái Cửu tinh thần châm thuật mà thôi.

Hắn cực độ hoài nghi, liệu có phải không đây là lần đầu hắn sử dụng chức năng mới, nên hệ thống cho chút quà tặng để dụ hắn sau này quay tiếp a.

Mất thấy đã đến giờ cơm, Trương Tuấn liền thay đổi quần áo thoải mái một chút, đoạn đi lên phòng bốn em gái. Thấy các nàng lúc này còn chưa đi chợ, hắn liền cười nói.

"Hôm nay anh em mình ăn ngoài đi, anh mời."

"Sao thế anh, sao không ăn ở phòng cho vui."

Loan hỏi, Linh, Nhung và Nga cũng nghi hoặc nhìn theo.

"Hi hi, hôm nay anh có việc vui, nên khao các em một bữa mà. Đi thôi, thích ăn gì ăn, không phải lo gì hết."

Tài khoản vừa mới có thêm 4 tỷ, Trương Tuấn đương nhiên hào phóng.

Một bữa ăn mà thôi, muỗi.

"Hay quá, đang lười nấu."

"Hihi, việc vui gì thế anh?"

"Kể ra bọn em nghe với nào, anh có bồ à."

"Ăn gì cũng được à, là anh nói đấy nhé."

"Các chị em, hôm nay phải ăn cho anh Tuấn cháy túi."

Đoàn người cười đùa, kéo nhau đi xuống, lấy xe máy ra đi ăn.

Nhung vội nhảy lên con Dream của Trương Tuấn, ôm lấy eo hắn, cười hớn hở nói với Nga.

"Hehe, hôm nay em ngồi với anh đẹp trai, chị Nga chạy xe một mình nhé."

Nga bất đắc dĩ.

"Được rồi, cái đồ mê trai."

Linh cũng chu mỏ bĩu môi phản ánh.

"Đúng vậy, em còn chưa kịp thì nó đã nhanh chân lên trước, đâm tặc."

Trương Tuấn im lặng nhìn xem, sau lưng hai cái cầu thịt mềm mại đàn hồi áp vào, khiến hắn âm thầm thoải mái hưởng thụ.

"Mà ăn gì đây anh Tuấn?"

Loan hỏi, khiến Trương Tuấn tỉnh thần, cười trả lời.

"Ăn gì cũng được, tùy các em."

"Vậy ăn bún đậu mắm tôm đi, lâu rồi em không ăn."

"Ăn cái đó làm gì, chị em mình đi ăn bánh mì chảo bên Cầu Giấy, cạnh quán tào phớ luôn."

"Hợp lý."

"Đi thôi."

Đoàn người kéo nhau đi ăn đi uống, cười nói đùa giỡn.

Một mình Trương Tuấn sức ăn cân cả bốn cô nàng, đương nhiên vẫn là hắn kiềm chế bớt không gọi thêm, dù sao ăn nhiều có thể coi là ăn khỏe, chứ còn

nhiều quá thì rất dễ bị xem như quái vật.

Dù là vậy, hấn vẫn khiến cho đám khách nhân xung quanh kinh ngạc, ghen ghét, còn có khinh bỉ.

Có gái thì thể hiện ghê lắm, ăn đầy bụng về mà tha hồ đi thăng nhóc con.

Ăn no uống sướng xong, cả đám kéo nhau đi lên bờ hồ Tây hóng gió, xong lại lượn vòng quanh phố đi bộ, rảnh rồi lại chạy quanh ba mươi sáu phố phường...

Nguyên buổi chiều đi chơi vui vẻ, Trương Tuấn cả ngày hôm nay tâm tình thư sướng vô cùng.

Bỗng nhiên, cổ tay hấn rung lên, hóa ra là từ bên trong chiếc PlasmaWatch phát ra chuông báo.

Trương Tuấn tùy tiện kiểm một cái cơ đi ra một cái góc khuất, bấm mở ra xem, kiểm tra, thì ra là có tin nhắn đến.

Người nhắn là Thùy Linh.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Trụy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tớ thích cậu

Khu phố Imperia Garden tọa lạc giữa nhiều tuyến đường Hà Nội, một khu phố yên bình, khác xa sự ồn ào xô bồ của thế giới bên ngoài.

Nơi này, có những con đường lát đá phong cách châu Âu, những toà biệt thự sân vườn kiến trúc cổ điển, khắp nơi đều hiện ra một vẻ hào nhoáng trang trọng, tràn ngập khí tức thượng vị giả.

Thùy Linh đứng ở một góc phố, trong tay cầm lấy điện thoại liên tiếp ngó xem, trên người mặc một bộ váy trắng ưu nhã. Toàn thân trên dưới cô nàng lúc này tựa như vừa bận rộn cầu kỳ chải chuốt một phen, khắp nơi hiện ra một vẻ xinh đẹp điểm lệ, khác xa sự thanh thuần ở trong lớp.

"Chị dâu, chị ở đây làm gì vậy?"

Một chiếc BMW mui trần màu đỏ xẹt qua, đột nhiên phanh lại, bên trong cầm lái là một thanh niên ăn mặc bảnh bao cười hỏi.

Thùy Linh tựa hồ có chút khó chịu, không kiên nhẫn trả lời.

"Tôi đợi bạn."

"Ồ, bạn trai hay bạn gái?"

"Không liên quan gì đến anh, anh đi đi."

"Hi hi, bây giờ đã sắp giờ cơm, hay để em mời chị dâu và bạn chị cùng đi ăn luôn, thế nào?"

Thanh niên kia mặt dày tám chuyện, trong lòng âm thầm suy đoán, rốt cuộc cô nàng tiểu thư Dương gia này đang muốn đợi tên người nào đến rước.

"Không cần, bạn tôi đến rồi."

Thùy Linh vẫn để ý phương xa, thấy một chiếc xe máy xuất hiện, ngồi trên là bóng dáng quen thuộc, liền nói, gương mặt trong thoáng chốc không tự chủ hiện ra một chút tiểu hưng phấn.

Gã thanh niên quay đầu nhìn theo, phát hiện một con Dream tàu quê mùa xuất hiện, không khỏi nghi hoặc.

Trương Tuấn dừng xe lại bên cạnh Thùy Linh, may mắn tổ chất cơ thể tăng cường, tầm mắt cũng tốt hơn, nếu không suýt chút nữa hấn không nhận ra cô nàng.

Lúc này, cô nàng thật sự rất xinh đẹp.

"Hello Linh, cậu đợi lâu chưa, chỗ này khó tìm đường quá."

"Ừm, tớ vừa mới đi ra thôi, cậu đến vừa lúc."

"Thế à, vậy mình đi thôi."

Hắn cười nói, quay đầu xe lại, đoạn vỗ vỗ yên xe phía sau, ánh mắt liếc qua Thùy Linh ý bảo, cậu lên đây.

"Đội đã."

Tên thanh niên bảnh bao vội lên tiếng, khiến Trương Tuấn quay đầu lại.

"Người anh em, cậu là ai vậy, quan hệ gì với chị dâu?"

Hắn cẩn thận hỏi dò, dù sao dạo này trên mạng có mấy cái trào lưu chủ tịch giả vờ dân thường, vợ vẫn tên trước mắt là một cái trường hợp như vậy đây.

Không nói cái gì khác, gương mặt điển trai, dáng người cao lớn, bởi vì phục dựng qua tẩy tủy đan nên toàn thân Trương Tuấn tản mát ra một khí chất thoát tục, không hề giống người bình thường

Trương Tuấn bất mãn không trả lời, anh em con khi, hỏi hỏi con khi, trăm còn muốn đưa gái đi ăn đây.

Đội đã, chị dâu???

Hắn nghi hoặc nhìn qua Thùy Linh, cô nàng căm ghét phản bác.

"Cậu đừng nghe hắn ta nói nhảm, tôi không phải chị dâu hắn."

Trương Tuấn gật gù hiểu rõ, kệ xác hắn, hắn không thèm để ý đến nữa, quay đầu bảo Thùy Linh.

"Ừm, ngồi lên đi ăn thôi, chúng ta còn phải đi xem phim nữa đây."

Thùy Linh tiến đến, có chút xấu hổ, nhỏ giọng gắt gỏng.

"Ai đồng ý đi xem phim với cậu rồi, không biết xấu hổ."

Cô nàng đâm vào lưng Trương Tuấn, lực đạo mềm mại, khiến hắn khoái chí cười hì hì.

Hắn phóng con Dream rồ ga rời đi, để lại phía sau tên thanh niên kia âm độc dõi theo, sau đó hắn ta lấy ra chiếc IphoneXS mạ vàng, bấm nút gọi đi.

Đội cho bên kia nhận cuộc gọi, hắn hạ thấp giọng, cung kính nói.

"Anh, em vừa mới gặp chị dâu."

Trương Tuấn đưa Thùy Linh đi ăn một bữa Buffet hải sản tự chọn, trong một nhà hàng trên đường Lê Thái Tổ.

Hắn quê vùng biển miền Trung, xa nhà một thời gian, có chút nhớ nhung hương vị đồ biển. Mà lại, ăn buffet có thể thoải mái mà nhét đầy bụng, nên hắn liền đưa cô nàng đến đây.

"Khiếp, cậu ăn được hết không mà gọi nhiều vậy."

Nhìn Trương Tuấn gọi nhân viên mang một đồng đĩa đồ ăn, lại xem bên quanh thực khách dùng ánh mắt kỳ thị liếc qua, Thùy Linh không khỏi có chút xấu hổ nói.

"Yên tâm, một chút này tớ dư sức."

"Có thật không vậy.."

"Hi hi, một lát cậu xem."

Trương Tuấn vừa nhúng đồ ăn vào nồi lẩu, vừa cười nói, mùi hương hải sản bốc lên khiến bụng hắn thòm thèm nãy giờ rồi.

Sau đó.

Một bên Thùy Linh ăn uống nhỏ nhẹ, len lén liếc quanh, che mặt.

Một bên Trương Tuấn ăn như rồng như hổ, gọi nhân viên, đổi đĩa đồ ăn.

Thùy Linh xem ra đã hiểu, tên trước mắt là một cái ăn hàng siêu cấp, chính mình lúc trước thế mà còn ngại hắn gọi nhiều a.

Thiên cận, thiên cận.

"Bây giờ chúng ta đi xem phim nhé."

Dắt chiếc Dream ra khỏi bãi gửi, trong ánh mắt cừu hận sợ sệt của đám nhân viên, Trương Tuấn xoa bụng nói.

"Ừm."

"Bạn thích xem phim gì nào?"

"Gì cũng được."

"Vậy xem phim Nhật Bản, nội dung giống Tom và Jerry nhé."

"Hả, là phim trẻ em à."

"Không, phim này cũng là hai người còi trưỡng, ở trong nhà đuổi bắt vật lộn với nhau, nhưng mà là của người lớn."

...

Thùy Linh cẩn thận nghiền ngẫm một hồi ý tứ của Trương Tuấn, trong thoáng chốc gương mặt đỏ rực, cảm tức đấm bùm bụp vào lưng hắn.

"Xấu xa, bại hoại..."

Trương Tuấn cười hì hì, đợi cho cô nàng đấm một hồi, hắn liền bất ngờ bắt lấy cánh tay nhỏ nhắn, kéo cô nàng vào sát thân mình.

Thùy Linh đột nhiên bị hắn giật lại, cả cơ thể rơi vào một cái lồng ngực rắn chắc, không khỏi tim đập thình thịch. Cô nàng muốn giãy dụa thoát ra, nhưng Trương Tuấn đã vòng qua ôm lấy eo, thâm tình nhìn xuống.

"Bạn đánh đủ chưa."

Thùy Linh ngửa đầu nhìn lên, bắt gặp ánh mắt lập lòe của hắn, yếu ớt phản kháng.

"Bạn.. xấu xa.. buông ra.. tôi còn chưa đánh đủ."

Trương Tuấn cười tà.

"Bạn đánh tớ, bây giờ tớ phải trả thù."

Thùy Linh nghe hắn nói vậy, trong lòng dâng lên cảm giác không ổn.

Quả nhiên, lời nói vừa dứt, Trương Tuấn liền há mồm hôn xuống, tham lam nuốt trọn cặp môi thơm mềm mại của cô nàng. Một tay hắn đỡ lấy sau gáy, một tay hắn mò xuống dưới cặp mông vênh cao, tận tình xoa nắn.

Rất nhanh, Thùy Linh cả người mềm nhũn, rên rĩ liên hồi, cặp môi rất nhanh buông bỏ vũ khí đầu hàng, tách ra để cho cái lưỡi của kẻ địch xâm nhập.

"U...umm..."

Trương Tuấn hôn sâu kiểu Pháp, tận tình bú mút, ngón tay hắn trong lúc đó luồn vào dưới váy, chạm vào chiếc quần lót tơ lụa mềm mại, khẽ kéo ra.

Chiếc quần lót đàn hồi bật trở lại, đập vào da thịt kêu tanh tách, khiến Thùy Linh bị kích thích cực độ, giữa vùng cấm địa đen tuyền đã bắt đầu ẩm ướt.

Thùy Linh thần trí mê man, trong đầu ông ông mất đi tự chủ, đột nhiên khó thở liền đẩy vội Trương Tuấn ra hô hấp dồn dập, hít sâu một hơi.

"Bạn.. bạn làm gì..."

Trương Tuấn không nói, chăm chú ngắm nghía gương mặt xinh đẹp, trải qua trang điểm lại càng mỹ lệ, khiến cho người ta dễ dàng trầm luân vào nhan sắc đó.

Hắn ôm cô nàng, để cô nàng dựa đầu vào vai hắn một lúc, đợi cho cơ thể run rẩy trong lòng an tĩnh lại, hắn mới thủ thủ.

"Linh, tớ thích cậu. Làm người yêu tớ nhé?"

Thùy Linh nghe rõ, cả người tê dại.

Trái tim cô nàng lúc này như có một con hươu con xông loạn, toàn thân ngứa ngáy ẩm ướt kích thích, trong đầu chỉ là ba chữ kia của hắn.

Tớ thích cậu.

Tớ thích cậu.

Mái tóc đen dài của Thùy Linh khẽ rung, biên độ rất nhỏ, gương mặt trong lúc đó tựa như cháy rực.

Trương Tuấn tươi cười hơn hờ, cánh tay không tự chủ càng ôm chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chém giết

Đêm thanh gió mát, chạy con xe Dream bon bon trên đường, phía sau có một xinh đẹp mỹ nữ ôm eo dựa vào, mặc dù động tác còn có chút bẽn lễn, nhưng tâm tình Trương Tuấn vẫn là vui sướng hồng.

"Bây giờ chúng ta đi xem phim nhé."

Linh ngẩng đầu lên, có chút bối rối từ chối.

"Không được."

"Sao vậy?"

"Ừm. Nhà tớ nghiêm lắm, cha tớ không cho đi chơi quá 8 giờ, muốn đi phải mang theo bảo tiêu, nhưng cũng không bao giờ được quá 10h."

"..."

Trương Tuấn nuốt chút nữa bật thốt ra "vãi lz".

Mẹ nó, chưa thấy nhà ai giữ con gái kỹ như vậy, quả nhiên tầm mắt bản thân vẫn là hạn hẹp.

Hắn vô cùng lưu luyến đưa Thùy Linh về nhà, trong lòng tiếc nuối không thôi.

Vốn hắn còn muốn cùng nhau đi xem phim, cùng nhau đi hóng gió, cùng nhau vào khách sạn xem phim hoạt hình a.

Mới vừa phóng xe về đến gần ngõ nhà mình, bỗng có một chiếc xe công vụ màu đen, cửa kính che chắn kín mít, bật đèn pha chói mù mắt ầm ầm lao về phía Trương Tuấn.

"Mẹ nó, xe điên."

Trương Tuấn chửi tục, mắt thấy lái tránh đi không kịp, hắn liền bỏ cửa chạy lấy người, phi thân nhảy tránh.

Rầm..

Con Dream theo chân từ mấy năm cấp ba đến giờ, con Dream hảo huynh đệ, hảo tri kỷ, trong ánh mắt ngỡ ngàng của Trương Tuấn, bị chiếc xe điên kia vô tình tông nát, bay ngược ra xa một đoạn, biến thành một đồng sắt vụn.

"Á.. Tai nạn"

"Mau mau, xem có ai bị thương không."

"Tránh ra, tránh ra, tôi có việc gấp."

"Cô quen biết chủ xe à?"

"Không, em lai trym trên mạng.."

"Thằng ngu nào lái xe vậy, lỗi nó xuống đập chết mẹ nó."

"Giữ nó lại, đừng để nó gây tai nạn rồi bỏ trốn."

Trên đường, rất nhanh một đám người tụ tập lại náo nhiệt bàn luận, la hét ầm ĩ.

Tuy nhiên, chiếc xe kia dường như không có ý định trốn chạy.

Cửa xe mở ra, bên trong một đám hung thần ác sát lục tục đi xuống, mặc đồ đen thống nhất, trong tay mỗi thằng đều mang theo một cây đao sắc lẹm, nhìn qua rất không giống người lương thiện.

Phía sau, một chiếc xe khác cũng giống vậy lù lù tiến tới, dừng lại, lại có thêm gần chục thanh niên đầu trâu mặt ngựa như vậy đi ra.

Đám người hóng hớt ồn ào lúc này tự giác im bật, người có việc thì vội rút không hóng nữa, người không có việc cũng kiếm việc mà nhanh chân chạy.

Rất nhanh, cả con đường náo nhiệt chỉ còn lại mười bốn mười lăm anh xăm trổ không đẹp trai nhưng cao to bặm trợn và một mình Trương Tuấn.

"Chém nó, giữ nó một hơi mang về."

Âm thanh của Phạm Quốc Vĩ từ trong xe truyền đến.

Bà mẹ nó, lại là thằng chó này.

Trương Tuấn tức sôi máu, nhìn xem con Dream thân yêu vừa mới chở gái lần đầu, thế mà đã sắp phải về với bãi phế liệu, nội tâm dâng lên hung ác.

"Lũ chó chết."

Hắn đi sau mà tới trước, lao đến trước mặt đám kia, nhảy lên tung những cú Taekwondo liên hoàn mạnh mẽ vào đầu một tên, khiến hắn bay ngược rên rỉ.

Né qua vài đường đao chém tới, hắn chọc vào tròng mắt hai tên trong số bọn chúng, khiến cho chúng đau đớn thảm thiết, ôm lấy mắt gục xuống.

"Phạm Quốc Vĩ, mày chết chắc."

Vừa đánh đấm, Trương Tuấn vừa hét lớn, khiến Phạm Quốc Vĩ ngồi trong xe không tự chủ được run rẩy. Tuy nhiên, hơi liếc ra phía sau thùng xe, nhìn xem năm tên thủ hạ của cha mình cầm lấy những khẩu súng lục đen ngòm, hắn liền thờ phào an tâm.

"Chém nó, nhớ kỹ, đừng có chém chết."

Nghĩ đến hơn 4 tỷ của mình, hắn vội quát.

Đám giang hồ liều lĩnh xông lên, vung đao chém giết, trong mắt dăng dăng sát khí.

Trương Tuấn hiểm né một đợt loạn đao, lộn một vòng xuống đất, lượm lên một cây đao, bắt đầu triển khai một hồi tả xung hữu đột, đồ sát nghiêng về một bên.

Miệng mài chém giết hồi lâu, bên cạnh đồng bạn thì lần lượt ngã xuống, Trương Tuấn vẫn hoàn hảo không bị thương tổn gì.

Mắt thấy không thể làm gì hắn, đám kia lùi lại thủ thế, lăm lăm nhìn.

Phạm Quốc Vĩ lúc này bước xuống, phía sau năm tên thủ hạ ánh mắt lạnh lẽo đi theo.

"Được, mày được, đéo ngờ mày đánh đấm ghê vậy."

Phạm Quốc Vĩ vỗ tay khen ngợi, đoạn cười nhạo liếc thoáng qua đám thủ hạ đã đưa lên súng, ngắm chuẩn mục tiêu.

"Nhìn đi, con chó, mày nhanh có thể nhanh hơn đạn được không. Quý xuống, tao cho mày một cơ hội sống."

Trương Tuấn nội tâm chán ghét, lạnh lẽo nói.

"Mày thật phiền phức."

"Hừ hừ, còn mạnh mẽ. Quý xuống liếm chân tao, nôn trả lại số tiền mày đã lấy, không tao chém chết cả nhà mày luôn."

Phạm Quốc Vĩ tự cho thắng chắc, phách lối nói, hồn nhiên không để ý ánh mắt Trương Tuấn đã trào dâng sát khí vô tận.

Rõng có nghịch lân, hắn há chẳng có.

"Được rồi, tao nhận thua."

Trương Tuấn nói, chậm rãi đưa tay lên đầu, nơi bàn tay có một cái mũ tròn xấu xí kỳ lạ không biết từ đâu ra.

Sau đó, trong ánh mắt khinh khinh của Phạm Quốc Vĩ, thân hình hắn đột ngột biến mất.

Cả đám Hồng Thịnh bị biến cố bất ngờ kinh hãi, chỉ có Phạm Quốc Vĩ cảm giác có một ánh mắt âm lãnh nhìn mình, như thể bị Tử thần dõi theo, hắn vội quát lớn.

"Bắn, bắn bừa đi lũ ngu."

Nắm tên thủ hạ lúc này hoàn hồn, vội nã đạn vào vị trí Trương Tuấn vừa đứng, nhưng hắn sớm đã nấp tránh, nấp sau góc tường.

Trong tay xuất hiện một tấm lá phù, mặt trên có những hoa văn kỳ lạ, như những con giun, Trương Tuấn chuẩn xác ném tới.

Lá phù vừa rời tay, ngay tức khắc vỡ nát, hóa thành từng quả cầu lửa bay đi, nhiệt độ nóng hừng hực như muốn thiêu đốt cả không khí.

"Cái đó gì vậy."

Phạm Quốc Vĩ cơ trí đã sớm núp sau đám đàn em, còn lại mấy tên kia không được may mắn như vậy.

Một số bị hỏa cầu đập vào mặt, cả đầu rất nhanh bốc cháy, một số chặt vật né tránh, nhưng vẫn bị những tia lửa nóng hồi thiêu đốt, lăn lộn trên mặt đất chà qua chà lại, kêu gào thảm thiết.

Miền cường còn có mấy tên trụ vững, chưa kịp làm gì thì đột nhiên trông mắt bị chọc đến, máu tươi bắn tung tóe.

Một thân ảnh vô hình như quỷ mị di chuyển giữa đám giang hồ, từng tiếng "phốc phốc" vang lên là một tên nằm xuống, ôm lấy mắt kêu gào, nơi kẻ tay chân ra từng dòng máu đỏ.

Lửa cháy khắp nơi, người ngã la liệt, tiếng hét thảm thiết, tràng cảnh lúc này tựa như nhân gian luyện ngục.

Một thanh đao đột nhiên bay lên lơ lửng trong không khí, tiến đến những tên đang kêu gào kia, chuẩn xác chém xuống kinh mạch tứ chi, khiến cho cả đám bùng thông người, nằm hết la liệt ra đất, trong miệng yếu ớt kêu rên.

Thân ảnh Trương Tuấn hiện ra, xách lấy Phạm Quốc Vĩ, lúc này co rúm như gà con, toàn thân kịch liệt run rẩy, phía hạ bộ ướt sũng một mảnh.

"Mày chọc sai người rồi."

"Ác.. ác... ác.. quý..."

"Hôm nay tâm tình tao rất tốt, nhưng mày đã phá hỏng nó"

Liếc qua chiếc Dream cha mua cho làm quà lúc mình lên học cấp ba, Trương Tuấn lạnh giọng.

"Nhà mày ở đâu?"

Nghe giọng nói của Trương Tuấn, trong mắt Phạm Quốc Vĩ lóe lên một tia sắc thái, tưởng rằng đối phương muốn tha cho mình về nhà, hắn vội lấp bấp trả lời.

"Nhà tao.. ở.. ở phố Khâm Thiên... Số XX... tha.. tha tao.. Cha... cha.. cha tao là.."

Không đợi Phạm Quốc Vĩ nói hết, Trương Tuấn lạnh lùng một đao đâm thủng bụng hắn, trong ánh mắt dần dần mất đi tiêu cự của đối phương, hắn nhàn nhạt nói ra.

"Yên tâm, dù thằng bố mày là ai, lão ta cũng sẽ sớm đi theo mày thôi."

Phạm Quốc Vĩ cơ thể giật nảy, đột nhiên khóe môi yếu ớt nhếch lên nụ cười, sau đó tuyệt khí tắt thở.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ta là hệ thống

Trương Tuấn quay đầu nhìn lại đám Hồng Thịnh nằm la liệt trên đất, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn quyết tuyệt.

Hắn lẳng lặng bước tới, trong ánh mắt kinh hãi tột độ của bọn hắn, vung tay lên, một tấm hỏa cầu phù lần nữa thi triển ra, hai chiếc xe công vụ và con Dream của hắn nổ tung.

Đám giang hồ tứ chi đứt gãy, chỉ có thể tro mắt nhìn lửa cháy lan tới, dần dần nuốt trọn thân thể chính mình.

Một hồi lâu, khi lửa đã miền cường bị dập tắt, mới bắt đầu lục tục có những kẻ lớn gan mò đến, xem xét hiện trường. Nhìn xem hai mươi mốt cái thi thể cháy đen, không nhận ra hình thù, người nào người nấy hít sâu một hơi, xác định đêm nay mất ngủ.

...

Trương Tuấn mặc vào Thiên tà ti nhuộm giáp, đội mũ tàng hình, dưới chân là đôi Dragon Air Sneaker tự hành di chuyển.

Đôi giày này có thể kết nối trực tiếp với Google Map từ Plasma Watch, dựa theo tuyến đường Trương Tuấn vạch sẵn để đi đến đích, hơn nữa còn có thể tránh chướng ngại vật, vượt địa hình các loại, quả thật vô cùng kỳ diệu.

Trương Tuấn như u linh di chuyển giữa đường phố đông người, không một ai thấy đến sự tồn tại của hắn, lúc này trong đầu hắn đang trầm tư suy nghĩ.

"Vì sao, giết một đồng người như vậy, trong lòng mình vẫn không có cảm giác sợ hãi, hay tội lỗi áy náy gì hết nhỉ. Lẽ nào, bản chất của mình là một tên cuồng sát."

Hắn từ bé đến lớn chưa bao giờ cầm dao giết nổi một con vịt con gà, hôm nay một hơi giết sạch hai mươi một nhân mạng, thế mà còn mơ hồ cảm thấy hưng phấn, tâm trí hắn lúc này tương đối hỗn loạn.

Mất thấy đã đến số nhà XX Khâm Thiên, Trương Tuấn không tiếp tục nghĩ ngợi, ý niệm khẽ động liền dừng lại. Đôi Dragon Air Sneaker liền thu bánh, trở lại là một đôi giày bình thường đẹp đẽ.

Lặng lặng nhìn xem tòa nhà tráng lệ trước mắt, kén cổng cao tường, còn có hai tên thủ vệ mặc vest đen phì phèo thuốc lá đứng nói chuyện tầm phào, Trương Tuấn bình thân đi tới.

"Hôm qua gọi mày sao không được, con bò tao nó muốn threesome mà thiếu người."

"Ồ djit, thế á, qua tao theo anh Long đi lấy hàng. Hay một lát thay ca, gọi bò mày đi, anh em mình chơi."

"Cút áy, hôm nay có mỗi hai đứa tao với mày trông nhà cho đại ca thôi. Bọn kia một ít đi chém người, còn lại theo đại ca đi bàn chuyện làm ăn rồi."

"Ừ quên mất, thế gọi con bò mày đến đây, hehe.."

"Ý hay, hê hê"

Trương Tuấn nghe bọn chúng bàn luận, hơi khẽ cau mày, tên đại ca Hồng Thịnh không có nhà sao?

Tuy nhiên, chỉ chốc lát, hắn liền mặc kệ, đi vào bên trong.

11h tối.

Phạm Vũ Dũng vui vẻ trở về nhà, mang theo một cô em tóc đỏ xinh đẹp, cái bụng phệ lắc lư thỏa mãn, trên gương mặt tràn đầy nụ cười hài lòng.

Vụ làm ăn này, hai bên thỏa thuận rất hòa hợp, nếu không phải tên kia hơi chút cứng đầu, thì mình đã không phải sai bọn đàn em ập vào chém nó ra thành trăm mảnh rồi.

Haizz, tiếc cho một tên nhân tài không biết tiến thoái.

"Cục cưng, đi tắm trước đi, anh vào sau."

Vỗ một phát vào cái mông mẩy căng tròn của em gái tóc đỏ, Phạm Vũ Dũng cười dâm nói, khiến cho cô nàng nũng nịu hờn dỗi.

"Ừ ừ, trên xe vừa làm không đủ hay sao mà anh còn muốn tiếp."

"Hề hề, ngoan, ngày mai dắt em đi mua xe, là mẫu mới ra.."

"Hihi, tốt quá, cảm ơn anh iu."

Tóc đỏ sáng mắt mừng rỡ, nhảy tới hôn chụt vào má Phạm Vũ Dũng, đoạn xoay người đi vào phòng tắm.

Trong lúc đi, cô nàng còn cố tình lắc hông, khiến cặp mông đung đưa dữ dội, bộ váy ngắn cũng bị từ từ tuột xuống, cùng với ánh nhìn khiêu khích và một cái liếm môi gợi cảm.

Qua một lúc sau, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, xen lẫn từng tiếng rên rỉ mơ hồ.

"Mẹ nó, con đi thỏa này, một lát bố chơi chết mày."

Phạm Vũ Dũng hừng hực tà hỏa nghĩ, tuy nhiên nhớ đến thằng con ngu dốt chưa về, hắn liền cầm lấy điện thoại.

"Tít.. Tài khoản của quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..."

Hử, chuyện gì vậy?

"Gọi ai thế?"

Một âm thanh lạc lõng đột nhiên vang lên, khiến Phạm Vũ Dũng giật mình run rẩy, hoang mang nhìn xung quanh.

"Ai... ai vậy...."

Trương Tuấn ngơ người, tình cảnh này thật sự có chút quen thuộc a. Nhớ đến, chính mình lúc trước nghe âm thanh của hệ thống cũng không phải ngoác vậy sao.

Hắn cười thầm, đổi giọng, vô cùng lịch sự nói ra.

"Chào ông, ta là hệ thống."

Dù vẫn còn sợ hãi, nhưng Phạm Vũ Dũng dè dặt xuống, cố gắng trấn tĩnh hỏi ngược lại.

"Hệ thống, là cái thứ gì?"

"Hệ thống, là thứ có thể cho ông lực lượng, tài phú, trường sinh bất tử, trở thành thần tiên. Nói tóm lại, thì chính là một hồi cơ duyên to lớn của ông."

"Cái gì, thần kỳ như vậy."

Phạm Vũ Dũng nội tâm mừng rỡ, lẽ nào bản thân oai hùng khí thế, đẹp trai gương mặt đã gây nên chú ý của các vị thần, khiến cho bọn hắn ban thưởng một hồi tạo hóa hay sao.

"Anh iu, anh nói chuyện với ai vậy?"

Bên trong phòng tắm, tóc đỏ nghi hoặc gọi với ra, khiến Phạm Vũ Dũng vội quát.

"Câm mồm con điểm."

Hắn vội đổi giọng.

"Ngài hệ thống, vậy tôi cần phải làm gì ạ?"

Hắn biết, trên đời này không có thứ đồ tốt gì vô duyên vô cớ rơi xuống đầu, phải có đánh đổi, chỉ là không biết đại giới như thế nào mà thôi. Chỉ là nghĩ đến có thể trở thành thần tiên, thọ cùng trời đất, phải trả bất cứ cái giá nào hắn cũng cam chịu.

Gương mặt béo mập không tự chủ được nhếch lên một nụ cười.

Không đợi Phạm Vũ Dũng tự kỷ lâu hơn, Trương Tuấn lạnh lùng nói ra.

"Mày cần phải.. đi chết."

Dứt lời, một con gao gọt hoa quả chuẩn xác găm thẳng vào cổ họng của Phạm Vũ Dũng, phát ra một tiếng phập.

Phạm Vũ Dũng trừng trừng lớn mắt không tin, ôm lấy cổ, máu tươi bắn ra tung tóe, thân hình to lớn mập mạp đổ rạp xuống đất.

Trước lúc sắp chết, hắn mơ hồ nhìn thấy ở trước cửa ra vào, một cái thân ảnh hiển hiện nhìn mình, trong mắt không có chút cảm xúc.

Em gái tóc đỏ nghe thấy bên ngoài có tiếng động, rón rén quần lấy một cái khăn tắm bước ra. Đợi khi nhìn rõ tràng cảnh trong phòng ngủ, một con dao cắm ngập chuôi tên "anh iu" của mình, cô nàng sợ hãi hét lớn.

"Á.. á.....á..... giết người..."

Rất nhanh, một đám giang hồ xã hội đen chạy vào, nhìn thấy đại ca bị người đâm chết, không khỏi gào thét, kêu gào.

Có người gọi đi bệnh viện, có người thì nắm lấy cổ tóc đỏ, hung ác hỏi.

"Con điểm này, câm mồm, là ai giết đại ca?"

"Tôi.. tôi... tôi không biết...."

"Mẹ mày, có thấy ai vào đây không?"

"Tôi không biết.. tôi không biết gì hết..."

Tóc đỏ run rẩy hò hét, vùng vẫy muốn thoát ra, khiến đối diện tên kia bực mình, một tát mạnh vung xuống.

Qua một lúc sau, một tên đàn em đi tới, thấp giọng nói bên tai gã.

"Anh Long, Camera không thấy có người nào, còn phòng ông chủ không được phép lắp, nên.."

"Tốt, tao hiểu rồi."

Tên anh Long kia lạnh lẽo nhìn xuống em gái tóc đỏ, sâu bên trong lóe lên một tia vui sướng không rõ, gần từng chữ nói.

"Các anh em, là con điểm này giết đại ca."

"Không.. không phải tôi..."

"Mày còn cãi à, trong phòng chỉ có hai người.. Uống công đại ca yêu thương mày."

Nói dứt lời, hắn giật bay khăn tắm, liếm môi nói.

"Anh em, lên luân phiên hãm hiếp nó, hành hạ nó, rồi bằm cho chó ăn, báo thù cho đại ca."

"Dạ."

Một đám đàn em hung dữ ứng thanh tiến tới, bao vây lạnh lẽo nhìn xem, như một đám sói hoang vây quanh một con dê béo.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thiếu nữ bỏ nhà

Tàng hình trở lại đầu ngõ, Trương Tuấn phát hiện, đồng xác chết và mấy cái xe cháy nổ đã bị người thu dọn, tuy nhiên trong không khí vẫn vương vãi mùi huyết tính.

Dù xung quanh không có ai, hắn vẫn cẩn thận đi sâu vào trong ngõ kiểm một góc khuất, cời bỏ mũ tàng hình.

Đứng trước cửa nhà trọ, nhìn xem cái cổng đã bị ông chủ khóa kín, Trương Tuấn cảm thấy có chút phiền muộn, nghĩ ngợi một lát liền quay người đi ra quán net.

Soàng.. soàng..

Trương Tuấn đập vào cái cửa cuốn kim loại, phát ra những âm thanh vang vọng, giữa đêm khuya thanh vắng không khác gì tiếng sấm.

"Nghe rồi, địt mẹ đập nhẹ thôi."

Một giọng hét bất mãn từ bên trong truyền đến, đã lâu Trương Tuấn mới nghe lại.

Cánh cửa cuốn kéo lên, bên trong ánh sáng đèn lay lắt từ những cái màn hình máy tính truyền đến, Trương Tuấn không đợi nó kéo hết liền cúi người đi vào.

"Hello chú em"

Tên nhân viên trông net nhìn thấy Trương Tuấn, có chút kinh ngạc, cười nói.

"O, thằng ôn Tuấn này. Lâu rồi không thấy chú ra chơi nhỉ, dạo này đẹp trai phết."

"He he, không thức khuya cày đêm đương nhiên anh phải đẹp trai hơn rồi, ai như chú."

"Dạo này vẫn chơi Liên minh chứ?"

"Thỉnh thoảng."

"Ngon, đợi anh pha nốt bát mì cho khách, chú kéo anh vài trận rank nhé."

"Quy củ cũ, bao net bao nước."

"Oke, xõa đi."

Trương Tuấn đi vào một góc khuất, nhìn chỗ ngồi quen thuộc ngày trước đã bị người khác chiếm lấy, lại còn là một em gái đang chơi Liên minh, hắn bèn cười khở ngồi xuống bên cạnh.

"Bật anh máy này."

Trương Tuấn gọi với ra, tài khoản cũ của hắn đã hết sạch tiền, muốn đăng nhập cũng không được.

Tên trông net nhìn qua, thấy Trương Tuấn ngồi cạnh gái, cười nhếch môi khinh bỉ, thao tác bật máy cho hắn.

Cái quán net này, ngày trước mới ra Hà Nội học, Trương Tuấn thường xuyên chơi ở đây, miệt mài cây game xuyên đêm.

Trình độ hắn rất chuyên nghiệp, gương mặt sáng sủa, người thì cao ráo, nên trong chỗ này miễn cưỡng được xem như soái ca, thường xuyên có mấy em rủ hắn chơi cùng.

Trai tân Trương Tuấn đương nhiên hào khí vượt mây, sẵn sàng xuống rank đồng rank sắt để chơi cùng các em.

Chỉ là hắn không có nick, nên mấy em toàn ghi nick mấy em vào. Trương Tuấn vui vẻ chơi, cho đến khi ngu người nhìn bạn trai mấy em đến rước các em đi về, không quên khuyến mãi tặng cho hắn một nụ cười khinh bỉ.

Tựa như muốn nói, cảm ơn thằng ngu đã cày giúp anh.

Kể từ đó, Trương Tuấn quyết không đại gái, chỉ kéo rank cho mỗi tên trông net, nhân tiện làm quen kết thân, nên cũng đỡ được một số tiền chơi net khá khá.

Nghĩ lại càng thấy buồn cười.

Mấy đứa con gái chơi game, hơn nữa là chơi giữa đêm khuya, thì có em nào tốt lành gì cho cam, thế mà ngày đó bản thân lại ham hố, haha.

"Anh zai, có lửa không, em mượn cái."

Bên cạnh vang lên một giọng nói trong trẻo, xem ra còn khá trẻ tuổi, khiến Trương Tuấn lắc lắc đầu.

Cây game đêm hôm khuya khoát, còn mượn bật lửa hút thuốc, nếu không phải ngày trước mình cũng từng đú đờn như thế, Trương Tuấn đã đứng lên thuyết giáo một phen.

"Mình không có bạn ạ."

"Ừm."

Em gái bên cạnh không hỏi nữa, loay hoay chơi trò chơi.

Trương Tuấn đăng nhập vào game Liên minh huyền thoại, máu sĩ gái lại đột nhiên nổi lên. Hắn vào trang cá nhân, hiện ra khung thách đấu (biểu thị trình độ cao cấp nhất trong trò chơi), đoạn đứng lên đi ra lấy chai nước uống.

Quả nhiên, lúc đang chọn nước, trong đầu hắn vang lên một âm thanh quen thuộc.

"Ting, nhận được Hoàng Văn Anh 40 điểm ngưỡng mộ."

Trở lại ghế ngồi, Trương Tuấn mở ra chai nước, rót vào cốc đá. Lúc này, bên cạnh em gái kia cũng đã đến hồi kết, màn hình cô nàng hiện ra một dòng chữ DEFEAT đỏ rực, biểu thị thất bại.

"Lại thua, chán chết được."

Gắt gồng một câu, cô nàng tháo xuống tai nghe, quay sang hỏi Trương Tuấn.

"Anh zai ơi? Anh có chơi với ai không? "

Trương Tuấn cười thầm, đến rồi, lại gạ anh mày chơi đây mà, nhưng anh éo ngu nữa nhé cưng.

"Không được.."

Hắn quay qua, muốn nở nụ cười hòa nhã từ chối, lúc này mới nhìn thấy gương mặt của cô nàng, vô cùng xinh đẹp, đặc biệt nhất là cặp mắt to tròn thơ ngây..

"Vậy thôi ạ.."

Em gái thất vọng nói, muốn quay đầu đi, Trương Tuấn đã vội ho khan, nghĩa chính ngôn từ nói ra.

"Áy, không được từ chối lời mời của một cô gái, đó là nguyên tắc sống của anh. Nào, mình chơi thôi em!"

Trong nháy mắt, em gái liền vui vẻ, nở nụ cười tà ác.

"Tốt quá, cảm ơn anh. Bọn nhóc con này, hành bà này này giờ, đến lúc bà đây báo thù rồi."

Trương Tuấn có thể thấy rõ, khóe môi em gái kia nhếch lên, gương mặt cổ tỏ ra hung dữ, trông vô cùng đáng yêu.

"Em rank gì rồi?"

"Em sắt bốn."

"Khụ, để anh tìm xem có nick nào phù hợp.."

Muốn kéo rank, đương nhiên hai người chơi cần có nick cấp độ tương đương, không được chênh lệch quá xa.

Trương Tuấn tìm tòi một hồi, phát hiện những nick hán biết mặt khẩu, đa số đều cấp bậc kim cương trở lên.

Đúng lúc này, thấy tên trong net đi tới, hần cười nói.

"Ê chú em, đưa anh mượn cái nick ranh sắt nào."

"Làm gì thế?"

"Kéo con bé này cái."

"Ờ djt, thế chú không kéo anh à."

"Cút, đưa nick đây.."

Thanh niên trong net cười khò, bắt đầu gõ nick cho hần, trong miệng lẩm bẩm khinh bỉ.

Cái thằng sĩ gái, mãi vẫn không chừa.

Trương Tuấn thính giác cỡ nào nhạy bén, hần rất muốn hung hăng xách cổ tên kia lên, hung hăng quát lớn.

Trầm đây là cứu giúp chúng sinh thoát khỏi bể khổ ngập lặn dưới đáy bảng xếp hạng, không phải là sĩ, điều dân to gan, dám nói xấu trầm.

Khụ.

Vốn dự định chơi mấy trận rồi ngủ một lát, thế mà vì em gái kia quá mức nhiệt tình, Trương Tuấn liền một mình bồi tiếp cô nàng chơi cả đêm, đến tận hơn năm giờ rưỡi.

Lúc đầu hần hỏi thăm tình huống cô nàng một chút, nhưng thấy cô nàng trầm mặc, trong mắt ánh lên buồn bã, hần liền ăn ý không hỏi nữa.

Nhìn xem ngoài trời đã sáng sủa, bên cạnh em gái vẫn hăng máu, miệng kêu chém giết, Trương Tuấn bắt đầu dĩ cười khò.

Dù là trong game có thể kiếm được một ít điểm ngưỡng mộ, còn có một ít điểm của em gái bên cạnh, nhưng hành gả nhiều, tổng sẽ chán a.

"Nghỉ thôi em, ăn sáng không, anh mời."

Vốn là lời mời xã giao, xác định sẽ bị cự tuyệt, ai ngờ em gái kia rất không khách khí.

"Tốt quá, cảm ơn anh."

"Khụ, ăn phở bò nhé."

"Dạ, em gì cũng được."

Nói đoạn, cô nàng liếm liếm môi, trong bụng phát ra tiếng lọc cọc, gương mặt nháy mắt đỏ bừng.

Trong quán phở.

Nhìn xem em gái ăn mặc quần áo đắt tiền, da hồng răng trắng, bảo dưỡng rất tốt, nhưng lại ăn như chết đói, Trương Tuấn cảm thấy nghi hoặc, do dự một lát liền hỏi.

"Em bỏ nhà đi à?"

Xem ra là tâm trạng đã tốt hơn, em gái vừa ăn vừa trả lời ngắn gọn.

"Ừm. xup.. xup.."

"Mất ví?"

"Xì xup.. em không... xup.. mang"

"Điện thoại em đâu?"

"xup... xup... rồi.."

"Về nhà đi, chút anh cho tiền gọi taxi."

Nghe Trương Tuấn hỏi vậy, em gái đối diện đột nhiên ngừng ăn, gương mặt lên buồn bã nhìn hắn, bên trong chứa đầy ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Theo về phòng trọ

Từ khi sinh ra đến giờ, lần đầu tiên Trương Tuấn nhìn thấy một ánh mắt nhân loại tội nghiệp đến vậy, như một con cún con bị chủ bỏ đói, vô cùng đáng thương.

"Anh tên gì?"

Đột nhiên em gái kia hỏi.

"Anh á, Trương Tuấn."

"Ừm."

"Em bỏ nhà đi như thế, không sợ gì à?"

"Sợ gì anh?"

"Con gái con đũa một mình đêm hôm, em lại xinh đẹp như vậy, bọn lưu manh..."

"Ồ, em không sợ."

"Mà sao em lại bỏ nhà đi."

Trương Tuấn bản năng hỏi, tuy nhiên, hắn cảm giác có gì đó không đúng.

Quả nhiên, em gái kia lại dừng ăn, ngẩng đầu lên khổ sở nhìn hắn, nước mắt chực là chảy rơi.

Trương Tuấn buồn bực, cái gì thế này. Mà làm sao cô nàng này thân hình mảnh mai bé nhỏ, mà sức ăn lại táo tợn như vậy, tô phở bò này đã là tô thứ ba rồi.

Tuy nhiên, cái gì mặc kệ, riêng sức ăn, trăm lần đàn ông con trai, há lại có thể chịu thua.

"Ông chủ, cho một tô đặc biệt đây đủ nữa."

"Cháu cũng một tô."

"..."

..

"Em no chưa?"

Nhìn thấy em gái đối diện đã chén xong tô phở thứ tư, ngồi xoa xoa bụng Trương Tuấn hỏi, nội tâm thì ác ý thầm nghĩ.

Bảo sao phải bỏ nhà ra đi, chắc bình thường ở nhà cũng ăn như rồng cuốn nên mới bị cha mẹ ông bà anh chị em kỳ thị, sinh ra bất mãn đây mà.

"Em còn có thể.. em no rồi.."

"Tốt, ông chủ, tính tiền."

Ông chủ quán chạy đến, dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh xem hai người, đưa bàn tay béo mập ra.

"Của hai cháu là 270 ngàn."

Thanh toán tiền xong, đi ra quán phở, Trương Tuấn liền đi về hướng phòng mình, lúc này hắn chỉ muốn ngủ một giấc cho thật đã đời.

Đi được vài bước, hắn buồn bực nhìn lại, cau mày hỏi.

"Em đi theo anh làm gì?"

"Hi hi, sao anh ăn khỏe vậy?"

"Từ bé anh đã thế rồi, em về nhà đi."

Lời vừa thốt ra, dự cảm không may lại xuất hiện.

Như trong dự liệu, em gái kia liền bắt lấy góc áo, u oán nhìn Trương Tuấn, khiến hắn nổi cả da gà.

"Dừng, dừng."

"Anh Tuấn, người ta không muốn về nhà.."

"Thì sao, anh và em đâu có quen biết, hơn nữa em đâu thể bỏ đi mãi được."

"Hic hic, anh Tuấn, anh nói gì vậy. Chúng ta đã ở với nhau cả đêm qua, còn vô cùng vui vẻ, bây giờ anh lại nói không quen biết em. Hic hic hu hu"

Cô nàng lúc này nói lớn, vừa nói vừa thút thít, như thể bị thiên đại uy khuất, khiến chung quanh người đi đường nhao nhao dừng lại, ném đến ánh mắt khinh miệt..

Mẹ nó.

Trầm xem như hiểu, cái trước mắt nơi nào là một thiếu nữ ngây thơ ham vui, hoàn toàn là một cái tiểu ác ma ưa quấy phá.

"Dừng, dừng, được rồi, về phòng anh rồi nói."

Trương Tuấn vội nói, cúi gằm mặt đi, trong lòng âm thầm cảm thán. Còn tốt mới chuyển đến khu trọ mới, chưa quen biết nhiều người, nếu không cái mặt mo của hắn biết để đâu a.

Chợt nhớ đến khu trọ mới có thiết luật cấm nam nữ ở chung phòng, trừ khi là quan hệ vợ chồng hoặc chị em trong gia đình, Trương Tuấn liền nói.

"Một lát nữa, nếu gặp chủ nhà, em bảo là em gái họ ở quê lên thăm anh, oke?"

"Oke"

Thiếu nữ thủ thế ngón tay, nhí nhảnh nói, trong khóe mắt lóe lên một tia vui vẻ.

Thuận lợi về phòng, Trương Tuấn mặc kệ cô nàng ngấm ngấm mọi thứ, đi vào phòng tắm thay đổi một bộ áo phông quần đùi, đoạn lẩn ra nằm trên giường.

Nghĩ đến gì đó, hắn tà ác cười nói.

"Hừ, em cả gan vào phòng người lạ như vậy, thật không sợ gì à?"

"Không? Mà dàn máy tính này anh mua đâu, nhìn xịn thế?"

"Đồ đặt làm, không có bán đâu. Em định lúc nào về?"

Rút kinh nghiệm, Trương Tuấn không nói ra từ nhà, âm thầm tán thưởng chính mình cơ trí.

"Lúc nào bọn họ tìm được."

"Bọn họ, là cha mẹ của em à?"

"Không phải.."

"Được rồi, thích thì bật máy tính lên chơi, anh ngủ cái."

"Em cũng ngủ."

Nói đoạn, cô nàng leo lên giường, giật lấy một cái gối, khiến Trương Tuấn buồn bực.

"Em gái, chưa nghe nói qua nam nữ thụ thụ bất thân à."

"A, đúng nha, vậy tính sao giờ."

Nghĩ ngợi một lát, cô nàng búng tay cái chóc, cho ra đáp án.

"Đúng rồi, vậy anh xuống sàn nằm ngủ đi, thế là xong."

Trương Tuấn câm lặng.

Từ đầu ra lá gan, khiến cho con bé này tự tin thái quá như vậy, hẳn thực sự không hiểu.

"Hệ thống, do thám con nhóc này cho trẫm."

Hệ thống im lặng không đáp.

"Khụ, hệ thống, do thám Hoàng Văn Anh, đối tượng trước mặt."

Trương Tuấn đương nhiên nhớ rõ tên cô nàng, dù sao lịch sử tăng điểm ngưỡng mộ còn đó, cô nàng cũng có đóng góp 40 điểm khi ở quán net, lúc ấy hẳn đã để ý.

Tên cô nàng trùng với tên tình đầu của hắn, nhưng tính cách hai người quả thật khác xa một trời một vực.

"Ting, khấu trừ 50 điểm ngưỡng mộ, do thám thành công Hoàng Văn Anh."

Hoàng Văn Anh, mười bốn tuổi, võ đồ tăng sáu, con gái ruột của Hoàng Chấn Thiên, gia chủ Hoàng gia, cô võ gia tộc.

Địa chỉ thường trú: Khu biệt viện XXX.. đường XXX...

Vũ kỹ sở trường: XXX, ưu điểm: XXX, nhược điểm: XXX...

Đặc điểm nhận dạng: Nốt ruồi dưới bụng, cách rốn nửa gang...

....

Dừng.

"Võ đồ là thứ gì, cô võ gia tộc lại là cái gì?"

Nhà quê Trương Tuấn rất chịu khó học hỏi.

"Võ đồ, tương đương luyện khí kỳ cấp bậc, là cảnh giới của võ tu, những người tu luyện chủ yếu ngoại công, khai phá sức mạnh cơ thể cực hạn."

"Cô võ gia tộc, là các gia tộc do Võ tu cao thủ lãnh đạo, truyền thừa lâu đời, hành sự ẩn nấp kín đáo nhưng lực lượng to lớn, không chế nhiều tài nguyên..."

Trương Tuấn gật gù, đã hiểu, trong mắt lóe lên kinh ngạc.

Thế giới này, thế giới hắn từng nghĩ là bình thường đã biến mất, một cái tồn tại đến từ cô võ gia tộc thần bí trong truyền thuyết, đã chân thật hiện ra trước mắt hắn.

Dù cho chỉ là một cái thiếu nữ mười bốn tuổi, nhưng tu vi đã là tương đương luyện khí kỳ tăng năm. Bảo sao người ta một mình đi đêm, ăn khỏe như trâu bò, éo sợ mấy thanh niên lưu manh, còn dễ dàng chui vào phòng trọ một thanh niên huyết khí sung mãn như hắn.

Con mẹ nó.

Trương Tuấn hẳn mới còn bồi hồi ở luyện thể viên mãi, còn đang muốn ngủ một giấc tỉnh dậy đã hóa thành luyện khí cao thủ, cười ha ha ngao thị thiên

địa đây. Thế mà đột nhiên nhìn thấy cao thủ hơn mình hẳn năm tiểu cấp bậc xuất hiện, thật muốn khóc a.

"Kê, trăm có hệ thống, trăm chấp các người một đoạn đường."

Tự an ủi mình một câu, Trương Tuấn dứt khoát không để ý, nhắm mắt lại, rất nhanh những tiếng ngáy khò khò vang lên.

Vân Anh ngắm nghía gương mặt lúc ngủ của hắn, trầm tư suy nghĩ xem có nên sút hắn xuống đất hay không.

Qua một lúc lâu, cô nàng cười mím lác lác đầu, đoạn cũng ngả người xuống, ác độc giật nốt cái gối của Trương Tuấn, đặt ngăn cách giữa hai người rồi đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Trụy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đuổi đi

"Dậy, dậy.."

Bên tai vang lên âm thanh ầm ĩ, trên lưng còn bị người đập đập, Trương Tuấn mệt mỏi che tai lại.

"Để con ngủ tý nữa đi mà mẹ.."

"Mẹ nào ở đây, anh Tuấn, dậy, dậy mau.."

Trương Tuấn sững sờ, nháy mắt tỉnh ngủ.

Quên mất, bản thân đang thuê trọ học ngoài Hà Nội, bởi vì lâu rồi mới có người gọi dậy, nên trong thoáng chốc hắn cứ ngỡ là đang ở nhà.

Khẽ ngáp một hơi dài, lau lau mắt, bộ dáng vẫn còn ngái ngủ, Trương Tuấn cảm tức nhìn vị khách không mời mà đến.

"Chuyện gì mà ồn ào không cho ai ngủ thế hả?"

Vân Anh bĩu môi nhìn hắn.

"Đã sắp 11 giờ rồi, anh còn ngủ.."

"Thì có liên quan gì đến em."

"Tất nhiên là có, em đóiiii."

"..."

Trương Tuấn im lặng xoay người, muốn ngủ tiếp, cánh tay của hắn đã bị cô nàng kẹp lấy, nũng nịu.

"Anhhhh, em đóiiiiiii, em đóiiiiiii"

Trương Tuấn nổi cả da gà, rất nhanh chịu thua.

"Được rồi, đợi xú."

Ngủ một giấc, khí thế toàn Trương Tuấn hẳn tăng lên, đã là luyện khí kỳ tăng một.

Trong cơ thể hắn bắt đầu có những dòng khí lưu chuyển, mặc dù còn có chút nhỏ bé, nhưng cũng khiến cho hắn tương đối hài lòng.

Đánh răng rửa mặt xong, hắn nghi hoặc nhìn về phía Vân Anh, rồi cầm ví xuống nhà, đi ra tạp hóa gần nhà. Một lúc sau trở lại, trong tay hắn cầm lấy bàn chải khăn mặt mới tinh, đưa cho cô nàng.

"Đây."

"Cảm ơn anh zai.."

Vân Anh vui vẻ nói, nhanh nhẩu chạy vào phòng vệ sinh, đóng cửa cái rầm.

Một lát sau, cô nàng mở cửa ra, gương mặt thanh thuần mịn màng còn vương tơ nước, cặp mắt to tròn, thật giống như một em bé thuần khiết thiên chân vô tà.

Có con hàng này, Trương Tuấn đương nhiên không dám lên phòng bốn em gái kia ăn trưa, nếu không thêm một cái miệng rộng, khó tránh khỏi bị xét nét.

Con Dream đã không có, hẳn liền dắt Vân Anh đi bộ ra đầu ngõ, trong lúc đó vẫn đề ý đến phản ứng của người dân quanh đó.

"Tôi qua ông có nghe thấy không, cháy nổ, rồi tiếng la hét ầm ĩ.."

"Có, nghe nói là giang hồ thanh toán nhau, khiếp thật.."

"Thằng con trai tôi nó bảo, đêm qua gặp ma, những quả cầu lửa đột ngột xuất hiện rồi thiêu đốt mọi thứ.."

"Ừm, bảo con bà đập đá ít thôi.."

"Cái gì, ông không tin, nó còn bảo chết mấy chục người, tất cả đều cháy đen.."

"Rồi biết rồi, mà lát nữa bà về cùng con bà vào bệnh viện 108 khám đi nhé, nặng lắm rồi đấy."

"..."

Vốn còn cho rằng một vụ thảm án như vậy sẽ gây hoang mang, kinh hãi, ai dè chỉ có một chút lời đồn. Không ngờ mọi thứ lại được dẹp yên lặng một cách kỳ lạ, xem ra có người không muốn để dân chúng biết đến những tình huống như vậy.

Trương Tuấn hơi khê an tâm, nhưng hẳn cũng biết, có lẽ bây giờ đã lọt vào tầm ngắm của một số người, nếu không có đối sách thích hợp sẽ dễ bị lộ tẩy.

Kệ, có thực mới vực được đạo.

"Ăn gì đây?"

Quay sang Vân Anh, Trương Tuấn hỏi, nội tâm thầm nghĩ, phải tìm cách đuổi cổ con bé này về mới được.

"Em theo anh, anh ăn gì em ăn đó."

"Vậy thì thịt chó mắm tôm?"

"Oke."

"..."

Quả nhiên, không thể lấy lẽ thường đối đãi cô nàng này, Trương Tuấn bắt đắ dĩ lấy ra điện thoại.

Bình thường có người khác, hẳn sẽ không để lộ ra PlasmaWatch, chỉ đeo nó như vòng tay bình thường, dù sao kỹ thuật khoa học vượt thời đại rất khó giải thích.

"Thôi gọi grab, kiếm cái nhà hàng nào gần đây ăn vậy."

Tuy rằng cũng cần phải ăn no, có thể đi ăn buffet để tiết kiệm, nhưng Trương Tuấn không muốn bắt nạt người khác như vậy, huống hồ hẳn còn có tiền.

Tùy tiện giải quyết bữa trưa, Trương Tuấn nói giảm nói tránh, khuyên nhủ, dẫn chứng các loại, vẫn không thể khiến Vân Anh về nhà. Cô nàng tựa như có mối thâm thù đại hận với nơi đó vậy, kiên quyết không chịu, mặt dày mày dạn đi theo hẳn.

Dù rằng có một em gái xinh đẹp, gương mặt khả ái đi theo, vô cùng có cảm giác thành tựu, nhưng Trương Tuấn lại không hề thích thú mấy.

Con người hẳn có bí mật to lớn, không thể tùy tiện để một con bé ranh ma như vậy cận kề bên cạnh được.

Cả buổi chiều bị mè nheo, hẳn dẫn cô nàng đi chơi lung tung khắp nơi, ăn uống thỏa thuê.

"Hi hi, anh zai, anh thật tốt."

Vân Anh mút một cây kem, nhìn hẳn cười nói, cặp mắt híp thành nửa vầng trăng, vô cùng vui thích.

Một ngày dài chơi đùa, đã có mấy phần quen thuộc, Trương Tuấn rất không khách khí trả lời.

"Hừ, anh không nuôi nổi mày đâu, mày đi nơi khác tai họa đi."

"Em không có nơi nào đi.."

"Thế thì về nhà."

Vân Anh thói quen định dở lại bài cũ, tuy nhiên cặp mắt ngây thơ chưa kịp ngăn nước, đã thấy Trương Tuấn cười lạnh nhìn nhìn, liền bẽn lẽn rút lại.

"Không muốn."

Bản thân cũng có em gái, nghĩ đến nếu em gái mình sau này mà cũng học trò bỏ nhà đi như vậy, cha mẹ sẽ sốt ruột lo lắng đến cỡ nào, Trương Tuấn liền lạnh giọng.

"Thế mày định thế này đến bao giờ?"

"Kệ em."

"Tốt, anh kệ mày."

"Không được, anh đã vui vẻ với em cả đêm như vậy, anh phải có trách nhiệm."

Vân Anh hờn dỗi nói lớn.

Bà nó chứ.

Nhìn xem xung quanh đã có mấy người quay đầu muốn hóng hớt, Trương Tuấn mặt mọ đỏ ửng, vô cùng bức bối. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, rốt cuộc quyết định dùng biện pháp mạnh.

"Được rồi, về nhà thôi."

"Ừm, hìhì.."

Vân Anh mỉm cười đắc ý.

Muốn thoát khỏi bà cô đây sao, không có cửa.

Gọi đến một chiếc Taxi, hai người liền ngồi lên ghế sau.

Một lá phù xuất hiện nơi tay, Trương Tuấn giả vờ lơ đãng áp tay vào lưng Vân Anh, trong lúc chạm đến, lá phù liền biến thành những tia sáng trắng chui vào cơ thể cô nàng.

Đột nhiên cả người cứng đờ, cái túi đồ ăn vật rơi xuống sàn, thậm chí cũng không thể mở miệng nói chuyện, Vân Anh cảm thấy vô cùng kinh hoàng.

Nhìn thấy Trương Tuấn quỷ dị nhìn mình, nhếch môi cười tà ác, cô nàng không khỏi một trận run rẩy.

"Đi đâu đây đôi bạn trẻ"

Tay tài xế trung niên cười nói, mỉm cười nhìn qua kính chiếu hậu.

Đôi trai gái này, nam đẹp trai cao ráo, nữ thanh thuần đáng yêu, quả nhiên rất xứng đôi vừa lứa a.

"Cho cháu đến khu biệt viện XXX.. Đường XXX..."

Nghe Trương Tuấn chuẩn xác đọc ra địa chỉ nhà mình, trong mắt Vân Anh lóe ra một tia kinh ngạc, tuy nhiên phần nhiều là sợ hãi, van xin.

Lời nói không thể nói ra, chỉ có thể dùng ánh mắt khẩn cầu, đáng tiếc Trương Tuấn không thèm để ý.

Chiếc taxi chậm rãi lăn bánh, qua không biết bao lâu, đã dừng lại ở đường XXX, xung quanh toàn những căn biệt thự to lớn rộng rãi.

Trương Tuấn dừng ở cách đó một đoạn, thanh toán tiền taxi, đoạn vác Vân Anh đi xuống.

Đi đến cổng số XXX, là một tòa nhà rộng rãi vô cùng, quy mô như một cái nhà thi đấu vậy, xác định không có ai, hắn liền thả Vân Anh xuống, đoạn bấm chuông cửa chạy xa.

Núp sau một cái cây đại thụ, Trương Tuấn nhìn lại, một lúc sau bên trong có hai cô nàng to lớn vạm vỡ bước ra, kinh ngạc nhìn người nằm dưới đất.

"Tiểu sư muội?"

Vân Anh trắng mắt.

Xong, bị tóm

Cô nàng cảm tức nhìn phía xa xa, ú ớ không nói được gì.

Hai cô gái kia lúc này hoảng hốt, một người chạy vào bên trong, một người thì đỡ Vân Anh dậy, liến thoắng hỏi han.

"Sur muội sao vậy, sao lại nằm trước cổng nhà."

"Hai vị đại tỷ đã tìm muội cả ngày trời, rốt cuộc muội đã đi đâu?"

"Sur phụ và sư mẫu rất lo lắng a..."

...

Một lát sau, một người đàn ông trung niên, anh tuấn cao lớn, cường tráng bắt phàm, chỉ là đáng đi ra có chút khom lưng hèn mọn, bởi phía sau là một người phụ nữ cũng cao to không kém.

Nhìn thấy Vân Anh, lão vội chạy đến bế lên, hung hung quát.

"Con bé này, chạy đi đâu cả ngày hôm qua?"

Bên cạnh, một cô nàng nhỏ giọng.

"Sư phụ, tiểu sư muội bị định thân."

Phập phập.

Tên trung niên nhanh chóng điểm hai huyết trên lưng, rất nhanh Vân Anh đã bình thường trở lại, chật vật đứng lên.

"Vân Anh, con nếu không thích luyện võ, cha sẽ không ép, có gì từ từ nói, tại sao lại bỏ trốn đi như vậy."

Vân Anh nghe lão nói, trong lòng dâng lên ảm áp, hóa ra cha vẫn là rất lo lắng cho mình, anh Tuấn quả nhiên nói đúng.

"Hại cha bị mẹ con hành hung cả đêm."

Vân Anh...

Lúc này, người phụ nữ kia mới ôm lấy cô nàng, bế lên cười nói.

"Con gái yêu, tốt, từ giờ con thích làm gì, cha mẹ sẽ không quản.."

Vân Anh mừng rỡ, hỏi dò.

"Thật chứ? Không phải gặp mặt tên họ Lâm kia?."

"Hm. Có thể.."

"Thỏa sức chơi game?"

"Umm. điều độ là được.."

"Không phải luyện võ."

"..."

Người phụ nữ nghiêng răng, vác Vân Anh lên, trầm mặt đi vào bên trong nhà, đoàn người phía sau nhìn nhau một chút, cũng đi theo.

Một lát sau, từng tiếng kêu thảm thiết từ bên trong vang lên, vô cùng đau đớn, khiến người nào nề ruột gan.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Phối hợp điều tra

Rốt cuộc thoát được một cái cục nợ trên trời rơi xuống, Trương Tuấn tùy tiện bắt một chiếc taxi trở lại phòng trọ.

Phát hiện có tin nhắn, hắn liền mở ra kiểm tra.

"Sao hôm nay cậu không đi học?"

Là Thùy Linh.

Cô nàng phân vân mãi, rốt cuộc mới nhắn tin cho hắn, đây là lần đầu tiên cô nàng chủ động nhắn tin cho một tên con trai, trên mặt không khỏi ửng hồng.

"Tớ ngủ quên."

Trương Tuấn tùy tiện bịa một cái lý do trả lời, tổng không thể nói đêm qua mình chém giết mấy chục tên giang hồ, còn đi đến nhà người ta đột nhập sát nhân, sau đó đi về quán net chơi game xuyên đêm với gái a.

Hắn bắt đầu trêu chọc.

"Sao vậy Linh, nhớ tớ à?"

"Tớ, tớ là lớp trưởng, thấy bạn học nghỉ thì hỏi thôi.."

"Hừ, chỉ là bạn học? Thế hôm qua, chuyện đó, là tớ nhớ lầm à??"

Bên kia, Thùy Linh đọc tin nhắn đến, gương mặt nhỏ nhắn đỏ rực.

Nghĩ đến bị hắn ôm hôn, sờ soạng, chính mình còn dễ dàng đáp ứng làm bạn gái hắn, thật vô cùng xấu hổ a.

Đáng chết là, tên xấu xa này còn lấy đó để trêu ghẹo nàng, hừ hừ.

"Bại hoại."

"Hi hi, cảm ơn lời khen. Trai không hư thì gái không yêu mà, đúng không Linh nhỉ?"

"Cậu đi chết đi."

"Được, nếu chết có thể lên thiên đàng để gặp một thiên thần xinh đẹp như cậu, vậy tớ đi đây."

"..."

Trương Tuấn hết trêu chọc, khiến Thùy Linh xấu hổ, lại dùng những lời buồn nôn khiến cho trong lòng cô nàng tràn đầy mật ngọt, trên gương mặt không tự chủ hiện ra những nụ cười xinh đẹp, khiến người ngồi ngất.

...

Sắp về đến phòng, bỗng nhiên Trương Tuấn thấy bên cạnh quán trà đá trong hẻm, có một đôi nam nữ ngồi đó, dường như là để chờ đợi.

Hai người này, hắn đều biết.

"Chú em đây rồi, làm bọn này đợi mãi."

Triệu Quốc Hùng cười nham nhở nói, vẫy vẫy tay với Trương Tuấn, bên cạnh Tô Thanh Nhã cũng quét mắt nhìn qua.

Trương Tuấn biết không thể tránh được, liền ngồi xuống gọi một cốc trà đá hỏi.

"Hai người tìm tôi à?"

Hắn cũng không băn khoăn việc họ biết được chỗ ở của mình, dù sao mấy tên Hồng Thịnh còn có thể biết, không lý gì bọn họ lại không biết được.

Tô Thanh Nhã cười nhạt nhìn hắn, lạnh lẽo nói.

"Sinh viên Trương Tuấn, cậu phạm tội giết người, bọn tôi tới đây để bắt cậu về quy án."

Trương Tuấn có chút giật mình, nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại, trò mèo này, trăm xem phim nhiều quen rồi.

"Chị gái, chị nói gì vậy, em không hiểu?"

Thấy hắn trấn định, Tô Thanh Nhã đập bàn đứng lên, khiến cho mấy cốc trà đá bay tung tóe.

"Hừ, vụ án đêm qua, người chính là cậu giết. Cậu có lời gì để nói sao?"

Triệu Quốc Hùng vội đưa tay can ngăn.

"Chị Nhã, nơi này không tiện nói chuyện, đưa cậu ta ra xe đi."

"Tốt, đi thôi."

"Chị, nếu cậu ta thành khẩn, chị giúp cậu ta được giảm án nhé, dù sao trước đó đã có quen biết."

"Cái này tôi còn phải xem xét."

Diễn.

Tiếp tục diễn a.

Trương Tuấn thân nhiên ngồi ở nơi đó, bình tĩnh uống một hớp trà đá, không hề di chuyển.

Triệu Quốc Hùng buồn bực, không kiên nhẫn nói.

"Chú em, đi thôi, chị Nhã nổi điên lên là cậu chết chắc."

"Gọi anh Tuấn."

"..."

Nhớ đến trăng cảnh bị hấn cường ẩu, cúi đầu xưng thần, Triệu Quốc Hùng bắt giác im lặng không nói nữa, vết nhơ khó xóa nhòa a.

Tô Thanh Nhã quay người trở lại, chuyên chú nhìn hấn, phát hiện gương mặt hấn không chút thay đổi, liền lạnh nhạt nói.

"Được rồi, đùa cậu một chút, chúng tôi phát hiện cậu có liên quan đến một vụ án, mời phối hợp điều tra."

Cái này mới đúng.

Chính mình trước đó có xích mích với Phạm Quốc Vĩ, sau đó hấn và đám đàn em lại chết ở gần nhà trọ mình, muốn nói mình không bị nghi ngờ mới là lạ.

Phối hợp, dĩ nhiên phải làm.

Trên chiếc Toyota màu đen, Trương Tuấn dựa người ở ghế sau, có một cái khung sắt ngăn cản với hàng ghế trước, nơi Tô Thanh Nhã và Triệu Quốc Hùng đang ngồi.

"Bây giờ chúng ta tiến hành hỏi đáp, tôi hỏi cậu trả lời, không vấn đề gì chứ?"

Tô Thanh Nhã chậm rãi nói, Trương Tuấn không nghĩ ngợi gật đầu.

"Cậu biết Phạm Quốc Vĩ chứ?"

"Biết."

"Biết cậu ta chết rồi?"

"Biết.."

Trương Tuấn thuận miệng trả lời, gạt mình vội sửa sai.

"làm sao được, cậu ta chết rồi hả chị."

Tô Thanh Nhã liếc mắt nghi ngờ, giọng điệu tăng thêm mấy phần lạnh lẽo.

"Hai người có xích mích?"

"Đúng vậy?"

...

Một loạt các câu hỏi được hỏi ra, Trương Tuấn thành khẩn khai báo mọi thứ, từ việc mình tán hoa khô, bị Phạm Quốc Vĩ ghen ghét gọi đòi nợ thuê tìm đập, đến lúc bị hấn gọi đến nhà vệ sinh ở trường.

"Chị gái à, lúc ấy em đã hòa giải với cậu ấy. Chúng em chỉ nói chuyện, không hề đánh nhau, các thầy cô có thể làm chứng."

"Cái đó tôi biết, nhưng có một số học sinh nói khác."

"Có phải là mấy tên lưu manh tóc nhuộm xanh đỏ.."

"Đúng vậy."

"Chị tin mấy thằng đó hơn các thầy cô, các bạn học sinh ngoan ngoãn sao, chị gái à, chắc chắc.."

Trương Tuấn nhìn Tô Thanh Nhã với ánh mắt như nhìn thiếu năng, khiến cô nàng tức nghẹn, bộ ngực phập phồng không yên.

Khụ, tác giả ta làm, cô nàng không có ngực, lỗi ta.

Tô Thanh Nhã liếc mắt nhìn ta, hung ác nói với Trương Tuấn.

"Được, vậy cậu giải thích xem, tại sao ban đêm hắn dẫn hai chục thằng đến đây, còn đâm thẳng vào xe cậu?"

"Em không biết, chắc chỉ là tình cò. Em không biết xe ai, vì khi thấy chục tên lưu manh cầm đao bước xuống, em sợ quá vội lẩn trốn."

Trương Tuấn nói như thật vậy.

"Cậu võ công tốt như vậy, nói trốn là trốn, ai tin?"

"Chị gái à, em học chút võ phòng thân, chứ đừng phải cả đám giang hồ cầm đao cầm kiếm, ai mà không sợ."

"Vậy sau đó cậu đã đi đâu?"

"Em chui vào quán net trốn, đợi đến sáng mới dám về nhà trọ, thấy ông chủ không nói có ai tìm mình nên em mới biết là hiểu lầm, cậu ta không phải đến tìm em."

Nói rồi, Trương Tuấn buồn rầu, gương mặt thảm thiết như muốn khóc.

"Không ngờ cậu ấy lại chết rồi, chúng em còn muốn sau này trở thành bạn học thân thiết nữa mà, hic.."

"Dừng, quán net nào?"

"Cái quán sâu trong ngõ, tên là Nhật Hưng"

...

Triệu Quốc Hùng thấy hai người đối đáp mãi, không ra cái gì thiết thực, liền ghé bên tai Tô Thanh Nhã nói nhỏ.

"Chị Nhã, hay là thôi đi. Thủ đoạn của người đêm qua có dấu vết của tu pháp giả, hơn nữa rất cao thâm, một tên sinh viên như cậu ta sao có thể làm được. Chị nhớ không, mấy ngày trước cậu ta đánh ngang tay với em mà thôi."

Trương Tuấn ngồi gẩn như vậy, thính lực lại tốt, đương nhiên nghe rõ, trong lòng chỉ muốn hung hăng cười lớn, khinh bỉ một hồi.

Đánh ngang tay, hahaha.

Tuy nhiên, Triệu Quốc Hùng nói vậy, vô tình lại trợ giúp chính mình.

Nên chế giễu, hay vẫn là nên kín đáo cảm tạ hắn một chút đây, thật xoắn xuyết a.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tiểu thế giới thụ

"Trương Tuấn, cậu cũng xem như là người tu luyện, nhưng tôi khuyên cậu nên hết lòng tuân thủ pháp luật. Đừng tưởng có một chút thực lực thì muốn làm gì thì làm, thế giới này không đơn giản như cậu nghĩ đâu."

Lưu lại cho Trương Tuấn một lời khuyên, cũng có thể là đe dọa, Tô Thanh Nhã ra lệnh Triệu Quốc Hùng lái xe rồi đi.

Đối với lời này, hắn cũng có chút tán đồng, nhưng phần nhiều chính là mặc kệ.

Luật lệ chính là do thượng vị giả thiết lập, hắn có hệ thống, chủ định sớm muộn cũng sẽ trở thành tồn tại cường giả, vạn người quý phục dưới chân, không bị pháp luật ràng buộc.

Trở về phòng, nằm lăn ra giường, Trương Tuấn nhớ ra còn có việc, ý thức tiến vào hệ thống.

"Susan, mày đâu?"

"Chuyện gì, anh đang bận."

"Sao nhiệm vụ thu thập băng Hồng Thịnh, tao vẫn chưa hoàn thành?"

"Cái đấy chú đi mà hỏi hệ thống."

"We, nó khô khan lắm, mày nói đi."

"Éo rảnh."

"..."

Roi vào đường cùng, Trương Tuấn đành lôi hệ thống ra mà hỏi, âm thanh băng lãnh tẻ nhạt của hệ thống vang lên lần lượt giải đáp thắc mắc cho hắn.

Hóa ra, dù Phạm Quốc Vĩ và Phạm Vũ Dũng đã chết, nhưng băng Hồng Thịnh vẫn còn đó, chưa bị hoàn toàn tan rã. Chỉ khi nào tất cả địa bàn chúng nó bị xâu xé, đàn em tứ tán, mới miễn cưỡng được tính là hoàn thành.

Mà Trương Tuấn để ý, cái chết của Phạm Vũ Dũng hình như bị người che giấu, không khai báo, lúc bà cô ngực lép kia tra hỏi cũng không có nhắc đến, tựa hồ không biết.

"Hắn là bọn đàn em thân tín sợ anh em trong băng rối loạn, nên cố tình giấu đây."

Đêm tối, Trương Tuấn tàng hình, tìm đến đại bản doanh của bọn chúng nghe ngóng, bắt một tên đe dọa tìm hiểu.

Sự thật, đúng như hắn dự đoán.

Tên anh Long kia, sau khi bấm vằm cô nàng tóc đỏ, liền lệnh cho thủ hạ có mặt không tiết lộ nửa chữ về cái chết của Phạm Vũ Dũng, muốn nhân cơ hội lạm quyền.

Tuy nhiên, những tên đại lão quen biết với Phạm Vũ Dũng và một số đối tác cao cấp, trải qua một đoạn thời gian không liên lạc được với hắn, đã dần dần sinh nghi, bắt đầu chậm rãi xâu xé địa bàn lợi ích để thăm dò.

Băng Hồng Thịnh bây giờ nguy cơ sớm tối, khắp nơi đều bị công chiếm, đại ca thì không ra mặt điều hòa, cách hủy diệt chỉ trong gang tấc.

Trương Tuấn thuận tiện châm một môi lửa, dùng một ít tiền mua mấy tên nghiện phao tin tức Phạm Vũ Dũng đã chết, lan truyền ra xung quanh, đoạn hắn rời đi.

Rất nhanh, từng cái thế lực lớn biết tin tức, thừa cơ mà vào, chém giết lục tục diễn ra, Hồng Thịnh chiến bại, chỉ còn là một cái tên.

Mặc dù còn có chút tiếc nuối hàng đồng tài sản, nhưng Trương Tuấn không tham lam kiểm soát, bởi thế cục hỗn tạp như vậy luôn có những biến cố khó lường.

Tranh đấu trong tối ngoài sáng diễn ra, đám đại lão chia nhau xâu xé miếng thịt thơm ngon, còn Trương Tuấn, trước khi không có đầy đủ thực lực, hắn sẽ không đụng vào.

Trở lại phòng trọ, chơi một vài ván game, Trương Tuấn rút cuộc đến âm thanh của hệ thống.

"Ting, hoàn thành nhiệm vụ: Thu thập băng Hồng Thịnh. Ban thưởng đã gửi vào kho đồ, mời ký chủ xem xét."

Đêm đã tối muộn, bụng đã đói meo, nhưng Trương Tuấn hồn nhiên không chút nào để ý, mặc kệ đồng bọn trong game la hét chửi bới, tâm thần hắn chìm đắm vào bên trong hệ thống.

Một cái tờ giấy hoàng kim kỹ năng, một bảo rương vật phẩm ngẫu nhiên, 5000 điểm ngưỡng mộ rút cuộc tới tay, muahahaha.

5000 điểm ngưỡng mộ trước không vội dùng, mở ra tờ giấy hoàng kim kỹ năng đi.

Ý niệm vừa động, tờ giấy tức thì vỡ nát, huyền hóa thành từng đoàn kim quang biến mất, trong đầu Trương Tuấn nhiều thêm hàng đồng thông tin xa lạ.

"Ting, vì ký chủ đang chơi game, tự động bắt cấp kỹ năng chơi game hoàn mỹ."

Hệ thống lạnh lẽo nói.

Trương Tuấn tức khắc đen mặt.

Bà mẹ nó chứ.

Lần trước mở ra cái này, tự động bắt cấp kỹ năng hội họa, lần này cứ tưởng được cái gì đó ngon hơn, ai ngờ lại là tự động bắt cấp kỹ năng chơi game, toàn thứ đồ gì không.

Cố nén xúc động chửi thề, hần liền mở ra cái đồ vật ban thưởng tiếp theo, là bảo rương vật phẩm ngẫu nhiên.

"Ting, chúc mừng ký chủ, nhận được tiểu thể giới thụ."

Tiểu thể giới thụ, là tiên thiên hỗn độn thụ, mỗi cái lá cây, thân cành đều có thể diễn hóa ra, chứa đựng được cả một thể giới. Ngoài chức năng trữ vật, ký chủ nếu sử dụng tốt, tiểu thể giới thụ còn có thể vì ký chủ cung cấp vô tận điểm tín ngưỡng, nuôi dưỡng cả một đại quân...

Trương Tuấn bị to lớn hạnh phúc ập đến, có chút không nói nên lời, sáng mắt mà nhìn.

Tiểu thể giới thụ, vừa nghe liền biết vô cùng trâu bò.

Hần ý thức chìm vào thân thể, thấy được chính giữa lồng ngực có một cái cây nhỏ bé trôi nổi lơ lửng, phát ra ánh sáng xanh nhạt quý dị, vừa nhìn liền thấy bất phàm.

Tập trung nhìn vào một cái lá, đột nhiên Trương Tuấn toàn thân biến mất, xuất hiện ở một nơi xa lạ.

Đây là một thiên địa thô sơ, không hề có bất kỳ cái gì sinh vật sống, thậm chí cây cối cũng chỉ có lác đác một vài thảm cỏ, bầu trời đơn điệu một màu xám xịt.

Đi vòng quanh tìm tòi một hồi, không thấy thứ gì khác, hần ý niệm khẽ động, lại xuất hiện ở bên trong căn phòng của mình.

"Hệ thống, tiểu thể giới thụ này là Tiên thiên chí bảo à?"

"Đúng vậy."

"Không cần luyện hóa?"

"Đúng vậy, hệ thống đã sơ bộ luyện hóa giúp ký chủ, dễ dàng thuận tiện."

"Nó ở trong người tao, đám đại năng có biết để đến cướp không?"

"Không."

"Tại sao?"

"..."

Hỏi han một hồi, cho đến khi biết đủ những thông tin cần thiết, Trương Tuấn mới thôi.

Tiểu thể giới thụ này vẫn còn sơ khai, cần Trương Tuấn đi đầu tư vào nó rất nhiều, chủ yếu là ngũ hành nguyên tố để gia tăng tốc độ diễn hóa thể giới, đương nhiên lợi ích đạt được cũng sẽ vô cùng lớn lao.

Không nói gì khác, có đồ chơi này, Trương Tuấn có thêm một cái bảo đảm.

Đánh không lại người ta, thì hần trốn vào thể giới thụ, ẩn nấp hư không, không có tu vi xé mở hư không, là không thể nào tìm ra nổi hần, tiên thiên liền đứng ở thế bất bại.

Tạm thời liền không nghĩ đến, Trương Tuấn đối mặt với một vấn đề, mà theo hần xem ra còn rất quan trọng.

5000 điểm ngưỡng mộ, tiêu như thế nào?

Tăng lên thực lực.

Hệ thống có một cái chức năng, sử dụng điểm ngưỡng mộ hối đoái thành điểm cộng, có thể khiến hần tăng lên các loại chỉ số bản thân, tu vi... Cái này khiến Trương Tuấn vô cùng động tâm, bởi hần vô cùng lười tu luyện.

Mặc dù ngũ cũng có thể tự động tu luyện Đại mộng để kinh đề lên cấp, nhưng theo hần, tiến độ khá chậm, bởi phụ thuộc nhiều vào những tia tín ngưỡng

lực.

Mua pháp bảo, vũ khí, hay là mua đan dược, sủng vật.

Còn có công pháp, vũ kỹ các loại đây..

Hết thấy, đều cần hẩn nghiêm túc đi suy nghĩ, thật nhưc đầu a.

Tiêu tiền, quả nhiên cũng là một loại phiền não.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Một buổi dạy dỗ

Trương Tuấn chọn chọn lựa lựa, vất vả cả đêm, rốt cuộc tuyển ra một vài món đồ mà theo hẩn thấy là cần thiết và hữu dụng.

Một quyển Quỷ Ảnh Mê Tung, thân pháp bí kỹ, giá trị 2100 điểm ngưỡng mộ.

Quỷ Ảnh Mê Tung gồm bảy thức, thi triển ra gia tăng gấp năm lần tốc độ di chuyển, tấn công, trong lúc lưu động để lại tàn ảnh như quỷ mị, mê hoặc tâm trí đối thủ.

Thiên hạ võ công, duy khoái bất phá.

Nhớ năm đó xem bộ phim Tuyệt đỉnh kungfu của Châu Tinh Trì, cái tên người cóc kia nói ra một câu như vậy, Trương Tuấn vẫn luôn cho đó là chân lý.

Chạy nhanh, cho dù không thể đánh chết người, ít ra cũng không thể bị người ta đánh chết a.

Cái thứ hai hẩn mua, là một quyển Sơ giai phù lục, 3000 điểm ngưỡng mộ.

Sơ giai phù lục này, bên trong ghi chú phương pháp luyện chế các loại phù chú, mặc dù chỉ là cấp thấp, tuy nhiên thắng ở số lượng nhiều.

Trương Tuấn vốn muốn mua quyển Sơ giai đan lục, nhưng giá cả đắt không nói, còn phải tự mình đi tìm kiếm thu thập dược liệu, hẩn tạm thời từ bỏ. Dù sao, luyện phù cũng chỉ cần giấy bút, cùng một ít nguyên khí bản thân mà thôi, dễ dàng hơn biết bao nhiêu.

5000 điểm ngưỡng mộ nhanh chóng hao hết, còn lại một ít điểm ngưỡng mộ dư thừa, không biết từ đâu rơi ra, Trương Tuấn rất ngu muội hiến cho vòng quay may mắn, đổi lại mấy cái bánh mì Sài Gòn.

Những thứ đồ hệ thống rơi ra, Trương Tuấn có thể trực tiếp sử dụng, nhưng mấy món hẩn tốn tiền mua, chính hẩn liền phải tự mình đi tu luyện, thật lười.

May mắn, có Đại mộng đế kinh.

Trương Tuấn xem qua một lần Quỷ Ảnh Mê Tung, và phương pháp luyện chế mấy loại phù, sau đó lăn ra ngủ.

Đêm tối, trong giấc ngủ, những tia tín ngưỡng lực ít ỏi len lỏi vào trong giấc mơ của Trương Tuấn.

Một nửa huyền hóa thành những tên ăn mặc hắc y, toàn thân hoạt bát, không ngừng bay nhảy thi triển Quỷ Ảnh Mê Tung.

Nửa còn lại, hóa thành những tên đạo nhân mặc trường bào, ngồi xếp bằng dưới đất, ngón tay cầm lấy bút không ngừng vẽ vờn trên giấy.

Trương Tuấn vui vẻ xem, như lãnh đạo thị sát đám công nhân làm việc vậy, chỉ đợi thành quả.

Sáng sớm ngủ dậy, Trương Tuấn phát hiện, hẩn mới chỉ sơ bộ lĩnh ngộ được thức thứ nhất của Quỷ Ảnh Mê Tung, về phần mấy loại phù kia, hẩn miễn cưỡng vẽ ra được một hai loại, tiến độ công việc có thể nói tương đối chậm chạp.

"Đây là do những tín ngưỡng lực quá ít sao?"

Trương Tuấn nội tâm trầm nghĩ.

Xem ra, hẩn muốn im lìm phát tài cũng không được, bản thân cần phải thể hiện nhiều nhiều để nhanh chóng thu về những điểm ngưỡng mộ, cùng với tín ngưỡng lực a.

Nghĩ ngợi một hồi, Trương Tuấn đưa ra quyết định, lại cúp học.

Hắn bật đàn máy tính lên, nội tâm đã sơ bộ có một cái ý niệm trong đầu.

Thế kỷ hai mươi mốt rồi, muốn nói nơi đâu có thể nhanh chóng tập trung nhiều người nhất, thì chính là ở trên mạng.

Bây giờ, người người nhà nhà lên mạng, tùy tiện một cái điện thoại là có thể vào được, nhân số vô cùng đông.

Trong thế giới mạng, người có nhiều người theo dõi, nhiều lượt view, thì người chính là ngôi sao, có thể kiếm được tiền.

Chính vì thế, từ những ca sĩ, minh tinh, đến mấy tên giang hồ ắt ở đâu đường xá chợ, cứ hờ ra là livestream quay clip làm đủ trò, muốn gương mặt mình được công chúng biết đến nhiều hơn, kiếm nhiều tiền hơn..

Trương Tuấn mặc dù cũng thích tiền, nhưng hắn cần nhất chính là những điểm ngưỡng mộ.

"Hmm, mình có cái kỹ năng chơi game, nên livestream Liên Minh nhì."

Liên Minh huyền thoại, là tựa game được nhiều người ưa thích, theo dõi nhất, và cũng là trò Trương Tuấn thích chơi, đương nhiên là lựa chọn đầu tiên của hắn.

Mây mù trên mạng, thiết lập camera, xoay sở một hồi, rốt cuộc Trương Tuấn cũng chuẩn bị đầy đủ để livestream game. Chỉ là nhìn về phía sau mình ngồi một cái ghế nhựa cùi bắp, phòng trọ thì đơn sơ, hắn hơi có chút xấu hổ.

Đăng nhập vào tài khoản thách đấu, mắt thấy còn một ngày liền bị giáng cấp xuống cao thủ, Trương Tuấn liền vội bấm vào nút tìm trận.

Tìm trận đấu ở cấp bậc này hơi lâu, bởi vì ít người, phải năm phút sau Trương Tuấn mới ghép đội được..

Tên nhân vật của hắn là Tuấn Tiên Ti, cùng đội với bốn người chơi khác là những cái tên tương đối nổi tiếng, bởi có thể thi đấu ở trên rank cao thủ thách đấu, đều là những hảo thủ.

"Người chơi hoàn mỹ nhất Tuấn All Champ livestream ở link youtube/XXX, mời mọi người vào học hỏi."

Một dòng chữ kiêu ngạo được Trương Tuấn gõ ra, khiến bốn tên đồng bạn âm thầm khinh bỉ, tuy nhiên cao thủ thì nên lạnh lùng một chút, nên không ai nói gì.

Một phần xem hắn như một tên nhóc mới nổi muốn bày trò kiếm view, càng nhiều là sợ hắn vào phá rank a.

Trương Tuấn đi đường giữa, được lựa chọn đầu, thấy vị kiếm khách đẹp trai Yasuo không có ai cấm đi, hắn liền chọn ngay trong một giây.

Bốn tên đồng bạn câm lặng, thật có xúc động muốn thoát trận.

Trận đấu bắt đầu, bên kia có năm người, thế mà ba tên trong đó là tuyển thủ chuyên nghiệp, còn lại chính là những tên người chơi lão luyện.

Đối thủ ở đường giữa của Trương Tuấn là Potland, một tay tuyển thủ khét tiếng, thi đấu cho một đội tuyển chuyên nghiệp ở VCS A, năm ngoái còn vinh dự lọt vào top ba chiến đội toàn quốc.

Hắn thi đấu tướng tù của mình, là vị xạ yêu mỹ nữ Cassiopeia.

"Tuấn All Champ livestream ở link youtube/XXX, dạy dỗ Potland một trận, mời mọi người vào học hỏi."

Một dòng chữ hiện ra trên khung chat thế giới, khiến toàn thể người chơi câm lặng.

Bốn tên đồng bạn day day trán, xong rồi.

Potland tên kia nổi điên, xem ra game đấu này phải bị kết thúc sớm.

Bên kia chiến tuyến, Potland gương mặt lạnh tanh, bởi chính hắn cũng đang livestream game, phải bảo trì phong độ cao thủ, nhưng trong lòng thì tức nghẹn một ngụm.

Dạy dỗ tao, được lắm.

Người hâm mộ Potland đang xem cũng tuân ra những tràng cười chế nhạo, khinh bỉ, càng nhiều là muốn Potland hung hăng hành hạ tên kia một phen, để cho đối phương biết, oai nghiêm cao thủ là bất khả xâm phạm.

Một số fan cuồng hống hách, liền dựa theo link youtube Trương Tuấn tìm vào, hung hăng xi vả ở trên kênh chat, đồng thời ở đó, muốn xem Trương Tuấn bị bạo ngược một trận.

Lính đã bắt đầu xuất hiện, song phương chậm rãi thăm dò đối chiến.

Cấp 3.

Trương Tuấn thuần thực lão luyện farm lính không trật con nào, trong lúc đó né tránh hết những chiêu thức định hướng của Potland, hơn nữa còn trả về những cú lố cẩu máu và phá hấn farm lính, khiến Potland nhanh chóng nóng mặt.

Mất thấy không đựng được vào người đối thủ, máu còn thấp hơn phân nửa, bị ép lui thẳm vào trụ, Potland nghiêng răng gở ra.

"Rùng, mau ra gank.."

Rất nhanh, nhận yêu Elise xuất hiện ở bụi cỏ gần đường giữa, trong lúc đi đến đã cẩn thận quét mắt.

Xác định không bị phát hiện, hấn liền cẩn thận tiến ra, sử dụng một chiêu kén nhận, nếu trúng sẽ bị trói cứng 1,5 giây.

1,5 giây bất động, đối với cao thủ, đủ cho người chết vô số lần.

Potland mất thấy kén nhận sắp trúng người đối thủ, liền vội tốc biến nhảy ra ngoài trụ, muốn lấy hai đánh một.

Kén nhận gần người tích tắc đó, Yasuo đã liền biến mất, xuất hiện trở lại đã là bên cạnh Cassiopeia, vùng kiếm chém chọc, không có một động tác thừa.

Cassiopeia chỉ còn chút máu, nhanh chóng ngã xuống, toàn thân Yasuo cũng đã có một con lố bao phủ, lạnh lùng lướt trở lại Elise.

Elise vội tốc biến chạy trốn về trụ, Yasuo liền lướt theo những tên lính truy đuổi, thiêu đốt giăng xuống, Elise cũng liền ngã gục trong trụ.

Bảng điện tử hiện ra một âm thanh máy móc "Yasuo đã sát hạ Elise, Double kill"

"Cái gì, tại sao hấn có thể phản ứng kịp?"

Không chỉ Potland kinh hãi, người chơi ngạc nhiên, đám người xem cũng trở mắt mà nhìn.

Một số tên không tin tã, vội vàng tua lại để xem, càng xem càng phát ra thán phục.

Thần, đây con mẹ nó là thao tác của thần.

"Mọi người bình tĩnh, chỉ là ăn may thôi."

Potland nhàn nhạt nói, không biết là nói với fan hâm mộ, hay là để tự an ủi bản thân mình.

Hấn cố trấn tĩnh, tập trung tinh thần để chơi, nhưng Yasuo có được lợi thế, kỹ năng cao siêu thi triển ra không ngừng ép đường, đẩy lùi xà yêu của hấn về tận trụ trong, bất lực nhìn Yasuo lấy đi trụ đầu tiên bên ngoài, nhận thêm một khoản tiền lớn.

"Đkm thắng rừng ngu, không biết gank à?"

Nóng giận bực bội, hấn không kiềm được chat lên một câu, khiến tên đi rừng cũng nổi nóng.

"Gank cc, mới vừa gank lần nữa lại bị double kill, nó 4 mạng rồi không thấy à?"

"Mày gank ngu thế, bảo sao không có tên tuổi gì?"

"Thì sao, mày tuyển thủ, không phải cũng bị nó hành như chó ấy à?"

...

Người xem câm lặng mà nhìn Potland bị hành mất trí, chỉ ngồi chửi bới không tập trung chơi, vội tìm lại kênh Trương Tuấn chuyển sang xem, rất nhanh bị những kỹ năng hoàn hảo của hấn khiến cho thán phục.

Trương Tuấn lúc này đảo đường liên tục, lợi dụng những con quái trong rừng lướt qua địa hình, khiến cho đối phương bất ngờ, lâm vào thế bị động.

Hấn lấy ưu thế đồ đạc, trên cơ kỹ năng hoàn toàn nghiền ép, theo đó ăn đi nhiều mục tiêu quan trọng, dễ dàng lấy được thắng lợi.

Một dòng chữ VICTORY xanh nhạt hiện ra, bên tai Trương Tuấn cũng theo đó vang lên những âm thanh quen thuộc.

"Ting, nhận được XXX 50 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được XYZ 35 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được XXY 66 điểm ngưỡng mộ"

...

Trương Tuấn hài lòng thu tay, nhìn về Camera máy tính nói ra duy nhất một chữ.

"Gà."

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Phô diễn kỹ năng

"Mẹ nó, chó chết."

Trong một căn phòng xa lạ, Potland cảm tức hết lớn, hung hăng đập bàn.

Nhìn thấy đội trưởng phát cáu, bên cạnh, mấy tên đội viên khác nghi hoặc nhìn qua.

"Chuyện gì vậy Huy?"

"Mới sáng sớm, ai chọc mày rồi?"

"Có thằng nào phá game hay chửi bới à?"

Potland, tên thật Hồ Vĩnh Huy cắn răng, trận này hắn trực tiếp trên mạng, biết không thể giấu được, hắn liền nói thẳng.

"Có một thằng khiêu khích khiến tao phân tâm, nên thua nó. Mẹ nó, đánh Yasuo như thế, chắc chắn nó là boy một champ. Kiệt, mày vào ghép đội tìm trận với tao, tìm nó báo thù."

Boy một champ, ý chỉ Trương Tuấn là chỉ biết chơi mỗi một vị tướng Yasuo này, đạt đến đẳng cấp tối cao, nhưng khi chơi những vị tướng khác sẽ rất gà mờ.

Hồ Vĩnh Huy dự định gặp lại sẽ cầm Yasuo, để cho Trương Tuấn biết, mùi vị ngậm hành là như thế nào.

Nhìn đến đồng bạn tên Triệu Kiệt bên cạnh, được xưng quái vật đi rừng, hắn tâm lý càng thêm nắm chắc, nhưng vẫn rụt rè nói.

"Mày cầm Yasuo đi, tao cầm người ta lại bảo là tao sợ."

"Ok."

Sáng sớm ít người, quả nhiên Potland của Hồ Vĩnh Huy như mong muốn gặp lại nhân vật Tuấn Tiền Tì của Trương Tuấn, hai bên vẫn là đối đầu ở đường giữa với nhau.

Lần này Hồ Vĩnh Huy sở hữu vị tướng Fizz - chú cá tính nghịch, còn Trương Tuấn sử dụng chính là Zed - sát thủ bóng đêm.

Fizz: "Thằng nhóc, trận trước là tao chủ quan."

Zed: "Ồ, ai vậy."

Hồ Vĩnh Huy âm trầm

Fizz: "Tao là Cassiopeia"

Zed: "À, là cái con gà không nhìn được mặt lính, KDA phế vật 0/6/0 đấy à."

Hồ Vĩnh Huy nghiêng răng nghiêng lợi, con mẹ nó.

Trương Tuấn thật cũng muốn hiền hòa hữu lễ, không tỏ ra kiêu ngạo, nhưng hắn biết, càng gây thù hằn, càng hống hách mới dễ dàng thu hút người xem.

Lượng người xem của hắn bây giờ đã lên đến 400 người, đối với một kẻ lần đầu livestream đã là rất khó được.

Hồ Vĩnh Huy cố gắng bình ổn tâm tình, không bị Trương Tuấn chọc giận, lạnh lẽo nói.

Fizz: "Đề tao xem, không có Yasuo thì mày làm được gì?"

Zed: "Nhóc sợ Yasuo của anh à?"

Fizz: "..."

Hắn hậm hực, dứt khoát cầm chat Trương Tuấn.

Đồng đảo người xem hai bên lúc này hào hứng nghị luận, tuy nhiên phần lớn vẫn là thiên vị bên vực Hồ Vĩnh Huy, bởi hắn chính là tuyển thủ nổi tiếng, còn Trương Tuấn thì không có tiếng tăm gì.

Đám lính đã tới, trận đấu mới chính thức bắt đầu.

Sát thủ bóng đêm Zed trong tay Trương Tuấn hoa mỹ hiệu quả, phi tiêu vừa ném liền trúng, phân bóng linh hoạt, đùa bỡn chú cá bé nhỏ Fizz dễ dàng trong tay.

Đều là hai sát thủ cận chiến, nhưng chỉ số lính của Trương Tuấn lúc này đã gấp đôi đối thủ, chỉ vì tên Triệu Kiệt thường xuyên ra gank, hơn nữa Fizz còn cẩn thận núp trong trụ, nên Zed chưa có chỉ số hạ gục nào.

Hai bên cùng lúc lên cấp 6.

Hồ Vĩnh Huy thao tác nhanh nhạy, cộng chiêu, thả ra một con cá mập to lớn, một loạt thao tác chỉ trong chớp mắt.

Zed của Trương Tuấn tựa hồ không né được, dưới chân hiện ra hư ảnh một đầu cá mập, há cái miệng rộng khổng lồ, chuẩn bị trồi lên nuốt chửng hắn, Fizz trong lúc đó giờ lên đỉnh ba đâm tới.

Bụi cỏ cùng lúc xuất hiện thú săn mồi Rengar của Triệu Kiệt, nhẹ nhàng múa vuốt lao đến, phối hợp thiên y vô phòng.

"Xong, chết chắc."

Đó là suy nghĩ của tất cả mọi người đang xem, kể cả Hồ Vĩnh Huy và Triệu Kiệt.

Trương Tuấn không nghĩ vậy.

Hắn thao tác còn nhanh gấp bội, tựa như tàn ảnh, một bên tăng vào chiêu cuối, một bên phân bóng ra một hướng.

Mất thấy Rengar và Fizz vô đến, Zed liền sử dụng chiêu cuối nhập vào Fizz trên đường bay, hữu kinh vô hiểm tránh đi cú vô đó, và cả con cá mập dưới chân.

Thân ảnh xuất hiện, Zed tung liên hoàn một bộ kỹ năng, tất cả đều chuẩn xác, khiến Fizz bị dồn sát thương, bốc hơi nhanh chóng.

Rengar muốn giết ngược về, Zed đã biến trở lại cái bóng cũ, khiến hắn lại hụt, sau đó Zed cũng vô tình thiêu đốt, kết liễu luôn hắn.

"Cái quái gì, nó sao có thể nhanh như thế được."

Không chỉ Hồ Vĩnh Huy, Triệu Kiệt, đám người chơi, tất cả người xem cũng không tin vào mắt mình.

Toàn bộ thao tác của Zed trong lúc đó vô cùng nhanh chóng, không có một chút thừa thãi, hơn nữa ứng biến linh hoạt hợp lý, kỹ năng trên cơ hoàn toàn, quả thực có thể xưng hoàn mỹ.

Zed của Trương Tuấn có được hai mạng, không có ngăn cản liền ăn luôn trụ, lấy được lợi thế to lớn.

Hắn cầm trong tay kiếm ma Youmuu và Dạ kiếm Drakthar, lượn lờ trên bản đồ, như một tên Tử thần đi gặt hái từng cái tính mạng.

KDA của hắn lúc này đã là 15/0/0, phút 15 đã sở hữu tất cả vật phẩm, thần căn giết thần, phạt căn giết phạt.

Thú săn mồi kiêu hãnh, lúc này biến thành một con mèo con dễ thương chui núp trong rừng, về phần chú cá tinh nghịch Fizz, thì chính là một món ăn ngon mà thôi.

Phút 17, tể đàn đối phương bị phá hủy, màn hình Trương Tuấn lại hiện ra dòng chữ vinh quang chiến thắng.

VICTORY.

Kênh chat trên youtube triệt để loạn.

"Vãi lồn, lần đầu thấy Zed kinh như vậy."

"Thằng này là bị Faker nhập sao?"

"Đéo tin, chắc chắn là tool."

"Ôc chó, tao mới xem bên kênh nó livestream, tool con mẹ mày thằng ngu."

"Kênh nào, tao xem với.."

"Potland hết thời rồi, không được, tao cũng qua đó xem đây."

...

Cùng lúc, trong đầu Trương Tuấn cũng vang lên những âm thanh của hệ thống

"Ting, nhận được XYZ 71 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được XXX 42 điểm ngưỡng mộ."

...

Hồ Vĩnh Huy tái mặt, tắt đi livestream, Triệu Kiệt thấy thế liền an ủi.

"Có gì đâu, chi là một game đấu thôi mà."

"Hừ, mày không trực tiếp bị nó ép đường, bị nó hành hạ, sao biết cảm giác đó được."

"Thì kệ đi, nó chắc cũng chỉ chơi được hai con Zed và Yasuo, chứ nếu con nào nó cũng đánh kinh vậy thì nó đã đi thi đấu rồi."

"Mẹ nó."

Hai tên bại tướng tự an ủi nhau, nhưng thâm tâm vẫn là hiểu rõ.

Với những kỹ năng, thao tác, còn có cách đảo đường điều khiển trận đấu như vậy, nếu hấn thực sự thi đấu chuyên nghiệp, thì sẽ là đối thủ nguy hiểm nhất mà bọn chúng từng thấy qua.

Trương Tuấn tiếp tục phân tích kỹ năng một hồi, mỗi trận đấu hấn đều chơi một vị tướng khác nhau, dựa theo yêu cầu của người xem, tất cả đều đi vị trí đường giữa.

Từ những tên sát thủ như Talon, Akali, đến những vị tướng trâu chó cục súc như Garen, Rammus, hay những thanh niên yếu đuối như Taric, Sona, Nami...

Hết thấy, bằng vào kỹ năng tuyệt đối, xử lý hoàn hảo, dù hấn không thể giết được đối thủ, nhưng luôn kiểm soát bản đồ, lấy được vô số lợi thế về cho đồng đội mình.

Tên tuổi Tuấn Tiền Ti bắt đầu lưu truyền trong giới cao thủ thách đấu, lượng người xem hấn trực tiếp lúc này cũng đã là hơn hai ngàn người.

"Được rồi, hi vọng mọi người xem vui vẻ và rút ra nhiều kinh nghiệm, trưa rồi, đi ăn thôi."

Trương Tuấn nói, vui vẻ nhìn xem bên trong hệ thống đã có gần bốn ngàn điểm ngưỡng mộ, cười không khép miệng được.

"Đừng mà, làm thêm vài trận nữa đi đại ca."

"Ăn uống gì giờ này, một lát hãy ăn. Mà lịch stream thế nào vậy? "

"Anh em donate đi, để đại ca có hứng chơi tiếp."

"Cầu xin đại ca."

"Quỳ xin..."

Nhìn xem chúng bạn nhiệt tình, Trương Tuấn cũng thật muốn chơi tiếp, tuy nhiên cái bụng nó lại ùng ục phản đối.

Nghĩ đến, mấy hôm rồi không gặp bốn cô nàng phòng trên, không cùng nhau ăn cơm, hấn liền dứt khoát đứng dậy, tắt livestream đi trong tiếng oán than của đám người.

Đúng lúc này, chiếc PlasmaWatch reo lên một hồi, Trương Tuấn ý niệm khẽ động, màn hình ba chiều liền mở ra.

Là mẹ hấn, Hồ Nguyệt Phượng gọi.

"Con trai ngoan, ăn cơm chưa?"

"Con chuẩn bị ăn mẹ ạ, cả nhà ăn chưa?"

"Cha con đang dọn cơm, mà con ăn ngoài hay nấu ở phòng."

"Nấu ở phòng ạ, mẹ, hôm nay có món gì ngon không, gửi con với.."

"E hèm, nhiều lắm. Thịt kho tàu, canh cua, cá thu..."

"Được rồi, đừng nói nữa mà con thèm. Mà mẹ gọi con làm gì vậy?"

"Mẹ cái Ngân bạn cùng lớp con bị ốm, phải ra Hà Nội điều trị, con biết chưa?"

Nghe mẹ mình hỏi, Trương Tuấn thoáng chốc trầm mặc.

Nga này, là bạn học cấp ba của hắn, ngày trước hai người cũng có một đoạn tình cảm, cũng đã từng nắm tay nói chuyện yêu đương.

Chỉ là, từ khi hắn ra ngoài Hà Nội học, cô nàng liền không tiếp tục liên lạc, hại Trương Tuấn đau khổ một hồi.

Hắn bất giác bật cười, chuyện cũ đã qua, thì để nó qua đi thôi.

"Con không biết ạ, điều trị ở đâu vậy mẹ."

"Quân y 108 đó, có thời gian con đi thăm cô một chút."

"Dạ. Chiều rảnh con đi xem."

"Đúng là con trai ngoan, phòng A16, viện bỏng nhé con."

"Vâng, thế cả nhà ăn cơm vui vẻ."

"Con cũng thế, nhớ đi học đầy đủ, cố gắng lên nhé con. Thiếu tiền cứ nói với mẹ, để mẹ gửi ra cho."

Trương Tuấn mỉm cười tắt đi điện thoại, trong lòng tràn đầy ấm áp.

Mẹ hắn luôn vui vẻ nói nhiều, yêu thương quan tâm hắn như vậy, cha hắn thì có chút lạnh lùng, nhưng ánh mắt âu yếm của cha mỗi khi hắn về quê, liền không thể giấu được.

Gia đình hai chữ này, đáng giá cả đời hắn vì đó cố gắng phấn đấu, bảo vệ vun đắp.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Trụy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mua xe

"Hello mọi người."

Nghe tiếng Trương Tuấn chào hỏi, trong phòng bốn cô nàng liền vui vẻ trả lời.

"Ồ, anh Tuấn."

"Cả ngày hôm qua anh mất tích đâu vậy, bọn em gọi ăn cơm mà không thấy."

"Chắc là có cô nào rồi chứ gì, nên đâu thiết tha chị em mình đâu."

"Anh ăn cơm chưa?"

Khụ.

Trương Tuấn có chút bối rối, ho khan một tiếng cười bồi.

"Anh chưa ăn, mấy đứa chắc cũng chưa đâu nhỉ. Để anh đi chợ mua đồ nhé."

Nhưng nhanh nhẩu đứng lên, vọt tới ôm lấy cánh tay hắn, hí hửng nói.

"Để em đi với anh."

Ba cô nàng kia đương nhiên không có ý kiến, nằng nệ thế này ai nguyện ý ra khỏi phòng, ngoài cái con hám zai kia.

Trương Tuấn và Nhung đi xuống nhà, tản bộ ra chợ.

Trên đường, cô nàng cứ khư khư giữ lấy cánh tay hắn, bộ ngực mềm mại liên tục cọ xát, trông như một đôi tình lữ, khiến cho mấy tên độc thân cầu nhìn mà ghen ghét đỏ mắt.

"Cô nàng này, cứ khiêu khích trầm như vậy, thật cho rằng trầm là ăn chay hay sao."

Liếc qua gương mặt xinh đẹp phồn phồn của Nhung, Trương Tuấn khẽ hừ lạnh.

Bao tay thần bí xuất hiện nơi tay, hắn đeo vào, đoạn luồn qua ôm eo cô nàng, vuốt ve một chút vòng eo thon gọn.

"Ừ.."

Bên hông bị điện giật truyền đến, một cảm giác khoan khoái kích thích xuất hiện đột ngột, khiến Nhung không tự chủ được phát ra một tiếng rên.

Trương Tuấn không tha, kéo cô nàng vào sát người hơn, tiếp tục dùng bàn tay to lớn xoa nắn.

Một lớp áo mỏng không thể ngăn cách được từng đợt khoái cảm đến từ những ngón tay thô ráp, bên người còn truyền đến hơi thở nam tính, khiến cả người cô nàng run rẩy lấy bầy.

"Anh.. Tuấn.. Anh làm gì.. vậy?"

"Không phải em thích thế này à?"

"Ừ.. Anh.. cái tay..."

Bây giờ đang đi trên đường, nên Trương Tuấn cũng không quá phận.

Hắn chỉ là vuốt ve xoa nắn một chút vùng eo và bụng, trêu cho Nhung chảy nước, đến chỗ bán thức ăn, hắn mới vỗ cái đét lên mông rồi buông tha cho cô nàng.

"Lần sau còn chọc anh, cẩn thận anh ăn em đấy."

Giọng nói tà mị của Trương Tuấn vang lên khe khẽ bên tai, hơi thở nóng rực phả vào, Nhung đỏ ửng cả mặt, hung hăng phản kháng.

"Hừ, đợi xem, ai ăn ai còn chưa biết đây."

Trương Tuấn yếu ớt cầm lặng.

Mua xong đồ ăn, Trương Tuấn tùy tiện bịa một cái lý do, kiên quyết giành trả tiền.

Một phần là hắn sức ăn quá nhiều, một phần là hắn ăn chùa, cơm không nấu, bát không rửa, đóng góp một chút khiến hắn lúc ăn chắc sẽ an tâm hơn.

Cơm nước xong xuôi, Trương Tuấn mặt dày ở phòng các cô nàng, cùng nhau chơi đùa.

Ngồi đánh bài quỳ một hồi, bị thua thảm bại, quỳ đến đầu gối đều sưng, hắn liền về phòng lấy giấy bút lên.

Trong lúc mấy cô nàng đang không hiểu nhìn nhìn, Trương Tuấn liền thể hiện ra kỹ năng hội họa siêu đẳng, vẽ tặng bốn cô nàng mỗi người một bức chân dung đẹp để khiến các nàng yêu thích không rời, rốt cuộc vót vát lại được một chút mặt mũi.

"Được rồi, chúng ta chơi tiếp đi."

Vẫn còn cay cú mấy ván bài lúc nãy, Trương Tuấn liền gạ chơi tiếp.

Tuy nhiên, nhân phẩm hắn xem ra không được, chơi tiếp ngoài thua vẫn hoàn thua, nên hắn liền tiếp tục quỳ, quỳ từ đầu tới cuối, quỳ đến tối tăm mặt mũi, quỳ đến thân bại danh liệt...

Trương Tuấn trong một khoảnh khắc đã hung ác nghĩ, hắn có nên giết người diệt khẩu hay không đây.

"Anh về đây, một lát còn phải đi viện."

Mặc dù vô cùng lưu luyến, nhưng Trương Tuấn vẫn phải nói tạm biệt một đoàn mỹ nữ.

"Ừm, mà anh đi thăm ai à?"

"Mẹ của đứa bạn ở quê ấy mà, đang ở viện quân y 108"

"Thế anh đi đi, chiều về ăn cơm nhé."

"Oke, bai các em"

Xuống nhà, theo thói quen muốn vào đất con Dream ra, Trương Tuấn phiền muộn nhớ đến, nó đã bị bọn Hồng Thịnh đâm nát rồi còn đâu.

Xem ra, là lúc nên mua một cái xe mới.

Nghĩ đến thời gian còn sớm, thăm viện không vội, hắn liền gọi một chiếc Grab, đi đến cửa hàng xe máy Honda bên đường Hoàng Quốc Việt.

Lúc này đã là hơn hai giờ chiều, khách khứa không có mấy, cửa hàng lúc đó chỉ có một vài người đang xem xe.

Đám nhân viên bên trong cũng nhàm chán xem điện thoại, tám chuyện với nhau, nhìn thấy một người trẻ tuổi ăn mặc bình thường đi vào, xem qua là một tên học sinh sinh viên, liền lười đi lên chào hỏi.

Chỉ có một tên gầy còm, ánh mắt tinh ranh tiến đến, vui vẻ chào Trương Tuấn, còn rót cho hắn một cốc nước lọc.

Trương Tuấn cũng là lần đầu tiên đến, mà hắn lại không có cái gì giá đỡ, liền cười cười chào lại hắn, đoạn một mình đi vòng quanh nhìn nhìn, cuối cùng dừng lại.

Trước mặt hắn lúc này, là một chiếc Honda SH màu đen gầm cao máy thoáng, nhìn qua tương đối lịch lãm cá tính, nhưng không kém phần mạnh mẽ.

Nhìn thấy không ai để ý đến, Trương Tuấn liền háng giọng nói lớn.

"Mua xe."

"Chú em, mua xe à?"

Bên trong đoàn người lúc này mới chú ý, một tên nhân viên bên cạnh thấy hắn đứng cạnh con xe đắt nhất trong tiệm, liền tiến lên hỏi, ý tứ tràn đầy nghi ngờ.

Tựa như muốn nói, một thằng sinh viên như mày có tiền mua xe mới là lạ, rành rồi thì đi chỗ khác chơi đi nhóc.

"Đứng."

"Bên này còn có mấy chiếc, để anh dẫn chú qua xem."

"Không cần, tôi muốn con này."

Nghe giọng điệu chắc nịch, lại nhìn gương mặt đẹp trai sáng sủa của Trương Tuấn, tên kia không khỏi một trận mừng thầm, vội nói.

"Chú xác định muốn mua con này? Con này là Honda SH 10 ABS mẫu mới nhất, là một trong số lô hàng đầu tiên, đơn giá lên đến xấp xỉ 150 triệu, chú có tiền chứ?"

"Đương nhiên có."

"Tốt, vậy chúng ta tiến hành làm thủ tục."

Tên kia hớn hờ, nháy nháy mắt với một tên nhân viên kế bên, muốn hắn ta đưa đến hợp đồng để ký, nhưng Trương Tuấn cắt ngang.

"Không, tôi muốn tiến hành giao dịch với nhân viên kia."

Người Trương Tuấn nói, chính là tên gầy còm.

Lúc đầu, trong tiệm chỉ có mình hắn là để mắt đến một tên sinh viên, còn lại đều là lơ đãng, nên hắn rất có thiện cảm.

"Ký với ai mà không được, sao lại đòi hỏi chú em."

Gã nhân viên háp tấp nói, một cái đơn hàng giá trị, giao dịch thành công nhân viên đương nhiên sẽ được hưởng hoa hồng, nên hắn rất sốt ruột a.

Trương Tuấn cũng biết điều này, nên mới không muốn ký với hắn.

"Tôi không thích anh, càng không thích bị người ta gọi là chú em."

"VẬY Ờ, THẾ THÌ ANH XIN LỖI. CHÚNG TA KÝ HỢP ĐỒNG CHỨ."

"Không cần, nói nhảm nhiều quá."

Nhìn thấy Trương Tuấn lạnh mặt, tên kia biết nếu để hắn phạt ý rồi khỏi cửa hàng, để mất một vụ làm ăn, bên trên sẽ trách phạt, bắt đắc dĩ hậm hực rồi khỏi.

Tên gầy còm vui vẻ tiến lên, nhanh nhẩu tiếp đãi.

Trương Tuấn cơ hồ không có chút nào dãi dòng, làm việc nhanh chóng, cái gì giấy tờ hắn đọc xong liền ký, chỉ năm phút đã hoàn thành hết tất cả thủ tục.

Lấy ra thẻ ATM, để tên kia đi quẹt, Trương Tuấn rút cuộc hoàn thành vụ mua bán nhanh gọn nhất trong lịch sử cửa hàng, thông dong rồi đi.

Tên gầy còm lúc này hí hửng, nhìn xem xung quanh đám nhân viên ngỡ ngác, đắc ý thầm nghĩ.

Một lũ không có kiến thức, đám đại gia bây giờ đều ưa thích giả vờ làm dân nghèo, trên youtube facebook đăng đầy nhan nhân ra mà cũng không biết.

Ngụ muội.

Trương Tuấn đương nhiên không biết những chuyện kia, có biết hắn cũng chỉ tán thưởng sự cơ linh của tên gầy mà thôi.

Lúc này hắn đã gửi xe trong nhà xe của viện quân y 108, đoạn hồi đường đi vào trong viện bóng.

Đến cửa phòng A16, đang muốn đẩy cửa đi vào, bên trong đi ra một thân ảnh xinh đẹp đã từng quen thuộc, váy đỏ mi cong, toàn thân toát ra một mùi phấn son nồng nặc.

Nhìn thấy Trương Tuấn, cô nàng liền sững sờ trong chốc lát, khô khan nói ra.

"Chào cậu."

Trương Tuấn hơi chút bồn thần, thân ảnh trước mắt cùng với thân ảnh trong trí nhớ đã không còn hòa hợp, vô cùng lạ lẫm, cách biệt.

Hắn cũng tiến lên, nhàn nhạt nở nụ cười.

"Chào Ngân, đã lâu không gặp."

.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hàn Quốc sát thủ

Cô gái tên Ngân này, là bạn gần nhà, học chung với Trương Tuấn từ bé đến lớn. Tình cảm hai người khá tốt, nên năm lớp 12 Trương Tuấn liền liều mạng tỏ tình, không ngờ lại thành công.

Ngân năm đó cũng được xem là mỹ nữ trong trường, ngoan hiền chăm chỉ, không đủ đốn, mặc dù chấp nhận làm bạn gái hắn nhưng đôi bên chỉ dừng lại ở mức nắm tay.

Tuy nhiên không hiểu sao, chỉ qua một đoạn thời gian không gặp, cô nàng đã biến hóa khác xa như vậy.

Dù là gì, thì Ngân vẫn là một người bạn của Trương Tuấn, nên hắn liền mỉm cười hỏi.

"Mẹ tớ bảo cô bị ốm, nên tớ qua thăm. Cô thế nào rồi."

"Ừm, mẹ tớ đã tỉnh, nhưng vẫn còn phải đợi bác sĩ quan sát."

"Thế à, để tớ vào xem cô."

"Được rồi."

Ngân liền xoay người, muốn đưa Trương Tuấn vào thăm, bên ngoài một tên thanh niên bánh bao đã đi đến, không kiên nhẫn nói.

"Ngân, em còn làm gì ở đây. Nhanh đi thôi, mà thằng này là ai?"

Hai người nghe tiếng, quay qua nhìn, Ngân có chút bối rối cười gượng trả lời.

"Anh Minh, đợi em chút. Đây là bạn em đến thăm mẹ."

Tên kia liếc mắt quét qua một chút Trương Tuấn, hơi hơi ghen tỵ vẻ đẹp mã của hắn, đoạn không thèm để ý đến phui phui tay.

"Thì cứ để nó vào thăm đi, mình đến quán bar thôi, anh đã đặt bàn rồi. Nhanh, bạn anh chúng nó đang đợi."

"Nhưng mà."

"Nhưng cái gì, không đi thì chia tay nhé."

Ngân do dự nghĩ ngợi một lúc, tiến lên ôm lấy cánh tay tên kia, lúng túng tránh né ánh mắt Trương Tuấn.

"Cậu vào đi, tớ còn có việc."

"Được, cậu đi đi."

Thanh niên kia lúc này mới thỏa mãn bước đi, bàn tay heo không kiêng nể gì lần mò xuống dưới bóp mông Ngân, mặc cho cô nàng yếu ớt kháng cự.

Trương Tuấn lắc lắc đầu, một mình chậm rãi đi vào trong, hơi han một hơi, mới đến chỗ giường bệnh mẹ của Ngân đang nằm.

Lúc này gương mặt cô đang nhắm nghiền, trên người da thịt đầy những vết bồng, mặc dù bị che lại nhưng vẫn còn có chỗ bị lộ ra.

Nghĩ đến hồi bé thường qua nhà cô chơi, còn được cô chở đi học cùng với Ngân, trong lòng Trương Tuấn đột nhiên trĩu nặng.

"Bác sĩ, bệnh nhân này thế nào rồi?"

"Cậu là?"

"Cháu là người nhà cô ấy"

"Bệnh nhân này thương thế rất nặng, chúng tôi vẫn đợi quan sát, cậu cứ yên tâm chờ đi."

Nghe hắn trả lời chung chung như vậy, Trương Tuấn liền không hỏi nữa.

Hắn lẳng lặng ngồi xuống quan sát, muốn tìm thời cơ thì châm để ổn định thể trạng, kinh mạch khí huyết của cô, giúp đám bác sĩ chữa trị thuận lợi hơn.

Tuy rằng có thể trực tiếp cứu tỉnh, nhưng vợ vẫn lại bị người giữ lại nghiên cứu mổ xẻ, đến lúc đó mất nhiều hơn được.

Bỗng nhiên, bên ngoài lúc này có từng tia khói trắng quỷ dị tràn vào, xuyên qua từng tia kẽ hở, ngập kín bệnh viện.

Đám người bác sĩ y tá, còn có bệnh nhân bắt đầu ầm ĩ kêu lên.

"Cái quái gì vậy?"

"Khói từ đâu ra thế?"

"Nhanh đi xem xem, là chỗ nào cháy nổ hay chập điện."

"Không xong."

"Tăng cường cảnh giới, cảnh giới."

Một tên bác sĩ cao to hét lớn vội nói, ánh mắt đảo đảo quan sát xung quanh, hồn nhiên không để ý tới phía sau một tiểu y tá lặng im tiến đến không một tiếng động.

Trong tay, là một con dao mổ sắc lẹm.

Phập.

Nghe thấy tiếng gió, tên bác sĩ quay người muốn phản ứng nhưng đã không kịp, phần cổ đã bị chọc thủng, hắn cố che lấy máu tươi đang cuồn cuộn phun ra, tuy nhiên rất nhanh vô lực ngã xuống.

Khói trắng bao trùm bệnh viện, hết thấy bệnh nhân bác sĩ đều bị ngắt đi, trong đó không bao gồm Trương Tuấn.

Hắn giả ngất, quan sát rõ mồn một màn giết người vừa diễn ra, nội tâm khê động, liền sử dụng do thám.

Tiêu phí 50 điểm ngưỡng mộ, một đồng thông tin hiện ra trước mắt.

Lee Jung Min, Hàn quốc sát thủ,....

Mẹ nó, sát thủ, còn là người Hàn quốc, sao lại xuất hiện ở đây.

Chậm đã.

Cái tên Lee Jung Min này, làm sao cứ thấy sai sai.

Chỉ thấy y tá kia sau khi hạ gục tên bác sĩ, liền đưa tay lên mặt xé toạc một cái,, gương mặt được cho xinh đẹp đột nhiên biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt đàn ông xấu xí, mắt hí môi dày, lạnh lùng vô cảm.

"Tiểu y tá" làm bầm một câu Trương Tuấn nghe không hiểu, đoạn đi ra ngoài, chậm rãi lần mò trong làn khói trắng để lên tầng cao nhất bệnh viện.

Trương Tuấn hơi chút do dự, liền đội mũ tàng hình, cẩn thận chậm rãi đi theo.

Bên trong bệnh viện, lúc này khắp các phòng bệnh cũng có những tên bác sĩ, y tá, bệnh nhân, người nhà khác bước ra, trong làn khói trắng đi tới, mục tiêu đều là tầng đỉnh của tòa nhà.

Bên ngoài, đám quân nhân canh giữ đã vội vàng tập hợp, muốn tiến vào trong tìm hiểu tình hình, nhưng vừa chạm đến làn khói đã ngất đi. Có một số tên xông vào được, gặp phải chính là phục kích chém giết, hai bên bắt đầu diễn ra một hồi chiến đấu.

"Gọi cho người của Tiên Long cục, bảo bọn họ đến cứu viện."

"Nhanh, trường hợp khẩn cấp"

"Kẻ địch xâm nhập, xin chỉ lệnh tổng bộ."

...

Tiên Long cục, một nơi không lộ ra ngoài ánh sáng, thần bí nhưng cũng mạnh mẽ và quyền lực nhất đất nước Đại Việt, bên trong bao gồm những tên cường giả tự xưng con rồng cháu tiên, lúc này đang có một cuộc điện thoại gọi đến.

"Chú Lâm, chuyện gì vậy?"

Một tên thanh niên tóc đỏ lười biếng gác chân trên ghế, dùng đầu gối kẹp điện thoại bên tai nhằm chán hời, ánh mắt không rời khỏi trò chơi PUBG trên màn hình trước mắt, hai tay vẫn liên tục múa chuột múa phím.

"Dương, nhanh, quân y 108 bị ngoại địch xâm nhập, nhanh gọi người đến cứu viện."

Âm thanh già nua gấp gáp vang lên, khiến thanh niên hơi giật mình nói ra.

"Là bọn nào vậy?"

"Chúng sử dụng Huyền Mê trận, còn có sát thủ am hiểu dịch dung, là người Hàn quốc."

"Hàn quốc sao?"

"Cháu đừng nói nữa, nhanh tập hợp người đến.."

Thanh niên tóc đỏ đang muốn đi gọi người, nhớ ra gì đó, đột nhiên khóe môi nở một nụ cười nghiền ngẫm.

"Chú Lâm, để cháu đoán xem, mục tiêu của bọn chúng có phải là tầng cao nhất."

"Đúng vậy."

Tóc đỏ tựa hồ nghĩ đến gì đó khoái chí, cười rộ lên.

"Hahaha."

"Cháu cười gì thế, việc này không thể đùa được."

"Chú Lâm, cháu biết mục tiêu của bọn chúng rồi, là người đó?"

"Người đó là ai?"

"Chú không biết đâu, người đó mới vừa từ trên biển trở lại, cướp đi lợi ích của bọn chim bé đó, nên chúng căm tức mới cả gan đến ám sát đây mà."

"Rốt cuộc cháu đang nói về cái gì?"

"Được rồi. Chú yên tâm, bọn tôm tép ấy sắp tiêu rồi. Chú chỉ cần cho người bao vây bên ngoài bệnh viện, giới nghiêm là được. Cháu còn có việc, bye chú."

Dứt lời, hắn liền cúp điện thoại, bỏ mặc đầu dây bên kia chú Lâm ngơ ngác không rõ.

Nghĩ ngợi một lát, lão liền trầm giọng, ra lệnh vào bên trong bộ đàm.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Cứu tó

Đám tôm tép trong miệng thanh niên tóc đỏ, lúc này đã tụ tập ở trên tầng cao nhất của bệnh viện, thủ lĩnh bọn chúng là một tên ăn mặc đồ bác sĩ, gương mặt điển trai.

Hắn nhàn nhạt liếc mắt nhìn xem chiến đấu phía dưới, hơi khẽ cau mày.

Nói một câu bằng tiếng Hàn ra lệnh cho mấy tên phía sau, hắn cẩn rắng dẫn đầu, chậm rãi đi tới một căn phòng bệnh duy nhất ở tầng này.

Trương Tuấn chỉ có thể lén lút núp ở phía xa mà nhìn, lúc này hắn định do thám, thì hệ thống đưa ra cái giá là 1000 điểm ngưỡng mộ, khiến hắn không chút do dự bác bỏ.

Nói đùa gì, 1000 điểm với Trương Tuấn là cả một gia tài đây.

Tuy nhiên, cái này đồng thời cũng khiến hắn biết được, kẻ trước mắt có đẳng cấp cao hơn mình rất nhiều, không thể chọc được.

Bây giờ Trương Tuấn chỉ là một tên luyện khí tầng hai yếu đuối, còn không bằng cái tên "tiểu y tá" lúc này, bo bo giữ mình mới là thượng sách.

Bên trong phòng bệnh.

Một người đàn ông trung niên và một ông lão đang ngồi ở trên giường, thông dong đánh cờ.

Người đàn ông trung niên mặt ủ mày chau nghiêm túc suy nghĩ, còn ông lão thì phong khinh vân đạm vuốt râu, nắm chắc thắng lợi, hai người tựa hồ đối với hoàn cảnh bên ngoài không hề hay biết chút gì.

"Khải, cậu vẫn nên về luyện thêm một chút đi, haha."

Ông lão cười đắc chí nói, khiến tên trung niên hậm hực.

"Hừ, nếu không phải tôi bận rộn ở trên biển, ngại sao có thể vượt mặt tôi được."

"Không cần phải lý do, thua chính là thua."

"Ván cờ còn chưa kết thúc, sao ngài có thể sớm kết luận như vậy."

Rầm.

Hắn vừa dứt lời, một âm thanh ầm vang truyền đến, cửa phòng bị một lực lượng to lớn trùng kích chấn nát, những mảnh vụn kim loại bay tán loạn vào bên trong.

Tuy nhiên, khi lao đến hai người, tất cả đều bị cản lại bởi một luồng khí vô hình ở bên ngoài, duy chỉ có một mảnh kim loại kỳ lạ xuyên qua, đụng vào bàn cờ, khiến cho các quân cờ văng tung tóe khắp nơi.

Tên trung niên cười ha hả, đoạn vội vã ho khan, giả vờ trầm mặt.

"Hừ, ván cờ đang hay, lại bị phá hủy mất rồi."

Ông lão tức giận, mấy chòm râu bị khí thổi bay lên, buồn bực chỉ chỉ hắn, không nói nên lời.

"Cậu..."

"Thôi để hôm khác tiếp tục, ngài nghỉ ngơi đi, để tôi ra xem là đứa nào dám phá đám chúng ta vui vẻ chơi cờ nào."

Tên trung niên có chút chột dạ nói, đặt ông lão nằm xuống, đoạn đứng dậy đi ra, đối mặt với một đám khách không mời mà đến.

"Người Hàn?"

Nhìn thấy tên bác sĩ điển trai dẫn đầu đi vào, lúc này gương mặt nghiêm nghị, cái trán toát ra mồ hôi rịn, hần hơi hơi nghi hoặc hỏi.

Tên bác sĩ thoáng chốc cứng đờ một lát, cắn răng trả lời bằng ngôn ngữ Đại Việt.

"Đúng vậy."

"Hóa ra là một thằng nội gian, tìm tôi có việc?"

"Tôi muốn ông giao ra thứ mà ông đã lấy."

Tên trung niên tỏ vẻ hiểu ra, trong lòng bàn tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện một quả trứng to lớn, trên mặt có những đường vân gồ ghề, kỳ lạ nhưng có một phen đạo vận không rõ.

"Không phải chỉ là một quả trứng thôi sao?"

"Giao ra."

"Cậu có gì để đổi sao?"

Nghe tên trung niên nhàn nhạt hỏi, hô hấp tay bác sĩ càng thêm dồn dập, mồ hôi chảy nặng hạt, hần nghiêng răng trả lời.

"Có, mạng của tôi."

Dứt lời, hần bùng phát toàn thân khí thế, chấn nát toàn bộ y phục, để lộ ra bên trong một bộ thiết giáp tron bóng đen kịt, nhìn qua không phải là phàm vật.

Nắm đấm của hần bất ngờ vung tới, muốn tiên hạ thủ vi cường, trên quyền đầu hiện ra hư ảnh một đầu hổ gầm, cuồng bạo mạnh mẽ.

"Chết đi."

Thụp.

Còn không thấy tên trung niên có động tác gì, trên ngực tên bác sĩ đã bị cự lực truyền đến.

Bộ hắc thiết giáp hộ thân của hần bị lõm sâu ở giữa lồng ngực, cả người hung hăng bắn ngược về phía sau, phá vỡ vách tường rơi xuống mười chín tầng lầu, nặng nề đập ở trên mặt đất.

"Ngu xuẩn, biết sẽ chết còn làm "

Tên trung niên lạnh nhạt nói, đoạn long hành hổ bộ bước ra, liếc qua hai bên hành lang đứng đầy một đồng người, bác sĩ, y tá, bệnh nhân...

"Bọn mày cũng vậy."

Trong ánh mắt kinh hãi run sợ của bọn hần, tên trung niên bước tới một bước, toàn thân lao đi như tia chớp, lúc xuất hiện đã là ở cuối hành lang.

Trên đường hần đi tới, hết thấy đám sát thủ đều chưa kịp có động tác đã bị vô hình lực lượng chấn đến, một nửa bay ngược đập vào tường, một nửa bay qua lan can rơi thẳng xuống đất.

Tên trung niên nhìn cũng không thèm nhìn đến bọn chúng, đột nhiên không hiểu thấu nói.

"Ra đây?"

Ánh mắt hần quét qua một góc cầu thang, hơi hiện băng lãnh.

Núp trong góc cầu thang quan sát, còn ai ngoài Trương Tuấn.

Hần lúc này toàn thân đột nhiên run rẩy, như bị Tử thần để mắt đến, rất có xúc động muốn trốn vào trong thế giới thụ, co mình không ra.

Tuy nhiên nghĩ kỹ, Trương Tuấn liền đưa tay cời xuống mũ tàng hình bước ra, áp a áp ứng nói.

"Chào chú.."

Tên trung niên lúc này nhìn Trương Tuấn một chút, ánh mắt thâm thúy như có thể soi xét từng góc ngách bên trong cơ thể hắn, qua một lúc sau hắn phát tay.

"Được rồi, đi đi."

"Dạ."

Trương Tuấn không hiểu thấu ngoan ngoãn trả lời, âm thầm lau mồ hôi hột.

Hắn bước xuống cầu thang, muốn ngay tức khắc biến khỏi nơi này, con mẹ nó, thật quá nguy hiểm.

"Đợi đã."

Xong.

Trương Tuấn cứng ngắc quay đầu, nờ ra một nụ cười khó coi.

"Chú gọi cháu ạ?"

"Cái mũ kia, của cậu à."

Trung niên nói, ngón tay chỉ vào mũ tàng hình mà Trương Tuấn vẫn cầm, trong mắt hiện lên một chút hứng thú.

"Không, cháu vô tình nhặt được.."

"Tốt, vậy đồ vật quốc gia nên vật quy nguyên chủ, cậu không có ý kiến chứ?"

"Dạ, không ạ."

Trương Tuấn ngoan ngoãn đưa lên, mũ tàng hình vừa rơi vào tay trung niên, hắn ngẫm nghĩ một chút, sau đó cái mũ liền biến mất, như thể chưa từng tồn tại.

"Tốt, tôi cũng sẽ không bạc đãi cậu. Đi đi, không cần lại chạy loạn."

Tên kia dường như có chút vui vẻ nói, Trương Tuấn vừa được đại xá liền quay đầu chạy.

Hắn mới không cần dãi ngộ gì, chỉ cần yên yên ổn ổn sinh hoạt, kiếm tiền cưới vợ sinh con là được đây..

Đợi cho Trương Tuấn khuất đi nơi góc tường, tên trung niên mới đi lại lan can, một bước qua, cả người liền thẳng tắp rơi xuống mười chín tầng lầu, đứng vững trên đại địa.

Chỗ bàn chân hắn tiếp xuống, đất cát xung quanh không hề lay động, tựa như mới vừa chỉ là một cái lông vũ rơi xuống mà thôi.

Trước mặt hắn là tên bác sĩ kia, lúc này hắn đang nằm thoi thóp, thở không ra hơi.

"Nói đi, quả trứng này có gì đặc biệt, mà khiến các cậu phải liều mạng như vậy?"

Tên bác sĩ khục khục, ho ra một ngụm máu, yếu ớt nhìn hắn, chật vật trả lời.

"Đó.. là... quốc bảo Đại Hàn.. giao ra.."

"Thế cái này rốt cuộc là cái thứ gì mới được?"

Nghe tên trung niên nói, tay bác sĩ càng thêm không kiềm chế được, bực tức nôn ra một ngụm máu tươi.

Mẹ nó, mày còn không biết là đó là cái gì, thế mà còn mạo hiểm xâm nhập quân khu cấm địa Hàn quốc cướp đi thứ đó, còn để thân thụ trọng thương.

Người Đại Việt, đều là rảnh rồi như cá trứng như thế sao?

"Thôi được rồi, cậu không nói thì thôi, quả trứng này về luộc ăn chắc ngon."

"Mày... mày.."

"Đừng nóng, nóng nảy sẽ tổn hại đến thân thể.."

"..."

Tên bác sĩ trợn trắng mắt nhìn, một lát sau kiệt quệ, bắt lực phun ra một đồng máu, đoạn ngắt lịm.

Qua một lúc sau, có một đám quân nhân tiến tới, lôi hấn và đám sát thủ còn lại lên trên cang đưa đi.

Khỏi trắng lúc này cũng đột nhiên biến mất, tất cả người trong bệnh viện đều tỉnh lại, mơ hồ không hiểu chuyện gì diễn ra, nhưng rất nhanh dưới sự đốc thúc của một đám quân nhân, hết thấy đều khôi phục bình thường.

Trương Tuấn chạy về phòng bệnh, cũng nằm xuống giả chết một hồi, đợi cho mọi việc ổn thỏa, hấn mới "tỉnh lại."

Quan sát mẹ của Ngân một lát, lại nhìn xung quanh đám bác sĩ nhốn nháo, không ai để ý đến nơi này, hấn liền lấy từ trong tiểu thê giới thụ ra một bộ châm đã mua sẵn.

Thất tinh thần châm thuật.

Trương Tuấn gấp rút thi châm, nguyên khí của hấn theo mũi châm truyền vào bên trong cơ thể, điều hòa khí huyết, ổn định tâm mạch, khiến cho thể trạng của bà cô lúc này trở nên bình thường.

Hấn châm vào huyết ngũ, khiến bà ấy không thể ngay lập tức tỉnh dậy, dù sao vẫn còn phải điều trị các vết thương bỏng ngoài da, và một số cơ quan bên trong bị phá hư.

Điều khó nhất trong lúc điều trị chính là hô hấp, tim mạch của bệnh nhân, còn có khí huyết yếu ớt cản trở, chỉ một chút nhiễu loạn sẽ gây ra biến cố không ngờ.

Bây giờ Trương Tuấn thi châm như thế này, có thể nói là góp tám phần vào công cuộc cứu chữa, khiến cho đám bác sĩ chỉ cần điều dưỡng một thời gian là bà cô sẽ khỏi hấn.

Đang muốn đi về, điện thoại trong túi quần Trương Tuấn đột nhiên vang lên tiếng chuông, hấn liền mở ra xem.

Số máy gọi đến, đã lâu lắm rồi mới liên lạc lại, tên danh bạ là Ngân.

Trương Tuấn vừa mới bấm nút nhận cuộc gọi, bên trong điện thoại liền truyền đến tiếng nhạc điện tử EDM âm ỉ, cùng với những tiếng hú hét náo loạn, xen lẫn một giọng nói thút thít.

"Cứu tở..."

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tìm người

Quán bar Lạc Thiên, một tụ điểm giải trí ăn chơi náo nhiệt tương đối có tiếng ở Hà thành.

Trong một chỗ phòng VIP, lúc này có một đám thanh niên đang ngồi, bên cạnh ôm lấy mỹ nữ, trong đó có tên thanh niên bảnh bao mà Trương Tuấn đã gặp ở bệnh viện.

Thanh niên này Ngân gọi hấn anh Minh, tên đầy đủ là Lê Đại Minh, là một cậu ấm quyền thế ở quê, cha làm lãnh đạo, mẹ làm hiệu trưởng trường trung học cơ sở.

Tuy nhiên, chút địa vị của hấn ở quê đương oai diệu võ còn được, so với đám người nơi này, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Một tên đầu đinh côi trần, trên người mang đầy trang sức, cái gì vòng vàng cái gì xích chó, rít một hơi xì gà nhìn Lê Đại Minh cười nói.

"Cậu em, cô gái cậu mang đến cũng được đấy, bạn gái cậu à?"

"Dạ, là bạn gái em ở quê. Các anh thấy sao ạ?"

Nhìn xem Lê Đại Minh cung kính hỏi, cả đám xung quanh cười lên ha hả.

"Cũng được, mặt xinh, nhìn qua đáng người khá nột."

"Ban nầy tao còn sờ một chút, cặp mông căng đét, chỉ là tính khí xem ra không tốt."

"Đúng vậy, nắm tay sờ ngực chút thôi đã xì mặt hết cả lên, cậu em, cậu quản giáo vợ kiểu gì vậy?"

"Tuổi tác hẳn là còn quá trẻ, nên còn rất kiêu ngạo đây."

"Không sao, càng kiêu càng tốt, mà không quản được thì để tao giúp mà dạy dỗ nó, tao thích nhất là thuần phục mấy con ngựa hoang"

"Hahaha, đúng, cùng chơi mới vui."

Đầu đình cũng cười cợt, đoạn nhú nhú mày, nhìn về phía cửa ra vào nói.

"Cậu em, bạn gái cậu đau bụng lâu vậy, đi gọi nó vào đây."

Lê Đại Minh vâng dạ, vội vàng đi ra.

Đến trước cửa phòng vệ sinh nữ, trông thấy một tên đầu trọc mặc một bộ đồ thể thao đứng nhàm chán hút thuốc, ngấm gái qua lại, hẳn liền lại gần thấp giọng hỏi.

"Nó đâu?"

"Vẫn còn ở bên trong."

"Lâu thế, anh Thắng có ý kiến, mày vào mang nó trở lại đi."

"Được rồi."

"Nhớ kỹ, đừng làm nó xây xước. Nếu không anh Thắng không thích, mày chết với tao."

Tên trọc gạt đầu, vứt điếu thuốc dơ đi, đoạn cũng mặc kệ đây là phòng vệ sinh nữ, xộc thẳng đi vào.

"Á..á.. biến thái.."

Mấy cô nàng tóc ngắn đang đứng trước gương trang điểm, đột nhiên thấy có đàn ông xuất hiện, kinh hoàng hét lên, giọng nói chói tai khiến tên kia chán ghét, đi lên vung một cái tát.

"Câm mồm"

Cú tát rất mạnh khiến cô nàng ngã ra đất, kêu khóc ầm ỹ.

"Con đàn bà ngu xuẩn."

Đầu trọc nhỏ toét một bãi nước miếng, đoạn liền đi lên giẫm đạp, chỉ mấy cú sút đã khiến cô ta đau đớn ngất đi.

Bên trong lúc này lục tục chạy ra mấy cô nàng, nhìn xem thảm trạng của tóc ngắn kia, liền không dám nói gì, lồm lũi rời khỏi.

Đầu trọc hung dữ quét mắt, thấy người cần tìm không xuất hiện, liền chậm rãi đi đập tung từng căn buồng vệ sinh.

Rất nhanh, chỉ còn căn buồng cuối cùng.

Rầm.

Đầu trọc một đạp phá vỡ cửa buồng, lộ ra Ngân đang chui lủi một góc, trong tay ôm lấy điện thoại, gương mặt run rẩy kinh hãi.

"Cứu... cứu.."

Trương Tuấn lấy con SH mới mua ra, phóng gấp trên đường.

Dù địa chỉ Ngân đọc không rõ, hẳn vẫn dùng PlasmaWatch, dựa theo tín hiệu di động định vị tìm được, rất nhanh vạch ra một tuyến đường nhanh nhất chạy đến.

Không khí quán bar ồn ào náo nhiệt, nhạc thì âm ỉ, toàn mấy bài nhạc EDM đau nhức cả tai khiến hẳn có chút khó chịu.

Phiền toái hơn cả là mấy cái em gái ăn mặc hở hang gọi cầm, nhìn thấy gương mặt đẹp trai và khí chất tươi mát của hẳn liền tiến tới cọ xát gạ gẫm, một bộ tỳ người xử trí.

Trương Tuấn đang vội tìm người, nơi nào có thời gian rảnh để giao lưu văn nghệ, nên hẳn rất tiếc nuối dứt bỏ mấy em gái kia đi, nội tâm dỗi trá tự an ủi.

Anh đây đẹp trai, nhưng anh không phải người dễ dãi.

"Dừng lại."

Tiến đến khu vực phòng VIP, đang muốn đi vào, Trương Tuấn liền bị chặn lại bởi hai tên nam tử mặc âu phục màu đen thống nhất.

Một tên liếc mắt nhìn hắn, xem ra là lạ mặt, liền lạnh nhạt hỏi.

"Anh bạn, cậu đi với ai, đã đặt phòng trước chưa?"

Trương Tuấn không rảnh nói nhảm, nhìn chuẩn kính mạch, đưa tay điếm đến.

Bỏ lại sau lưng hai tên âu phục cứng đờ, ánh mắt kinh hãi, hắn liền đi thẳng vào bên trong, bắt đầu đập cửa từng phòng tìm người.

Rầm

"Cái đeo gì thế?"

Bên trong một căn phòng, hai nam một nữ đang điên cuồng vận động cơ thể, chơi trò chơi người lớn, đột nhiên bị âm thanh vang dội cắt ngang, giật mình nhìn ra cửa hốt hoảng.

"Chồng em tìm đến đánh ghen à?"

"Không phải, lão đầu có trẻ vậy, ư ư, tiếp đi.."

"Mẹ nó, của tao teo mất rồi."

Trương Tuấn nhìn vào một chút, áy náy gãi gãi đầu.

"Xin lỗi, đi nhầm phòng."

Hắn nhặt lên cánh cửa nham nhở, miễn cưỡng che lại, đoạn vội vàng rời đi đập phòng khác, trong miệng thấp giọng lầm bầm.

"Thằng em bé tý như thế, bảo sao cần phải hai đánh một.."

Rầm

"Khụ, xin lỗi xin lỗi, các anh tiếp tục chích đi ạ, em chỉ định vào xem đã hết đồ chưa thôi."

...

Rầm

"Ui da cay mắt quá. Xin lỗi, đi nhầm phòng, hai bác trai cứ tiếp tục đi ạ, cháu chưa thấy gì hết.."

...

Rầm

"Con mẹ nó, sao lại có học sinh tiểu học vào quán bar làm bài tập??? Xin lỗi nhé, các em tiếp tục học, anh đi trước.."

Trương Tuấn hăng say đập cửa, hắn càng đập càng nghiện.

Ân, cảm giác kịch tính không kém gì lúc đang dò vé số, hồi hộp, bất ngờ, vô cùng kích thích.

Lúc này, một cái cửa phòng bỗng bị người mở ra, đi ra là một tên đầu trọc.

"Con mẹ mày, làm cái đeo gì âm ỉ ở ngoài này thế hả?"

Trương Tuấn ngó vào trong căn phòng mới đập một chút, phát hiện bên trong chỉ là một đám nam thanh nữ tú đang say sưa quẩy Vinahouse, liền thò đầu trở ra, không nấn không nhạt trả lời.

"Mù à, tao đang tìm người."

"Tìm con mẹ mày, ai cho mày vào nơi này, bảo vệ đâu?"

Phát hiện chỉ còn mỗi căn phòng tên trọc vừa đi ra là chính mình chưa đập, Trương Tuấn liền biết, khả năng cao Ngân đang bên trong đó, hắn liền không khách khí.

"Cút."

Đi lên chính là một cú Taekwondo ngay bụng.

Tên đầu trọc còn chưa kịp quát tháo, đã thấy trước mắt lóe lên, cả người liền như bị xe đâm bay ngược về phía sau gần chục mét, đoạn vô tư ngã đi.

Lê Đại Minh bên trong lúc này đang cúi đầu rót rượu cho đầu đinh, ánh mắt len lén nhìn xem bàn tay hắn đã lần mò vào bên trong áo ngực của Ngân, không kiêng nể xoa nắn cặp bánh bao mềm mại.

Hắn tránh né ánh mắt buồn bã, bất lực của Ngân, mặc dù trong lòng có chút căm tức, nhưng hắn vẫn phải nở ra nụ cười nịnh nọt.

"Anh Thắng, về chuyện đó, anh xem có thể cho em góp vốn vào không?"

"Haha, không vội."

"Dạ, nếu anh thấy thỏa mãn, hi vọng anh sẽ nhớ đến thằng em này."

Lê Đại Minh hèn mọn nói, liếc mắt thấy xung quanh một đám nam nữ đã lột gần hết quần áo, bắt đầu vui vẻ vận động, lại thấy ánh mắt tiều khách của tên đầu đinh, hắn liền đứng dậy.

Rầm.

Đang muốn rời đi, đột nhiên cửa phòng bị người khác đá bay, một tên thanh niên ăn mặc quần bò áo phông trắng, gương mặt sáng sủa đi vào.

Lê Đại Minh nhìn qua một chút liền nhận ra, thằng này, chẳng phải là bạn của Ngân, lúc nãy vừa mới gặp ở bệnh viện hay sao.

Ngân cũng nhìn thấy Trương Tuấn sừng sững xuất hiện như một vị thần, ánh mắt hiện lên cầu cứu, biết ơn, đột nhiên nghĩ ra gì đó, gương mặt liền biến sắc.

Trương Tuấn quét qua một chút tràng cảnh trong phòng, lạnh nhạt nói.

"Ngân, đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Xin lỗi đi

Một đám nam thanh nữ tú giật mình một chút, bất mãn liếc qua Trương Tuấn, đoạn liền không thèm để ý, quay trở lại tiếp tục cuộc vui giao hoan.

Đầu đinh thông thả uống một cốc bia, nhìn xem người đến, dường như hơi hơi hứng thú, quay qua Ngân cười nhạt hỏi.

"Em gái, bạn em à?"

Lê Đại Minh vừa nhìn thấy Trương Tuấn đã nhận ra hắn, cái thằng ôn con này, mới vừa nãy bên trong bệnh viện còn gặp nhau đây mà.

Nghĩ đến thằng này là bạn của Ngân, chắc hắn cô nàng gọi đến, hắn căm tức trừng mắt, nhưng Ngân không thèm đoái hoài đến hắn.

Lúc này cô nàng đang dương mắt trêu trêu nhìn Tuấn, cảm động vô cùng.

Không ngờ chính mình ở Hà Nội không quen biết ai, trong lúc bất lực nghĩ quần liền tùy tiện gọi cho hắn, thế mà hắn liền vội chạy đến.

"Lê nào, cậu ấy còn có tình cảm với mình sao."

Tuy vậy, nghĩ đến chính mình nông cạn, làm vậy có thể hại Trương Tuấn, Ngân liền quay qua, lắc đầu, cười gượng trả lời.

"Không phải, em không quen cậu ta."

"Ra vậy."

Tên đầu đinh cười ha ha, đứng lên chậm rãi rót một cốc bia nốc cạn, sau đó.

Bốp.

Hắn hung hăng đập mạnh cái cốc thủy tinh xuống đỉnh đầu Ngân, đoạn lạnh nhạt nói.

"Chẳng ngoan gì cả, anh không thích mấy em gái dối trá."

Ngân ôm đầu lùi lại ngã xuống, máu rú xuống mái tóc xoăn đen dài, đầu đón rên rì, nhưng vẫn cắn răng nói.

"Anh Thắng, em thật không quen nó. Thắng kia, mày nhầm người rồi, rút đi."

Lê Đại Minh cũng vội lên tiếng.

"Đúng vậy, Ngân nói đúng đấy, thằng kia chắc đi nhầm phòng. anh Thắng đẹp trai phong độ, lại còn là con trai của tổng giám đốc tập đoàn Minh Thành, em nó không dám lừa anh đâu."

Hắn tương đối cơ trí, một mặt nhân cơ hội nịnh hót, một mặt muốn Trương Tuấn biết khó mà lui, không nên làm tên kia mất hứng.

Tập đoàn Minh Thành là một tập đoàn nổi tiếng trong nước, chuyên kinh doanh lĩnh vực bất động sản, địa ốc, sở hữu một khối tài sản to lớn.

Lê Đại Minh lần này ra Hà Nội, vắt óc muốn kéo lấy quan hệ với tên anh Thắng này để có thể góp tiền vốn đầu tư, sở hữu một số cổ phần trong dự án mà tập đoàn này chuẩn bị khởi động. Hắn thậm chí còn không tiếc dâng ra bạn gái mới quen nửa năm, chỉ để khiến cho tên anh Thắng hài lòng.

"Đáng tiếc, con điểm ngu dốt này, đã nói xong làm tốt thì tao sẽ chi trả viện phí con mụ già kia cho, thế mà thời khắc mấu chốt lại làm loạn."

Liếc mắt qua bạn gái chảy máu, Lê Đại Minh không có mảy may thương xót, chỉ có hậm hực thâm nghĩ.

Trương Tuấn không mảy may để ý tới lời Ngân và tên kia nói, lực lượng khác biệt khiến cho tầm mắt khác biệt, chỉ hơi sơ qua hắn liền đại khái hiểu rõ tràng cảnh.

Hắn cau mày nhìn Ngân, nhanh chân bước đến, thấp giọng hỏi thăm.

"Cậu có sao không? Đi thôi."

Ngân trong lòng cảm động không thôi, đột nhiên nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, vội vã đẩy hắn ra, gắt gỏng quát.

"Cút đi, tao không quen mày."

"Im, để tớ xem vết thương cho cậu."

"Cút cút, đồ ngu.."

Ngân đưa tay muốn tát, Trương Tuấn đã nhanh chóng bắt lấy, bình tĩnh nhìn cô nàng.

"Im, để tớ xem. Có tớ đây rồi, đừng lo gì hết."

Giọng điệu bình thản, ánh mắt tự tin của hắn khiến Ngân sững sờ trong chốc lát, đột nhiên ôm lấy bả vai hắn khóc nức nở.

Trương Tuấn hơi bất ngờ, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, để cô nàng khóc một lát, hắn vỗ đầu an ủi, đoạn đẩy Ngân ra xem xét vết thương.

Tên anh Thắng bị lơ đi, xem như không khí, nội tâm lửa giận dâng lên, đột nhiên hắn cười khẩy, vỗ vỗ tay.

"Cảm động thế nhỉ...Hai bạn trẻ, hai bạn làm tôi muốn khóc quá."

Nói đoạn, hắn đập vào gáy một tên thanh niên khác đang điên cuồng thúc hông một em gái, bực tức quát.

"Cái bọn ngu này, có trò vui xem thì không xem, ham hố địt nhau cái lz gì không biết, địt nhau để lúc khác."

Mấy tên nam thanh nữ tú rên rĩ một lát, bất đắc dĩ dừng động tác lại, trên mặt hiện ra bất mãn.

"Anh Thắng, em sắp xong rồi mà."

"Mất hứng quá!"

"Hừ, chỉ là một thằng ranh con mà thôi, gọi người vớt ra là được, anh làm vậy bọn em teo mắt thì sao giờ."

"Mẹ nó, cái bọn nông thôn này thật phiền phức."

Xong,

Lê Đại Minh âm thầm đồ mồ hôi lạnh, nhìn xem một đám thanh niên đứng lên, bên ngoài chục tên âu phục đen ngòm chắn kín cửa, hẳn biết bữa tiệc vui về hôm nay đã tan thành mây khói.

"Thằng súc sinh."

Lê Đại Minh hét lớn, cầm một chai bia lao về phía Trương Tuấn.

Trương Tuấn nhìn cũng không nhìn, một đạp trả lại, Lê Đại Minh liền như con diều đứt dây bay lên ghế sofa đối diện, khiến một đám nam nữ nhao nhao tránh né.

Lúc này, hẳn đã trị xong chút vết thương nhẹ cho Ngân, mắt thấy máu còn chảy, hẳn liền xé rách ống tay áo tạm thời buộc lại cho cô nàng.

"Hóa ra là có chút võ vè, bảo sao bố lão bố toét thế?"

Bên cạnh một tên công tử cười nhạt, đoạn nhướn mày ra lệnh.

"Bọn ngu kia, chúng mày còn đợi cái gì?"

Cả đám âu phục lúc này liền hùng hực xông vào, khí thế hung hãn, trên mặt hẳn những vết sẹo nham nhở, chứng tỏ đều là hạng người hung ác.

Nói đến, quán bar Lạc Thiên này chủ sở hữu là một băng đảng xã hội đen, "bảo vệ" nơi này đương nhiên không phải để trưng cho đẹp.

Trương Tuấn lười nhác nhấc tay, nhớ đến cảnh phim kinh điển trong tuyệt đỉnh Kung fu, lúc A Tinh một mình đại chiến băng đầu búa trên hành lang nhà trọ, hẳn liền ngấm chuẩn mũi giày bọn âu phục mà đạp.

Á.... á.... Á

Trương Tuấn nhấc chân liền đạp đạp đạp, mỗi lần hẳn đạp xuống đều có một tên đau đớn hét thảm, sau đó khụy xuống ôm lấy cổ chân rên rì.

"Cái đéo gì thế?"

"Châu Tinh Tinh?"

"Tuyệt đỉnh kung fu, mẹ nó, thế mà có thật."

"Hay, đánh hay lắm."

Cả đoàn người trong phòng bị thần thủ Trương Tuấn khiến cho chấn kinh, trố mắt nhìn, lục tục khen hay.

Tên anh Thắng quét mắt hừ lạnh nhìn tên vừa khen, khiến tên kia rụt cổ lại, đoạn đi lên có chút yêu thích nói.

"Người anh em, võ công khá lắm."

Nói đoạn, hẳn mỉm cười, đưa ra lời đề nghị mà theo hẳn là vô cùng dụ hoặc.

"Cậu làm tay chân của tôi, thế nào? Không chỉ có thể mang em gái này đi, cậu muốn gì tôi cũng có thể cho cậu, tiền lương cậu muốn bao nhiêu cũng được."

Trương Tuấn lạnh lẽo nhìn qua.

Làm thủ hạ sao?

"Chỉ sợ mày không có cái tư cách đó."

Hắn chậm rãi bước tới, ánh mắt hung ác khiến tên anh Thắng chột dạ, lùi lùi về sau, cố gắng trấn định nói.

"Bình tĩnh nào người anh em, cậu biết tập đoàn Minh Thành sao. Cậu biết băng Sơn Giang sao, nơi này là địa bàn chúng nó, tôi còn là bạn thân của tên đại ca băng Sơn Giang."

Trương Tuấn lúc này đã bước tới, trong ánh mắt kinh hãi hốt hoảng, còn có xem kịch vui của đám nam nữ, túm lấy cổ áo hẳn xách lên.

"Tao không cần biết."

Nói đoạn, hẳn quăng tên anh Thắng đến trước mặt Ngân, lạnh giọng nói.

"Xin lỗi đi."

Ngân run rẩy nhìn xem mới vừa cao cao tại thượng tồn tại, xem mình như một món đồ chơi, bây giờ bị vứt như đồng giẻ dưới chân, lại ngược nhìn lên

Trương Tuấn.

Trông thấy ánh mắt cổ vũ của hắn, cô nàng không biết lấy đâu ra lá gan, vùng tay tát tới.

Bốp.

" Mau xin lỗi tao."

Giọng nói khuaát ghen của Ngân vang lên, xen lẫn một chút hả hê.

Anh Thắng nghiêng răng ngẩng đầu, khoe miệng tràn ra tia máu, trong tròng mắt lúc này đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Hiểu lầm

"Con điếm, mày vừa nói gì?"

Không thèm lau đi tơ máu, tên anh Thắng lồm cồm bò dậy, hung ác trừng mắt nhìn Ngân, gằn từng chữ một.

Ánh mắt long sòng sọc vô cùng đáng sợ của tên đầu đình này khiến Ngân bất giác giật mình, không tự chủ được bước lui một bước.

Đột nhiên cô nàng nhìn lại bàn tay của mình, nhìn nhìn kẻ đối diện, lại nhìn xem khung cảnh tràn đầy hào nhoáng xung quanh, nơi ngồi đầy những tên lăm tiền lắm quyền, ánh mắt hiện ra mê man không rõ.

Sau đó, liền cúi gục xuống, vùi lấp khuôn mặt vào giữa đầu gối khóc nức nở.

Bốp.

Trương Tuấn lúc này bước đến, vùng chân đá ngay giữa đầu gối phía sau hắn, khiến hắn mất đi điểm tựa, khuỷu chân quỵ xuống.

"Mày bị ngu à, mau nói xin lỗi."

Lời nói ra lệnh mang theo nhục mạ của Trương Tuấn, tư thái cao cao tại thượng bề trên nhìn xuống, khiến ngạo khí trong lòng tên Thắng bị hung hăng chà đạp mãnh liệt.

Hắn lồng lộn vùng lên, liều mạng quay người vùng nắm đấm, trong miệng gào thét.

"Xin lỗi con mẹ mày."

Bốp.

Trương Tuấn khoe mắt băng lãnh, toàn lực tát mạnh, khiến tên Thắng ngã đập đầu xuống sàn gạch bóng loáng, thân hình quay ngang nửa vòng như chong chóng.

Máu tươi bắt đầu chảy, hòa lẫn với những vũng bìa còn sót lại.

"Thằng chó, mày điên rồi."

"Mày chết chắc."

"Cả con chó cái kia nữa, chúng mày không toàn mạng mà ra khỏi đây được đâu."

"Anh Thắng, anh Thắng."

Mấy tên nam thanh nữ tú bắt đầu hò hét kêu gào.

Trương Tuấn liếc mắt nhìn qua, âm thầm hừ lạnh.

Bọn súc sinh, ngồi im đó, tao còn chưa tính sổ với chúng mày đâu.

Hắn ngồi xuống, điểm vào huyết tinh, khiến tên Thắng mơ hồ tỉnh lại, ôm lấy một bên má bê bết máu, đau nhức kêu rên.

Chưa kịp đợi hấn nhìn kỹ, hiểu rõ hoàn cảnh, Trương Tuấn lại vung tay tát mạnh, lần này là hướng ngược lại.

Đáng thương vị huynh đệ kia, lần này cú tát dường như tinh chuẩn hơn, hấn hoàn mỹ đập nốt một bên mặt kia xuống đất, trên đường ngã xuống còn rơi ra mấy cái răng vàng, mang theo máu tươi bắn lung tung khắp nơi.

"Thằng này xem ra là không nói xin lỗi được rồi."

Trương Tuấn phìền muộn nói, đoạn đỡ lấy Ngân đứng lên, lúc này cô nàng vẫn còn ôm đầu khóc lóc, khóc càng lúc càng to.

Nghĩ đến, hấn liền nhân dịp quét qua đám thanh niên xung quanh, lạnh giọng ra lệnh.

"Mấy thằng chúng mày, qua đây xin lỗi."

Đám kia bị hấn nạt nộ, muốn hung ác chửi mắng, nhưng nhìn đến thảm trạng của đám âu phục nằm kêu rên, còn có tên Lê Đại Minh và tên Thắng đã ngất lịm đi, liền ngoan ngoãn im lặng.

"Tuấn, hay là thôi đi, chúng ta mau rời khỏi đây."

Ngân không biết lúc nào đã tỉnh táo lại, ánh mắt thần thờ, mệt mỏi nói ra.

Trương Tuấn còn chưa kịp trả lời, đột nhiên bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân rầm rập từ bốn phương tám hướng lao tới, rất nhanh vây kín cửa phòng.

Hấn đá cái tên Thắng kia lên, xách lấy như một tấm khiên thịt, bảo hộ Ngân ở phía sau.

Vốn dĩ Trương Tuấn cứ tưởng người đến là một đám xã hội đen, có thể mang theo hàng nóng, không ngờ xuất hiện lại là một đám cảnh sát. Hấn đảo mắt, điểm tỉnh tên Thắng, đoạn dán một lá phù mưa trong hệ thống lên lưng hấn.

Khổng nhân phù, 500 điểm ngưỡng mộ phù lục, có thể điều khiển sinh vật cấp thấp trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ cần người có chút nguyên khí liền có thể vận lực tùy tiện hóa giải.

Lá phù trong khoảnh khắc tiếp xúc, liền tiêu tán, hóa thành những tia sáng bạc chui vào bên trong cơ thể, khiến tên kia không hiểu thấu run rẩy, cả người mất đi quyền không chế.

Lúc này, một tên cảnh sát trung niên xem ra là cấp cao đi vào, có chút kinh ngạc nhìn tràng cảnh hỗn loạn bên trong, trầm giọng nói.

"Chuyện gì xảy ra?"

Hấn là Chu Vinh Sinh, cục trưởng cục cảnh sát quận Bắc Từ Liêm này.

Nghe tin có người báo án, hơn nữa lại là quán bar Lạc Thiên, chỗ mà mới vừa mấy tuần trước hấn còn ngồi uống rượu xưng huynh gọi đệ với chủ nhân của nó, liền tự thân suất mã chạy tới.

"Là ai báo án? Là ai dám cả gan làm loạn ở đây?"

Hỏi thì hỏi, ánh mắt của hấn trong lúc đó khóa chặt Trương Tuấn, bởi hấn là kẻ duy nhất hoàn hảo đứng thẳng, trong tay vẫn còn đang cầm lấy cổ tên Thắng.

Trương Tuấn bị Chu Vinh Sinh nhìn đến, lúng túng thả tay ra, ngoan ngoãn đứng ở một bên.

"Ai báo án, thằng nào báo án?"

Tên Thắng đột nhiên đi ra, hung hăng quát, khiến đám nam thanh nữ tú bên cạnh sững sờ, nằm dưới đất hơn chục tên huynh đệ mặc âu phục cũng biểu lộ ngơ ngác.

Mẹ nó, đại ca, ngài là bị đánh đến hông đầu óc rồi sao.

Chu Vinh Sinh cau mày, chỉ vì trên mặt tên Thắng này bê bết máu nên lúc này hấn mới nhận ra.

Thằng này, không phải là công tử nhà họ Đặng, tập đoàn Minh Thành hay sao.

"Cậu Thắng, có tôi ở đây, tôi làm chủ cho cậu. Nói đi, là ai làm loạn."

Ánh mắt của hấn vẫn lạnh lẽo nhìn về Trương Tuấn, chỉ đợi tên Thắng nói ra, hấn liền phát tay huy động thuộc hạ vây bắt.

"Ông nói gì vậy, ai làm loạn ở đây? Thằng nào báo án lung tung, mau đứng ra."

Trong phòng đoàn người yếu ớt câm lặng, nhìn nhau một hồi, không ai nói gì.

Chu Vĩnh Sinh cho rằng tên Thắng bị dọa sợ, thấp giọng an ủi nói.

"Cậu đừng lo, người của tôi vũ trang đầy đủ, cậu cứ thành thật khai báo, lẽ nào gia thế đối phương không thể chọc.."

Trương Tuấn thính lực nhạy bén, nghe rõ trong tai, hần liền cười thầm.

Tên Thắng cũng nhỏ giọng trả lời Chu Vĩnh Sinh, một bộ sợ sệt.

"Đúng vậy, không chọc được. Là bọn đàn em tôi ngu xuẩn nên báo lung tung, rút nhanh đi, nếu không đến cả ông cũng bị liên lụy bây giờ."

Nói đoạn hần hung ác nạt nộ.

"Thằng ngu xuẩn nào gọi cảnh sát vậy, tao và bạn đang chơi vui cũng bị quấy rầy nhả hứng. Mẹ nó."

Chu Vĩnh Sinh đỏ mặt hời lạnh gật gật đầu, nội tâm âm thầm mắng mủi tám đời tổ tiên thằng nào báo án, hại ông đây suýt nữa bay ghế.

Hần lúc nhìn lên Trương Tuấn, ánh mắt trong lúc đó đã biến thành nhu hòa, ân cần nịnh nọt.

"Thì ra chỉ là hiểu lầm. Mọi người tiếp tục chơi đi."

Hần vừa khom người vừa đi lui ra cửa, nhìn kỹ mặt Trương Tuấn, đợi có cơ hội sẽ bồi tội, thuận tiện làm quen một chút.

Ra đến cổng, hần mới đứng thẳng người, trở lại làm cục trưởng cao ngạo, phát tay hoành tráng ra lệnh.

"Rút thôi."

Trương Tuấn đột nhiên gọi giật lại.

"Đợi đã."

Chu Vĩnh Sinh giật mình suýt chút vấp ngã, hấp tấp nói.

"Cậu còn có việc gì ạ?"

"Khép tôi cái cửa".

"..."

Mấy tên cảnh sát chặt vật nâng lên cửa, miễn cưỡng ráp lại, đoạn vội vàng rời đi.

"Chị hai, em xin lỗi."

"Chị, em xin lỗi."

"Em xin lỗi chị."

...

Trương Tuấn và Ngân đứng thẳng, phía trước là từng tên công tử lục tục bước đến, cúi đầu nhận sai.

Về phần tên Thắng, sau khi lá phù hết tác dụng, Trương Tuấn liền hung ác đấm hần bất tỉnh, nằm chung một xó với Lê Đại Minh.

Chỉ vì dám chửi con mẹ mày, nếu không phải đã bị cảnh sát thấy mặt, còn có một đồng nhân chứng, Trương Tuấn thật có khả năng đã giết người rồi.

Ngân lúc này dường như vẫn còn bàng hoàng, không tin vào mắt mình, có chút bối rối nhận lấy lời xin lỗi của đám nhà giàu có quyền có thế kia.

Cô nàng nhìn sang Trương Tuấn, cảm thấy hần lúc này vô cùng lạ lẫm.

Đẹp trai, khí chất, mạnh mẽ, nhưng cùng mình dường như đã trở nên cách biệt, tựa như hai người hai thế giới vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Ác ma

Trương Tuấn nghĩ ngợi một lát, liền đuổi cái bọn nam nữ kia vào trong góc phòng, đoạn điểm tỉnh lại hai tên Lê Đại Minh và tên Thắng.

Đợi cho bọn chúng tỉnh táo lại, hắn mới cười gằn, lạnh lẽo nhìn xem.

Lê Đại Minh sớm bị đánh ngất, còn có chút không hiểu rõ tình huống, lồm cồm bò dậy hung dữ quát:

"Thằng chó, mày muốn chết à. Người đâu, bảo vệ đâu."

Đột nhiên nhìn quanh, hơn chục tên âu phục nằm ôm chân rên rĩ, bên cạnh đám nam thanh nữ tú thì co ro ôm lấy nhau, hắn không khỏi sợ hãi, đoạn nuốt một ngụm nước bọt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nghĩ đến gì đó, hắn liền quay đầu, gương mặt bất giác hiện ra vẻ kinh dị.

"Anh Thắng, ơ ơ.."

Tên Thắng lúc này bộ mặt đỏ lôm, máu me bết bết, máu tươi theo hai bên cổ chảy xuống cơ thể trần truồng, nhìn qua tương đối khiếp người.

Hắn nộ khí trùng thiên, giận dữ trừng mắt nhìn Trương Tuấn, trong lòng vô hạn lửa giận, không ngừng tưởng tượng ra cảnh nếu thằng súc sinh trước mắt này rơi vào tay mình, sẽ bị thiên đao vạn quả, bị làm thành nhân côn, bị chém thành thịt vụn...

Bóp.

Trương Tuấn thân nhiên rút hắn một phát dưới bụng, lạnh nhạt nói.

"Sao, mày không phục?"

Tên Thắng lạnh lùng nhìn lại, không trả lời, trong lòng đương nhiên một vạn lần không phục.

Hắn âm thầm thề, sau khi ra khỏi nơi này, hắn sẽ tìm sát thủ đến lấy mạng chó thằng này, cả mạng gia đình dòng họ nhà nó.. Không đúng, còn có cả mạng dòng họ con cháu này nữa..

"Đừng tưởng tao không biết mày nghĩ gì, muốn chơi tao, mày còn không được."

Trương Tuấn cười nhạt, đoạn bóp nát ấn thân phù, cả người biến mất.

"Cái.. cái đó gì thế?"

"Hắn đâu rồi.."

"Hắn là người.. hay quỷ..."

..

Hết thấy người trong phòng đều bị hoảng sợ, đảo mắt bốn phía, muốn tìm xem tung tích của Trương Tuấn, nhưng hắn dường như hư không tiêu thất vậy, không hề có chút dấu vết tồn tại.

"Tao muốn giết mày, thần không biết quỷ không hay."

Đột nhiên bên tai vang lên một âm thanh nhỏ nhẹ lạnh lẽo, như lời thủ thi của Tử thần, tên Thắng kinh hoàng giật mình nhìn qua.

Hắn không thấy ai, chỉ thấy sau gáy mát lạnh.

"Tao muốn giết cả nhà mày, chỉ là một cái nhấc tay."

Giọng nói băng giá lại vang lên, lần này là ở một hướng khác, tên Thắng lại hốt hoảng quay đầu, trước mắt vẫn chỉ là một khoảng trống không.

Trong lòng hắn lúc này, dâng lên vô tận sợ hãi.

Một cái u linh tử thần như vậy, hắn muốn giết mình, mình có thể ngăn cản sao đây.

Nghĩ đến ban nãy chính mình đột nhiên bị người khống chế, nói ra những lời trái với lương tâm, hắn đột nhiên càng thêm khiếp sợ.

Cảm giác tính mạng tùy người nắm giữ, hơn nữa còn là đối địch, quả thực là một cái cảm giác kinh khủng nhất.

"Khắc khắc khắc."

Trương Tuấn đột nhiên tà ác cười, tiếng cười vắng vắng không rõ nguồn gốc, khiến bên trong phòng tất cả mọi người lạnh run, toàn thân bất giác co rụt lại.

Hắn lúc này hiển lộ thân hình, ngạo nghễ đứng thẳng, lòng bàn tay giấu kín một tấm sơ cấp hỏa cầu phù.

"Tất cả chúng mày, tao giết lúc nào không được."

Trương Tuấn phách lối nói, đoạn bóp nát hỏa cầu phù, vung tay lên ném vào góc, nơi gần mấy tên nam thanh nữ tú đang cụm lại.

Lá phù biến thành những tia lửa bay đi, bắt đầu đốt cháy bàn ghế, mọi thứ, khiến chúng vội vã hò hét khóc lóc.

"Á.. á.. ác ma.."

"Cứu.. cứu mạng.."

"Em có làm gì đâu.. Hu hu.."

"Tha em.. hu hu.. "

Đội cho lửa đến sát người, hơi nóng phả vào mặt, chiếu rọi bộ dáng sợ hãi hốt hoảng của bọn chúng, Trương Tuấn mới nhàn nhạt vút ra một tấm sơ cấp thanh thủy phù.

Trong nháy mắt, những dòng nước từ trong không trung xuất hiện, dập tắt những đám lửa cháy.

Lửa đến nhanh, đi càng thêm nhanh, nếu không phải trong không khí còn có mùi cháy khét, bàn ghế đen xì, có lẽ rất nhiều người lầm tưởng vừa mới diễn ra chỉ là một cơn ảo mộng.

Trương Tuấn kéo tay Ngân lại, dùng ánh mắt như nhìn người chết quét qua toàn trường, lạnh nhạt nói.

"Chúng mày nên ngoan ngoãn, đừng nghĩ tới việc chọc tao, nếu không, haha.."

Nghĩ đến gì đó, hắn lặng lẽ vo một cục ghét bắn trên thân thành tròn vo, đoạn bước đến phía tên Thắng.

"Há mồm ra."

Tên Thắng kinh hãi, lắp bắp lùi về phía sau.

"Cái.. cái gì..."

Thật không thức thời.

Trương Tuấn sút hẳn một phát dưới bụng, khiến hắn há miệng nôn khan, đoạn nhét viên ghét vào mồm hắn.

"Mày... mày vừa cho tao nuốt cái gì?"

"Yên tâm, chỉ là một viên thuốc mà thôi."

"Mày.."

"Hừ, nếu mày thành thật, thì sẽ tốt, nhưng nếu có cái ý đồ gì, dù có trốn đâu thì cơ thể mày cũng sẽ bị thổi rửa, chết đi mà thôi."

Dứt lời, Trương Tuấn cười nhạt đứng dậy, bỏ lại ánh mắt kinh hoàng, khiếp sợ của đám người và tên Thắng đang không ngừng móc họng, dắt tay Ngân rời đi.

Bên trong căn phòng cao nhất quán bar Lạc Thiên, trước một đồng màn hình điều khiển, có hai tên nam tử đang đứng.

Bên trái, một tên mặc bộ vest xanh cau mày nhìn Trương Tuấn và Ngân bước ra khỏi phòng VIP, nghi hoặc hỏi.

"Anh Sơn, anh thật không định làm gì sao?"

Hắn hỏi đương nhiên là người còn lại, Ngô Bá Sơn, đại ca băng Sơn Giang.

Ngô Bá Sơn nhấp một ngụm rượu vang, trầm tĩnh trả lời.

"Không cần, một thằng công tử bột ngu xuẩn mà thôi, không đáng để chúng ta ra mặt."

"Nhưng, làm thế, uy tín và danh dự băng Sơn Giang chúng ta để đâu."

Nghe tên kia hỏi, Ngô Bá Sơn cười nhạt, đi ra cửa sổ, nhìn xem đường phố huy hoàng rực rỡ ánh đèn phía dưới, không nhanh không chậm trả lời.

"Uy tín, danh dự, bằng sự tồn vong sao?"

"Anh Sơn, ý anh là gì, lẽ nào thằng nhóc kia có thể uy hiếp chúng ta được?"

"Vấn, cậu biết tại sao giang hồ gần đây lại nổi lên sóng gió sao?"

"Đương nhiên biết, Dũng chó điên bị diệt, Hồng Thịnh trở nên vô chủ, khắp nơi chém giết tranh đoạt địa bàn bọn hán. Nhưng mà, có liên quan gì?"

"Thế cậu biết lý do bọn hán bị diệt không?"

"Không. Anh, lẽ nào, có liên quan đến thằng nhóc kia?"

Ngô Bá Sơn thông thả, trầm tư một lúc mới nói.

"Con trai của tên Dũng chó điên, chọc phải thằng này. Sau đó bị phát hiện chết ở gần nhà trọ nó, cùng đi còn có hai mươi thằng mang đồ đầy đủ. Cậu nói xem, có trùng hợp không?"

"Thật sự.."

"Tôi đó, Dũng chó điên lại chết quý dị ở nhà, tin tức lan truyền, là bị con đàn bà của hán giết."

"Sao có thể, con ả tóc đỏ đó, chẳng phải cả nhà nó đều trong tay băng Hồng Thịnh sao, nó lấy đâu ra lá gan."

"Bời vậy, thật sự rất quý dị.. Dù sao, dặn anh em không được đụng đến thằng nhóc đó. Giang hồ lúc này đang loạn, chúng ta nên giữ mình mới tốt, đừng vô duyên vô cớ chọc ra đại họa."

"Anh, em đã biết."

Tên mặc vest gật đầu đồng tình, cúi chào Ngô Bá Sơn rồi đi ra ngoài.

Trương Tuấn lúc này đã kéo Ngân đi ra khỏi dãy phòng VIP, muốn xuyên qua dãy sân nhảy để trở về nhà.

Ngân lúc này tư vị tạp trần, len lén liếc nhìn tên người yêu cũ vừa quen thuộc vừa vô cùng lạ lẫm này, không biết nên nói gì.

Bàn tay bị hán nắm chặt, nhiệt độ truyền đến, trong lòng cô nàng hiện lên cảm giác vô cùng an tâm.

"Đừng lo gì hết, mẹ cậu khỏe rồi."

Trương Tuấn đột nhiên nói, khiến Ngân giật mình mừng rỡ.

"Thật sao, bác sĩ đã chữa khỏi cho mẹ tớ rồi sao?"

"Ừm... đại khái là vậy, dù sao chỉ cần thời gian tĩnh dưỡng là được."

Trương Tuấn gãi đầu nói.

"Thật tốt quá.."

Ngân đột nhiên nhảy lên, ôm chầm lấy Trương Tuấn, bộ ngực mềm mại ép vào cơ thể cường tráng của hán, khiến hán hơi chút tâm viên ý mãn.

Đang muốn đẩy cô nàng ra, bên cạnh hai người đột nhiên vang lên một âm thanh phiền muộn, chán ghét.

"Dối trá.. quả nhiên.. đàn ông.. đều là một lũ dối trá.. "

Câu được câu không ngắt quãng, tựa hồ người nói đang say rượu, nhưng giọng nói lại rất quen thuộc với Trương Tuấn.

Hán quay đầu nhìn qua, chỉ trong tích tắc đã nhận ra.

Lâm Mỹ Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đưa mỹ nhân về

"Mỹ Ngọc, em làm gì ở đây?"

Trương Tuấn vội vàng đẩy Ngân ra, tiến tới hỏi thăm.

Lâm Mỹ Ngọc lúc này dường như đã ngà ngà say, cười khẩy nhìn Trương Tuấn, toàn thân không vững uốn éo liên hồi, dáng người đầy đặn bị bộ váy công sở bó sát liền hoàn mỹ hiển lộ ra, hấp dẫn vô số ánh mắt.

"Em.. câu đó phải là tôi hỏi em mới đúng.. Nghi học.. đi bar.. hừ hừ.. Em ngoan lắm.."

Trương Tuấn có chút lúng túng gãi gãi đầu, cảm lạnh không nói được gì.

Hắn lần đầu tiên đi đến quán bar, còn là có mục đích trong sáng, làm sao lại đột nhiên gặp phải giáo viên ở đây, thật con mẹ nó tình ngay lý gian a.

Bên cạnh Ngân cũng mơ hồ không rõ quan hệ hai người, nghi hoặc nhìn nhìn.

Lâm Mỹ Ngọc nốc cạn ly sâm panh màu đỏ sậm trong tay, ho khan, lau lau khóe miệng, đoạn liếc qua Ngân nhếch môi cười nhạt.

"Đúng là đàn ông.. haha.."

Trương Tuấn mắt thấy cô nàng lão đạo muốn ngã, vội vã tiến tới, đỡ lấy cơ thể kiều động, ôm vào trong ngực.

Một mùi xạ hương thơm ngát từ cơ thể đầy đặn, xen lẫn hơi rượu nồng nặc phả vào trong mũi, khiến hắn cau mày.

"Mỹ Ngọc, em say rồi. Để anh đưa em về!"

Cánh tay hắn vòng qua vòng eo mềm mại, thuận tiện xoa xoa một chút, trong lòng âm thầm thư thái.

Xúc cảm rất tốt a.

Lâm Mỹ Ngọc vùng vẫy muốn thoát ra, nhưng sức lực của Trương Tuấn nào phải một người phụ nữ có thể tùy tiện giãy dụa được, cô nàng bị ghi chặt trong lòng ngực hắn.

Đột nhiên Lâm Mỹ Ngọc cắn vào bả vai Trương Tuấn, đoạn vùng nắm đấm nhỏ nhắn đấm thùm thụp lên ngực hắn, trong miệng hung dữ quát.

"Thả tôi ra.. Đồ đàn ông.. bội bạc.."

Trương Tuấn cười khở, nhìn về phía Ngân đang không hiểu, nhẹ nhàng nói.

"Em say rồi, Ngân, đi thôi."

Cảm thấy cô Lâm vùng vẫy quá khích, hắn liền dứt khoát bế cô nàng lên, một tay đặt dưới cặp đùi đầy thịt mềm mại, tay còn lại đỡ sau tám lưng thon dài.

"Buông tôi ra.. buông ra.."

Mặc cho Lâm Mỹ Ngọc kêu la, mệt mỏi thiếp đi, Trương Tuấn thẳng bước ra cửa, Ngân cũng vội lật đật chạy theo sau.

Đột nhiên, một tên thanh niên bảnh trai động thân đứng ra, dang tay ngăn hắn lại, lạnh nhạt nói.

"Anh bạn, nên tôn trọng ý kiến của người đẹp chứ."

Trương Tuấn liếc mắt nhìn, thẳng lòn nào đây?

"Tao quen mày à?"

"Không, nhưng.. "

"Thế thì chó ngoan đừng cản đường, cút."

Nhìn ánh mắt dâm dăng tên kia không ngừng quét qua bộ ngực căng tròn của Lâm Mỹ Ngọc, Trương Tuấn đương nhiên biết thằng này đang đánh chủ ý gì, vì thế hắn rất không khách khí.

Tên thanh niên không động, ngược lại hừ lạnh.

"Hừ, nói chuyện tử tế mày không thích nghe chứ gì. Tụi mày, ra đây."

Sau lưng hắn, mấy tên choai choai khác đột nhiên bước tới, tụ tập sau lưng, nghiễm nhiên trở thành một cái tổ chức phản diện nửa mùa.

Thanh niên bánh trai nắm chắc thắng lợi, đảo qua gương mặt xinh đẹp kiêu diễm mơ mơ màng màng của Lâm Mỹ Ngọc, liếm liếm môi nói.

"Mày đắc tội tao, vốn là tội chết. Nhưng có người đẹp ở đây, tao cũng không muốn làm khó mày. Quỳ xuống!"

Ngần trở mắt nhìn tên đẹp trai hồng hách, lại nhìn gương mặt Trương Tuấn lạnh tanh, trong bóng tối âm thầm chấp tay.

Àn, đương nhiên không phải cầu phúc cho Trương Tuấn, mà là dành cho mấy con thiêu thân chuẩn bị đâm đầu vào lửa kia.

Lúc này, một âm thanh lạnh lẽo đột nhiên vang lên.

"Chuyện gì xảy ra?"

Đám nam thanh nữ tú đang hăng say nhảy múa nghe giọng nói này liền giật mình dừng lại, tách ra hai bên, hoàn mỹ dựng ra một cái lối đi cho người đến.

Kẻ nào không biết, đang muốn thể hiện bất mãn cũng bị bạn bè kéo về phía sau, thấp giọng lầm bầm bên tai, rất nhanh liền im lặng.

Tên bánh trai thấy rõ kẻ vừa xuất hiện, khoái trá chạy lên, nịnh nọt nói.

"Anh Văn, anh đến rồi. Có một thằng dám cưỡng ép gái nhà lành, em đang muốn dạy dỗ nó.."

Nói đoạn, hắn nhìn về phía Trương Tuấn cười khẩy, một bộ mày chết chắc.

"Thằng nhóc, bây giờ mày quỳ cũng không kịp..."

Bếp.

Không đợi bánh trai nói hết, tên Văn kia vung tay tát mạnh hắn một phát, cú tát đau như trời giáng khiến hắn sững sờ.

"Anh..."

Tên Văn lúc này mới chậm rãi bước đến trước mặt Trương Tuấn, đưa ra cánh tay lịch sự muốn bắt.

"Chào cậu, tôi là Hoàng Chí Văn, quản lý nơi này."

Nhìn thấy Trương Tuấn không có ý muốn bắt tay lại, hắn cũng không phật lòng, rất tự nhiên thu tay về.

"Xin lỗi vì đã không tiếp đón chu đáo, nếu cậu có chỗ nào không vừa lòng, xin bỏ qua cho. Lạc Thiên chúng tôi luôn làm ăn giữ chữ tín, tôn trọng khách hàng..."

"Dừng."

Thật con mẹ nó lắm lời.

Trương Tuấn cũng không muốn so đo với tên bánh trai kia nữa, dù sao mấy tên trẻ trâu choai choai nơi nào không có, gặp kẻ nào cũng muốn phân ra thắng bại, hắn sẽ sớm một chết.

Lúc này hắn chỉ muốn sớm đưa Lâm Mỹ Ngọc về nhà, trên đường thuận tiện sờ mó một chút mà thôi.

Hoàng Chí Văn nhìn mặt đoán ý, phất tay để tên kia và đám đàn em lui đi, đoạn kính cẩn đưa ra một tấm thẻ màu đen tuyền.

"Vi hôm nay cậu và bạn cậu chơi ở chỗ chúng tôi đã bị kính sợ, nên để tỏ lòng áy náy, Lạc Thiên chúng tôi muốn trao cho cậu một chút tiền đền bù. Hi vọng cậu nhận cho."

Đền bù.

Trương Tuấn khẽ híp mắt, tên kia biết cách làm người như vậy, không thu không được a.

"Được rồi, Ngần, cậu cầm đi."

Nghe hắn nói, lại thấy hắn liếc mắt nhìn, Ngần vội lúng túng tiến lên, cầm trong tay tấm thẻ.

Thấy Trương Tuấn nhận thẻ, biết hôm nay mọi sự đã ổn thỏa, Hoàng Chí Văn cười nói.

"Mặt mã thẻ là 666666. Cậu muốn chơi tiếp hay rời đi, nếu đi, để tôi tiễn cậu một đoạn."

Trương Tuấn phát tay từ chối.

"Không cần, tôi có xe."

Nhớ ra gì đó, hần liền chỉ vào Ngân nói tiếp.

"Vậy phiền anh gọi cho cô gái này một chiếc xe, đưa về bệnh viện quân y 108."

Hoàng Chí Văn gật đầu, theo chân Trương Tuấn đi ra bãi đỗ xe.

Đợi cho Lâm Mỹ Ngọc yên vị trên yên sau chiếc SH, Ngân mới đưa chiếc thẻ màu đen ra nói.

"Trương Tuấn, của cậu này."

Trương Tuấn vội khoát tay từ chối.

"Không cần, cậu giữ lấy đi. Thanh toán tiền viện phí cho cô, không đủ thì gọi tó, nếu giúp được thì tó sẽ giúp.."

"Nhưng.."

"Nhưng gì mà nhưng, hừ, tiền đây là để cho cô chứ không phải cho cậu đâu. Cầm đi."

Nói xong, Trương Tuấn liền lên xe nổ máy, phong khinh vân đậm rời đi, bỏ mặc Ngân phía sau cảm động muốn khóc.

Hoàng Chí Văn âm thầm cảm thán, quả nhiên anh Sơn không nhìn lầm, thằng nhóc này đúng là rất trâu chó, 10 tỷ nói cho là cho, không có chút do dự.

Khụ.

Nếu ý nghĩ của hần bị Trương Tuấn biết được, tất sẽ bị Trương Tuấn hung hăng ôm lấy bóp đùi gào khóc một hồi.

Con mẹ nguoi, sao không nói sớm a.

Nhìn thấy con SH đi khuất, Hoàng Chí Văn lúc này mới phân phó một tên đàn em lái xe đưa Ngân về.

Quay người đi vào, gương mặt ôn hòa niềm nở của hần nháy mắt biến mất, đổi lại là một gương mặt băng hàn lạnh lẽo.

"Mẹ nó, thằng chó chết, suýt nữa tao thì đã gây họa, may mà đến kịp.."

Thanh niên bảnh trai bên trong lúc này đang xoa xoa má, âm thầm cảm thán anh Văn hạ thủ vô tình, hồn nhiên không biết thứ tiếp đãi hần sau đó, mới thực sự gọi là vô tình.

Trương Tuấn chờ Lâm Mỹ Ngọc trên đường, phía sau cặp vú sung mẫn ép vào lưng, vô cùng thoải mái, khiến tốc độ con xe SH lúc này đi như rùa bò.

Làn gió đêm tươi mát khiến Lâm Mỹ Ngọc hơi chút tỉnh rượu, cái đầu đau như búa bổ, bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Trương Tuấn bất đắc dĩ dừng xe, đỡ xuống, để cô nàng ngồi bên vệ đường ối ra mặt xanh mặt vàng.

"Mỹ Ngọc, nhà em ở đâu?"

Mặc dù rất muốn cùng Lâm Mỹ Ngọc vào nhà nghỉ giao lưu văn nghệ một chút, nhưng Trương Tuấn còn chưa đến mức hèn mọn, lợi dụng người ta lúc say mềm như vậy.

Ân, hần chỉ đường đường chính chính khiêu khích lúc cô nàng tỉnh táo mà thôi, điển hình thà làm chân tiểu nhân còn hơn nguy quân tử.

Lâm Mỹ Ngọc nôn chán chê, ngơ ngác nhìn lên, bàng hoàng hỏi ngược lại.

"Trương Tuấn.. Tại sao.. em lại ở đây?"

Trương Tuấn mòng bức.

"Không đúng, rõ ràng là tôi đang trong quán bar uống một chút.. sao gặp em được.."

Khụ.

Để tránh cho Lâm Mỹ Ngọc nhớ ra việc thấy mình đi bar, còn thấy mình ôm gái, tránh cho giải thích không được, Trương Tuấn liền vội vã ôm cô nàng lên, cười khổ nói.

"Hừ, anh đi ngang quán bar, thấy em say mềm, sợ em bị kẻ xấu lợi dụng liền đưa về.. Em còn lăm bằm cái gì mà đàn ông tồi, đàn ông phụ bạc.."

Trương Tuấn nhanh trí đánh lạc hướng, trong lúc đó âm thầm mắng chửi.

Là thằng ngu xuẩn nào, vụ vật như thế này mà hấn còn nhăn tâm vút bỏ, đúng là óc chó.

Hấn đương nhiên không cho rằng lần trước bắt ngờ tỏ tình, mà Lâm Mỹ Ngọc đã xem mình như bạn trai, hơn nữa trước khi thấy hấn và Ngân, cô nàng rõ ràng đã uống say trước đó.

Không đúng, trọng điểm là, Lâm Mỹ Ngọc làm sao lại có bạn trai rồi, trước giờ chưa từng nghe qua a.

"Không có gì đâu.. Phiền em đưa cô về."

Có vẻ không muốn nói đến chuyện đó, cũng lười quản cách Trương Tuấn xưng hô, Lâm Mỹ Ngọc mệt mỏi lên tiếng.

"Được rồi, nhà em ở đâu?"

"Chung cư A1 khu đô thị Văn Cường, phòng 504.."

Trương Tuấn gật đầu, bế cô nàng ngồi lên yên xe SH, đoạn dùng PlasmaWatch vạch ra lộ tuyến, nổ máy chạy đi.

////

Cầu like chương, cầu kp

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Phòng ngủ xuân sắc

Lâm Mỹ Ngọc vừa tỉnh một lúc, ngồi xe gió mát hiu hiu, cơ thể mệt mỏi mềm nhũn tựa vào lưng Trương Tuấn, thiếp đi lúc nào không biết. Nếu không phải Trương Tuấn nhanh tay vòng lại đỡ lấy, thật có khả năng cô nàng đã rơi xuống lòng đường.

Khu đô thị Văn Cường, Chung cư A1.

Bế mỹ nữ giáo viên trong tay đến cửa phòng 504, Trương Tuấn vội lay tỉnh cô nàng, nhẹ nhàng hỏi.

"Mỹ Ngọc, chìa khóa phòng em đâu?"

Lâm Mỹ Ngọc mơ màng tỉnh lại, nghe câu hỏi liền lần mò vào trong túi xách, đoạn móc ra một đồng đồ vật lung tung, sau đó lại ngủ.

Trương Tuấn lắc đầu, nhìn xem dưới đất.

Có nước hoa, có mỹ phẩm, chìa khóa và một số thứ linh tinh.

Hấn đương nhiên không ngu gì điểm tỉnh cô nàng rồi ôn hòa bảo "Đến nhà rồi, em nghỉ ngơi đi, anh đi về", chỉ ít cũng phải xem xét phòng ngủ của mỹ nữ xinh đẹp này là cái bộ dáng gì rồi mới về a.

Có chút hưng phấn nhỏ, Trương Tuấn mở cửa ra, bế Lâm Mỹ Ngọc trong tay đi vào.

Căn phòng của Lâm Mỹ Ngọc trang trí tiện nghi, nội thất đầy đủ, tường nhà màu hồng nhạt ưu nhã, treo đầy những bức tranh phong cảnh, phối hợp với một ít kệ sách khiến cho người cảm giác an tĩnh.

Ngắm nghía một lúc, Trương Tuấn tiến đến phòng ngủ, đặt Lâm Mỹ Ngọc lên giường, đoạn hít sâu một hơi hưởng thụ mùi hương nhàn nhạt dễ chịu, khác biệt cái phòng trọ triệu rưỡi một tháng rẻ mạt của hấn.

Nhìn mỹ nữ đầy đặn nằm nghiêng trên giường, xuân quang lộ ra không thêm che giấu, gương mặt kiều diễm đỏ ửng thờ hờn hển, bộ ngực sung mãn sắp bạo phát đi ra khỏi cái áo, bên dưới bắp đùi trắng nõn bị che phủ bởi cặp tất lưới khiêu gợi, Trương Tuấn tròn mắt sắp nứt, nội tâm kịch liệt giao chiến.

Một bên là thiên thần gõ mõ tụng kinh, một bên là ác quỷ dâm dăng liếm liếm môi.

Thiên thần: "Không được, chú em là con ngoan trò giỏi, là tấm gương tiêu biểu cho một thế hệ thanh niên, không thể làm vậy được."

Ác quỷ: "Làm vậy là làm gì, cô nàng có vẻ nóng nực, ngại xem, thờ đốc kìa, nên cởi bỏ nút áo cho cô nàng dễ chịu một chút mới đúng."

Thiên thần: "Nguy biện, thân là một kẻ có hệ thống, làm việc phải quang minh chính đại, mờ mờ ám ám còn ra thể thống gì."

Ác quỷ: "Lời này rất đúng, chú em, cứ quang minh chính đại sờ đi, cùng lắm thì chịu trách nhiệm."

...

Đạo cao một thước, ma cao một trượng, lời ấy luôn là chân lý.

Thiên thần hậm hực bại trận, lắc mình biến mất, ác quỷ há hê hóa thành những tia sáng đỏ ngầu chui vào trong đầu Trương Tuấn, khiến cặp mắt của hắn theo đó biến đỏ rực.

Lâm

Trương Tuấn nặng nề ngồi xuống sát giường, hơi thở càng lúc càng thô ráp.

Nói thẳng ra, đối với một tên thanh niên ép ây mười chín năm trời, huyết khí phương cương, thường xuyên nghiên cứu phim võ thuật nhật bản, hơn nữa đối phương còn là nữ thần trong mộng ngày đêm nhớ thương, cảnh tượng trước mắt quả là địa ngục cấp dụ hoặc, không thể chống đỡ.

"Chỉ sờ một chút, tăng thêm chút kiến thức mà thôi.."

Đối trả an ủi bản thân một câu, cánh tay của Trương Tuấn chậm rãi mò đến, ngón tay khẽ chạm vào da thịt Lâm Mỹ Ngọc, ngao du trên cánh tay thon dài.

Thật mềm mại, thật tươi mát a.

Đột nhiên thanh âm găt gỏng của Lâm Mỹ Ngọc truyền đến.

"Ngứa, ngứa a.. Để yên cho tôi ngủ một chút được không?"

Đột nhiên cô nàng tỉnh lại, lồm cồm bò dậy xoa xoa đầu, khô khốc nói.

"Đây là đâu.. Nước, khát quá.."

Trương Tuấn chột dạ đứng hình, lúng túng gãi gãi tai.

Con mẹ nó, trong phim uống say không phải đều là ngất xỉu không biết trời đất gì sao.

Mẹ nó, phim JAV chính là lừa người, bảo sao dạo này nhiều vụ hấp diêm, sàm sỡ bị lên báo lên tivi, chính là do các vị huynh đài cả tin làm theo chứ đâu.

"Mỹ Ngọc, em tỉnh rồi. Để anh đi lấy nước cho em."

Cố gắng trung ra bộ mặt chính nhân quân tử, Trương Tuấn ôn hòa nói, đoạn quay người chạy.

Lâm Mỹ Ngọc mơ mơ màng màng, sững sờ trong chốc lát, cố gắng vớt hết ký ức còn nhớ được ra, rút cuộc hiểu rõ tình hình.

Cúi xuống nhìn xem y phục lộn xộn, may mắn còn chưa có phát sinh vấn đề gì, gương mặt cô nàng trong thoáng chốc đỏ rực.

Nghĩ đến gì đó, Lâm Mỹ Ngọc đứng dậy, vội vã đi ra muốn khóa cửa phòng ngủ, nhưng Trương Tuấn đã liền tiến tới, trong tay cầm một cốc nước mát lạnh.

"Nước đây, cô uống đi."

Lâm Mỹ Ngọc giả vờ trấn tĩnh ngồi trên giường, nhận lấy cốc nước uống cạn, lạnh nhạt nói.

"Cảm ơn, em về đi. Phòng ngủ của phụ nữ không phải là nơi có thể tùy tiện vào."

Trương Tuấn bình thản nhìn gương mặt xinh đẹp trước mặt, ánh trắng xuyên qua cửa sổ hắt vào làn da đỏ ửng kiêu diễm, chiếu rọi lên một vị tiên tử tuyệt sắc.

Lâm Mỹ Ngọc say, hắn còn có chút cắn rứt áy náy, nhưng bây giờ cô nàng tỉnh táo, đột nhiên lá gan Trương Tuấn lại bành trướng mãnh liệt.

Hắn thâm tình nói.

"Mỹ Ngọc, còn nhớ lời anh nói sao?"

Ánh mắt của hắn khiến Lâm Mỹ Ngọc đột nhiên nhớ đến ngày đó, trên văn phòng của trường, chính tên sinh viên trước mắt này đã cưỡng hôn nàng, đoạn chân thành nói "anh yêu em"

"Sinh viên Trương Tuấn, em nên cẩn thận cách xưng hô của mình. Có gì ngày mai nói chuyện, cô mệt rồi."

Lâm Mỹ Ngọc hạ lệnh trục khách, nhưng Trương Tuấn hồn nhiên không để ý.

"Mỹ Ngọc, anh thật sự rất yêu em, mấy ngày hôm nay anh nghỉ học, là phải ở nhà suy nghĩ cẩn thận tình cảm của mình. Ông trời tác hợp, cho chúng ta gặp nhau đêm nay, để anh nói rõ điều đó với em..."

Trương Tuấn trắng trợn bịa chuyện, trong lúc đó mặt không đổi sắc.

Giọng nói tràn đầy từ tính khiến trong lòng Lâm Mỹ Ngọc bất giác rung động, nhưng cô nàng lạnh lùng nói ra.

"Trương Tuấn, em và cô không thể đến với nhau. Cô đã có bạn trai rồi."

"Bạn trai, kẻ đã vứt bỏ em sao?"

"Cậu.. sao cậu biết?"

"Là kẻ bội bạc hại em phải đến quán bar uống rượu một mình?"

"Cậu.."

Trương Tuấn đột nhiên bước tới, mặc kệ Lâm Mỹ Ngọc kinh hãi, hắn dang hai cánh tay dài rộng ra ôm thật chặt cô vào lồng ngực, thấp giọng thủ thỉ.

"Đàn ông như vậy, bỏ đi. Anh sẽ không bao giờ khiến em như vậy, tin anh."

Bao tay thần bí không biết lúc nào hắn đã đeo vào, những ngón tay áp sát vào tấm lưng mềm mại, khiến Lâm Mỹ Ngọc bắt đầu bị ngứa, kích thích, cơ thể run rẩy giãy dụa.

"Cậu.. cậu.. buông ra.."

"Mỹ Ngọc, anh thật sự yêu em"

"Tôi..."

Lâm Mỹ Ngọc vô lực giãy dụa, chỉ tiếc thực lực đôi bên chênh lệch quá xa.

Trương Tuấn quyết tâm muốn giữ lấy mỹ nữ giáo viên cho riêng mình, không đợi cô nàng nói hết, hắn liền hung hăng hôn xuống, ngăn chặn đôi môi căng mọng lại.

"U...mm..."

Ôn hương nhuyễn ngọc trong cơ thể, khiến Trương Tuấn học môn toàn thân bị kích thích, hắn ngấu nghiến hôn một nụ hôn Pháp thật sâu, đoạn cắn mút đôi môi Lâm Mỹ Ngọc một chút rồi thả ra, cho cô nàng thở dốc.

"Mỹ Ngọc, anh yêu em"

Lâm Mỹ Ngọc thần trí tê dại, trên dưới đều rỉ nước, bờ môi lỏng lẻo những tia bọt, gọi cảm mê người.

Trương Tuấn không kìm được, ôm thật chặt cô nàng ấn sâu vào trong lồng ngực, cơ thể đầy đặn áp sát vào người hắn.

Bên dưới, cự long rút cuộc ngủ thấy một mùi thơm quyến rũ, hung hăng bành trướng đứng dậy, như thể muốn cao giọng hét vang.

Trầm, rút cuộc sắp được thấy mặt trời.

////

Đa tạ đại gia taladen ủng hộ ttt, đa tạ đại gia Sekiro và Kuute123 đề cử, chương sắc này bonus để cảm tạ.

Cầu like chương, cầu kp..

Chương sau 99% sẽ là 18+, trẻ em vui lòng tránh xa.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Khiêu khích mãnh liệt (18+)

Lâm Mỹ Ngọc cảm thấy bên dưới hạ thân Trương Tuấn có một đồ vật nóng hổi, căng cứng, gài sát vào vùng cấm địa của mình, không khỏi kinh hoàng tỉnh táo lại, lắp bắp nói.

"Cậu.. cậu... cậu định làm gì?"

Trương Tuấn không nói, chậm rãi vuốt ve sau lưng, những ngón tay như mang theo tia điện không ngừng là lướt trên tấm lưng mềm mại, trêu cho Lâm Mỹ Ngọc ngứa ngáy, nóng ran hết cả người.

"Anh định làm gì, em còn phải hỏi sao?"

"Cậu rốt cuộc muốn gì?"

"Anh muốn em."

Trương Tuấn thần nhiên trả lời, đoạn đẩy Lâm Mỹ Ngọc ra một chút, một tay vén tóc mai cô sang hai bên, thuận tiện vuốt ve gò má hồng hào quyến rũ.

"Làm người phụ nữ của anh đi."

Nhìn vào đôi mắt sáng ngời của kẻ đối diện, nghe giọng nói ôn hòa mà phách lối, không giống như yêu cầu mà càng giống như một cái tuyên cáo, Lâm Mỹ Ngọc ngẩn ngơ chốc lát, gương mặt ửng đỏ rực rỡ, trong khoảnh khắc khiến Trương Tuấn mê ly thất thần.

"Cậu.. không được..."

Miền cưỡng đề tình bản thân, Lâm Mỹ Ngọc yếu ớt đẩy Trương Tuấn ra, né đi ánh mắt của hắn.

"Anh có chỗ nào không được?"

Trương Tuấn cười tà, một tay bắt lấy cánh tay như điêu như ngọc, trắng nõn mát rượi, đoạn đặt vào giữa hai chân của mình.

"Em xem đi, anh rất được."

Lòng bàn tay Lâm Mỹ Ngọc va chạm với một cự vật nóng nẩy, cách một lớp quần, tựa như một đầu hỏa long muốn phá vỡ phong ấn mà đi ra ngao du thiên địa, khiến Lâm Mỹ Ngọc sững sốt, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện chính là.

To quá.

Nóng quá.

"Cậu.. vô sỉ.."

Lâm Mỹ Ngọc vô lực chửi mắng một tiếng, cúi thấp đầu, cơ thể đã bị kích thích nẩy giờ, khoái cảm nín nhịn tựa như bị một cái kíp nổ kích dẫn, hồng thủy vỡ đê bạo phát chảy ra.

Không gian trong phòng ngập tràn sự ám muội, mặt trăng tựa như xấu hổ khuất đi sau những đám mây, len lén ngó xem.

Trương Tuấn hơi thở càng lúc càng gấp gáp, càng lúc càng thêm khô nóng.

Hắn đưa tay tiến đến, cởi bỏ cái áo khoác ngoài của Lâm Mỹ Ngọc, để lộ bên trong một cái sơ mi màu tím, chỗ cổ áo có những viền ren rù xuống rất xinh đẹp.

"Mỹ Ngọc, anh yêu em."

Trong miệng trầm thấp thủ thủ, Trương Tuấn tay không dừng lại, tiếp tục nhẹ nhàng cởi bỏ hàng khuy áo trước ngực, bộ ngực sung mãn theo đó bạo phát lộ lộ ra, một cặp áo lót chỉ có thể miễn cưỡng che phủ.

"Đừng.. Đừng lại.."

Lâm Mỹ Ngọc cắn môi yếu ớt nói, nhưng Trương Tuấn lúc này dục hỏa trùng thiên, muốn hắn thu binh là không thể nào.

Bầu ngực Lâm Mỹ Ngọc căng tròn đầy đặn, to lớn mà không rù xuống, phần da thịt trắng hồng lộ ra xen lẫn vài sợi tơ xanh thấp thoáng dưới da, vô cùng hút hồn.

"Được, anh sẽ không dừng lại đâu.."

"Cậu.."

Trương Tuấn kéo Lâm Mỹ Ngọc vào lòng, hôn lên đôi môi căng mọng, hôn lên cánh mũi dọc dừa, lại hôn lên từng ly từng tí trên khắp khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ, cẩn thận nhấm nháp tư vị.

Một tay hắn trong lúc đó tiến tới nắn bóp cặp son phong, khiến nó biến đủ hình dạng, tay còn lại đặt ở dưới bụng xoa xoa, vuốt ve làn da trơn mềm mát lạnh.

"U... ư.mmm..."

Lâm Mỹ Ngọc khi nào đã gặp phải công phạt như vậy, Trương Tuấn hẳn mặc dù lần đầu, nhưng kinh nghiệm tu luyện phim võ thuật đảo quốc mười chín năm không phải dễ trung, rất nhanh khiến cô nàng rên rỉ thờ dốt.

Trương Tuấn hấp tấp cởi cái áo phong của mình ra, ném nó đi như một chiếc giẻ rách, đoạn vòng tay ra sau lưng Lâm Mỹ Ngọc, chặt vật mở ra áo lót.

Không còn áo lót che chắn, cặp bánh bao của Lâm Mỹ Ngọc hoàn toàn bạo lộ ra, cô nàng đưa tay muốn ngăn cản nhưng đã bị Trương Tuấn bắt lấy.

"Đẹp quá."

Trương Tuấn vô ý thức bật thốt một câu.

Hắn gian nan ghé sát khuôn mặt lại gần, hơi thở nóng rực phả vào vùng ngực khiến Lâm Mỹ Ngọc ngứa ngáy vô cùng, sau đó, hắn há miệng ngậm nút nụ hoa anh đào màu hồng nhạt vô cùng nổi bật kia.

Chỗ còn lại, bàn tay thô ráp của hắn cũng áp tới, hai ngón tay nhẹ nhàng vân vê.

"U... ư....."

Lâm Mỹ Ngọc cắn chặt môi, ngăn không cho phát ra tiếng rên quá lớn.

Lúc này cô nàng đã hoàn toàn bị kích tình, chỉ có một tia thanh minh còn sót lại, cô gắng giữ vững lý trí đang dần mê muội.

Trương Tuấn ôm lấy Lâm Mỹ Ngọc, đặt cô nằm sấp xuống giường, đoạn kéo ra chiếc váy bó sát hạ thân vứt xuống đất.

Hắn cầm lấy bắp chân đầy đặn trắng nõn có da có thịt kia sờ nắn một chút, da thịt mát lạnh xen lẫn tất lười nhưng mềm, khiến hắn vuốt ve vô cùng ưa thích.

Nhìn tám lưng trần trụi ngọc ngà hiện ra, dưới ánh trăng chiếu rọi như một cái tác phẩm nghệ thuật, Trương Tuấn cảm thấy trong miệng khô khốc.

Hắn không kìm được hạ đầu thấp xuống, đôi môi nóng bỏng bắt đầu di chuyển chậm chạp trên tám lưng nhẵn nhụi mềm mại, lúc thì hôn nhẹ, lúc thì liếm láp, từ phía dưới dọc theo sống lưng đi thẳng lên, không có chỗ nào là hắn bỏ sót.

Khẽ vén mái tóc che cổ sang một bên, Trương Tuấn tiếp tục hôn lên phía sau gáy Lâm Mỹ Ngọc, đoạn ngậm lấy vành tai đỏ hồng, tí mi khiêu khích bú mút.

"U.. ummm....."

Tai là điểm nhạy cảm nhất trên cơ thể của Lâm Mỹ Ngọc, lúc này bị cẩn thận chăm sóc, rất nhanh khiến cô nàng lại trào dâng một đợt.

Trương Tuấn đột nhiên dừng lại, ngồi dậy hít sâu một hơi.

Lâm Mỹ Ngọc bị kích thích, đầu óc mông lung, hắn há không phải như vậy.

Nếu không phải tố chất toàn thân tăng cường mạnh mẽ, thần trí cũng tốt hơn, lần đầu của hắn nào có thể trình tự bài bản như vậy, không vội vã vội vã chồm lên như một con sói đói mới là lạ.

Lột bỏ chiếc quần bò, chỉ giữ lại một chiếc quần lót nam Calvin Klein hai trăm rưỡi miễn cưỡng che đậy hạ thân, Trương Tuấn tà ác nhếch môi.

"Mỹ Ngọc, em muốn anh không?"

"Úm.."

Một tiếng rên khẽ, tựa như mèo kêu phát ra từ trong miệng Lâm Mỹ Ngọc, khiến cho lửa dục vọng của Trương Tuấn triệt để bị châm ngòi, cháy bùng hừng hực, cháy mãnh liệt.

Lâm Mỹ Ngọc ma mị nằm trên giường, cơ thể mềm nhũn vô lực, ngứa ngáy ham muốn, đầu óc càng lúc càng thêm trống rỗng.

Trong lúc mơ màng, cô nàng cảm giác được một bàn tay nam tính thô ráp lạnh lẽo đang kéo tuột xuống quần lót của chính mình.

"Trương Tuấn.. Xin cậu..."

Cánh môi mềm há ra, gian nan than nhẹ, lại giống như là một lời cầu xin thỏa mãn bản thân, vô cùng dục hoặc.

Trương Tuấn há miệng, cổ họng khô khốc, hẳn lúc này cũng đã bị mê mẩn rồi.

Chiếc quần lót bị kéo ra, hạ thân Lâm Mỹ Ngọc hoàn mỹ bại lộ.

Một vùng cấm địa đen tuyền, chính giữa là một cái khe suối nhỏ ướt át, hai bên là hai gò thịt hồng hào mấp mấp, nhấp mở mời gọi.

Cự long phía dưới đột nhiên bị trăng cảnh mỹ lệ hiện ra khiêu khích, bành trướng hết cỡ, đầu rồng xé toạc cái quần lót mà chui ra ngoài, trong miệng nó không ngừng có những tia nước trong veo chảy ra.

Lâm Mỹ Ngọc cảm giác có một ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào khu vực cấm địa của bản thân, nhìn vào cái chỗ dơ bẩn xấu xí, gương mặt không khỏi đỏ rực, nhưng càng nhiều là cảm giác ham muốn mãnh liệt.

Khẽ quay đầu, phát hiện Trương Tuấn đã cứng nhắc đi đến sát người mình, bên dưới một con cự long oai hùng vạm vỡ ngẩng đầu kiêu ngạo, toàn thân cô nàng bủn rủn, dâm thủy chảy ra càng thêm ướt át.

Trong đầu nàng lúc này, chỉ có duy nhất một cái ý nghĩ.

Liệu mình có chịu được con quái vật kia không đây?

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Em là người phụ nữ của anh (18+)

Lúc này, bất kể lời nói nào đều là dư thừa.

Trương Tuấn điều chỉnh tư thế Lâm Mỹ Ngọc một chút, đoạn một tay cầm lấy cự long vuốt ve, một tay khẽ ngất lên bấp đùi đầy đặn của Lâm Mỹ Ngọc, sau đó hơi hơi tách ra hai cái gò thịt mấp mấp.

Lâm Mỹ Ngọc chỉ cảm thấy mật động của mình bị hai ngón tay khô khan vạch ra một lỗ hồng, sau đó, một cái đỉnh đầu cự long nóng hổi khẽ chạm nhẹ vào, khiến cả người nàng giật bắn lên.

"Ừ...."

Nhìn xem cơ thể mềm mại trong suốt như ngọc trước mặt, tràn đầy dục hoặc kêu gọi, Trương Tuấn nơi nào còn suy nghĩ được cái gì nữa, nghiêng răng thúc hông một phát thật mạnh.

"Ừ... á... á... Đau quá..."

Tiếng hét thảm thiết của Lâm Mỹ Ngọc đột nhiên vang lên, khiến Trương Tuấn giật mình, hốt hoảng vội hỏi.

"Mỹ Ngọc, em không sao chứ?"

Lâm Mỹ Ngọc nước mắt trực chảy, yếu ớt kêu rên.

"Ừ.. đau quá..."

"Anh làm em đau sao, để anh rút ra."

"Đừng... đừng rút..."

Trương Tuấn vốn là gà mờ, trải qua một lúc hoang mang, đột nhiên nhớ ra, khoảnh khắc lúc này cự long hung hăng xâm lấn, dường như đã bị một chút ngăn cản.

Mặc dù mỏng manh yếu ớt, nhưng là chân thực tồn tại.

Hắn cảm thấy cổ họng khô khốc, khàn khàn giọng mở miệng thăm dò.

"Mỹ Ngọc, lẽ nào.."

Lâm Mỹ Ngọc không trả lời, chỉ là cắn chặt môi dưới, tiếng rên rỉ xen lẫn tiếng khóc khổ sở thút thít vang lên.

Trương Tuấn biết mình sai rồi, sai không hợp thói thường.

Vốn dĩ hắn cứ tưởng, Lâm Mỹ Ngọc hai mươi sáu tuổi đầu rồi, còn đã có bạn trai, đáng người mà quý khiêu gợi như thế, chắc chắn đã trải qua không ít chuyện giường chiếu.

Cho nên, hắn mới làm mạnh bạo như vậy, để thỏa mãn dục vọng bản thân, đồng thời khiến cô nàng khắc sâu ký ức, không quên được hắn, và quên đi kỷ niệm với tên bạn trai cũ kia.

Mắt thấy thân ngọc mềm mại dưới hông run run, Trương Tuấn nội tâm sinh lòng thương xót, nhưng càng nhiều chính là vui sướng.

Nam nhân mà, có được lần đầu của người phụ nữ mình yêu thích, há chẳng phải hoàn mỹ hay sao.

"Anh yêu em.."

Trương Tuấn cúi xuống, thấp giọng thủ thủ bên tai nàng, đoạn hôn lên những giọt nước mắt óng ánh như kim cương chảy xuống trên gương mặt mỹ lệ.

Sau đó, hắn hôn lên cặp môi căng mọng, tách hàm răng trắng ngọc ra, cái lưỡi hắn đi vào bên trong khuấy loạn, muốn đánh lạc hướng sự đau đớn của nàng.

Qua một lúc sau, cảm nhận bên trong mật động Lâm Mỹ Ngọc đã có chút quen thuộc với cự long to lớn của mình, Trương Tuấn mới chậm rãi di chuyển hông, thúc nhẹ nhẹ.

Lâm Mỹ Ngọc cảm giác đau đớn biến mất rất nhanh, chỉ còn lại là những cảm giác sung sướng, tê dại.

"Ư... ư... ư..."

Bên trên ân cần âu yếm, hôn sâu không rời, ở dưới nhịp độ đều đặn di chuyển, cự long ma sát không ngừng, rất nhanh Lâm Mỹ Ngọc lại chìm vào một lần khoái cảm cực độ.

Hồng thủy trào ra, những tia nước chặt vật xuyên qua khe hở nhỏ hẹp chảy rơi xuống đất, trong suốt lỏng lẻo.

Trương Tuấn nhớ đến những kỹ thuật lão luyện học hỏi từ đảo quốc đệ nhất đại sư Tokuda, ba nhanh bảy chậm, một sâu hai nông, không ngừng đẩy tới đẩy lui.

Bên trong ẩm ướt nóng hổi, mấy lần nghiền ép kịch liệt khiến hắn suýt không kiềm chế được, cự long thiếu chút khắc lửa.

"Hộc.. hộc.. Mỹ Ngọc.. Em.. Sướng không?"

Trương Tuấn thờ dốc, ngón tay cái hắn dút vào trong miệng Lâm Mỹ Ngọc, khua khoắng cái lưỡi của nàng.

"ư.... ư.. m..."

Cơ thể cao lớn rắn chắc, tươi mát thoát tục, phối hợp với cự long hùng vĩ không ngừng đong đưa khiến cho Lâm Mỹ Ngọc rên rỉ liên tục, phía dưới như thể suối nước không đáy, liên tục chảy ra, cô nàng chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần.

"Ư.. um.. um.. mmm..."

Trương Tuấn cúi người ôm chặt lấy cô, ngăn cho cặp son phong dừng lại lắc lư bởi những cú thúc hông kịch liệt, hôn nhẹ lên môi.

Hắn đứng dậy, âu yếm bế Lâm Mỹ Ngọc ra ngoài phòng khách, đưa tay gạt đi hết tất cả đồ đạc, khiến chúng rơi loảng xoảng trên mặt đất, đoạn đặt cô lên trên bàn.

"Ư.. mmm.. không được.. "

Lâm Mỹ Ngọc vô lực thờ hồn hên, đẩy đẩy lồng ngực Trương Tuấn, yếu ớt muốn kháng nghị.

Nhưng, vô dụng.

"Được."

Trương Tuấn cười tà khẳng định, ngắt nhẹ lên cặp mông mềm mại đầy đặn, khẽ điều chỉnh một chút.

Sau đó, lại là một tràng mây mưa uớt át kịch liệt diễn ra.

Một đêm dài, là một đêm mất ngủ.

Chiến trường di chuyển từ phòng khách đến phòng bếp, lại từ phòng bếp tiến vào phòng tắm, sau đó là trở lại phòng ngủ, điên cuồng điên cuồng.

Qua không biết bao lâu, Lâm Mỹ Ngọc cả người xụi lơ nằm xuống, Trương Tuấn vừa mới phát tiết ra cũng mệt mỏi ngã lưng.

Hắn áp lại phía sau cơ thể trần truồng mềm mại của cô nàng, cơ ngực rắn chắc dán chặt lên tấm lưng trắng nõn mềm mại thấm đẫm mồ hôi, hắn hôn nhẹ lên gáy nàng âu yếm một chút, sau đó hai người ngủ thiếp đi.

Sáng sớm.

Hạ thân truyền đến cảm giác đau rất khó chịu, khiến Lâm Mỹ Ngọc giật mình tỉnh dậy.

Phát hiện Trương Tuấn ôm chặt mình ngủ, trong mơ còn nở nụ cười tươi ngô nghê, trong mắt cô nàng hiện ra thần sắc phức tạp, chuyên chú nhìn hắn một hồi lâu.

Lắc lắc đầu, Lâm Mỹ Ngọc nhẹ nhàng đẩy cánh tay hắn ra, muốn đi vào phòng tắm rửa ráy, thay y phục để đến trường dạy học.

"Ừm. Sáng rồi à?"

Trương Tuấn bị nàng động đến tỉnh ngủ, dụi dụi mắt hỏi.

"Mỹ Ngọc, em đi đâu vậy?"

Lâm Mỹ Ngọc đỏ mặt không nói, đứng dậy muốn bước đi, nhưng đi được mấy bước đã vội đứng sững lại, hai chân tê rần.

Trương Tuấn vội vã đứng lên, xác định mục tiêu cô nàng muốn đến, liền tiến lại bế nàng lên, ôn hòa nói.

"Đi vệ sinh hả, để anh giúp em."

Lâm Mỹ Ngọc gắt gỏng, đâm vào ngực hắn.

"Không cần, thả tôi xuống."

Trương Tuấn không để ý đến, bế cô nàng đi vào phòng tắm, cười hi hi nói.

"Đều là vợ chồng với nhau cả rồi, anh không ngại đâu?"

"Vô si. Ai là vợ cậu?"

"Em chứ ai, nhất dạ phu thê bách dạ ân, em nghe qua câu này chưa?"

"Cậu.. cậu là đồ khôn khiếp."

Lâm Mỹ Ngọc đột nhiên hung hăng cắn vào trên vai Trương Tuấn, khóc thút thít nói.

Trương Tuấn sững sờ, để im cho nàng phát tiết một lúc.

Qua không biết bao lâu, khi Lâm Mỹ Ngọc đã an tĩnh lại, dựa đầu vào vai hắn, hắn mới âu yếm vỗ nhẹ lên mái tóc nàng, thì thầm nói ra.

"Mỹ Ngọc, từ nay, em là người phụ nữ của anh."

Trên vai, cơ thể mỹ nữ giáo viên lúc này cứng ngắc, khe khẽ run rẩy.

Trương Tuấn mỉm cười, mở cửa phòng tắm đi vào, đặt Lâm Mỹ Ngọc xuống, đứng im chờ đợi.

Lâm Mỹ Ngọc đỏ mặt hỏi.

"Cậu, sao cậu còn chưa đi ra?"

"Thời gian gấp lắm, anh cũng phải đi học, chúng ta cùng một chỗ tắm rửa cho nhanh.."

"Cậu... cậu..."

"Cậu cái gì cậu, gọi anh yêu!"

"Trương Tuấn, cậu.. Dừng lại.. um.. dừng lại.."

"Gọi anh yêu..."

"Um.. ummm.."

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Trêu chọc Lâm Mỹ Ngọc

Một đêm ngủ ngon, Đại mộng để kinh vận chuyển, Trương Tuấn lúc này thực lực lại có một chút tiến bộ, đã là luyện khí kỳ tầng ba.

Giao lưu văn nghệ một chút với nhau trong phòng tắm, Trương Tuấn mặc kệ Lâm Mỹ Ngọc xấu hổ, kiên quyết lấy xe chở cô nàng cùng đi đến trường.

Cả đêm vận động kịch liệt, khiến hai người lúc này đều vô cùng đói bụng, đang đi Trương Tuấn liền hỏi.

"Đi ăn sáng trước đã nhé, em thích ăn gì?"

Lâm Mỹ Ngọc mặt lạnh trả lời.

"Không, tôi đang giảm cân."

"Tôi!?"

Lâm Mỹ Ngọc rất muốn mạnh miệng ừ một tiếng, nhưng mắt thấy bàn tay dè xòm của Trương Tuấn đã vòng lại, lăm lăm đe dọa, cô nàng buồn bực, thức thời đổi giọng.

"Em.. không ăn."

"Không được, anh thích em đầy đặn như vậy, giảm cái gì mà giảm."

"Hừ.. Cậu thích là việc của cậu.."

"Cậu?"

"..."

Trương Tuấn mới lười quản, hắn sẽ không bạc đãi người phụ nữ của mình.

Khi ngang qua một nhà hàng năm sao bên đường Đê La Thành, trên mạng cũng rất nổi tiếng, hắn liền lái xe đi vào.

Lâm Mỹ Ngọc vội vã ngăn cản.

"Trương Tuấn.. Nơi này đồ ăn... không hợp khẩu vị, chúng ta đi chỗ khác thôi."

Ấn tượng của Trương Tuấn trong mắt Lâm Mỹ Ngọc vẫn chỉ là một sinh viên bình thường, ăn mặc bình thường, mặc dù dạo này đẹp trai hẳn ra, hư hỏng hơn, còn có một chiếc SH mới cồng, nhưng cô không cho rằng hắn đủ khả năng tiêu phí ở một nơi đắt đỏ như vậy.

Cô nàng không nói thẳng ra đồ ăn nơi này đắt tiền, là giữ lại cho hắn một chút tôn nghiêm.

"Không cần, đã vào rồi thì ăn thôi."

Trương Tuấn nhàn nhạt nói, bộ dáng không quan trọng.

Lâm Mỹ Ngọc không tiện nói gì nữa, theo hắn đi vào, trong lòng có chút cảm động nhỏ.

Vì mình, mà hắn chịu khó tiêu tiền vậy sao!

"Kính chào quý khách."

Một tên nhân viên dắt xe đi đến, kính cẩn cúi chào hai người, trong lúc đó ánh mắt kín đáo quét qua trang phục bình thường của Trương Tuấn, lễ nghi rất

tốt.

Đội khi Trương Tuấn ôm lấy eo Lâm Mỹ Ngọc đi vào trong, hần mới hừ lạnh, nhỏ toẹt một bãi nước miếng.

Một tên tiểu bạch kiểm, bố mày khinh.

Chỉ là nói thì nói thế, nhưng nhìn xem bờ mông đầy đà uyển chuyển của Lâm Mỹ Ngọc, cùng với cái tay heo ăn mỡ đang lặn mò xuống dưới, trong mắt tên nhân viên phát ra đều là ước ao, hướng tới.

Ta, cũng muốn có một phú bà xinh đẹp như vậy bao nuôi a.

"Ting, đến từ XXX 35 điểm ngưỡng mộ."

Trương Tuấn không hiểu thấu liền được điểm, nội tâm âm thầm thư thái.

Quả nhiên, bên người kè kè mỹ nữ, đi đâu cũng sẽ được chúng nhân để mắt, hâm mộ a.

...

"Chào quý khách, quý khách muốn dùng gì ạ?"

Mới vừa ngồi xuống bàn, một em nhân viên nữ đã tiến đến, mỉm cười hỏi han, trong tay cầm lấy thực đơn đưa ra.

Trương Tuấn nhìn cũng không nhìn, mỉm cười trả lời.

"Ở đây có món nào ngon nhất, nổi tiếng nhất thích hợp cho buổi sáng hà em?"

Nghe Trương Tuấn hỏi vậy, không đề cập giá tiền, em gái nhân viên nội tâm mừng thầm, bắt đầu liến thoắng.

"Dạ. Bữa sáng bên em có món Zillion Dollar Lobster Frittata, là món ăn kết hợp độc đáo giữa trứng cá muối và tôm hùm, do đầu bếp Michelin của Pháp chế biến, 2000 USD một suất ạ."

Khục.

Trương Tuấn đang nhấp một ngụm nước lọc, nghe được phun ra ho khan.

2000 USD, là xấp xỉ 46 củ khoai lang Việt Nam, đây đủ cho hần tiền ăn mấy tháng trời a.

Quả nhiên là nhà hàng năm sao, một bữa sáng đã như vậy, thật không phải nơi người bình thường có thể hưởng thụ a.

Chỉ là có chút giật mình cảm thán mà thôi, nhìn gương mặt mỹ lệ trước mắt cũng hiện ra thất thố, Trương Tuấn liền nhàn nhạt nói ra.

"Vậy được, cho anh hai suất."

Em nhân viên nữ vui vẻ gạt đầu rồi đi, không có chút nào ý kiến.

Mặc dù gương mặt Trương Tuấn còn trẻ, nhưng bây giờ đám đại gia hay giả nghèo vào khách sạn livestream youtube đầy ra nhan nhân.

Hơn nữa, khí chất riêng hần không nói, đối diện mỹ nữ gương mặt xinh đẹp kiều diễm, thân hình điểm mười chất lượng, đủ để chứng minh cặp đôi này không đơn giản.

Làm khó dễ, nàng mới không ngu đây.

Lâm Mỹ Ngọc đợi nhân viên nữ rồi đi, vội vàng thấp giọng lo lắng nói.

"Cậu.. Tuấn, chúng ta đi nơi khác đi."

"Sao vậy?"

Trương Tuấn nghi hoặc.

Lâm Mỹ Ngọc cắn răng, nói ra.

"Cậu không cần cố gắng vì tôi như vậy, tôi hiểu tình cảm của cậu. Đi, chúng ta ăn gì cũng được, tôi đều thích hết.."

Cô nàng này mê sáng cái gì vậy?

Trương Tuấn bức bối nghĩ thầm, đoạn rút chân ra khỏi giày, ở dưới gầm bàn đưa đến, khẽ chạm vào đôi chân dài mềm mại của Lâm Mỹ Ngọc.

"Trương Tuấn.. cậu..."

"Gọi anh yêu."

"Hừ... không được, nơi này đông người"

"Gọi đi."

Mất thấy ngón chân của hắn đã ngoa du đi lên trên đùi, sắp chạm đến vùng cấm địa thần bí, cô nàng đỏ mặt lí nhí.

"Anh Tuấn, đừng mà.."

Trương Tuấn cười ha hả, ngắm nhìn gương mặt kiều mị ửng đỏ, chưa ăn mà trong lòng đã no say.

Vốn còn muốn hỏi thăm một chút chuyện tên bạn trai cũ kia, nhưng nghĩ đến lúc này nên là lúc bồi dưỡng tình cảm, mà không phải khơi nên chuyện buồn, Trương Tuấn liền thức thời im lặng.

Hắn bắt đầu khua môi múa mép, thi triển ra những tuyệt kỹ treu gái mà trước giờ âm thầm học trộm ra, khiến Lâm Mỹ Ngọc xấu hổ, đỏ ửng cả mặt.

"Của anh chị là 4000 USD, anh chị quẹt thẻ hay tiền mặt ạ?"

Em nhân viên nữ đợi người phục vụ dọn bàn xong, tươi cười lịch sự hỏi.

"Đây, em quẹt thẻ giúp chị."

Lâm Mỹ Ngọc không đợi Trương Tuấn lên tiếng, đã hấp tấp lấy ra thẻ ngân hàng của mình trong túi, giành vội trả lời.

Trương Tuấn lúc này mới ngó người, hóa ra nãy giờ nàng ta hành động, lời nói như vậy, là sợ mình không có tiền thanh toán chi phí a.

Có chút buồn bực lắt lắt đầu, Trương Tuấn chậm rãi lên tiếng.

"Mỹ Ngọc, em làm gì vậy?"

Lâm Mỹ Ngọc đưa mắt nhìn hắn, lựa lời nói.

"Em.. Để em thanh toán, hôm khác anh mời em.."

Trương Tuấn cười ha hả.

"Haha, vợ ngốc. Đàn ông ai lại để cho phụ nữ trả tiền bao giờ."

Buồn nôn Lâm Mỹ Ngọc một câu, khiến cô nàng hờn dỗi đỏ mặt, Trương Tuấn lấy thẻ của mình ra, đưa cho em gái nhân viên.

"Đây, em quẹt giúp anh, vợ anh già rồi nên có chút lảm cẩm."

Lâm Mỹ Ngọc trong nháy mắt đỉnh đầu bốc khói.

"GIÀ??"

Âm thanh lạnh lẽo băng giá, lần đầu phát ra từ trong miệng cô nàng khiến Trương Tuấn giật mình, lưng ta lúng túng sửa sai.

"Hi hi, anh nói đùa.."

"Đùa sao?"

"Đúng vậy, chỉ là đùa em một chút.."

Dứt lời, Trương Tuấn liền đứng dậy, hấp tấp đi ra chỗ em nhân viên đang quẹt thẻ, đảo mắt nhìn quanh, xong đứng đó chờ.

Dáng dấp như muốn chạy trốn của hắn khiến Lâm Mỹ Ngọc sững người trong chớp mắt, đôi mắt phượng buồn bực dõi theo.

Qua một lúc sau, nàng ta hé miệng khẽ cười.

Trong nháy mắt, rục rờ như trăm hoa đua nở.

////

Cầu like chương, cầu ủng hộ T_T

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Đi chơi nhé, chỗ này vui lắm

"We, phải cô Lâm kia không tui bây?"

"Đúng rồi, đúng rồi, bộ ngực đó không thể nào làm được, là thằng súc sinh nào đang chõ cô vậy, mẹ nó."

"Hình như là sinh viên trong trường, nhìn quen quen."

"Chính xác, để tao nhớ kỹ, thằng này hôm trước đấm thằng Vĩ trong nhà vệ sinh đây mà."

"..."

Một đám thanh niên ngồi uống trà đá trước cổng trường, thấy Trương Tuấn cùng Lâm Mỹ Ngọc cùng nhau đi đến, xôn xao bàn tán.

Lâm Mỹ Ngọc nghe được xấu hổ, xe vừa dừng lại bên trong bãi đỗ, cô nàng liền vội vã đi xuống, chính chu trang phục lạnh lùng nói.

"Cậu.. Anh vào trước đi, nhớ kỹ, ở trường đừng nói lung tung khắp nơi."

"Hi hi.. Được rồi, anh hiểu."

"Anh còn cười. Không phải chuyện đùa đâu."

Mất thấy sinh viên xung quanh chỉ trỏ, Lâm Mỹ Ngọc buồn bực nói, trong lòng có chút lo lắng.

Trương Tuấn nghiêm túc nhìn nàng, mỉm cười trả lời.

"Đương nhiên anh biết, đừng lo, anh không để người mình yêu phải khó xử đâu."

Mặc dù xã hội hiện đại đề xướng tình yêu tự do, chuyện giáo viên yêu học sinh bây giờ đã không còn quá mức vi phạm luân thường đạo lý, nhưng Trương Tuấn luôn cảm thấy tính cách Lâm Mỹ Ngọc tương đối cổ hủ, không phải loại cổ hủ trên ăn mặc nề nếp, mà chính là bên trong tư tưởng.

Chính vì thế, hắn rất vui lòng che giấu quan hệ, bởi vì..

Khụ.

Hắn cũng không muốn để Thùy Linh biết được, khiến cô nàng thương tâm a.

Lâm Mỹ Ngọc thấy thế, vô cùng hài lòng, mặt lạnh như tiền rồi đi.

Chỉ là bước được một quãng xa, cảm giác đau xót giữa hạ thân lại xuất hiện, khiến cô nàng không khỏi dừng lại một chút, trong lòng buồn bực.

Tên nhóc này, làm sao lại sung mãn như vậy a.

Đi vào trong lớp, như thường lệ đã thấy Thùy Linh ngồi đó, dáng vẻ u sầu, tựa hồ đang có chuyện buồn.

Trông thấy Trương Tuấn, đôi mắt xinh đẹp của cô nàng hơi chút sáng lên, nhưng ngay tức khắc phụng phịu cúi mặt.

"Chào Linh."

Trương Tuấn tự nhiên đi vào chỗ ngồi bên cạnh Thùy Linh, phát hiện nơi đó để cặp cô nàng, cười thầm, đoạn cất sang một bên đặt mông xuống.

"Linh, buổi sáng tốt lành."

Thùy Linh đột nhiên hậm hực nói.

"Cậu còn biết đến tôi sao?"

Trương Tuấn chột dạ, lẽ nào nàng ta đã biết đến chuyện gì đó.

Hắn cẩn thận hỏi dò.

"Sao vậy, ai làm bạn gái xinh đẹp của tớ giận dữ thế này, ai làm, cậu nói đi, tớ xử hắn cho?"

"Xử, xử cái đầu cậu ấy."

"Hả, rốt cuộc tớ đã làm gì?"

"Cậu nghỉ học hai ngày, không thèm gọi điện, không thèm nhắn tin cho tôi một câu, cậu còn hỏi à?"

Trông thấy Thùy Linh mặt lạnh, hờn dỗi nói thế, Trương Tuấn không khỏi vừa thấy buồn cười vừa cảm thấy cô nàng đáng yêu.

Hắn lớn mật đưa tay lên véo cặp má phúng phính, cười mỉm trả lời.

"Hi hi, tớ đi khám lại, bác sĩ bảo tớ phải ở nhà dưỡng thương cô ngọc ạ. Cậu không nhớ à, vai tớ vẫn còn rất đau đây, đau đến nỗi cầm điện thoại lên còn không được."

Thùy Linh bị hắn gọi "cô ngọc", trong lòng ngọt ngào, nghe thấy hắn bảo vẫn còn đau, không khỏi lo lắng hỏi han.

"Thế à, vậy sao cậu không nghỉ ngơi thêm chút nữa, có gì tớ bảo cô giáo cho.."

"Tớ không muốn."

"Tại sao?"

"Bởi vì có một người con gái xinh đẹp đang chờ đợi tớ, tớ đương nhiên muốn đến lớp càng nhanh càng tốt. Ui da..."

Trình độ bịa chuyện mặt không đổi sắc, cùng với khả năng diễn kịch, buồn nôn người khác của Trương Tuấn đã tăng lên theo cấp số nhân, vô cùng lão luyện.

Thùy Linh thấy hắn kêu đau, vội vã ghé đầu qua, ngây thơ thỏ thỏ, muốn xua đi một chút cảm giác đau đớn.

Tràng cảnh thân mật khiến xung quanh đám heo đực nhao nhao gặm rú, trông mắt sắp nứt ra.

"Aaa, tội mày xem, lớp trưởng xinh đẹp của chúng ta làm gì kia?"

"Mẹ nó, thằng Trương Tuấn."

"Lúc này còn thấy nó chờ cô Lâm, bây giờ lại tán tỉnh lớp trưởng, ông trời thật không công bằng."

"Không được, tao đi khóc đây.."

...

Trương Tuấn cười khẩy, âm thầm chờ đợi, qua một lúc sau liền buồn bực.

Con mẹ nó, điểm ngưỡng mộ của trăm đầu.

Cái bọn súc sinh đội lốt người này, ngoài ghen ghét vẫn là ghen ghét, thế mà không thẳng nào thán phục sự đẹp trai anh minh thần võ của mình, thật tức chết a.

Chỉ là, nghĩ đến gì đó, sau gáy Trương Tuấn đột nhiên tuôn ra một xô mồ hôi lạnh.

Xong.

Quả nhiên, Thùy Linh trong nháy mắt tựa như biến thành băng sơn thần nữ, nhiệt lượng bao phủ xung quanh người hạ thấp một trăm độ, đưa mắt "trìu mến" nhìn lên Trương Tuấn.

"Cậu, chờ cô Lâm?"

Bình thường luôn được đám nam sinh so sánh với Lâm Mỹ Ngọc, trong lòng Thùy Linh đương nhiên cũng có một chút ganh đua. Nghĩ đến bạn trai của mình thế mà chờ nàng ta, còn là sáng sớm, tính khí của cô nàng lớp trưởng liền bắt đầu trở dậy.

"Khụ, đúng vậy."

"À ha, vai cậu còn đau không?"

"Khụ khụ, hôm nay đỡ hơn nhiều rồi."

"Tại sao cậu lại cùng cô Lâm đi?"

"Tiện đường, tiện đường."

Thùy Linh băng lãnh thẳm vắng, khiến Trương Tuấn vô cùng vất vả ứng phó mấy câu hỏi của cô nàng.

Mất thấy cuộc nói chuyện còn muốn tiếp tục, bỗng nhiên bên ngoài, bóng dáng một giảng viên xuất hiện, kịp thời cứu vãn nguy cơ.

"Chào thầy."

Trương Tuấn cùng cả lớp đứng dậy làm thủ tục, hần lau lau mồ hôi, trong bóng tối âm thầm chúc phúc cho mười tám đời hậu duệ của ông thầy đẹp trai.

Lâm Mỹ Ngọc hôm nay có tiết lớp khác, không đến được, khiến Trương Tuấn có chút tiếc nuối nhỏ.

Hắn âm thầm sĩ và cái tính phong lưu của bản thân một chút, đoạn cười hỏi Thùy Linh.

"Buổi chiều chúng ta đi xem phim nhé Linh, có phim Avenger End Game mới ra rạp, hay lắm."

"Hừ, phim đó toàn đánh đấm thì có cái gì hay chứ.."

"Ừm. Phim không hay, nhưng được ngồi bên cạnh cậu ba tiếng liền, tớ thấy dù là phim gì sẽ rất tuyệt vời a."

"Hừ hừ, mồm miệng dẻo quẹo, cậu đi mà nịnh cô Lâm ấy."

"Hi hi, đã nói với cậu, chỉ là tình cờ gặp cô Lâm thôi mà, đừng giận nữa. Đi, chiều xem phim xong, tớ dẫn cậu đi chỗ này chơi vui lắm, bảo đảm cậu sẽ thích."

"..."

Nghe Trương Tuấn dỗ ngon dỗ ngọt một hồi, Thùy Linh giả vờ miễn cưỡng gật đầu, trong nội tâm cũng có một chút tò mò, một chút hưng phấn nhỏ.

Hắn, sẽ đưa mình đi chỗ nào chơi vui đây?

////

Đi chơi về bonus 1c, cảm ơn bác dzayuo ủng hộ tít.

Cầu like chương, cầu kp.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Trụy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Nhân phẩm có vấn đề

Buổi trưa, vừa về đến phòng, Trương Tuấn liền không thèm thay quần áo mà nằm lăn ra giường.

Đêm qua lao động công ích mấy tiếng liền, tinh bì lực tẫn, ngủ có một chút đã phải dậy đi học, khiến cả người hắn lúc này tương đối mệt mỏi, chỉ muốn đánh một giấc cho đã.

Tuy nhiên, nghĩ đến lần đầu của bản thân và Lâm Mỹ Ngọc đã cùng nhau một chỗ mất đi, khóe môi Trương Tuấn không tự chủ được nhếch lên.

Cốc cốc.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Trương Tuấn liền yếu ớt gọi với ra.

"Cửa không đóng ạ."

Nghe hắn nói, người ở bên ngoài liền đẩy cửa đi vào, chính là cái Nhung phòng trên.

Vừa bước vào phòng, cô nàng liền cười hỏi xã giao.

"Hi hi, anh ăn cơm chưa?"

"Anh chưa, mới học về."

"Thế à, vậy em ngồi đây chơi một lát. Chút nữa cùng nữa lên phòng em ăn nhé, hai chị kia đang nấu ăn rồi."

Nói đoạn, Nhung liền tiến đến, tự nhiên ngồi lên giường, trong lúc đó còn khẽ vạch cổ áo ra phẩy phẩy tay, tựa hồ cảm thấy nóng nực.

Chiếc áo mỏng manh, thấm ướt mồ hôi, dường như bên trong còn không mặc áo lót, vô cùng gợi cảm, đáng tiếc Trương Tuấn đang mệt mỏi buồn ngủ, không thèm ngó nhìn.

Trương Tuấn đang định đồng ý, dù sao người ta cũng đã gọi, không thể cứ thế mà lăn ra ngủ, thì trong túi quần hắt bỗng rung lên.

"Người theo hương hoa mây mù giăng lối... ối.. ối.."

Nhạc chuông cuộc gọi đến cất lên, là bài hát Lạc Trời của sếp Tùng núi, Trương Tuấn lấy điện thoại ra lười nhác liếc qua một chút, đoạn quẹt ngang trả lời.

"Alo, Ngân à."

"Ừm."

"Cậu gọi cho tớ có việc gì vậy?"

"À.. Chuyện đó.. tầm thẻ.."

"Sao thế, tiền viện phí cho cô không đủ sao?"

"Không phải, đủ, đủ. Chúng ta gặp nhau một chút được không, tớ có việc cần nói."

Đầu dây bên kia, Ngân lúc này đang đứng một chỗ trước cây ATM, ánh mắt liên tiếp đảo quanh đề phòng, tựa hồ khắp nơi đều là người mang địch ý với bản thân.

Mới vừa nãy, kiểm tra số tài khoản bên trong tấm thẻ đen tuyền mà tên Văn đưa, cô nàng sững sờ há hốc mồm một hồi lâu, sau đó vội gọi cho Trương Tuấn.

Số tiền quá lớn, nàng không làm chủ được.

"Ừ, gấp không."

Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng Trương Tuấn vẫn đồng ý.

"Có, cậu đang ở đâu, để tớ đến."

"Ngõ X X X, đường X X X, quận X X X, cậu gọi taxi đến nhé, đến nơi thì gọi tớ ra đón."

"Ừm"

Trương Tuấn tắt điện thoại, cười khỏ nhìn Nhung.

"Anh bận mất rồi, mấy em ăn đi nhé."

"Ừm."

Nhung thấy hắn có vẻ mệt mỏi, liền không tiếp tục làm phiền, nói nhảm vài câu liền trở lại phòng.

Trương Tuấn cũng không thèm đi ra khép cửa, nhắm mắt lại, ý thức tiến vào hệ thống.

Hôm qua livestream game cả một buổi sáng, hắn còn chưa kiểm tra được bao nhiêu điểm ngưỡng mộ đây, lúc này liền nhìn một chút.

13538.

Ô ô vãi.

Trương Tuấn ngay tức khắc tỉnh táo, tinh thần mười phần.

Hắn không tự chủ được hít sâu một hơi, hai mắt phát sáng rực rỡ..

Quả nhiên, nhiều người chính là lực lượng lớn, tiền tươi tiền tươi hủ hủ.

Trong tay có tiền, đương nhiên việc cần làm chính là đi cửa hàng dạo một chút, nhìn xem có đồ gì tốt liền mua, thuận tiện bỏ cho thằng em hệ thống vài đồng bạc lẻ.

Trương Tuấn nhớ đến, bản thân đã có một quyển Sơ giai phù lục, hắn cũng đã học cách chế được vài loại, nên liền tìm mua Sơ giai đan lục.

"Ting, mua thành công Sơ giai đan lục, khấu trừ 4000 điểm ngưỡng mộ."

Tạm thời Trương Tuấn không vội vào kho đồ mở nó ra xem, bởi lúc này là thời gian tiêu tiền a.

Lượn quanh cửa hàng một hồi, cân đo đong đếm không xác định nên mua cái nào, Trương Tuấn trong lòng buồn bực.

Nghĩ đến tràng cảnh bên trong bệnh viện, cao thủ hơn mình có rất nhiều, hắn liền cắn răng hối đoái tất cả điểm ngưỡng mộ thành điểm cộng tăng lên tu vi.

"Ting, hối đoái 7000 điểm thành công, chúc mừng ký chủ tu vi tăng lên luyện khí kỳ viên mãn."

"Sao không tăng cho tao lên Trúc cơ luôn?"

"Tăng lên Trúc cơ kỳ bắt buộc cần phải có Trúc cơ đan phối hợp, Trúc cơ đan có nhiều loại, ký chủ nên xem xét tự mình lựa chọn."

Hệ thống lạnh lẽo trả lời.

"Cho tao loại xịn nhất đi."

"Ting, điểm ngưỡng mộ không đủ."

...

Trúc cơ đan, Trương Tuấn đọc truyện tiên hiệp sắc hiệp đã nhiều, đương nhiên biết.

Bên trong Trúc cơ đan, kỳ thật không chỉ là chỉ có được linh khí sung túc, mà là còn ẩn chứa một tia pháp tắc.

Mặc dù mấy cái pháp tắc này chỉ là những pháp tắc cơ bản nhất trong tất cả các loại pháp tắc, nhưng lại cũng đủ để thôi động những tên tu luyện giả có thể bước vào Trúc cơ kỳ.

Tuy nhiên, dù trong Trúc cơ đan có ẩn chứa pháp tắc, thì cũng không phải trăm phần trăm tu luyện giả sau khi ăn vào nhất định có thể bắt lấy cái tia pháp tắc này..

Có thể hay không đột phá đến Trúc cơ kỳ, thì còn muốn xem ngộ tính và vận khí của những con hàng tu luyện giả kia, ngoài ra thì chính là phẩm chất của Trúc cơ đan.

Trương Tuấn muốn dùng, đương nhiên phải là hàng tốt nhất, hắn trở lại cửa hàng tìm xem.

Hoàn mỹ Trúc cơ đan, 10000 điểm ngưỡng mộ.

Chào.

Trong tài khoản chỉ còn có 2538 điểm, Trúc cơ nên để lúc khác, Trương Tuấn liền nghĩ đến tiết mục may rủi: "chiếc nón kỳ diệu"

Ý niệm vừa động, cái vòng tròn quay thường khổng lồ rộng lớn vô biên, bao phủ bởi một tầng sương mờ lại xuất hiện, kim quang tán loạn tứ phía.

"100 điểm một lượt, cảm ơn lét gâu."

Trương Tuấn lựa chọn, chính là tiêu phí cao cấp nhất, dù sao trăm chính là có tiền.

100 điểm ngưỡng mộ vừa biến mất, "chiếc nón kỳ diệu" liền bắt đầu chậm rãi xoay chuyển..

"Ting, nhận được Thăng long cứng một bao."

Khục.

Cái quần què gì thế này.

"Ting, nhận được Thăng long cứng một bao"

Chậm đã, chậm đã.

"Hệ thống, không phải bình thường đều là bánh mì Sài Gòn sao?"

"Bánh mì Sài Gòn, hai ngàn một ổ chỉ dành cho mức tiêu phí 10 điểm."

"Khục, tao không hút thuốc, có thể đổi cái khác được không?"

"Có thể."

"Tốt, đổi tao chai nước suối."

...

Và thế là, sau khi không tin tã, cần rang quay hết sạch 2500 điểm, Trương Tuấn trong kho đồ đã có thêm 23 chai nước suối tinh khiết mát lạnh, cùng với hai bao Thăng long cứng.

Nhìn xem kho đồ lúc nha lúc nhúc một đồng tạp nham, bánh mì, thuốc lá, còn có chai nước, Trương Tuấn rất muốn khóc lên.

Hắn lúc này thật nghĩ học theo giống Châu Tinh Tinh, ngồi phì phèo điếu thuốc ở trước cửa, ánh mắt vô thần nhìn lên không trung, suy nghĩ về nhân sinh, suy nghĩ về nhân phẩm của chính bản thân mình.

Con mẹ nó.

////

Đa tạ LAOME0 ủng hộ tlt, đa tạ mateaklii và sharklyr ủng hộ lt.

Cầu like chương, cầu kp.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: End Game

Bên trong một quán Cafe nào đó.

"Cho anh một ly cafe đắng, thật đắng vào nhé em."

Trương Tuấn trông rất chán đời nói với em nhân viên phục vụ, đoạn hỏi Ngân đang ngồi đối diện.

"Cậu uống gì, để tớ gọi luôn."

"Ừm, cho em một cốc nước chanh nha chị."

Đợi cho em nhân viên rời đi, Trương Tuấn lúc này mới thông thả hỏi thăm.

"Cô khỏe chưa cậu?"

"Ừm, mẹ tớ đã tỉnh lại, đỡ hơn nhiều rồi, bác sĩ nói chỉ cần tĩnh dưỡng là được."

"Thế à, mà cậu tìm tớ nói chuyện gì vậy?"

Ngân lúc này mới cẩn thận lấy cái thẻ đen tuyền trong túi xách ra, chậm rãi đưa lên trên mặt bàn.

"Là về.. cái này.."

Trương Tuấn nghĩ đến gì đó, hắn liền lạnh giọng.

"Hà, cái thẻ này sao, bên trong không có tiền à. Mẹ cha cái thằng lừa đảo, có cơ hội phải đập cho nó một trận mới được."

Bên kia Hoàng Chí Văn đột nhiên không hiểu thấu lạnh run, hắn khe khẽ xoa xoa bắp tay, nghi hoặc nhìn lên bầu trời.

Nắng chói mù mắt a, vậy luồng khí lạnh thấu xương này con mẹ nó là từ đâu đến???

"Không, không, là quá nhiều.."

Ngân hít sâu một hơi, gian nan nói ra.

"Bên trong, có mười tỷ."

Khụ.

Trương Tuấn nháy mắt ho khan.

"Thật á?"

"Ừ. Tớ đã kiểm tra rồi."

Trương Tuấn thật có xúc động cảm ngay tấm thẻ đi ra ngân hàng kiểm tra lại một vạn lần nữa, nhưng nghĩ đến những tao ngộ Ngân mà gặp phải, hần liền cười tươi nói ra.

"Chỉ là một chút tiền lẻ, cậu cứ cầm đi, lo cho mẹ cậu thật tốt. Tớ bây giờ xem tiền tài chỉ là vật ngoài thân mà thôi..."

Dù rằng phong khinh vân đậm nói thế, nhưng tại vì sao tim lại đau như vậy...

Ngân ngẩn người, nghĩ đến những gì Trương Tuấn đã thể hiện ra tới qua, biết hẳn bây giờ đã không phải là người bình thường, đã trở nên siêu phàm thoát tục.

Nghĩ ngợi một hồi, cô nàng hốc mắt ửng đỏ, cắn chặt môi nói.

"Vì sao, vì sao cậu đối xử tốt với tớ như thế?"

Trương Tuấn thân nhiên cười cười.

"Haha, chúng ta là bạn thanh mai trúc mã, còn nói chuyện yêu đương một đoạn thời gian, hai nhà lại quen biết, cậu nói xem tớ không tốt với cậu thì tốt với ai, đồ ngốc."

"Chỉ là như vậy thôi sao?"

"Ừ, mà thi thoảng cậu sang nhà tớ, dắt con bé Phương đi ăn một chút đồ ăn ngon với nhé. Lúc trước nó cũng thích cậu lắm đấy."

"Ừm."

Ngân âm thầm gật đầu, cúi mặt, trong tâm trí rối ren vô cùng.

Trương Tuấn hồn nhiên không để ý, bụng hẳn lúc này đã biểu tình dữ dội, cơ thể thì rũ rượi uể oải, hần liền hỏi.

"Mà cậu ăn gì chưa, chúng ta đi ăn trưa nhé."

"Ừm. không, tớ ăn rồi."

"Thế à."

"Thôi. Tớ còn phải về bệnh viện mua đồ ăn cho mẹ, tớ đi trước đây. Bye cậu."

Ngân hấp tấp vội nói, đoạn đứng lên chặt vật rời đi.

Trương Tuấn đột nhiên bắt lấy cánh tay cô nàng, khiến trái tim nhỏ bé của Ngân giật thót, đỏ mặt hỏi.

"Cậu, làm gì vậy?"

"Đồ ngốc, cậu quên thẻ này."

Vừa nói, Trương Tuấn vừa cầm tấm thẻ đen tuyền dúi dúi vào tay Ngân, miệng nở một nụ cười tươi ôn hòa.

Ngân thần thờ nhìn hẳn hồi lâu, ánh mắt phức tạp, đoạn quay đầu vội đi, lưu lại cho Trương Tuấn một cái bóng lưng hỗn loạn.

Tùy tiện giải quyết bữa trưa xong, Trương Tuấn vào quán net quen chơi vài trận Liên Minh hành gà, thuận tiện kiểm một ít điểm ngưỡng mộ.

Mất thấy đã gần hai giờ, hần liền vội vã rời khỏi, xách con SH chạy đến góc phố gần nhà Thùy Linh hôm trước, đoạn nhắn tin cho cô nàng.

"Tớ đến rồi."

Thùy Linh nhanh chóng nhấn lại.

"Ừm, đợi tớ một chút."

Một chút của cô nàng, thì chính là ba mươi phút, mà không, hình như là hơn, Trương Tuấn cũng không rõ nữa.

Lúc Trương Tuấn đã đếm đến con kiến thứ 923 chui vào trong tổ, thì Thùy Linh mới xuất hiện với một cái váy hồng nhạt tươi trẻ, dưới chân đi một đôi Sneaker cũng là màu hồng, thanh thuần xinh đẹp.

Cô nàng vén lên một bên tóc mai, cất giọng ngọt ngào.

"Chào cậu."

Mọi buồn bực của Trương Tuấn lúc này không cánh mà bay, ngắm nhìn thân ảnh rạng rỡ trước mắt, trong lòng hẳn chỉ toàn là cảm thán.

Thiên thần.

Của trẫm thiên thần.

"Sao vậy, trên mặt tớ có gì à?"

Thấy hẳn nhìn chăm chăm, Thùy Linh có chút tự hào, tuy nhiên càng nhiều là xấu hổ, cô nàng vội hỏi linh tính để bớt ngượng.

"Hình như cậu quên mất một thứ."

Trương Tuấn lắc lắc đầu, một bộ không hài lòng, khiến Thùy Linh nghi hoặc.

"Hả, gì cơ?"

"Đôi cánh của cậu đâu?"

...

Trương Tuấn chờ Thùy Linh đi trên đường, tà tà không vội, trong lúc đó hẳn phanh gấp lạng lách các kiểu, chuyên nghiệp như một tên tổ lái, khiến cô nàng hốt hoảng ôm sát người, tận hưởng một chút tư vị mỹ diệu.

Trải qua một hai lần, Thùy Linh nhanh chóng nhận ra ý đồ của hẳn, hung dữ quát.

"Trương Tuấn, cậu, cậu đi đứng tử tế coi.."

"Cái gì, á á, có con kiến..."

Trương Tuấn giả vờ la hét, lại đánh xe tránh đi, Thùy Linh đỏ mặt bực tức, vội ôm lấy hẳn đắm thùm thụp lên lưng, khiến hẳn cười lên ha hả.

May mắn là buổi trưa, trên đường vắng người, dù là vậy vẫn có một số thanh niên bên đường nhâm nhi trà đá quăng đến cho hẳn một ánh mắt bất mãn, tựa như muốn nói.

Thằng trẻ trâu.

Đến rạp chiếu phim Quốc gia, Trương Tuấn chủ trương lựa chọn xem The Avengers End Game.

Đi mua xong vé và đồ ăn nước uống, hẳn liền trở lại bên cạnh Thùy Linh, cùng nhau ngồi đợi.

Bộ phim này quả thật không hổ danh là phim bom tấn, đã công chiếu mấy tháng rồi mà người đi xem vẫn còn rất đông, người lớn trẻ nhỏ đều có, náo nhiệt vô cùng.

Bây giờ còn là buổi trưa, chứ nếu xem suất chiếu buổi tối, thật chưa chắc hai người đã mua được vé.

Thùy Linh là lần đầu đi xem phim với một tên con trai, trong lòng thấp thòm đứng ngồi không yên, nhưng trải qua mấy phen trêu chọc của Trương Tuấn, rất nhanh đã vui vẻ đùa giỡn.

Một lúc sau, đã đến giờ, Trương Tuấn cẩn thận che chắn Thùy Linh chen chúc vào bên trong rạp, trừng mắt nhìn xem mấy tên có ý đồ xấu đụng chạm.

Vé Trương Tuấn mua, chỗ ngồi tương đối gần màn hình, vị trí rất tốt.

Dù vậy, Trương Tuấn chủ yếu vẫn là ngắm Thùy Linh chứ không xem phim, khiến cô nàng lúng ta lúng túng, gương mặt ửng đỏ, trong lòng ngọt ngào, giả vờ chuyên chú xem phim.

The Avengers End Game chính là bộ phim cuối cùng trong giai đoạn ba của vũ trụ điện ảnh Marvel, kết thúc hơn mười năm thăng trầm, nên nội dung kỳ xảo diễn viên đều được đầu tư rất kỹ lưỡng.

Bên trong cảnh gay cấn nhất chính là...

Khụ.

Chậm đã.

Đề tôn trọng tác phẩm, tác giả quyết định không Spoil, các vị độc giả thân mến, tự mình lết xác đi xem đi thôi, phim này thật sự rất hay a.

////

Đa tạ bác Pornhub đã ủng hộ tít.

Nói đến, vừa nãy tác mới vào Pôn hút xem Trâm Anh 9 phút, đi ra ỳ ỳ đã thấy tên này donate, lúc đó còn nghĩ chắc chắn là lão thiên gia thấy tác hợp mắt, đưa ra chỉ điểm, nên chiều nay tác quyết định bẽm con lô 09 50 điểm.

Ai muốn làm giàu, mại dzô mại dzô a.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Anh yêu em

"Phim này hay cậu nhì!"

Đi từ trong rạp ra, thấy Trương Tuấn cứ nhìn mình cười tủm tỉm, Thùy Linh vội hỏi để đánh trống lảng.

"Ừm."

"Cái ông da tím kia nhìn hiền khô à!"

"Ừm."

"Cậu bị khủng hả?"

"Ừm."

...

Thùy Linh thật không biết cách làm thế nào với cái da mặt dày như tường thành của Trương Tuấn, liền im lặng bước đi.

"Hey."

Bỗng nhiên một tên thanh niên từ phía sau đi tới, đưa tay muốn vỗ vai Thùy Linh.

Trương Tuấn trong nháy mắt phản ứng, vung tay gạt đi, lạnh lùng quát.

"Mày muốn làm gì?"

Thùy Linh cũng giật mình quay lại nhìn, đột nhiên hai mắt sáng lên, ngạc nhiên tươi cười.

"Ồ, anh Bình."

Thanh niên kia lúc này tựa hồ có chút kinh ngạc, xoa xoa cái tay, liếc mắt nhìn qua Trương Tuấn một chút, đoạn cũng nở nụ cười rạng rỡ nói ra.

"Linh, là em thật à."

"Dạ, sao anh không ở công ty mà lại ở đây?"

"Anh đang định vào xem phim thì thấy em nên gọi, lúc đầu cứ ngỡ ngờ tưởng không phải chứ."

"Thế à, thật là trùng hợp."

"Đúng vậy, em thật xinh đẹp."

Trương Tuấn đánh hơi thấy có mùi không ổn, ánh mắt tên kia nhìn Linh khiến hắn rất khó chịu, liền nghi hoặc hỏi.

"Bà xã, đây là ai vậy?"

Thùy Linh bị hai chữ bà xã của hắn khiến cho xấu hổ, cảm tức đấm hắn một phát, bẽn lẽn trả lời.

"Đây là anh Bình, một người bạn từ bé đến lớn của em. Anh ấy mới ở nước ngoài về được một thời gian, hiện đang làm ở một công ty âm nhạc.."

"Ồ, thì ra chỉ là bạn của bà xã, nhìn mặt già thế anh còn tưởng là ông chú nào cơ đấy."

"Hừ, anh đừng nói linh tinh, anh Bình chỉ lớn hơn em có hai tuổi thôi."

"Bà xã không nói làm chứ, hai tuổi hay hai mươi tuổi."

Bà xã??

Già??

Chú??

Thanh niên tên Bình kia bị Trương Tuấn nói nghe một cục tức, âm thầm hừ lạnh.

Con mẹ nó, thân là một tên ca sĩ kiêm giám đốc nổi tiếng, đẹp trai phong độ, gia thế hiển hách, lúc nào hắn đã nghe qua mấy lời nhận xét về mình như vậy.

Hắn âm thầm hít thở, tuy nhiên rất nhanh khôi phục bình thường, đoạn đi lên đưa cánh tay ra chào hỏi, vô cùng phong độ lịch sự.

"Chào cậu, tôi là Trịnh Thanh Bình, tổng giám đốc công ty âm nhạc OnlyU Production, rất hân hạnh được gặp cậu. Cậu là?"

"Ồ, chào anh. Tôi là ông xã của Linh."

Trương Tuấn phề phớn nói, đoạn tự nhiên vòng tay qua vai Linh, cũng không thèm bắt tay lại, khiến Trịnh Thanh Bình ngửa răng vô cùng.

"Ý tôi là tên cậu, và công việc hiện tại."

"Tôi là Trương Tuấn, vẫn đang làm ông xã của Linh."

"..."

Trịnh Thanh Bình nóng mặt, suýt nữa bực phát ra câu chửi thề.

Thùy Linh lúc này vội lên tiếng giải vây.

"Anh Bình, anh đừng để ý, cậu ấy là bạn trai em, tính khí có chút trẻ con, chúng em vẫn đang cùng học đại học ạ."

Chỉ là một sinh viên đại học thôi sao.

Về phần Trương gia, tựa hồ trong nội bộ giới quyền quý Hà thành không có cái gia tộc nào hùng mạnh họ Trương a, cái này dễ làm.

Trịnh Thanh Bình cười nhạt, vô cùng thân thiện hỏi thăm.

"Ồ, ra vậy. Bây giờ bọn em đang định đi đâu?"

"Ừm, chúng em đang định đi chơi."

"Vậy à, anh có thể cùng mọi người đi chơi được không, dù sao về nước đã khá lâu rồi mà anh còn chưa đi đây đi đó bao giờ."

Thùy Linh đang muốn đồng ý, thì Trương Tuấn đột nhiên chen ngang.

"Không được, chẳng phải anh đang muốn vào xem phim sao, đi đi. Bọn tôi một đôi yêu nhau đang đẹp, anh đi theo làm gì."

Vừa nói, Trương Tuấn vừa âm thầm cười khẩy.

Tổng giám đốc mà rảnh rồi một mình đi xem phim giữa trưa nắng, còn tình cờ gặp nhau đúng lúc như vậy, hẳn mới không tin cái sự trùng hợp này a.

Trịnh Thanh Bình hí hóp mắt, nhìn Thùy Linh cười nói.

"Thật ra anh hẹn đi xem phim với bạn, nhưng lúc này cậu ta báo hủy nên anh cũng không hào hứng nữa. Đi nhé, xe anh đậu ở ngay bên lề đường thôi mà."

Hắn vừa nói vừa đưa tay chỉ vào một con xe Lamborghini màu xanh lá cây, thiết kế vô cùng hầm hố, bắt mắt.

Đưa mắt nhìn Trương Tuấn, muốn xem gương mặt hắn hiện ra về hâm mộ, ao ước, tuy nhiên Trịnh Thanh Bình rất nhanh phải thất vọng.

Trương Tuấn chỉ là liếc qua một chút rồi thôi, đoạn kéo lấy Thùy Linh ôm vào lòng, phát phát tay đuổi khách.

"Không được rồi, xin lỗi anh già nhé. Chúng tôi đi đây, tạm biệt."

Nói đoạn, Trương Tuấn thông thả nắm lấy tay Thùy Linh bước đi.

"Hic, xin lỗi anh nhé.."

Thùy Linh đưa mắt nhìn xem Trịnh Thanh Bình một chút, hơi hơi tỏ vẻ áy náy, đoạn cũng vui vẻ cất bước vội đi theo Trương Tuấn.

Đợi cho bóng dáng hai người khuất đi sau góc tường, Trịnh Thanh Bình sầm mặt lại, rút ra chiếc điện thoại Iphone XS mới cóng, lạnh lẽo gọi đi.

"Điều tra rõ ràng gia cảnh nhà nó cho tao."

"Trương Tuấn, đây chính là chỗ cậu nói chơi vui?"

Trước cổng sân vận động quốc gia Mỹ Đình, nhìn xem đoàn người tấp nập, tiếng cổ động viên hò hét ầm ĩ, Thùy Linh lạnh lẽo hỏi.

"Đúng vậy, cậu đi xem đá bóng bao giờ chưa, vui lắm."

"Cậu.. tên gốc này."

"Đi, tớ bảo đảm chơi vui."

Không đợi cho Thùy Linh từ chối, Trương Tuấn liền lôi cô nàng đi vào bên trong mua vé vào sân.

Bản thân rất hay xem bóng đá, chỉ là toàn xem qua mạng, Trương Tuấn luôn mong ước một lần được đến sân vận động, hòa mình vào dòng cổ động viên náo nhiệt la hét, thỏa sức tận hưởng bầu không khí cuồng nhiệt trên sân.

Hơn nữa, nơi này nhiều người, mang theo một em gái xinh đẹp vô cùng tiến đến, điểm ngưỡng mộ là đây chứ đâu.

Không ngoài dự đoán của Trương Tuấn, lúc mang Thùy Linh đi vào, bắt đầu có những âm thanh thông báo của hệ thống lục tục vang lên bên tai, vô cùng mỹ diệu.

"Ting, nhận được XXX 49 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được XYZ 69 điểm ngưỡng mộ."

"Ting....."

Trận đấu bắt đầu diễn ra.

Hôm nay chỉ là một trận đấu bình thường trong khuôn khổ giải đấu V-League giữa hai đội tuyển Thể Công và Becamex Bình Dương, dù thế nhưng số lượng người đến sân xem vẫn là rất đông.

Thùy Linh lúc đầu còn có chút nhàm chán, tuy nhiên qua một lúc lâu sau, trên sân người tới ta lui tranh cướp náo nhiệt, bên cạnh tiếng hò hét ầm ĩ vang trời, rất nhanh cảm nhiễm cô nàng.

"Thể Công, từng từng từng, vô địch.."

"Thể Công cô lên."

"Cố lên, cố lên."

Lại thấy Trương Tuấn hưng phấn hò hét, ánh mắt phát sáng như một đứa trẻ thấy đồ chơi mình yêu thích, Thùy Linh cũng không kìm được khua khua nắm tay nhỏ lên, hào hứng hô theo.

Đột nhiên, Trương Tuấn nhìn sang cô nàng, há miệng nói ra gì đó không rõ.

Cho rằng ồn quá nghe không được, Thùy Linh vội ghé sát lại, nghi hoặc hỏi.

"Cậu nói gì vậy."

Chút.

Trương Tuấn đột nhiên hôn lên gò má hồng hào của cô nàng, ánh mắt vui vẻ, khoe môi cong lên một đường vòng cung, đoạn hân hết lớn.

"ANH YÊU EM..."

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Trụy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Giải đấu sắp tới

Đứng bên vệ đường mút mút que kem, Trương Tuấn nhìn Thùy Linh cười hỏi.

"Bà xã, hôm nay chơi vui chứ."

Thùy Linh gò má có chút phát nhiệt, có chút bực bội.

Nghĩ đến lúc nãy xem bóng, chính mình không kiếm chế được hưng phấn la hét cổ vũ, thậm chí lúc cầu thủ ghi bàn phản lưới nhà còn không biết gì nhảy cẫng lên hoan hô, khiến người chung quanh sát khí nhìn nhìn, cô nàng liền gất gỏng.

"Không vui, hừ hừ, cậu đợi tớ xử lý đi."

Trương Tuấn chán nản.

"Sao lại không vui, mà cậu tớ gì ở đây nữa vậy bà xã."

"Tớ thích thế."

"..."

Thùy Linh hồn nhiên nhưng không ngốc, nghĩ đến ban nãy Trương Tuấn ghen tuông với anh Bình, đổi kiểu trẻ con, cô nàng liền ngoan ngoãn xưng em gọi anh để cho hân một chút mặt mũi.

Hắn còn gọi bà xã nữa chứ, hi hi, làm sao chính mình lại rất ưa thích đây.

Không được, mình cũng muốn mặt mũi.

Nghĩ đến trong nhà gia giáo rất nghiêm, cha mẹ ưa thích chơi trò môn đăng hộ đối, Thùy Linh liền nghiêm túc nói.

"Nhớ nhé, ở trường chỉ cho phép cậu gọi tớ bằng tên thôi đó, không được gọi bà xã."

"Sao vậy?"

"Cậu cứ biết thế là được."

Trương Tuấn ậm ừ gật đầu, gọi sao cũng được, chỉ là tùy tiện một cái xưng hô mà thôi.

Cô nàng đã thích, vậy cứ chiều đi.

Sáu giờ tối.

Vốn còn muốn đưa Thùy Linh cùng nhau ăn cơm, đoạn lên bờ hồ hóng gió, sau đó có sức thì làm chút vận động thân thể, nhưng cô nàng cứ nằng nặc không chịu, Trương Tuấn đành buồn thiu chở cô nàng về.

Ngồi trên xe, thấy hân chán nản, Thùy Linh liền lớn gan ôm sát người hân, cặp bánh bao mềm mại dán lên cơ lưng rắn chắc, thủ thi bên tai.

"Nhà tớ có quy củ, bữa tối tất cả mọi thành viên trong gia đình phải ăn cùng nhau. Lúc nào có cơ hội mình cùng nhau đi ăn ha."

Hơi thơm mát thổi qua, mang theo mùi vị ngọt ngào thiếu nữ, khiến Trương Tuấn vô cùng dễ chịu, nhưng vẫn tỏ vẻ buồn bực.

"Được rồi, anh không sao, bà xã cứ yên tâm, anh ăn một mình cũng được."

Nghe hắn nói vậy, Thùy Linh có chút đượm buồn, áy náy.

Chụt.

Cô nàng mím môi, bất ngờ hôn lên trên má Trương Tuấn, đoạn nhanh chóng rút cổ lại, mặt đỏ như gấc.

"Đừng buồn, tớ xin lỗi, thương cho cậu nè."

Thật ngây thơ quá đi mà.

Trương Tuấn cười thầm, trong lòng lằng lằng, một nụ cười ngô nghê không tự chủ hiện ra trên mặt.

"Bà xã, thêm một cái nữa nhé."

Chụt.

"Hi hi, cái nữa."

"..."

Đưa Thùy Linh về, Trương Tuấn liền kiếm một nhà hàng ven đường tùy tiện giải quyết bữa tối.

Vốn còn muốn về nhà trọ, lên phòng trên ăn cùng bốn em gái kia, nhưng hắn thấy đã có chút muộn, liền quyết định thôi.

Đối với Trương Tuấn, ăn một mình không phải vấn đề.

Vừa tự do, thoải mái, lại vừa có thể thưởng thức cẩn thận mỹ vị mà không phải để người khác chờ đợi hay phải đợi người khác...

Trở về phòng trọ, tắm rửa thay quần áo một chút, Trương Tuấn liền bật dàn máy tính lên, bắt đầu ngồi vào cái đặt để livestream game Liên Minh Huyền Thoại.

Nghĩ đến chỉ một buổi sáng hôm qua mà đã được hơn mười ba ngàn điểm ngưỡng mộ, trong lòng hắn tràn đầy hào hứng.

Bên trong một quán net nào đó.

Một cháu học sinh cấp một đeo khăn quàng đỏ, trong miệng nhai nuốt một cái bánh mì cắn dở, một tay cầm một chai sting đỏ tu ừng ực, một tay di chuột nhằm chán lướt lướt youtube.

"Sao giờ này thầy giáo Ba vẫn chưa lai trym ta."

Bên cạnh, một tên béo đeo kính cận, tràn đầy phong thái trí thức nghe được, liền giúp cháu bé giải bày nghi hoặc.

"Em trai, em không biết à. Giải đấu MSI sắp diễn ra ở Đại Việt, cao thủ thế giới tụ tập. Thầy Ba phải bí mật tập luyện cho bọn đệ tử team SBTC để tham gia cọ xát làm nền, không có thời gian lai trym đâu."

Cháu bé học sinh kinh ngạc, nhà vội ra cái bánh mì, hai mắt phát sáng.

"Thật hả anh."

"Ừ."

"Ngon, có phây cơ không anh."

"Đương nhiên có, ngoài ra còn có Dopa, Doublelift, Uzi, tất cả cao thủ đỉnh cao nhất đều xuất hiện..."

"WOW!!!"

Trong lòng tràn đầy hào hứng, cháu bé liền vào xem tin tức, một lát xem xong, lại nhằm chán ra youtube.

"Haiz, giờ xem ai mà học hỏi bây giờ, kẹt mãi ở rank sắt chán thiệt.."

Điểm điểm một hồi, bỗng nhiên, trước mắt cháu bé xuất hiện một cái link livestream vô cùng nổi bật.

"Cao thủ đệ nhất LOL livestream Tuấn Tiên Ti biểu diễn hành gà rank thách đấu, mời mọi người vào theo dõi."

Nhìn đến, cháu bé liền bấu môi khinh miệt.

"Một thằng trẻ trâu, đặt tí câu lai thấy ghê."

Nói đoạn, quay sang tám chuyện với tên béo, một bộ chán ghét.

"Anh xem, cái thằng Tuấn Tiên Ti này bốc phét không này, mở miệng là hành gà rank thách đấu, thế mà còn có hai ngàn người theo dõi."

Đang hăng say combat, múa máy Yasuo điên loạn, tên béo giật mình, vội nói.

"Cái gì, Tuấn Tiên Ti, nó lai trym rồi."

Cháu bé ngạc nhiên.

"Anh biết thằng này à?"

"Đương nhiên biết, hôm trước anh còn xem, nó chơi đỉnh lắm. Anh học nó chơi Yasuo nè, bây giờ lên được đồng bốn rồi. Không được, xong vắn phải nhanh ra xem mới được..."

"Thật à, để em vào xem.."

Một lát sau, trong quán truyền đến tiếng trầm trồ của một lớn một nhỏ, khiến xung quanh đám con nghiện game thủ tò mò nhìn xem...

Tràng cảnh tương tự cũng diễn ra ở một số nơi khác, tên tuổi Tuấn Tiên Ti sau một buổi dạy dỗ tuyển thủ Potland không có sức hoàn thủ đã được đám người xem lan truyền ra, khiến lượng view của hắn không ngừng tăng lên.

Mới vừa đánh trận đầu tiên, lượng người theo dõi buổi livestream đã là 1500 người, khiến Trương Tuấn rất vui vẻ.

Một phần bởi hôm nay ít người live, một phần chính là Trương Tuấn đang chơi vị tướng phong trần lãng tử, soái khí bức người, thần tượng số một của đám game thủ Liên Minh ở đất nước Đại Việt, Yasuo.

Những pha đâm kiếm lạnh lùng.

Những cú lướt lướt trên quai và lính vô cùng điệu nghệ.

Những tình huống tung lốc chuẩn xác, trần trối từ thần.

Những cú một cân hai kinh dị, chói mắt người xem.

Rất nhanh, bên tai Trương Tuấn liền vang lên những âm thanh mỹ diệu quen thuộc của hệ thống.

"Ting, nhận được XXX 58 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được XXY 65 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được XYZ 91 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được...."

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Nhiệm vụ xưng bá

Trương Tuấn vừa chơi game, vừa thuận tiện mở miệng giải đáp, chỉ dẫn một số cách xử lý tình huống.

Từ cách cấu rĩa farm lính, cách cầm mắt, đến phương pháp tính xem người chơi đi rừng đối phương đang ở hướng nào, rồi lại làm thế nào để giữ vị trí tốt trong giao tranh, hắn ngấm ngầm thành một tên huấn luyện viên cục cung tận tụy.

Ngoài cái tiêu đề phách lối kiêu ngạo, cách nói chuyện trong game tương đối mua thù hận ra, thì mọi thứ của Trương Tuấn đều khiến người xem vô cùng hài lòng, rất nhanh trên dòng chat liên tục diễn ra những bình luận náo nhiệt.

"Cảm ơn pro đã chỉ bảo, thì ra lại đơn giản như vậy."

"Cắm mắt noi bờ sông cho tầm nhìn nhiều nhất, thảo nào bọn thi đấu nó hay cắm chỗ đó."

"Thì ra Yasuo không nên mua kiếm sủng hextech, thế mà em cứ tưởng kiếm sĩ phải mua kiếm chứ!"

"Anh đánh hay về ca lò, sao không thi đấu cho đội nào vậy anh.."

"Đúng rồi, sắp có giải đấu MSI, đại ca tham gia đi, đảm bảo giải nhất."

"Thôi đi thằng trên, có một số thằng đánh rank thì hay đấy, vào giải lại bị hành như con."

"Đúng thế, tuyển thủ người ta bình thường chơi giải trí, không nghiêm túc thôi, cứ thử đấu nghiêm túc xem, haha."

"..."

Trương Tuấn thì thoáng nhìn xem, chỉ là cười nhạt không nói gì.

Bỗng nhiên thấy đến giải đấu MSI, trong lòng hắn dâng lên một chút suy nghĩ.

Mấy cái giải đấu thế này luôn luôn trực tiếp trên toàn thế giới, bởi rất nhiều tuyển thủ khét tiếng từ các quốc gia tụ tập, lượng người theo dõi luôn là mấy trăm vạn.

Con mẹ nó, đây là biết bao nhiêu điểm ngưỡng mộ đây, thật không tham gia không được a.

"Ting, phát động nhiệm vụ: Xưng bá giải đấu MSI."

"Mô tả nhiệm vụ: Giải đấu MSI (viết tắt của Mid Season Inventional) sắp sửa diễn ra ở Đại Việt, ký chủ cần nhanh chóng thành lập đội tuyển, cùng nhau giành được giải nhất ở chế độ thi đấu 5 vs 5. Ngoài ra, ở các thể thức đơn đấu 1 vs 1, ký chủ cũng cần phải đạt được ngôi vương, xưng bá giải đấu."

"Nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng: Một bảo rương vật phẩm ngẫu nhiên, một tám triệu hồi phù trung cấp."

"Nhiệm vụ thất bại, trừng phạt: giáng một cấp bậc tu vi, rút lại kỹ năng chơi game hoàn mỹ."

Hệ thống ngay lúc này phát ra một tràng dài thông báo, khiến Trương Tuấn âm thầm vui vẻ.

Vừa vặn.

Hắn liền nhìn về phía Camera, nở một nụ cười ngô nghê.

"Có giải đấu sao, nên tham gia một chút nhì."

Công ty viễn thông VNI Telecom, một trong những công ty thành viên của tập đoàn VNI Group, tập đoàn quyền lực và giàu có nhất đất nước Đại Việt.

Phòng tổng giám đốc.

"Giám đốc Ninh, đây là danh sách tuyển thủ thích hợp để chúng ta bổ sung cho giải đấu sắp tới."

Một em gái thư ký xinh đẹp yêu kiều, mặc đồ công sở màu lam nhạt bó sát, kính cận đưa tới một cặp hồ sơ cho người ngồi ở trên bàn làm việc, lúc này vẫn đang chuyên chú dõi theo màn hình máy tính.

"Được rồi, em để đó đi."

Được gọi giám đốc Ninh, tên thật là Ninh Ngọc Lan kia gật đầu phát tay trả lời, đoạn để cho em gái thư ký đi ra ngoài.

Lúc này, Ninh Ngọc Lan mới cầm lên tập hồ sơ dày cộm, bắt đầu chậm rãi đọc, trên gương mặt tuyệt sắc hiện ra đều là không hài lòng.

"Không được, mặc dù đã là rất tốt, nhưng còn chưa đủ."

Nghĩ đến đội tuyển VNI Telecom của mình năm nay thi đấu trong nước chỉ xếp hạng vị trí thứ năm, tuyển thủ thể hiện không tốt, lục tục rời khỏi, trong lòng cô nàng liền dâng lên một hồi bực bội.

Giải đấu MSI sắp diễn ra là một cơ hội tốt để tuyên truyền tên tuổi, quảng bá danh tiếng, đương nhiên nếu đội tuyển sở hữu xếp thứ hạng cao, vậy mà bây giờ người còn chưa đủ thì còn chơi thế nào.

Càng nghĩ càng phiền muộn, nhớ đến cam kết với cha trong nhà, nếu điều hành công ty không tốt thì sẽ phải về nhà lấy chồng sinh con, làm một hiền thê thực nữ, cô nàng liền cầm lấy điện thoại gọi ra phòng nhân sự, gần giọng.

"Tìm, tiếp tục tìm cho tôi."

..

Trương Tuấn nguyên cả buổi tối ngồi chơi game livestream, lượng người theo dõi đã tăng lên 3500 người.

Hắn nghi hoặc phát hiện, đối thủ của hắn lúc này có những cái tên bị mã hóa thành hình vuông, tựa hồ không phải là người bên trong Đại Việt.

Vừa mới vào trận, Trương Tuấn lập tức chat kênh thể giới, thân thiện chào hỏi.

"Hello, MID, you Vietnamese?"

Bên kia rất nhanh gõ lại, kiệmcữ vô cùng.

"No."

"Korean?"

"No."

"China chó?"

"Oh yes."

Trương Tuấn cười trộm, bên trên kênh youtube cũng vang lên từng tràng cười to, bình luận ha ha.

"Haha, thằng khựa đần độn kìa anh em."

"Hành chết mẹ nó đi pờ rô oi!"

"Kaka, china chó, china chó.."

"WE, hình như nó là Doinb, một tên tuyển thủ khét tiếng đó.."

"Thật hả, pờ rô cố lên, đừng để thua nó nhé."

Nhìn xem kênh chat, Trương Tuấn liền nở nụ cười, ngao nghể nói ra.

"Anh em yên tâm, một thằng ấ ơ mà thôi, không đủ tuổi."

Doinb là thành viên của chiến đội Funplus Phoenix của Trung quốc, năm nay giải đấu trong nước đội tuyển này đã vinh dự giành lấy vị trí thứ hai, chỉ chịu thảm bại sau năm con quái vật của đội tuyển Invictus Gaming.

Đối với một quốc gia mấy tỷ nhân khẩu, số lượng người chơi Liên Minh lên đến hàng chục triệu người, thành tích này đã là vô cùng đáng nể, đáng để tự hào.

Funplus Phoenix sang Đại Việt sớm, một mặt để làm quen thời tiết khí hậu, càng nhiều chính là muốn trực tiếp cho tuyển thủ livestream chơi game ở đây, để cho người Đại Việt nhìn rõ chênh lệch thực lực giữa hai bên, cúi đầu thần phục.

Ý tưởng rất tốt, đáng tiếc sự thật phũ phàng.

Mấy tên game thủ Đại Việt nhìn thấy người chơi tên chữ Trung, liền không kiêng nể gì mà lao lên đánh hội đồng, khiến bọn hắn ứng đối vô cùng chật vật.

Một số người gây rối còn cố tình feed mạng nuôi team bạn, để cho tên người Trung cùng đội chịu thua trong cảm xúc.

Doinb lúc đầu cũng bị như vậy, trong lòng hắn vốn còn có chút khinh thường.

Thực lực không đủ, phải làm mấy cái trò mèo vậy sao, haha.

Gặp Trương Tuấn, hắn cảm chính là vị tướng Xerath, Pháp Sư Trắng Hoa, vị tướng mà chính hắn thuần thục nhất, còn Trương Tuấn sở hữu chính là vị tướng Lucian, Nigga xạ thủ.

Vốn bình thường người chơi đường giữa sẽ không cầm xạ thủ đi đường, bởi vì về cuối game sức sát thương ma pháp không có, chỉ công kích vật lý đối thủ sẽ rất dễ dàng có đối sách ứng phó.

Đơn giản.

Lên full giáp.

Cái gì giáp gai, khiến băng, đều đóng hết lên người, thoải mái mà bắn đi.

Về phần lý do Trương Tuấn sử dụng Lucian, chỉ đơn giản chính là tùy ý, bởi vì người xem yêu cầu mà thôi.

1 phút 30s.

Mấy đồng chí binh lính bé nhỏ đáng yêu đã bắt đầu di chuyển ra từ tề đàn, trận đấu chính thức bắt đầu.

///

Cầu like chương, cầu kp.

Từ sau sẽ cố gắng 1c 2000 chữ, để các bác đọc cho thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Trên cơ hoàn toàn

Doimb như thường lệ cộng vào cho vị tướng Xerath của mình một chiêu đầu tiên chính là chiêu Q, Xung Kích Năng Lượng.

Chiêu thức này có thể giúp Xerath bắn một dải năng lượng tầm xa, gây sát thương phép lên tất cả mục tiêu trúng phải.

Chỉ cần căn chỉnh góc độ hợp lý, hắn vừa có thể farm lính vừa có thể tiêu hao máu của đối phương, nhất cử lưỡng tiện. Khuyết điểm duy nhất chính là, cần phải vận sức mạnh, trong thời gian vận lực thì tốc độ sẽ bị giảm sút đáng kể.

"Lucian sao, chịu được mấy cú Xung Kích Năng Lượng của tao đây."

Doimb cười khẩy, cẩn trọng farm lính bằng đòn đánh thường, vô cùng chuẩn xác.

Mất thấy Lucian của Trương Tuấn đi lên hơi cao, tựa hồ hớ hênh, hắn liền tung một chiêu Xung Kích Năng Lượng chuẩn xác.

"Ngu xuẩn."

Ý nghĩ vừa phát ra, đã thấy Lucian lướt lên, tránh đi chiêu thức, sau đó bắn liên tiếp hai viên đạn vào người tên pháp sư màu xanh dương kia.

"Hừ, thì ra là cộng vào chiêu Truy cùng diệt tận trước, khôn đấy."

Doimb híp mắt thâm nghĩ.

Truy cùng diệt tận là chiêu thức có thể giúp Lucian lướt đi một đoạn ngắn, phối hợp với nội tại Xạ thủ ánh sáng (sau khi dùng một kỹ năng, phát bắn kế tiếp sẽ bắn được ra hai viên đạn), thoáng chốc đã lấy đi một chút máu khá khá của Xerath.

Trên kênh livestream của Trương Tuấn bắt đầu hào hứng.

"Né hay lắm pờ rô."

"Nhanh tay kinh."

"Đại ca farm chuẩn ghê, sáu con không xị phát nào."

"Thằng khựa kia cũng farm ghê vậy, nhưng mà tổn luôi với anh tao."

"Kaka, Đại Việt vô địch.."

Trương Tuấn mang bảng hỗ trợ chính là đạo tặc (dùng skill xong sử dụng đòn đánh thường sẽ ngẫu nhiên "trộm" được vật phẩm, hoặc vàng trong game), hai đòn đánh chuẩn khiến hắn có được một bình mana nho nhỏ.

Đợt lính thứ hai đã tiến đến, Trương Tuấn lợi dụng ưu thế xạ thủ, tiêu diệt một tên bộ binh nhanh hơn, lên trước cấp độ 2.

Hắn nhanh tay cộng vào chiêu Q - Tia Sáng Xuyên Thấu, rồi lợi dụng lính bắn xuyên qua, ria một chút máu của Xerath, trộm được 30 vàng.

Doinb tốc độ cũng khá mau lẹ, hắn vừa lên cấp 2 đã cộng ngay chiêu thức Điện Tích Cầu, đoạn ném ra, muốn hung hăng đáp lễ.

Lúc này, thời gian hồi chiêu của Truy Cùng Diệt Tận vừa vận hồi lại, Trương Tuấn lại dễ dàng lướt lên tránh né, bắn hai phát súng chuẩn xác lên người Xerath.

Thao tác mượt mà, hiệu quả, khiến đám con nghiện đang xem livestream chật lưỡi khen hay.

Mặc dù Doinb cũng tung trở lại một chiêu Xung Kích Năng Lượng, nhưng bởi không kịp vận lực, nên sức sát thương không nhiều.

"Con mẹ nó."

Mới cấp độ 2 đã giao tranh thua thiệt nhiều như vậy, khiến Doinb rất bức bối.

Đối phương mất ít máu không nói, trong lúc đó Đạo tặc còn khiến hắn trộm được vàng và vật phẩm, cái này còn chơi kiểu gì.

Trương Tuấn chiếm một chút lợi thế, bắt đầu tiến hành đẩy đường, khiến Xerath chật vật cố thủ trong trụ, co đầu không ra.

Mất thấy đồng minh Jarvan IV đi rừng đã gặp Leesin đối phương ở trên sông, chuẩn bị tranh chấp một con cua, hắn liền đi vòng ra phía sau, trong lúc đó đánh vội một dòng chat.

"Giả vờ thất thế, lùi lại đi."

Đồng minh cũng là cao thủ, vừa nghe liền hiểu, âm thầm cho Trương Tuấn một cái like, đoạn hắn đánh con cua còn hơn nửa máu xong liền lui lại, tỏ ý muốn nhường.

Bên kia đi rừng cười lên ha hả, cho rằng đối thủ bị dọa sợ, tiến lên muốn liếm nhẹ con cua kỳ cục đáng yêu này.

Sóng âm chuẩn xác, Leesin liền vô ảnh cước lao đến, muốn nhanh chóng hạ gục cua, thì đã thấy Jarvan từ trong bụi sử dụng combo Hoàng kỳ Giáng long kích thương hiệu lao ra, hất tung hắn lên.

Không xong.

Có bấy.

Tên kia tu vì không cạn, người thấy mùi nguy hiểm, liền không cố gắng tranh chấp ăn cua, vội vã muốn rời đi.

Lúc này, Lucian anh níc gà đẹp trai đã xuất hiện chặn đầu, một chuỗi chiêu thức liên hoàn tung ra, súng nã ầm ầm lên cơ thể cường tráng lực lưỡng của tay thấy tu mù.

Leesin buồn bức, hấp tấp tốc biến, nhưng Trương Tuấn chỉ cần dùng Truy Cùng Diệt Tận đuổi theo, dễ dàng hạ sát hắn, lấy được Chiến công đầu.

Bảng điện tử số liệu thay đổi.

Team xanh 1 - 0 Team đỏ

"Hay quá."

"Phối hợp đỉnh ghê."

"Ờ rõ dùng combo skill xong bắn thường đỉnh thật, không chút động tác thừa luôn."

"Hê hê, quay lại lane hành tiếp con rùa rụt cổ kia đi anh."

"China tồn lũoi."

"...."

Đám người xem vô cùng vui thích, bình luận loạn cả lên, điểm ngưỡng mộ bắt đầu lục tục xuất hiện bên tai Trương Tuấn.

"Ting, nhận được XXX 48 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được XYZ 32 điểm ngưỡng mộ."

"Ting...."

Doinb tức giận răng nghiến lợi.

Con mẹ nó chứ.

Bản thân đã chặt vật farm lính trong trụ, cẩn thận giữ mạng, còn ping loạn xì ngầu cả lên, thế mà tên kia vẫn hiến mạng cho đối thủ, cái này còn muốn lật kèo thế nào.

Ngu ngốc.

Xerath chiêu thức hết thấy đều là chiêu thức định hướng, mặc dù sát thương cao nhưng tương đối khó đánh trúng.

Vốn dĩ Doinb thích sử dụng con hàng này, bởi hắn luôn đoán được cách di chuyển của đối thủ, ra chiêu chuẩn xác nên mới có thể đánh ra danh tiếng.

Bây giờ gặp một Trương Tuấn hoàn toàn chơi trên cơ, Xerath Pháp Sư Thăng Hoa nghiêm nhiên trở thành một tên phế vật.

Trong mắt người đang xem, Doinb lúc này không giống một tuyển thủ khét tiếng, mà vô cùng yếu đuối.

Lucian của Trương Tuấn giết được Leesin, mang theo bùa đồ thiêu đốt dưới chân trở lại đường, lại hung hăng đàn áp Xerath, khiến hắn ta không thể không bỏ trụ về nhà hồi phục, mất đi một đồng lính to tướng.

Cấp 6.

"Rốt cuộc đợi đến lúc này."

Doinb âm thầm hừ lạnh.

Cấp 6 là thời điểm chiêu cuối có thể cộng được, đối với một vị tướng có một chiêu cuối mạnh mẽ là Nghi Thức Ma Pháp như Xerath càng hiện ra tầm quan trọng của nó.

Trương Tuấn sau khi bắt chuẩn thời cơ tiến xuống đường dưới, hạ sát em gái Miss Fortune ngực to mông bự, kiếm thêm một điểm hạ gục, lượng máu lúc này chỉ còn hơn một nửa.

"Về nhà hồi phục sao?"

Doinb vừa farm lính vừa nhìn xem, nội tâm thầm nghĩ.

Trương Tuấn tựa hồ không để ý, gọi Jarvan ra ăn rồng lửa xong, hắn tiếp tục huy động Lucian trở lại đường giữa.

Doinb lúc này mới tự tin đi lên, ngang nhiên sử dụng chiêu thức, dù cho đối phương cấp 7 vẫn hoàn toàn không sợ, bởi ưu thế về sinh lực vượt trội.

Lucian của Trương Tuấn lạng lách đánh võng, lướt đi tránh né, trao đổi với Xerath của đối phương, mặc dù có lời, nhưng lượng máu của bản thân cũng đã tụt xuống dưới mức nguy hiểm.

"Cơ hội."

Trong mắt lóe lên, Doinb vội chỉ huy Xerath lùi lại, xác định khoảng cách an toàn, vị Pháp Sư Thăng Hoa này bắt đầu đứng im, hóa thành hình dạng chân chính của hắn, một thực thể năng lượng.

Sau đó, tiến hành Nghi Thức Ma Pháp.

Những phát pháo ma pháp bắt đầu từ trên không trung rơi xuống vị trí Lucian, khiến anh chàng nín gà vội vàng tránh né, lượng sát thương vô cùng dồi dào.

Trương Tuấn nhanh tay lẹ mắt, một phát pháo vừa rơi xuống vị trí cũ, hắn đã lướt lên.

Tung ra sau đó, chính là Thanh trùng.

Những viên đạn lao ra như vũ bão từ hai khẩu súng của Lucian, mục tiêu chính là vị Pháp Sư Thăng Hoa đang tiến hành nghi thức kia.

"Không ổn."

Doinb rất muốn ngắt đi nghi thức để tránh né Thanh trùng, nhưng nhìn thấy đối phương chỉ còn bị trúng một viên pháo ma pháp là sẽ bị hạ gục, hắn cắn răng đứng im chịu trận.

Ông trời không phụ lòng người.

Thanh trùng đã hết.

Luồng đạn đã dừng lại.

Truy cùng diệt tận đã không còn.

Một phát pháo ma pháp rơi xuống, vô cùng chuẩn xác, mắt thấy Lucian muốn di chuyển tránh né đã không kịp.

Doimb khóc môi nhếch lên.

Đột nhiên, bờ môi đang dần cong của hắn cứng đờ lại.

Chỉ thấy, Lucian lúc này tốc biến biến mất, vị trí cũ đã chỉ còn lại một tia sáng vàng đang dần dần tiêu biến. Khi xuất hiện trở lại, đã là một khoảng cách xa, khoảng cách vừa đủ cho tầm bắn tới Xerath của tay xạ thủ tình ái này.

Doimb hốt hoảng, cũng muốn dùng tốc biến tránh né, nhưng thao tác Trương Tuấn nhanh hơn.

Một tổ hợp combo Tia sáng rực cháy và hai đòn đánh liên tiếp tung ra trong 0,5s, Xerath tốc biến dù đã kịp nhưng vẫn bị dính đạn bay theo, ngã gục xuống bất lực.

Bảng điện tử chỉ số lại thay đổi.

Team xanh 8 - 2 Team đỏ.

Kênh chat youtube lại bắt đầu náo loạn nhiệt liệt, những âm thanh điểm ngưỡng mộ lục tục vang lên, khiến Trương Tuấn vui vẻ, suýt chút cười ra tiếng.

Xerath không còn, lính đẩy vào trụ, Trương Tuấn dễ dàng bào mòn đi công trình, lấy được trụ đầu, lại được thưởng thêm một khoản tiền lớn.

Sau đó, với lợi thế to lớn, cách đảo đường di chuyển thông minh, team bên kia chỉ còn có thể bắt lực chống cự, chờ đợi một tia may mắn để có thể giành lại chiến thắng.

Ân, bọn hắn đội Trương Tuấn rút mạng a.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cuộc hẹn

Trương Tuấn đánh một trận đẹp mắt, thắng lợi viên mãn, hoàn toàn đè bẹp tên tuyển thủ khét tiếng của Trung quốc, khiến đám người xem bùng bùng phấn khởi, liên tiếp có những bình luận ủng hộ.

"Tuấn Tiền Tỉ là số một, kinh vệ lò, hành China chó như một con chó thật luôn."

"Hay vãi, công nhận chưa bao giờ thấy một người chơi Lucian mãn nhãn như vậy, best Lucian là đây chứ đâu."

"Nông cạn, chú chưa thấy anh Tuấn chơi Yasuo rồi, đây mới thực sự là nghệ thuật."

"Hừ hừ, chúng mày vớt zed của anh tao đi đâu hả lũ ngu."

"Anh có tài khoản ngân hàng không, em muốn donate ủng hộ."

"Đúng, đúng, sao không thấy link donate đâu vậy đại ca, cả link facebook nữa.."

...

Roi vào đường cùng, chúng bạn ủng hộ nhiệt tình quá mức, Trương Tuấn bèn ra mày mò lập một cái link donate, sau đó up link facebook của mình phía dưới.

Hắn thật không hứng thú mấy cái này, bởi âm thanh mỹ diệu thông báo nhận điểm ngưỡng mộ của hệ thống đã lấn át tất cả.

"Livestream cái nghề này, quả nhiên là sinh ra để dành cho mình."

Nhìn xem bên trong hệ thống đã có 1831 điểm ngưỡng mộ, trong khi mới chỉ chơi một game, hắn chỉ có thể cảm thán như vậy.

Không phải sao.

Vừa có thể nhanh chóng kiếm điểm, kiếm được tiền, lại còn nhận hạ ở phòng không phải lết xác đi đâu, đối với một con cá ướp muối như hắn còn có cái

gi thích hợp hơn a.

Ngồi giải đáp một chút thắc mắc cho mấy con nghiện game, hẳn lại tiếp tục chơi.

Mấy trận đấu sau đó, Trương Tuấn cũng có gặp những tay tuyển thủ từ các quốc gia khác đến, nhưng trình độ nổi tiếng sức hút đều không bằng tên Doinb kia, dù vậy những màn trình diễn của hắn cũng khiến đám người xem trở mắt, kinh ngạc.

Số lượng hắn chơi chính là đa dạng, mỗi game đấu lại chơi một vị tướng khác nhau, hơn nữa thỉnh thoảng hắn lại đổi sang vị trí khác.

Tất cả, đều lấy tư thái bề trên, dễ dàng thuận phục đối thủ.

Một đêm trôi qua, danh tiếng của Trương Tuấn lúc này bắt đầu nở rộ, trong giới LOL (Viết tắt của League of Legends - Liên Minh Huyền Thoại) Đại Việt bắt đầu biết đến có một tên cao thủ hoành không xuất thế, bách chiến bách thắng.

Sau đó, lúc ghép đội.

Một team nào đó cùng chung team với Trương Tuấn, sẽ vô cùng vui vẻ, nắm chắc thắng lợi, tâm lý chơi game thoải mái hơn, không khí trong team vô cùng hòa nhã.

Còn về phần đối thủ, chỉ có thể ngậm ngùi cam chịu, chửi bới loạn xạ.

Thậm chí có người nhân lúc thời gian còn sớm thoát trận, chịu trừ mấy điểm xếp hạng, miễn cho phải ăn đau khổ lâu dài.

Trương Tuấn kết thúc buổi livestream trong sự lưu luyến của đám người, dứt khoát leo lên giường.

Nhắm mắt lại, hắn tiến vào kho đồ, nhìn xem quyển Sơ giai đan lục kia.

Đại khái nắm bắt nội dung một hồi, mí mắt trĩu nặng, Trương Tuấn liền không khách khí gì mà đập đầu vào gối ngủ đi.

Một đêm không có gì xảy ra.

Àn, có, nhưng mà là trong giấc mộng của Trương Tuấn.

Ở nơi này, những tia ngưỡng mộ lực đã diễn hóa thành ba loại người khác nhau, tách biệt rõ rệt.

Náo nhiệt nhất là một đám hắc y nhân không ngừng nhảy nhót, bay lượn, cố gắng học tập mấy thức phía sau của thân pháp Quỷ Ảnh Mê Tung.

Nguy hiểm nhất thì là mấy đồng chí đạo nhân thân mặc trường bào nhằm chán luyện phù, sau đó không ngừng thí luyện uy lực.

Có người đột nhiên biến mất, có người cơ thể nhẹ nhàng hơn, có người thì ném ra một quả cầu lửa, ly kỳ bát nháo.

Thế lực mới xuất hiện còn lại, góp phần với hai đám ô hợp kia hình thành thế chân vạc chính là một bầy luyện đan sư ngồi xếp bằng dưới đất.

Bọn hắn không ngừng tế luyện dược liệu thành những viên đan dược bên trong một cái đỉnh cổ quái trước mặt, mỗi người một loại khác nhau.

Một hồi trầm tư, một hồi sáng mắt, một hồi âm đạm, người nào người nấy vô cùng đáng yêu.

Đương nhiên, mọi thứ lá phù, dược liệu, đan đỉnh đều là huyền hóa mà ra, nhưng tất cả dường như cũng chân thực vô cùng.

Sáng sớm, ánh nắng le lói qua khung cửa sổ, báo hiệu một ngày đẹp đẽ.

Trương Tuấn ngáp ngáp tỉnh dậy, sáng khoái hít sâu một hơi.

Tu vì hắn lúc này vẫn mắc kẹt ở luyện khí kỳ viên mãn, nhưng hắn không vội Trúc cơ, bởi một lý do đơn giản.

Hắn eo có tiền.

Đêm qua livestream mới được có 6301 điểm ngưỡng mộ, hắn còn cần một chút thời gian tích góp để mua hoàn mỹ trúc cơ đan a, cách mạng còn dài lắm.

"Đi đóp cái rồi lên trường thôi nhè."

Đánh răng vệ sinh rửa mặt xong, Trương Tuấn liếc qua Plasma Watch xem, mới có sáu giờ, hắn liền thông thả không vội.

Chậm đã.

Sunday.

Cái này, con mẹ nó, hôm nay là chủ nhật cơ mà.

Trương Tuấn rất có xúc động leo trở lại giường, đánh một giấc cho đã đến tận chiều tối, sau đó dậy ăn cơm xong để về tiếp tục ngủ, tuy nhiên, bụng hắn lại rất đúng giờ biểu tình.

Hắn còn chưa có năng lực lôi tên bụng này ra dạy dỗ, nên chỉ có thể khuất phục ngoan ngoãn hầu hạ nó mà thôi.

"Hôm nay đến sớm thế, lại ba bát phở bò à em?"

Bà chủ béo mập thấy Trương Tuấn đi vào mở hàng liền tươi cười hỏi, ánh mắt híp lại vui vẻ.

"Dạ không."

Trương Tuấn vội từ chối, khiến bà chủ hơi chút buồn phiền.

"Ừ, thế một bát phở bò chứ gì?"

"Không phải, năm bát đi ạ."

">.<"

Không cho Trương Tuấn cơ hội đổi ý, bà chủ ngay tức khắc lúc lắc cái mông quay đi, bắt đầu làm đồ ăn cho hắn.

Trương Tuấn ngồi ở bàn nhàm chán, liền lấy điện thoại ra lướt lướt facebook một chút.

Hôm nay, số lượng người theo dõi hắn tăng lên bất thường, lời mời kết bạn cũng đông kịt, đương nhiên càng nhiều chính là những cái tin nhắn gửi đến.

"Dạy em chơi zed với anh.."

"Anh có cày thuê không?"

"Đại ca mua hack ở đâu mà xin vậy.."

"Anh đẹp zai lại còn chơi game giỏi nữa, em cho phép anh làm bạn trai em đó."

"Solo yasuo không?"

"

...

Trương Tuấn phiền muộn cười khổ, rảnh rồi ngồi xoát bớt mấy cái tin nhắn, đột nhiên xuất hiện một cái tin kích thích lên sự hứng thú của hắn.

"Chào cậu, tôi là Archie, huấn luyện viên của đội tuyển VNI Telecom, có thể nói chuyện một chút được không?"

Tin nhắn này được gửi đến từ hai giờ tối đêm qua, người gửi Trương Tuấn cũng đã bấm vào link facebook xác thực.

Quả thật, là Archie của VNI Telecom, một đội tuyển cũng khá có danh tiếng trong nước.

Nghĩ đến bọn hắn dạo này có tin tức nội bộ lặc lự, tuyển thủ rời đi, Trương Tuấn liền biết tên này có ý đồ gì, hắn cũng vui vẻ nhắn lại.

"Oke."

Bên kia Archie đang ngủ, bị tiếng chuông báo giật mình đánh thức, hắn lồm cồm lết cái đít béo mập dậy, mò mẫm tìm kiếm điện thoại.

Thấy Trương Tuấn đã nhắn lại, trong nháy mắt hắn liền tỉnh ngủ, nội tâm mừng rỡ.

"Có thể gặp mặt để nói chuyện cho tiện không?"

"Được."

"Vậy tốt quá, cậu nói một cái địa chỉ đi."

"Ừm, quán cafe X X X, đường X X X, quận X X X.."

"Tốt, hẹn cậu 8h ở đó nhé."

Archie vui vẻ thoát ra facebook, vỗ vỗ mặt cho tỉnh táo một chút, hắn liền bấm số gọi đi.

Người nhận, tên danh bạ là Tổng giám đốc.

Một lúc sau, bên kia liền vang đến một âm thanh ngái ngủ mang theo lười nhác, êm ái dễ nghe.

"Chuyện gì?"

"Giám đốc Ninh, tôi đã liên hệ được rồi."

"Ai?"

"Là Tuấn Tiền Tĩ, người đêm qua tôi đã nói với giám đốc. Tôi đã hẹn gặp mặt cậu ta lúc tám giờ."

Ninh Ngọc Lai thoáng chốc tỉnh táo lại, tăng cao âm lượng.

"Tốt, gọi cậu ta đến, cẩn thận kiểm tra một chút!"

"Vâng."

Đột nhiên nghĩ đến gì đó, Ninh Ngọc Lan liền hỏi.

"Địa chỉ hẹn gặp ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tham vọng

"Ồ..."

Ăn no uống say, trong ánh mắt vui vẻ tiễn đưa của bà chủ béo mập, cùng với sự kinh ngạc của mấy khách hàng khác, Trương Tuấn liền ôm bụng về phòng.

Qua tạp hóa mua một chai coca lít rưỡi, Trương Tuấn cứ thế mà cầm lấy tu ừng ực nốc cạn, khiến ông chủ trở mặt.

Nghĩ đến gì đó, Trương Tuấn liền cười nói.

"Cho cháu một hai chai Fanta cam đem về chú oi."

"Cháu.. được rồi, đợi chút."

Vốn còn muốn nói gì đó, nhưng nghĩ lại, người ta ăn bánh trả tiền, liên quan gì đến mình mà lăm lòi, ông chủ liền thức thòi im lặng.

"Đây."

"Dạ, bao tiền hả chú."

"Của cháu tất cả 48 ngàn."

"Dạ, đây ạ."

Trả tiền xong, lại tạt qua quán xôi thịt đầu ngõ, Trương Tuấn mua liền bốn suất mang về, đoạn đi lên phòng chứng nữ gõ cửa.

Cốc cốc.

Bên trong vang lên một âm thanh ngái ngủ, tựa hồ là của Nga, hần cũng không rõ.

"Ai vậy?"

Không đợi Trương Tuấn trả lời, liền có tiếng bước chân chậm chạp đi ra, sau đó cánh cửa phòng được mở.

Loan đầu xù tóc rối, gãi gãi đầu, bộ áo ngủ ngắn cũn không đủ che giấu da thịt trắng nõn, nhìn thấy Trương Tuấn liền cười cười hỏi.

"Mới sáng sớm, anh lên đây làm gì thế?"

"Còn sớm gì nữa hả cô, đã gần 7h rồi. Dậy ăn sáng đi, anh mua đồ ăn cho các cô rồi."

"Hả, đồ ăn."

"Đúng vậy, xôi thịt kho tàu, có cả trứng."

Nhìn thấy nơi tay Trương Tuấn cầm lấy túi đồ linh kinh, cô nàng nháy mắt sáng lên, buồn ngủ biến mất không thấy tăm hơi, quay vào bên trong hét lớn.

"Dậy, dậy các chị em. Có đồ ăn tiếp tề đây..."

Giọng hét to như cái loa của cô nàng khiến bên trong mấy nữ giật mình tỉnh lại, tuy nhiên khi nghe đến nội dung lời nói, không một ai tỏ vẻ oán thán.

Rất nhanh, Nga và Mỹ Linh lục tục bước ra, gương mặt kinh hi, về phần Nhung thì vội vàng chui vào trong nhà vệ sinh chỉnh chu đầu tóc, make up một chút.

"Cảm ơn anh đẹp trai nhé, hí hí."

"Không ngờ anh còn biết đến bọn em."

"Ồi chào, lại có cả nước nữa, Fanta nước cam, đúng loại em thích. Quý hóa quá, quý hóa quá."

"Đưa nào lấy thân báo đáp đi kìa, ăn chùa thế này chị ngại quá."

"Hihi, hay tất cả cùng lên nhé."

...

Bốn nữ vừa ăn uống vừa náo nhiệt bàn luận, Trương Tuấn ngồi một bên cười cười bởi chuyện các nàng, trong lòng thầm mừng không thôi.

Một ổ hồ ly tinh.

Tuy nhiên hẳn biết, mấy cô nàng này bên ngoài chỉ là tỏ ra bạo dạn như vậy mà thôi, thật sự hành động, chưa chắc đã khá hơn ai.

"Người theo hương hoa mây mù giăng lối.. ối.. ối.."

Nhạc chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Trương Tuấn cười cười ra hiệu rồi đi ra bên ngoài, quẹt ngang nhận cuộc gọi.

"Alo, mẹ à."

Bên kia vang lên giọng nói nhu hòa của mẹ hắn, Hồ Nguyệt Phụng.

"Con trai, con ăn sáng chưa?"

"Con ăn rồi mẹ ạ, mẹ ăn chưa. Mà sáng sớm mẹ gọi có việc gì vậy."

"Ừm. Đạo này học hành tốt chứ con."

Nghe thấy giọng điệu của mẹ có vẻ lạ lạ, Trương Tuấn nghi hoặc.

"Con vẫn ổn, hôm trước bài thi điểm cao nhất lớp, có việc gì thế ạ."

"Không có gì, con cố gắng học tập cho tốt, có tấm bằng đại học rồi kiếm việc làm nhé. Đừng có ham chơi game nhiều..."

Giọng nói của Hồ Nguyệt Phụng tương đối buồn bã, tựa hồ đang có tâm sự.

Cho rằng bà biết việc mình livestream chơi game, Trương Tuấn liền thấp giọng an ủi.

"Dạ, con biết rồi. Thỉnh thoảng con chơi game cho vui, mà còn kiếm được tiền mẹ ạ. Mẹ đừng lo."

"Ừ, vậy con nghỉ ngơi đi."

"Dạ."

Bà mẹ nó.

Bình thường nhưng người trung niên như cha mẹ hắn đương nhiên không thể nào lên youtube xem livestream, để mà biết hắn chơi game được.

Vậy thì, là cái thằng cháu chất họ hàng anh em cô chú nào mách lẻo việc trộm chơi game với mẫu thân đại nhân đây.

Trộm mà biết được, sau này thành đạt, điều dân nhà người đừng mơ la liếm một xu của trộm.

Trương Tuấn hừ lạnh, đoạn cũng không nghĩ ngợi nữa, có thể người ta chỉ là có ý tốt mà thôi, dù sao cũng không quá quan trọng.

"Bây rười rồi cơ à."

Xem xét thời gian đã phù hợp, hần liền xuống dưới nhà, lôi con SH ra, đi đến quán cafe đã hẹn.

Đến nơi, đang muốn gọi điện hỏi xem, Trương Tuấn liền phát giác ra, hành động đó vô cùng dư thừa.

Bởi bên trong, chỉ có duy nhất một bàn có khách đang ngồi.

Là một tên béo mập, phối hợp với cái áo màu vàng đặc trưng của đội tuyển VNI Telecom, rất nổi bật dễ thấy.

"Chào anh."

Trương Tuấn đi đến chào, lúc này mới phát hiện, ngồi đối diện Archie còn có một người phụ nữ xinh đẹp thành thực đeo kính râm, một thân công sở màu đen hiện ra cảm giác giỏi giang nghiêm nghị.

Chỉ bởi vì thân hình của Archie che khuất, nên lúc này hần mới không thấy đến cô nàng.

"Chào cậu, cậu là Tuấn Tiền Tĩ?"

Archie lúc này cũng nghe được, quay qua nhìn, mặc dù nội tâm đã chắc chắn nhưng vẫn xã giao một câu.

"Đúng vậy, anh gọi tôi Trương Tuấn là được."

"Cậu ngồi đi, uống gì không tôi gọi."

"Không cần."

Trương Tuấn an tọa xuống ghế, hơi hơi nghỉ hoặc nhìn sang bên cạnh cô nàng xinh đẹp, mở miệng hỏi.

"Đây là?"

Ninh Ngọc Lan chỉ là dùng ánh mắt cơ trí, ẩn núp dưới cặp kính nhìn xem Trương Tuấn, không hề có ý muốn nói chuyện.

Archie thấy thế, liền vội vàng trả lời.

"Cậu Trương Tuấn, vị này là Ninh Ngọc Lan, tổng giám đốc công ty viễn thông VNI Telecom, chủ sở hữu của đội tuyển VNI Telecom."

"Ồ."

"Bây giờ, chúng ta có thể nói chuyện được chứ."

"Tất nhiên."

Archie lúc này cẩn thận lựa lời, đưa ánh mắt quét qua một chút Ninh Ngọc Lan, đoạn mở miệng dò hỏi.

"Tôi tình cờ xem qua một buổi livestream của cậu, cảm thấy trình độ chuyên môn của cậu rất cao, không biết cậu đã có đội tuyển nào chưa?"

"Tôi á, chưa."

"Vậy cậu đã từng cày thuê không?"

Lúc hỏi câu này, trong nội tâm Archie có chút lo lắng.

Cày thuê nghĩa là một cao thủ sẽ nhận tiền của người khác rồi sau đó chơi hộ nick của tên kia lên cấp bậc xếp hạng cao hơn.

Đăng cấp chênh lệch, đương nhiên những trận đấu sẽ rất mất tính công bằng, cạnh tranh, cho nên đây là một hành vi phi thể thao nghiêm trọng, bị cấm tệt ở đất nước Đại Việt, chỉ cần bị phát hiện sẽ bị phạt nặng.

Hơn nữa, người nào bị phát hiện đã từng cày thuê sẽ bị cấm thi đấu vĩnh viễn, đội tuyển chứa chấp cũng theo đó liên can.

Archie cho rằng, một tên siêu cấp cao thủ như Trương Tuấn không thể đột nhiên thành danh một đêm như vậy được, dĩ nhiên là đã từng trải qua rèn

luyện lâu năm.

Mà cao thủ độc hành lâu năm, há lại không làm chút chuyện mờ ám kiếm tiền, dẫn đến đoạn tuyệt con đường thi đấu chuyên nghiệp, trường hợp này hẳn đã thấy nhiều.

Tuy nhiên, một chữ "không" của Trương Tuấn đã đánh tan lo lắng vô cớ của hắn, khiến hắn nở nụ cười vui vẻ.

"Tốt quá. Cậu Trương Tuấn."

Nói đoạn, hắn hắng giọng bình ổn kích động, cố gắng khiến cho giọng nói của mình điềm tĩnh, thuyết phục hơn rồi nói tiếp.

"Tôi rất ngưỡng mộ tài năng của cậu, cho nên muốn chiêu mộ cậu tham gia vào đội tuyển VNI Telecom, cùng nhau tham gia giải đấu MSI, ý cậu thế nào?"

Trương Tuấn cười nhạt, tên mập này thật biết ăn nói.

"Có thể."

"Vậy mời cậu về công ty chúng tôi, tham gia thi đấu với tuyển thủ thi đấu chuyên nghiệp, để chúng tôi kiểm tra..."

"Dừng."

"Có chuyện gì vậy?"

"Kiểm tra, đây là cái gì?"

Chính bọn hắn có việc cầu người, còn bản thân tùy tiện tham gia đội nào không được, còn bày vẽ lắm trò như thế làm gì a.

"Cậu yên tâm, chỉ là kiểm tra một chút trình độ mà thôi, xem lúc livestream và lúc thi đấu chính thức với toàn dân chuyên, thì cậu còn có thể giữ vững phong độ như vậy không."

"Tôi không..."

Trương Tuấn đang muốn mở miệng kiểu ngao ồm ồm một câu, để thể hiện anh đây có ngạo khí, không rảnh tham gia mấy cái trò kiểm tra vặt vãnh, thì bên kia Ninh Ngọc Lan đã tháo kính xuống, để lộ một cặp mắt thâm thúy màu xanh lục, lần đầu tiên cất giọng.

"Không cần kiểm tra."

Archie tựa hồ có chút kinh ngạc, nghi hoặc nhìn sang.

Ninh Ngọc Lan thờ ơ bỏ qua hắn, đứng dậy, đưa cánh tay thon dài trắng nõn ra, lạnh nhạt nói với Trương Tuấn.

"Cậu được tuyển rồi."

Một lát sau, hai bên đều có ý hòa hợp, thương thảo hợp đồng rất dễ dàng.

Mặc dù Trương Tuấn không ra cái gì điều kiện khắt khe, nhưng bên VNI Telecom cũng rất biết thân biết phận, cho hắn đãi ngộ đều là tốt nhất.

Ninh Ngọc Lan chỉ có duy nhất một cái yêu cầu, muốn Trương Tuấn không sử dụng cái tên Tuấn Tiền Ti lúc thi đấu chuyên nghiệp.

"Lý do?"

Trương Tuấn nghi hoặc.

"Cậu không thấy, cái tên này rất tục sao?"

"Thì sao? Một cái tên cho dù cùi bắp, được gắn lên trên vai nhà vô địch, đương nhiên nó cũng sẽ tràn ngập quý khí."

"Hừ, cậu tự tin như vậy?"

"Đúng thế, còn hơn nghĩ ra một cái tên thật kêu rồi bị loại sớm."

Trương Tuấn thông thả nói, đoạn cười nhạt nhếch môi, tuyên bố chắc nịch.

"Cô yên tâm. Chức vô địch chỉ có một người chủ duy nhất, là tôi."

Ninh Ngọc Lan chuyên chú nhìn ánh mắt sáng ngời, tràn đầy lòng tin của hắn một hồi lâu, không tự chủ được bị thuyết phục, hai nắm tay bé nhỏ giấu dưới gầm bàn khế siết chặt.

Vô định sao, chính mình lần này chỉ mong đánh ra một chút danh tiếng cho công ty, nào đã dám tham vọng như vậy.

"Tốt, hi vọng cậu có thể làm được."

Cô nàng gật đầu đứng lên, lạnh nhạt chào tạm biệt rồi một mình rời đi.

///

Đa tạ congthanh0399z và ifiwasyou đã ủng hộ lt, cảm tạ a.

Cầu like chương, cầu kp

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Lật kèo?

Trương Tuấn ngồi lại nói chuyện với Archie một hồi về các vấn đề liên quan đến đội tuyển, thành viên, dù sao lúc này hắn cũng đã xem như là một phần tử bên trong đó.

Hơn nữa, muốn nắm chắc vô địch nội dung thi đấu đoàn đội 5 vs 5, cần phải biết rõ thực lực của team mình như thế nào a.

Archie lúc này cười ha hả, xởi lởi nói.

"Bây giờ chúng ta là người một nhà rồi, tôi lớn hơn cậu 7 tuổi, gọi cậu một tiếng chú em được chứ."

"Tốt, vậy em gọi anh là anh mập nhé."

"Thoái mái đi. Đến công ty nhé. Có gì dễ tìm hiểu hơn."

"Oke."

Dù sao cũng là chủ nhật, rảnh rỗi đi xem một chút, Trương Tuấn liền gật đầu đồng ý.

"Vậy được, chúng ta đi. Chú có xe chứ?"

"Ừ, anh đi trước đi, một lát nữa em sẽ đến."

"Thế thì anh đi trước, địa chỉ là số 6 Trần Duy Hưng, tòa nhà MIDEX, đến đó chú hỏi lễ tân bảo gặp Archie, sẽ có người dẫn vào."

Xác định Trương Tuấn nhớ rõ, Archie liền gật gù thanh toán tiền nước rồi leo lên con xe bốn bánh rồi đi.

Thông thả không vội, Trương Tuấn liền gọi điện cho Lâm Mỹ Ngọc.

Nhạc chuông điện thoại du dương vang lên một hồi lâu, là một bài nhạc nhẹ của nữ danh ca Mỹ Tâm.

Ngay lúc Trương Tuấn cho rằng bên kia Lâm Mỹ Ngọc đang không cầm điện thoại, thì âm thanh mềm mại dễ chịu của cô nàng đã vang lên.

"Có chuyện gì vậy?"

"Em yêu, anh nhớ em quá!"

"Ừ."

"Em yêu, em lại không ngoan rồi, cẩn thận anh dùng gia pháp hầu hạ..."

Đầu dây bên kia Lâm Mỹ Ngọc đỏ mặt gất gồng, tên nhóc này, nàng đang đi cafe với mấy chị em a, thế mà hắn lại dám nói lung tung như vậy.

Trương Tuấn đương nhiên không biết, hắn cười cười nói tiếp.

"Sao nào, em yêu nhớ anh không?"

Lâm Mỹ Ngọc buồn bực, nhìn bên cạnh mấy chị em cười đùa, nhìn mình tiều ỷ nòng nặc, cô nàng phiền muộn vô cùng.

"Có."

"Em nhớ ai?"

"Em. nhớ anh."

Bối rối trả lời một câu, bị bạn bè trêu mặt đỏ như gấc, Lâm Mỹ Ngọc xấu hổ tắt đi điện thoại, đoạn quay sang nhấp một ngụm cafe sữa, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh trở lại.

Àn, ly cafe sữa này, hôm nay sao đột nhiên lại ngọt ngào như vậy a.

"Ngọc, Ngọc, anh nào vậy."

"Nghe giọng trẻ lắm, chắc là bà cô nhà chúng ta tuyển một tên phi công rồi."

"Có dịp giới thiệu cho các chị em đi."

"Cậu định lúc nào cho bọn này bế cháu đây, cái tên khốn nạn kia đã.."

"Trình, cậu im lặng.."

Đột nhiên một cô bạn lỡ lời, nhắc đến tên người yêu cũ, Lâm Mỹ Ngọc trong thoáng chốc trầm mặc, buồn bã một chút, nhưng rất nhanh nghĩ đến Trương Tuấn, cô nàng liền cười cười nói.

"Không sao, chuyện cũ rồi, bây giờ tớ đã có người mới."

Nhìn gương mặt Lâm Mỹ Ngọc thanh thản, đám chị em tỏ vẻ hiểu ra, lại tiếp tục trêu chọc.

"Vây tốt quá. Hôm ấy cậu còn gọi cho tớ khóc lóc, buồn bã..."

"Còn nói cái gì mà yêu nhau mấy năm hán ta không sờ vào người cậu một lần."

"Haha, tên kia muốn giữ gìn cho người mình yêu đến lúc cưới, tính ra cũng là một thằng đàn ông tốt."

"Tốt cái gì tốt, một tên phụ bạc."

...

Trương Tuấn lúc này đã đến số 6 Trần Duy Hưng, con phố nổi tiếng bậc nhất Hà thành về lĩnh vực khởi nghiệp không vốn.

Đứng trước tòa nhà MIDEX, hần ngấm ngấm, tán thán một chút rồi gửi xe đi vào.

Cả tòa nhà hơn hai chục tầng lầu này đều là thuộc quyền sở hữu của công ty viễn thông VNI Telecom, trong đó trụ sở của đội tuyển LOL tọa lạc ở trên tầng chín.

Em gái lễ tân niềm nở dẫn Trương Tuấn đến trước phòng luyện tập của đội tuyển, đoạn gật đầu rồi đi.

Cốc cốc.

"Mời vào."

Trương Tuấn đẩy cửa đi vào, lúc này phát hiện Archie đang đứng sau lưng một tên tuyển thủ gầy gò, trong tay cầm lấy một quyển sổ ghi chép, cau mày nhìn xem hán ta chơi.

"Anh mập, em đến rồi."

Nghe giọng Trương Tuấn, Archie vui vẻ nhìn lại, đoạn đi lên dang tay ra muốn ôm lấy hán.

"Đây rồi, hoan nghênh cậu đến với VNI Gaming House"

Trương Tuấn lách nhẹ tránh đi, khiến Archie hơi chút lúng túng, hán ta cười cười nói.

"Một lát nữa giới thiệu làm quen, bọn họ đều đang trong trận đấu, phân tâm không được."

Bọn họ trong miệng Archie, chính là những tên tuyển thủ, có một số là nguyên lão, còn có một số người mới công ty vừa mới tuyển thêm vào, tất cả đều đã có danh tiếng nhất định trong giới game thủ LOL.

"Con mẹ nó."

Lúc này, tên tuyển thủ gầy gò kia đập bàn, tức giận hét lớn, khiến Trương Tuấn nghi hoặc nhìn lại.

Archie cười khỏ, dẫn Trương Tuấn đi đến phía sau hắn, nhìn xem màn hình xám xịt liền giải thích.

"Cậu ta đen đui, chơi xếp hạng gặp phải Rookie, bị hành cho nên khá uất ức."

Rookie là người chơi đường giữa của đội tuyển IG (Invictus Gaming), Trung quốc, đội tuyển đã vô địch giải đấu trong nước mới đây.

IG được giới chuyên nghiệp đánh giá là sở hữu năm con quái vật, mỗi người đều có khả năng chơi game vô cùng điêu luyện, phối hợp ăn ý.

Bọn hắn đã từng bước đã bại RNG của thần xạ thủ Uzi, FPX của dị nhân Doinb, cùng vô số đội tuyển danh tiếng khác để lên ngôi vô địch, trong lúc nhất thời thanh danh vang vọng.

"Được rồi Andrei, ván này không cần đấu tiếp, đã thua chắc. Qua đây, tôi giới thiệu người đi mid này với cậu."

Archie nhìn xem KDA 0/6/1 của hắn, khuyên nhủ nói.

Tên gầy Andrei kia lúc này đang căm tức, nghẹn một ngụm khí, liếc qua Trương Tuấn một chút liền không để ý.

"Làm quen cái đéo gì, một thằng không có tên tuổi. Mẹ nó, thằng chó Rookie này, dám đùa bỡn tao như vậy.."

Nói đoạn, hắn liền đi ra phòng vệ sinh rửa mặt hạ hỏa, lúc ngang qua còn cố tình húc vào bả vai Trương Tuấn, đáng tiếc Trương Tuấn thân cao lực lớn sừng sững, còn hắn thì suýt chút té ngã.

Hắn căm tức nhìn hằm hằm, đoạn lạnh mặt rời đi.

Ờ.

Đù mẹ, tự nhiên nằm không cũng trúng đạn.

Không làm quen thì thôi, cần thiết phải cục súc vậy không ông bạn.

Trương Tuấn cười khẩy nghĩ thầm, anh mày mới không thèm làm quen với chú em đây, thật cho mình là nhân vật quan trọng hay sao.

"Chú em thông cảm, tên kia tính khí không tốt lắm."

"Ồ."

"Đội một chút, mấy người khác chơi xong sẽ cùng nhau giới thiệu một chỗ nha."

Trương Tuấn gật gù, thấy màn hình Andrei vẫn bỏ ngỏ đó, liền cười nhạt, ngồi xuống.

"Dù sao cũng rảnh rồi, chơi một chút chứ."

Archie đang định ngăn cản, nhưng thấy hắn đã yên vị, liền thôi, tò mò đứng nhìn.

Trương Tuấn đánh giá một chút vật phẩm, bảng hỗ trợ của vị tướng Irelia phé vật 0/6/1 này, nội tâm có chút tán thưởng.

Tuyển thủ chuyên nghiệp chính là như vậy, dù bị hạ gục nhiều, nhưng chỉ số lính ăn được vẫn là rất tốt, cộng điểm cũng hoàn hảo không có vấn đề.

Thua, chính là trình độ xử lý mà thôi.

Bên kia Rookie cầm trong tay là vị tướng Syndra, nữ chúa bóng tối.

Cô nàng hắc ám này lúc này đã sở hữu trong tay full đồ, tuy nhiên thông thả không vội, chỉ đi giết người chứ không lấy công trình, dường như là muốn đùa bỡn.

"Hừ, kiêu ngạo lắm đây."

Tuy nhiên, như vậy đúng ý Trương Tuấn.

Mặc dù Irelia chỉ mới có ba món đồ lớn và một đôi giày pháp sư, nhưng vị nữ kiếm sư này cũng chỉ thua kém một chút đồ với một số tên khác ở đội bên kia mà thôi.

Trương Tuấn đọc vị cách di chuyển của Syndra, cô ả này hề xuất hiện ở đâu là Irelia của hắn sẽ ở chỗ khác, tạm thời tránh né.

Sau đó, dưới những pha xử lý điều luyện, xuất thần, hắn dễ dàng hạ gục một số mạng của đối thủ, lấy về một số tiền lớn.

Chỉ số Irelia lúc này đã là 3/6/2, trong túi vật phẩm đã có thêm một cái giáp hồi sinh, màn trình diễn đột nhiên xuất sắc khiến đồng minh như thấy được hi vọng.

"Cố lên mọi người, thù trong trợ lĩnh, câu kéo đừng đánh nhau, cố gắng farm lấy item."

Trương Tuấn bình tĩnh chỉ đạo, hắn một mình một đường dưới, đẩy cao lên, nhanh gọn lấy được trụ hai.

Lúc này, Rookie tên kia dường như đã nhận ra tình hình bắt đầu không ổn, hắn cũng ping kêu gọi đồng đội liên tục, cố gắng ép nhà, sau đó phân người ra ngăn cản Trương Tuấn phá lên.

Nhưng, trình độ Trương Tuấn, một người sao có thể cản đây.

Hơn nữa Irelia vốn là vị tướng ảo diệu vô cùng, đấu sĩ mạnh về cuối game, chỉ cần kỹ năng cao siêu, người có thể bay nhảy liên tục khiến team địch mù mắt, không thể chống đỡ.

"Hay, quá hay."

Archie đứng sau lưng không ngừng vỗ tay liên tục, khiến một số tên đội viên chơi xong trận đấu kinh ngạc, lục tục tụ tập phía sau theo dõi.

Trương Tuấn đẩy lui vị tướng Darius của kẻ địch về, mặc dù tên kia không chết, nhưng hắn theo đó lấy được trụ lĩnh thứ ba, chỉ còn nhà lính trợ trợ.

Mất thấy Darius hồi phục trở lại, còn dặt theo một tên họ hàng là Nautilus khổng lồ biển sâu, hắn liền tạm thời rút lui an toàn.

Rookie bên kia cũng lấy được một trụ lĩnh, đoạn tung một combo chính xác ăn được mạng hỗ trợ Sona của team Trương Tuấn, sau đó hắn liền ping liên tục vào Baron.

Căng rồi đây.

Đó là suy nghĩ duy nhất của Archie và đám tuyển thủ sau lưng, lúc này đang tập trung mười phần theo dõi.

Baron luôn là mục tiêu lớn thứ hai trên bản đồ, ần, là chỉ sau mỗi cái nhà chính của đối phương.

Bùa lợi này có công hiệu cường hóa lính lâu dài, gia tăng sát thương tấn công trụ mạnh mẽ, càng về cuối game thì nó càng là một cái buff cực mạnh.

Đối phương đang lúc thiếu người, Rookie liền không ngừng ping kêu gọi liên tục, nội tâm thâm nghĩ.

Chỉ cần ăn được mục tiêu này, thắng lợi nắm chắc.

////

Đa tạ OptimusPrime ủng hộ 5lt, đa tạ nillooc ủng hộ lt.

Cầu like chương, cầu kp

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: PENTAKILL

Andrei cảm tức phát tiết trong nhà vệ sinh một hồi, hăm hăm đi trở lại phòng luyện tập.

Đột nhiên, nhìn thấy vị trí của mình đã bị Trương Tuấn chiếm lấy, phía sau Archie và mấy tên tuyển thủ căng mắt nhìn, hắn không khỏi bực bội quát.

"Làm cái đéo gì vậy?"

Archie liếc mắt nhìn hắn, ra hiệu cho hắn im lặng, về phần Trương Tuấn và mấy người khác đều không đoái hoài gì.

"Con mẹ thằng chó này, ai cho mày ngồi vào chỗ của tao?"

Andrei bị ngó lơ liền giận dữ hét lớn, đối lại là ánh mắt lạnh lẽo của đám người, đoạn bọn hắn hét lên, trầm lời như một.

"Câm mồm."

Trận đấu, đã đến thời khắc căng thẳng nhất.

Baron lúc này chỉ còn một nửa máu, năm người team địch dưới sự chỉ đạo của Rookie đang không ngừng tấn công, khiến sinh lực nó tụt dốc nhanh chóng.

"Nhanh, tập trung từ mid ra phá rồi đi."

"Rừng, rừng, cầm mắt tím hạt thông nổ."

Trương Tuấn gõ vội dòng chat, đoạn hấn đi từ nhà lên khu vực bùa đỏ, đoạn cẩn thận núp trong bụi cỏ, ngăn không cho đối phương phát hiện.

Rookie dường như cũng phát hiện ra ý đồ hấn, nhưng baron sắp chết, hấn liền ra hiệu cho đồng đội tấn công nhanh, muốn ăn xong trọn vẹn rồi năm người đánh bật ra, xử lý đối thủ.

Thời điểm đã đến.

Baron, chỉ còn 2000 máu.

Lúc này, người chơi đi rừng bên Trương Tuấn chỉ huy Sejuani lao xuống, muốn làm một pha cướp ba ron xinh đẹp.

Đáng tiếc, Rookie đã canh chuẩn, vừa thấy con heo mập xuất hiện liền tung ra một chiêu Quét Tung Kê Yếu chính xác, hất bay hấn đi, bị choáng bất tỉnh.

Sau đó, là liên tiếp những quả cầu từ chiêu thức Bùng Nổ Sức Mạnh lao ầm ầm về phía hấn, khiến hấn ta nháy mắt hấp hối.

"Kém cỏi."

Rookie cười lạnh.

Rừng đồng minh Zac team hấn không có ngăn cản, dễ dàng trừng phạt (gây 390- 1000 sát thương chuẩn dựa trên cấp tướng lên mục tiêu lớn), ăn Baron thành công.

Tuy nhiên, Sejuani kịp thời tỉnh lại, trước khi chết đã kịp tung ra một cú Bola Băng đóng băng Syndra của hấn, sau đó khí lạnh không ngừng tích tụ xung quanh...

Lúc này.

Irelia của Trương Tuấn hoành không xuất thế, đánh hạt thông nổ bay xuống.

Nữ kiếm sư xinh đẹp tung ra một chiêu Thanh Kiếm Tiên Phong chuẩn xác, bắn ra vô số lưỡi kiếm lan tỏa ra trúng năm người team địch, đánh dấu bọn hấn, hình thành thế bao vây.

"GIẾT!!"

Chiêu thức xinh đẹp khiến đám người Archie đang xem hào hứng, nội tâm gào thét, hai tên đồng đội cũng không sợ hãi bỏ chạy, ở lại chiến đấu.

Thời điểm này, là lúc kỹ năng hoàn hảo của Trương Tuấn nên hiển lộ ra.

Hấn sử dụng đâm kiếm đâm tới Rookie, né qua một cú kéo dây xích của Nautilus, mắt thấy Darius cũng vung lưỡi búa lên muốn dùng chiêu thức Bất Giữ, hấn liền đâm ngược trở lại tên xạ thủ Kaisa.

"Hay quá."

Không đợi bọn Archie tán thưởng, Trương Tuấn đã đâm ngược trở lại nữ chúa bóng tối Syndra.

Trên đường bay, hấn sử dụng Bước Nhảy Hoàn Vũ, tung ra hai lưỡi kiếm bay về phía nhau khiến Syndra và hai tên đồng minh khác bị choáng, đồng thời bọn chúng lại bị đánh dấu.

"Con mẹ nó."

Thấy Trương Tuấn cứ bám theo mình không bỏ, Rookie cắn răng tốc biến qua tường, nhưng đã không kịp.

Một cú đâm kiếm đuổi theo, Irelia trong lúc đó thiêu đốt, chuẩn xác kết liễu đi Syndra của hấn.

Hai tên đồng minh Trương Tuấn lúc này bị bỏ lại dưới hang Baron, đối đầu với bốn người, rất nhanh chịu bại.

Trương Tuấn vội vàng nhân lúc hiệu ứng đánh dấu vẫn còn, hấn tốc biến trở lại hang, liên tục đâm kiếm.

Irelia lướt tới lướt lui, hữu kinh vô hiểm né đi chiêu thức, mặc dù vẫn bị bắn trúng, nhưng lượng sát thương nữ kiếm sư gây ra chính là rất nhiều, lần lượt Nautilus và Zac ngã xuống.

"Kết liễu hấn đi thẳng ngu."

Rookie nghiêng răng nghiêng lợi thâm mắng.

Darius tựa hồ nghe được, nhìn thấy lượng máu Irelia đã xuống thấp, hấn liền tốc biến tới, sử xuất một chiêu Máy chém Noxus.

Cơ thể to lớn của hấn nhảy xổ vào người Irelia, cây búa to lớn trong tay bỏ xuống chí tử, thể tới hung hăng.

Giống như một cú úp rổ cực mạnh.

Đột nhiên, Irelia lúc này đứng im, tựa hồ chịu trận.

Những thanh kiếm xuất hiện, bay vòng vòng xung quanh người cô nàng, tốc độ càng lúc càng nhanh.

"Mẹ nó, là vũ điệu thách thức."

Vũ điệu thách thức khiến cho Irelia không thể hành động, bù lại được giám sát thương nhận vào, đồng thời tích tụ một cú đánh mạnh gia tăng theo thời gian vận sức.

Trương Tuấn giữ lại, chỉ đợi lúc này.

Máy chém Noxus bỏ xuống.

Irelia hoàn hảo đứng vững, máu lúc này chỉ còn một chút, nhưng những thanh kiếm của cô nàng đột nhiên đâm ngược trở lại Kaisa.

Sau đó thân hình nữ kiếm sư theo đó đâm kiếm lướt tới, đánh một cú cực mạnh vào vị nữ xạ thủ này, gọn gàng lấy đi tính mạng.

"Quá hay!!!"

Không chỉ đám Archie, Andrei cũng không tự chủ được phát ra kinh hô, sau đó hấn giật mình che miệng lại, len lén liếc nhìn.

May mắn, không ai để ý đến hấn.

Đồng minh Trương Tuấn đã bị Kaisa bắn chết, nhưng lúc này cũng chỉ còn lại Irelia và Darius mà thôi.

Hạ sát xong Kaisa, Irelia liền đâm ngược trở lại, kỹ năng chơi trên cơ, dễ dàng xử lý nốt Darius.

Bảng điện tử phát ra một dòng chữ vinh danh ngạo nghễ.

Irelia đã hạ gục Darius, quét sạch.

PENTAKILL.

Một cái bùa lợi baron ăn trọn vẹn năm người, bây giờ đoàn diệt, trở thành vô dụng.

Trương Tuấn lúc này Tele (dịch chuyển lên một mục tiêu) xuống bot, đẩy lính vào, phá đi trụ lính số ba, sau đó lấy luôn hai trụ bảo vệ nhà chính.

"Tiếc thật."

Nhìn thấy nhà chính trợ trợ chỉ còn một mình, bên kia Syndra đã hồi sinh, đồng bọn cũng chỉ còn vài giây đếm số, Trương Tuấn liền bắt buộc phải rút lui.

"Hay thật, đây là ai vậy anh Archie?"

"Câu ta best Irelia à?"

"Trình độ xử lý quá hoàn hảo, hoa mỹ mà thực dụng."

"Còn call team nữa kìa, kinh dị chưa bao giờ thấy."

Cùng lúc, âm thanh thông báo điểm ngưỡng mộ của hệ thống cũng vang lên.

"Ting, nhận được X X X 69 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được X X X 52 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được Archie 47 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được..."

Đám tuyển thủ bị thuyết phục rồi, thấy trận đấu hòa hoãn, bắt đầu trở lại cân bằng, bọn hắn liền nhao nhao bàn luận.

Archie nội tâm mừng thầm, khỏe môi không tự chủ cong lên, biết là nhận được vàng rồi.

Hắn giơ tay lên "suyt" nhẹ một cái, tăng hăng nói.

"Im nào, đợi thằng Tuấn chơi hết ván, anh giới thiệu cho các chú sau."

"Ồ."

Rookie bây giờ đã dè dặt hơn rồi, trong lòng hắn ẩn ẩn có chút hối hận, đồng thời cũng có chút nghi hoặc.

Thằng Irelia này, làm sao giống như đột nhiên thoát thai hoán cốt, trở thành một người khác vậy.

Đúng, chính là người khác chơi, không thể nào tự nhiên mà trình độ khác biệt một trời một vực như vậy được.

"Không ngờ Đại Việt cũng có một thằng chơi Irelia kinh dị vậy, không biết là cao thủ nào."

Nghĩ đến tư liệu đã được xem qua, trong đầu Rookie hiện ra một hai cái tên, nhưng đều không cân xứng với kẻ trước mắt, hắn liền buồn bực.

Không kim lòng được, hắn liền gõ chữ.

"You, who?"

Nhìn thấy, Trương Tuấn cười thầm.

Lại là một thằng mù English như mềnh a.

Hắn cười cười đáp lại.

"I, Pro."

Sau đó, nghĩ đến gì đó, hắn liền gõ tiếp mấy chữ.

"You China chó, noob."

Rookie tím mặt.

Dù không hiểu từ "chó" nghĩa là gì, nhưng xem xét không phải cái gì lời tốt.

Còn mẹ nó, noob, đã có thằng nào đủ tự tin gọi Mid-laner top đầu thế giới như hắn là noob chứ.

Đột nhiên nhìn thấy cao thủ lắc mình trở thành trẻ trâu, đám người chơi và tuyển thủ đang xem cười lên ha ha, Archie cũng cười khỏ, vò đầu bắt đắc dĩ.

Rookie cắn răng dò hỏi.

"Rookie, IG team, you?"

"Tuấn Tiền Tỉ, handsome boy, rick."

"..."

Rookie nghiêng răng nghiêng lợi, khóa đi kênh chat, gương mặt đờ đờ sát khí.

Tuan Tien Ti sao, tao nhớ mày rồi.

Hai người vừa nói chuyện vừa chơi, không ảnh hưởng quá nhiều.

Trong lúc đó, Trương Tuấn đã dần dần đẩy lên đường giữa, hắn kêu gọi hỗ trợ Sona và tên heo mọ Sejuani đi theo, khiến cho team địch cảm thấy giống như năm người bọn hắn đã tụ tập ở một chỗ vậy.

"Ryze, Xayah, hai người đi vào bụi cỏ dưới trụ hai bot, lúc nào tôi ra hiệu thì dùng chiêu cuối phá nhà chính nhé."

Trương Tuấn nói, đoạn đẩy xong lính, hắn liền ping ra bùa lợi Rồng ngàn tuổi.

Hắn vào chém một cái, khiến con Rồng nổi điên, sau đó liền dụ nó ra khỏi hang, bắt đầu chậm rãi tiêu hao.

Rookie dò xét một chút, phát hiện Rồng đang bị tấn công, liền chia binh hai đường, muốn hình thành thế bánh mì kẹp thịt, kẹp chết cả đội Trương Tuấn.

Không đúng, Ryze và Xayah đâu.

Một tia kinh dị lóe lên, Rookie thậm hồ không ổn.

Hắn vội vã ping đồng minh trở lại, muốn về nhà phòng thủ, thì bên kia Trương Tuấn đã cùng đồng đội bỏ rồng đánh bật ra, câu kéo giữ chân.

Trương Tuấn một mình cân ba, lao lên từ chiến, bên kia hai tên đồng bạn đương nhiên hiểu ý, giữ lại đối thủ.

Mặc dù Syndra đã phối hợp với đồng minh hạ gục được Irelia, nhưng trong mắt Rookie không có chút nào hài lòng.

Nhìn thấy Vòng Xoáy Không Gian xuất hiện trong nhà, mang theo Ryze và Xayah, hắn biết, đã không còn kịp rồi.

"Chó chết!"

Quả nhiên, một lúc sau, nhà chính của hắn bị phá hủy, hai chữ DEFEAT đỏ rực hiện ra, như đang hung hăng chế nhạo hắn vậy.

Trương Tuấn cười nhạt, thông thả đứng lên, trong tiếng vỗ tay và ánh mắt ngưỡng mộ của đám tuyển thủ.

////

Đa tạ bác duongveam ủng hộ kp, lythientien ủng hộ ttt, đa tạ.

Cầu like chương, cầu kp

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Gặp riêng Ninh Ngọc Lan

Trong phòng họp.

Bên dưới chín tên đội viên ngồi thành hai hàng, ánh mắt tràn ngập hứng thú nhìn lên phía trên, nơi Archie và Trương Tuấn đang đứng sóng vai.

Archie đợi cho tất cả yên vị, bắt đầu nói chuyện.

"Giới thiệu với mọi người, đây là Trương Tuấn, tuyển thủ đường giữa sẽ tham gia VNI Telecom."

Dứt lời, hắn cười cười nói tiếp.

"Tin chắc mọi người ai cũng chưa nghe qua tên cậu ta, nhưng nếu nhắc đến Tuấn Tiền Tỉ, chắc hẳn có người sẽ có chút ấn tượng."

Phía dưới một tên tuyển thủ nghe rõ kinh ngạc, đột nhiên thốt lên.

"Gi cơ, Tuấn Tiền Tỉ, thật á?"

Bộ dáng của hắn khiến một thanh niên bên cạnh nghi hoặc.

"Anh biết à?"

"Ừ, mấy ngày trước anh đánh rank gấp, bị hành thê thảm."

"Đánh rank?"

"Đúng thế, hôm qua lại gặp chung team, cậu ta hành tên Doib của FunPlus Phoenix ra bã. Anh cũng muốn bớt chút thời gian xem cậu ta livestream xem sao nhưng bận train team quá.."

Nói xong, hắn cười cười hướng lên trên kia, vẫy tay chào.

"Hello Tuấn Tiên Ti, không ngờ lại gặp cậu ở đây, nhớ tôi không?"

Trương Tuấn cười cười, đương nhiên éo nhớ.

"Anh là ai?"

"Tôi là Darkseid, hôm qua chơi Jarvan cùng team cậu, trận gặp Doinb ấy."

"Ồ."

Trương Tuấn tựa hồ có chút ấn tượng, tên này chơi khá thông minh và hiểu ý đây mà, là một cái đồng đội tốt.

Lục tục lại có các tuyển thủ lên tiếng chào hỏi, thái độ đều rất thân thiện, đơn giản bởi màn trình diễn lúc nãy của Trương Tuấn đã thuyết phục hết tất cả bọn hắn rồi.

Chỉ có duy nhất Andrei, trong mắt hắn ẩn chứa khó chịu.

Hắn lúc này là người đi mid duy nhất trong đội, bây giờ tự nhiên lại đầu ra một tên tranh chấp vị trí với mình, hơn nữa màn ra mắt hắn lại đập lên mình để nổi bật, cho nên đương nhiên không vui.

Tuy nhiên, thủ tục thì vẫn phải làm, Andrei đứng lên cắt lùn một câu.

"Andrei."

Nói xong liền ngồi xuống.

Thấy hắn thái độ như vậy, Trương Tuấn trong lòng sinh ra chán ghét.

Một con gà, đã xấu trai lại bày ra cái bộ mặt thôi ấy, hơn nữa tính khí hung hăng tựa như ai cũng thiếu nợ hắn không bằng.

Tốt, tốt lắm.

Trầm còn chưa tính sổ ban nãy, dám chửi ầm lên lúc trầm đang chơi game đây.

Rốt cuộc miễn cưỡng gom góp đủ 10 thành viên, Archie lúc này tỏ ý muốn chia ra thành hai đội đối kháng, để kiểm tra trình độ của mấy tên khác nữa, cùng với xem biểu hiện Trương Tuấn.

Trương Tuấn trong lòng đã có ý tưởng, hắn liền thoải mái đồng ý.

Sau đó.

Không có chút huyền niệm gì, Trương Tuấn bằng vào kỹ năng hoàn mỹ, thao tác thần tốc, lãnh đạo tài tình dễ dàng nổi bật trong mười tên tuyển thủ, mình chứng rõ rệt cho câu hạc giữa bầy gà.

Tất cả tuyển thủ lẫn Archie đều phát hiện một sự thật, Trương Tuấn đã ở một đẳng cấp khác biệt hẳn so với phần còn lại, giống như thách đấu gặp phải đồng đoàn, chơi hoàn toàn trên cơ.

Dù cho mỗi trận thành viên trong đội đều sẽ luân phiên, nhưng đội nào có hắn sẽ đều giành được thắng lợi chung cuộc.

Chỉ có một kẻ duy nhất luôn phải đối đầu với Trương Tuấn, chính là Andrei, bởi cả hai đều là tuyển thủ đường giữa, nên hắn trận nào cũng bị Trương Tuấn chà đạp không góc đầu lên nổi.

"Kém quá, thế này cũng được thi đấu chuyên nghiệp à."

Lại kết thúc một ván đấu, nhìn xem màn hình hiện ra dòng chữ VICTORY xanh nhạt, Trương Tuấn tỏ vẻ chán ghét nói, khiến Andrei giận tím mặt.

"Đặt con mẹ mày, thắng thì thắng đi, sĩ nhục tao cái lồn à?"

Mấy trận đấu thảm hại khuất phục vô cùng, khiến hắn không kiềm chế được lời nói, há miệng lại chửi bậy.

Thật ra trình độ của Andrei rất cao, dù gì thì hắn cũng đã thi đấu chuyên nghiệp một thời gian rồi mà.

Tuy nhiên, so sánh thì vẫn phải xem là so với ai.

Nếu so sánh với quái vật top thế giới như Rookie hay Trương Tuấn, thì Andrei đúng là vẫn còn thiếu chút, hay nói trắng ra là hắn không đủ tuổi.

Trương Tuấn cười khẩy, đứng lên khỏi ghế, đi sang xách cổ Andrei lên, khiến hắn hoảng hốt lắp bắp.

"Mày, mày định làm gì?"

Archie cũng vội vã tiến lên can ngăn, nhưng bị Trương Tuấn nhẹ nhàng đẩy ra.

"Bình tĩnh, bình tĩnh, Tuấn, có gì từ từ nói.."

Bếp.

Trương Tuấn không thêm để ý, một cú tát mạnh vung lên, mấy cái răng cửa Andrei bay lộn xộn theo gió.

"Đánh ngu thì cảm mềm, thích sửa không?"

"Mày..."

Bếp.

"Bị một thằng vô danh hành hạ, nhục không?"

"....."

Andrei đỏ mặt, còn chưa nói được gì thì lại một cái tát đánh tới.

Bếp.

"Người như cái que đũa bở láo bở toét, không thì không có răng mà ăn cháo đâu con."

Ba cái tát giáng xuống, gương mặt Andrei đỏ rực, khoe miệng trào ra máu tươi, lúc này Trương Tuấn mới thả hắn xuống, phui phui tay.

Đám tuyển thủ ngây người đứng nhìn, có chút kinh sợ, nhưng nội tâm lại có chút hả hê.

Bình thường thằng ôn con này luôn luôn kiêu ngạo hống hách, rốt cuộc đã bị nghiệp quật.

Archie nhìn xem tràng cảnh, cười khở.

"Trương Tuấn, sao chú lại nặng tay như vậy, chú làm thế này bầu không khí trong team..."

Dừng.

Trương Tuấn đưa tay cắt ngang lời hắn nói, lạnh nhạt trả lời.

"Không khí trong team, tôi không quan tâm. Bây giờ chọn đi, tôi hoặc thằng này."

Thái độ quyết tuyệt của hắn khiến Archie kinh ngạc.

"Cái gì?"

"Một thằng ngu lại bở láo như vậy, tôi không muốn làm đồng đội. Chọn đi."

Trương Tuấn lại kiên quyết không lưu tình nói, khiến Archie cứng người.

Tính cách Archie khá mềm yếu, nên đối với những vấn đề chọn hay bỏ như thế này, hắn rất hay do dự.

Thú thật, nếu phải lựa chọn, hắn đương nhiên sẽ chọn Trương Tuấn, không chỉ bởi trình độ chuyên môn, mà hắn cũng không ưa gì Andrei.

Nhưng, việc không đơn giản như vậy.

Một team hoàn chỉnh luôn cần một đội 5 người dự bị có trình độ chuyên môn cao, để tiến hành thi đấu tập luyện, thử chiến thuật mới, hoặc thay thế lúc tuyển thủ chính thức gặp vấn đề.

Bây giờ sa thải Andrei, không tìm được người thay thế kịp, cấp trên trách cứ, cái này khiến hắn phải làm sao.

Đúng rồi, cấp trên.

Không quyết được, thì xin ý kiến lãnh đạo a.

"Nhanh nào!"

Trương Tuấn lạnh lùng nói.

Đột nhiên, chuông điện thoại Archie vang lên, hắn vội vã lấy ra, nhìn rõ tên người gọi liền vội quẹt ngang đồng ý, trong lòng thầm hô may mắn.

Gọi quá đúng lúc.

"Giám đốc Ninh."

Archie kính cẩn chào, bên kia giọng điệu lạnh nhạt của Ninh Ngọc Lan vang lên.

"Mọi việc tôi đã thấy rõ, cứ làm theo ý cậu ta."

"Vâng."

"Còn nữa, sau này hết thấy lấy lời nói của cậu ta làm chủ."

"Vâng."

Dù cái hiểu cái không, nhưng nghĩ đến trong phòng có Camera, Ninh Ngọc Lan hẳn đang theo dõi, Archie liền lạnh nhạt nhìn sang Andrei, tuyên bố án tử.

"Andrei, cậu bị sa thải."

Thiếu người, việc tập luyện đối kháng không thể tiếp tục, dù là như vậy, nhưng đội hình chính thức cũng đã dần dần hoàn thành, trọn vẹn năm người.

Trương Tuấn đường giữa, Darkseid đi rừng, Sekiro đường trên, cùng với bộ đôi xạ thủ hỗ trợ đường dưới là GunZ và Young.

"Tốt, mọi người tự luyện tập trên xếp hạng đơn đi."

Archie nói, đoạn lê lét cái thân ục ịch đi ra khỏi phòng.

Darkseid lúc này mới cười cười đi tới, khoác vai Trương Tuấn nhin nọt.

"Hi hi, chúng ta cùng chơi xếp hạng nhé, luyện tập phối hợp rừng và đường giữa luôn."

Trong lòng hắn âm thầm hí hửng, có vị đại thần này trong đội, game là dễ, game là dễ.

"Không."

Mấy tên tuyển thủ chậm chân rủ rê, còn đang tiếc nuối, thấy Trương Tuấn lắc đầu từ chối liền thoáng chốc hả hê, âm thầm cười trộm.

Đang muốn tiến lên kiểm cơ hội, thì Trương Tuấn đã đi ra khỏi phòng, lưu lại một câu nói nhàn nhạt, tràn đầy bá khí.

"Các cậu chơi đi, tôi không cần luyện tập."

Lúc này đã sắp đến trưa, Trương Tuấn liền thông thả dạo vài vòng quanh công ty xem thế nào, dù sao đây là lần đầu hắn tới một nơi làm việc chuyên nghiệp và nề nếp như vậy.

Dáng dấp cao ráo săn chắc, gương mặt đẹp trai trẻ khỏe khiến hắn được mấy em gái nhân viên đánh mắt đưa tình liên tục, Trương Tuấn cũng cười xòa lời đáp lễ, không có chút nào ngại ngùng.

"Cậu đây rồi."

Archie lúc này lắc lư cơ thể mập mạp đi đến, tựa hồ nãy giờ đang tìm hắn.

Khẽ lau lau mồ hôi nhễ nhại, hắn mới thờ hờn hờn nói tiếp.

"Theo tôi, giám đốc Ninh có chuyện muốn nói."

Trương Tuấn không có ý kiến, gật đầu, đoạn cất bước đi theo.

Bàn giao hắn cho một em thư ký chân dài xinh đẹp gọi giang, Archie liền xoa xoa bụng rồi đi, tựa hồ đói bụng, muốn đi kiếm đồ ăn.

Em thư ký lúc này đứng dậy, ra hiệu Trương Tuấn đi theo, đến cửa phòng giám đốc cô nàng liền nhẹ nhàng gõ cửa, cất giọng trong trẻo.

"Giám đốc Ninh, người đã đến."

Bên trong vang lên một âm thanh lạnh nhạt.

"Đề cậu ta vào."

Em thư ký quay đầu nhìn nhìn Trương Tuấn một chút, đoạn mở cửa ra, đợi hắn đi vào cô nàng mới đóng cửa lại, trở về vị trí làm việc của mình.

Trương Tuấn có chút tò mò, vị giám đốc xinh đẹp này cần gấp hắn làm gì a.

"Cậu ngồi đi."

Ninh Ngọc Lan ra hiệu cho Trương Tuấn ngồi xuống, ánh mắt thâm thúy quan sát hắn.

Xương cốt rắn chắc, bước chân gọn gàng, vững chãi, toàn thân mơ hồ phát ra khí thế.

Không sai, là một tu luyện giả.

"Chị gọi tôi có việc gì vậy?"

Ngồi xuống ghế sofa, đánh giá một chút văn phòng, Trương Tuấn liền hỏi.

Thấy nàng ta nhìn chằm chằm mình, trong lòng hắn không khỏi có chút lảng lảng tự kỷ.

Quả nhiên, bản thân chính là soái ca, nhanh như vậy mà tổng giám đốc xinh đẹp đã để ý đến rồi, còn lộ liễu như vậy, không thèm che giấu.

Là nên ồm ồm một chút, hay dứt khoát hiển thân đây, thật khó xử a.

Ninh Ngọc Lan đương nhiên không biết những ý nghĩ vẩn vơ của hắn, cô nàng lạnh nhạt nói.

"Giải đấu MSI lần này, đối với tôi, là một sự kiện quan trọng, hi vọng cậu không nên khiến tôi thất vọng."

"Ừ."

"Những chuyện như vừa rồi, mong cậu cố gắng kiềm chế."

"Ừ."

Thấy thái độ hắn cứng nhắc, không xem ra gì, chỉ ngắm nhìn mình, Ninh Ngọc Lan hơi chút bực bội.

"Cậu Trương Tuấn, tôi biết cậu có tài, nhưng mong cậu hãy hành xử chuyên nghiệp một chút. Nếu cậu có thể giúp VNI Telecom đạt thành tích cao, tôi sẽ có ban thưởng hậu hĩnh."

"Chị nói xong chưa?"

Trương Tuấn đột nhiên hỏi, khiến Ninh Ngọc Lan ngẩn người không hiểu, bản năng trả lời.

"Rồi."

"Vậy chào chị, tôi đi trước."

Nói đoạn, Trương Tuấn đứng dậy, nhàn nhã đi ra cửa phòng.

Nghĩ ra gì đó, hắn liền quay đầu, nhếch môi, nở một nụ cười tự tin rạng rỡ.

"Chị yên tâm, VNI Telecom sẽ vô địch. Tôi rất muốn xem, nếu như vô địch, thì phần thưởng hậu hĩnh của chị sẽ là như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Đi dự tiệc

Rời khỏi tòa nhà MIDEX, Trương Tuấn liền đến đón Thùy Linh đi ăn trưa.

Hôm nay cô nàng mặc một bộ váy hoa màu trắng tinh khiết, mái tóc tết bím hai bên tựa như cô công chúa nhỏ, nhìn rất đáng yêu.

"Vợ ư ơ, chúng mình ăn gì đây?"

Trương Tuấn buồn nôn hỏi, đáp lại là một câu trả lời quen thuộc.

"Gì cũng được."

"Vợ ư ơ, đừng chơi trò này mà, anh sợ lắm."

"Em ăn gì cũng được thật mà, anh cứ chọn một món ưa thích đi."

"Ừm, vậy mình đi ăn hải sản."

"Không được, lần trước đã ăn rồi."

"...."

Quả nhiên, lời nói nữ nhân là không đáng tin nhất.

Một hồi ứng phó mệt mỏi, rốt cuộc hai người dừng lại bên một quán cơm nắm Việt bên đường Lò Đúc.

Quán ăn này nằm trên con phố nhỏ hẹp dài và đông đúc, bên trong không khí nhỏ xinh, tương đối ẩm cúng dễ chịu.

"Cho anh hai suất bún nắm trộn chay và một đĩa gà nướng nguyên đùi, thêm hai nước dừa tươi."

"Dạ"

Gọi món ăn xong, Trương Tuấn liền bắt đầu vui vẻ ngồi tán dóc với Thùy Linh về đủ thứ trên trời dưới đất, khiến cô nàng cảm thấy thú vị mới lạ, cười không dứt miệng.

Bỗng nhiên, Thùy Linh có vẻ bối rối, cẩn thận hỏi Trương Tuấn.

"Tôi này, anh có rảnh không?"

"Có."

"Ừm, bạn em tổ chức dạ tiệc, muốn rủ anh cùng tham gia.."

"À ha, bạn nào vậy vợ?"

"Là anh Bình. Nếu anh không thích, thì không cần đến.."

Nghĩ đến Trịnh Thanh Bình tổ ân cần mời mọc, muốn Trương Tuấn đến để thuận tiện làm quen với mọi người, đồng thời hóa giải hiểu lầm, Thùy Linh liền cũng có chút muốn, càng nhiều chính là băn khoăn.

Cô nàng đương nhiên biết rõ, tại một nơi giới gia tộc quyền quý, tầng lớp thượng lưu tụ tập, một người bình thường như Trương Tuấn xuất hiện sẽ dễ dàng nhận lấy khinh thị, nên lúc mở lời mới do dự như vậy.

Trương Tuấn không thêm để ý, một cái dạ tiệc mà thôi, đi chơi một chút.

"Không sao, tối nay anh rảnh, sao anh có thể yên tâm để vợ ư ơ ở một mình được."

"Hừ.. Mồm miệng dẻo quẹo.."

Thùy Linh gạt nhẹ, nội tâm ngọt ngào, một chút lo nghĩ không cánh mà bay.

Đến lúc đó, chỉ cần mình cẩn thận bảo hộ hẳn là được, tin chắc sẽ không có người nào muốn trước mặt mình ngang nhiên gây sự với bạn của mình a.

À, là bạn trai.

Bữa trưa ăn uống no say đã xong, lại đi uống một cốc trà sữa, Thùy Linh liền muốn về nhà, bởi cô nàng còn có việc bận.

"Anh về đi, em gọi Taxi cũng được."

"Sao được."

"Đi mà, nhà em cũng gần đây thôi."

"Đừng nói nhiều, lên xe. Vợ anh phải do anh hộ tống, taxi cái gì mà taxi."

...

Trên đường chiếm tiện nghi một chút, lại tâm sự trêu ghẹo một chút, Trương Tuấn không khỏi nghĩ đến một việc.

Hắn là hắn nên sớm để cô nàng thành người phụ nữ của mình, cùng về sinh hoạt chung một nhà, chứ cứ đi đi lại lại thế này quả thật mất công vất vả.

Trả khách ở bên xong, nhớ đến buổi tối tham gia dạ tiệc, chính mình lại không có quần áo thích hợp, Trương Tuấn liền tạt qua mấy cái shop vest nam cao cấp.

"Kính chào quý khách."

Em nhân viên thấy một thanh niên đẹp trai cao ráo bước xuống từ chiếc SH mới cóng đi vào, liền tiến lên niềm nở.

"Anh cần đồ dự dạ tiệc, có bộ nào chất lượng không em?"

"Dạ, có ạ, bên em có mấy bộ vest mới nhập, chất liệu kiểu dáng đều rất tốt."

"Được, dẫn anh đi."

"Dạ."

Em gái nhân viên dẫn Trương Tuấn đi, trong lúc đó còn cố tình đi ngang hàng như một cặp tình nhân, khiến bên cạnh mấy chị em đồng nghiệp không khỏi cười khò.

Con bé này, thấy zai đẹp là cứ tón tón lên.

Không cần thử quá nhiều quần áo, Trương Tuấn vừa mặc vào một bộ vest màu đen, liền đã khiến cho các em gái nhân viên trầm trồ, khen ngợi không dứt

Giương mặt đẹp trai trẻ tuổi, vốn có vài phần non nớt, mặc vào một bộ trang phục gam màu tối lịch lãm, khiến hắn thoáng chốc như biến thành một quý ông điềm đạm sang trọng.

"Đẹp quá.. Anh có bạn gái... khụ khụ, anh có muốn thử vài bộ khác không ạ."

"Không cần, lấy bộ này cho anh."

Chính mình tùy tiện để có đi dự tiệc là được, lựa lựa chọn chọn làm gì cho mệt.

"Dạ, mời anh đi theo em ạ."

Em nhân viên cũng có chút tiếc nuối, phong thái lúc mặc vào áo vest của Trương Tuấn quả thật hấp dẫn vô cùng, tiếc là đã không thể chiêm ngưỡng lại được.

Mua xong quần áo, cần thiết phải có một đôi giày da phối hợp.

Lại nhanh gọn lẹ chọn lấy một đôi giày da màu đen, tông xoẹt tông, Trương Tuấn liền ra quầy thanh toán, đoạn đi trở về phòng trọ.

Tiền Long Cục, bộ phận nghiên cứu.

Một đám ăn mặc bộ dáng giáo sư, tiến sĩ đang không ngừng mày mò phân tích số liệu, cẩn thận tính toán chi tiết một cái mũ kỳ lạ, một hồi đau khổ vô đầu, một hồi tấm tắc khen tuyệt.

"Kỳ lạ, kỳ lạ."

"Không ngờ chỗ này lại có thể thiết kế cao minh như vậy."

"Loại dụng rung động nhiệt và khúc xạ ánh sáng, khiến cho cơ thể trở nên vô hình, đây là tuyệt tác của ai chế tạo nên!"

"Có điểm giống với thứ gì đó mà tôi đã gặp lúc nhỏ, là là.."

"Là mũ tàng hình trong bộ truyện tranh Doremon, đúng không?"

"Đúng, đúng, là nó..."

...

Đang bàn luận hăng say náo nhiệt, thì bên ngoài một tên trung niên râu hùm cường tráng đi tới, cười ha hả hỏi.

"Thế nào rồi, đã nghiên cứu thành công chưa?"

Nghe giọng hần, một tên đầu hói, xem ra là cầm đầu trong này trả lời.

"Cậu Khai, chúng tôi đã hoàn toàn nắm bắt kết cấu, chỉ là có một vài chi tiết công nghệ quá mức cao cấp, nguyên liệu quý hiếm, trong lúc nhất thời chưa thể chế tạo hoàn chỉnh ra được."

"Ừ, nếu khó quá, thì thử thay thế chi tiết khác xem sao."

"Có thể, nhưng chúng tôi muốn hoàn hảo phục chế lại đồ vật này, đây quả thật là một món đồ đi trước thời đại, rất có ý nghĩa."

Đầu hói dáng vẻ say mê hướng tới nói ra, đoạn hào hứng nói ra.

"Nếu có thể làm ra những cái mũ khác, tạo ra một đội quân tàng hình, Đại Việt ta sẽ đến thời khắc quật khởi, trở thành cường quốc đệ nhất."

Trung niên kia cười cười không nói, nhìn xem đầu hói tự nói một mình, trong lòng có chút nhàn nhạt lo âu.

Quật khởi sao?

Chỉ sợ đại kiếp sắp đến, không bị hủy diệt trong chiến loạn, bảo tồn quốc gia là được rồi, còn mơ mộng xa vời gì đệ nhất..

Nghĩ đến gì đó, hần liền lạnh giọng.

"Từ bây giờ, người đã tham gia dự án này sẽ cấm tiết bước nửa bước ra khỏi đây, bị phát hiện cất giấu đồ vật có thể liên lạc ra bên ngoài sẽ chết. Rõ chưa?"

Giọng nói ồm ồm của hần khiến đám người hơi chút giật mình, nhưng tất cả đều biểu thị không sao cả, bởi ai cũng biết tầm quan trọng của nó.

Trung niên tăng hăng, đoạn lạnh nhạt nói tiếp.

"Chư vị, đều là người Đại Việt, tôi rất tin tưởng các vị. Tốt, tôi đi trước."

Đi ra bên ngoài, hần mới trầm giọng, ra lệnh vào bên trong không khí.

"Tăng thêm người bảo vệ chặt chẽ nơi này, điều thêm một quân đoàn đến đây."

Một âm thanh quý mị hư vô vang lên đáp lại.

"Rõ."

Trương Tuấn ở phòng livestream vài trận Liên Minh, nhàn nhã trải qua buổi chiều.

Hôm nay hần cũng có gặp những tuyến thủ nổi tiếng từ khắp các quốc gia, có Âu Mỹ, có Hàn quốc, có Đài Loan... hết thấy đều bị đẳng cấp cao tuyệt của hần hạ gục thuyết phục.

Đám người xem lúc này ngoài thán phục vẫn là thán phục, điểm ngưỡng mộ liên tiếp kéo tăng, trên màn hình những dòng chữ donate ủng hộ liên tục nhảy ra.

"Tuấn Tiền Tì là số một."

"Đẹp trai quá, đẹp trai quá."

"Lúc này VNI Telecom thông báo anh tham gia vào đội tuyển của họ, đúng không vậy."

"Thế à, ngon. MSI năm nay kiếm lấy một cái cúp nha đại ca."

"Tuổi gì, team SBTC của thầy Ba tao sẽ vô địch."

"..."

Mắt thấy đã sắp đến giờ, Trương Tuấn liền cười cười nói lời tạm biệt đám người, đoạn đứng dậy mặc vào bộ vest mới mua lúc này.

Rửa mặt soi gương, lại lấy lọ keo xịt xịt tạo kiểu tóc một chút, hần liền xuống gọi con xe bốn bánh ban này đã thuê tới, đoạn đi đến đón Thùy Linh cùng đi.

Lúc đầu Trương Tuấn chỉ định đi SH, nhưng nghĩ lại Thùy Linh dự dạ tiệc sẽ phải mặc váy, ngồi xe máy phi thường bất tiện, nên hắn liền quyết định thuê xe, là một chiếc BMW sang trọng.

Đồng thời, hắn cũng suy xét, bản thân hắn là nên kiếm một chút tiền để mua cái bốn bánh, đồng thời bớt chút thời gian học lái a.

Xem nào, mua nhà mua xe, hmm, rảnh rồi có nên đi đến quán bar Lạc Thiên đập phá vài trận không ta.

Bên kia, Ngô Bá Sơn và Hoàng Chí Văn đột nhiên rét lạnh, ngửa đầu nghi hoặc.

Ngô Bá Sơn: "Cậu cũng cảm thấy chứ, không phải là ảo giác?"

Hoàng Chí Văn: "Úm, em bị một lần rồi.."

Ngô Bá Sơn: "Đạo này anh em bên dưới đắc tội ai không?"

Hoàng Chí Văn trầm tư một lúc lâu, lắc lắc đầu.

...

Thùy Linh xuất hiện với một chiếc đầm trắng điểm lệ, phô bày đủ da thịt trắng nõn, nhưng lại không để lộ ra mầu chốt.

Gương mặt thanh thuần xinh đẹp trải qua chằm chút trang điểm, trang sức nơi cổ và tai trang nhã quý phái, khiến cô nàng tăng lên vài phần quyến rũ gọi cảm, bớt đi một chút đáng vẻ ngây thơ.

"Vợ iu xinh quá!"

Đợi cho cô nàng ngồi vào xe, Trương Tuấn mới tán thán, đoạn nắm lấy cánh tay cô nàng, khiến tên tài xế phía trước ghen tỵ không thôi.

Mẹ nó, một thằng đi thuê xe, mà cũng tán được em gái ngon lành cảnh đào như vậy, ông trời thật mắt mù mà.

Thùy Linh dường như cũng đề ý, nhỏ giọng hỏi.

"Xe.. anh à?"

Trương Tuấn thần nhiên.

"Không, anh mới thuê."

"Ừm. Cảm ơn anh."

"Hi hi, cảm ơn cái gì?"

Thùy Linh đột nhiên ôm chầm lấy hắn, khiến Trương Tuấn hơi ngơ ngác không hiểu.

Qua một lúc sau, hắn nhẹ mím cười, vuốt ve lấy tấm lưng mềm mại mượt mà..

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Trụy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Cậu ta là bạn trai tôi

Chiếc BMW dừng lại ở trước một cái cổng bê thế rộng rãi, hai cái cột to lớn chạm khắc cầu kỳ, cánh cửa khung sắt thiếp vàng mang họa tiết trống đồng cổ kính, xa hoa mà trang nghiêm.

Mặt trên có một cái bảng hiệu rực rỡ ghi rõ mấy chữ "Câu lạc bộ Thượng Uyển."

Trương Tuấn và Thùy Linh sóng vai đi vào, nam tuấn tú cao ráo, nữ xinh đẹp yêu kiều, trông rất xứng đôi.

Hai người chậm rãi tản bộ xuyên qua bãi cỏ xanh mướt, rồi đi đến một cái đài phun nước bao quanh bởi rất nhiều hoa và đèn chùm rực rỡ lấp lánh.

"Hoan nghênh quý khách tiến đến dự tiệc, xin mời quý khách vào bên trong."

Lúc này, một tên nhân viên tiến đến, cúi chào kính cẩn nói, đoạn đưa tay ra làm tư thế mời.

Trương Tuấn ôm eo Thùy Linh, theo hấn đi vào một tòa biệt thự cao lớn khí thế, giống như một lâu đài nhỏ vậy.

Bên ngoài trang hoàng lung linh, vàng son lộng lẫy, nơi góc tối ẩn thân mấy tên vệ sĩ cao lớn, trên người mang bộ đàm tai nghe các loại, nhìn qua vô cùng chuyên nghiệp.

"Mời quý khách tiến vào bên trong!"

Tân nhân viên đưa hai người đến cửa, lễ phép nói xong liền rời đi.

Lúc này, lại có hai em nhân viên nữ ăn mặc sườn xám chậm rãi mở cánh cửa kính cao lớn ra, khoanh tay cúi chào, cất giọng mềm mại.

"Hoan nghênh quý khách!"

Trương Tuấn và Thùy Linh vừa mới bước vào, đi được vài bước thì đã thấy có một người tiến đến, trong tay cầm một chén rượu đỏ uống dở, tựa hồ đã chờ đợi nghênh đón được một lát.

"Chào Linh, sao bây giờ em mới đến?"

Người đến là Trịnh Thanh Bình, hấn gương mặt hòa nhã tươi cười, nghi hoặc nhìn Trương Tuấn một lúc rồi cười cười đưa tay ra nói.

"Thì ra là cậu Trương Tuấn, anh nhìn mãi mới nhận ra cậu. Hôm nay cậu mặc bộ đồ này vào nhìn khác quá, đẹp trai hơn hấn lần trước, còn rất có khí chất."

Trương Tuấn cười nhạt, giả vờ giả vịt, ý mảy là nhờ lên đồ mà tao mới đẹp trai chứ gì, ranh con.

Dù vậy, không muốn làm Thùy Linh khó xử, hấn vẫn đưa tay ra bắt lấy, vô cùng thân thiết trả lời.

"Cảm ơn chú Bình, chú quá khen rồi. Để người già cả như chú đích thân ra đón thể này, cháu thật áy náy quá."

Trịnh Thanh Bình nháy mắt tức nghẹn, bên cạnh Thùy Linh cũng bật cười, vội vã đưa tay che miệng.

"Ồ, không biết cậu đi xe gì đến đây, tôi còn đang định bảo tài xế đến đón cậu chứ?"

Hấn ra chiều, Trương Tuấn thản nhiên đáp trả.

"Sao chú không nói sớm, cháu lỡ thuê xe mất rồi, tốn biết bao nhiêu tiền a."

"Thế á, là lỗi của anh đã không chu toàn, hay để anh tặng cậu một con xe cho tiện."

"Vậy tốt quá, cảm ơn chú."

CMN, mày còn tưởng là thật sao?

Trịnh Thanh Bình cười nhạt, quả nhiên là một thằng nhà nghèo, chưa gì mắt đã sáng lên.

Hai người tay bắt mặt mừng, nói chuyện tới lui nhẹ nhàng hài hòa, ai không biết rất dễ làm tưởng bọn hấn là bạn tri kỷ lâu năm mới gặp lại vậy.

Thùy Linh lúc này trong lòng phiền muộn, cắt ngang.

"Được rồi, vào trong thôi."

Trịnh Thanh Bình cười cười, dẫn đầu đi vào bên trong đại sảnh.

Đại sảnh rộng rãi to lớn, thiết kế phong cách châu Âu, cột trụ đều thiết kế chi tiết cổ điển, rất vàng rực rỡ.

Bốn phía cửa kính trong suốt nhìn ra cảnh quan bên ngoài, che phủ bởi những tấm rèm nhung lụa thượng hạng, đương nhiên nổi bật nhất vẫn là một cái đèn chùm tinh xảo rạng rỡ trung tâm chính giữa căn phòng.

Lúc này bên trong có rất nhiều người, nam ăn mặc lịch sự trang trọng, nữ bận váy yêu kiều diễm lệ, đang cùng nhau nhảy theo một bài nhạc du dương nào đó.

Từng người phục vụ đi qua đi lại như thoi đưa trong đám người mà không va vào một ai, tư thái vô cùng chuyên nghiệp.

"Hai vị quý khách, có muốn dùng gì không ạ?"

Một tên mang theo cái khay đồ uống tiến đến, cung kính hỏi.

Trương Tuấn không biết thứ gì, toàn đồ cao cấp, hắn liền lựa chọn một cái cốc đồ uống màu lam nhạt, còn Thùy Linh lấy một ly rượu hoa quả.

Lúc này, Trịnh Thanh Bình liền tách ra hai người, đoạn đi lên trên bục cao, cầm lấy cái micro duy nhất ở đó, cúi đầu cười nói

"Xin chào mọi người!"

Đội cho đám đông dừng nhảy, hướng ánh mắt lên, hắn mới nhấp nước bọt cho ngọt giọng, đoạn thông thả nói tiếp.

"Tôi là Trịnh Thanh Bình, chủ nhân của bữa tiệc hôm nay, rất cảm ơn mọi người đã bỏ chút thời gian quý giá để đến tham dự."

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay lác đác, Trịnh Thanh Bình cũng không tỏ vẻ bất mãn, bởi nơi này đều là người có thân phận cao quý, một cái nhấc tay bọn hắn đều lười.

"Hôm nay, mục đích tôi tổ chức bữa tiệc này, là để thông báo, công ty OnlyU Production do tôi làm chủ sẽ chuẩn bị ký kết hợp đồng với một số ca sĩ nước ngoài, đồng thời từ nay tôi cũng sẽ ở lại Việt Nam hoạt động."

"Ngoài ra, còn muốn cùng mọi người làm quen, kết giao bằng hữu, tạo mối quan hệ.."

Nói một đồng lời làm nhảm, Trịnh Thanh Bình lúc này mới tựa hồ nhớ ra gì đó, chỉ về phía Trương Tuấn, khiến đoàn người tập trung ánh mắt vào hắn.

"Mọi người ở đây có lẽ đã có chút quen biết lẫn nhau, hôm nay tôi xin giới thiệu cho mọi người một thành viên mới gia nhập. Cậu ta là Trương Tuấn, bạn trai của Dương Thùy Linh, đưa em gái thân thiết của tôi, đồng thời cũng là đại tiểu thư Dương gia."

Trọng điểm đã nói xong, hắn liền mỉm cười hòa ái chột hạ.

"Bây giờ, xin mời cậu Trương Tuấn lên nói vài lời, để mọi người nhận biết một chút được không?"

Trương Tuấn cười cười, đến rồi a.

Hắn thân nhiên không e sợ, đưa cho Thùy Linh cái ánh mắt an tâm, đoạn thông dong bước lên trên bục.

"Chào mọi người, làm quen một chút. Tôi là Trương Tuấn, ông xã của Linh."

Trông thấy hắn không có ý định nói tiếp, một tên thanh niên liền hỏi.

"Anh bạn người ở đâu vậy, nghe giọng lạ lạ."

"Nghệ An."

Một cô nàng dò xét dáng vẻ cao ráo rắn chắc của hắn, cười cười hỏi tiếp.

"Bây giờ anh zai đang làm gì rồi?"

"Tôi là sinh viên."

"Vậy còn cha mẹ anh zai?"

"Bọn họ á, mở quán nhậu ở quê."

..

Trương Tuấn câu hỏi nào vừa đến liền tiếp, không chút do dự, thành khẩn khai báo.

Rất nhanh, bên dưới liền vang lên tiếng rầm rì nghị luận, chỉ tro liên tục.

Thùy Linh hơi khê cau mày, nhưng thấy Trương Tuấn tỏ ra không sao cả, cô nàng liền không nói gì, tuy nhiên trong lòng hơi chút hối hận, lẽ ra chính mình không nên để hắn đến đây.

Đều tại anh Bình, tự nhiên bày trò giới thiệu làm gì không biết.

Chỉ là đấu khẩu với nhau vài câu, thế mà còn mang thù như vậy, thật chẳng ra sao cả.

Trịnh Thanh Bình không biết lúc này hình ảnh hắn trong mắt Thùy Linh đã hạ xuống một chút, hắn cười ha hả đi lên, khoác vai Trương Tuấn nói.

"Tốt, cậu xuống dưới chơi vui đi. Hi vọng mọi người có một buổi dạ tiệc vui vẻ, cùng nâng ly nào."

Cả buổi tiệc, Trương Tuấn chỉ cùng Thùy Linh một chỗ, không ai nguyện ý tiến lên bắt chuyện một câu với hắn, hắn cũng không thèm quan tâm.

"Hay mình về đi."

Thùy Linh thấp giọng hỏi, Trương Tuấn liền bác bỏ.

"Về sớm vậy, anh còn chưa ăn gì đây. Vợ muốn ăn gì không?"

"Không. Về, chúng mình đi chỗ khác ăn!"

"Việc gì phải rắc rối như vậy, vợ đợi anh chút.

Nói đoạn, hần nhìn nhìn cô nàng, xong một mình thông thả đi ra chỗ đồ ăn, gấp đầy một cái đĩa to, đứng đó ăn như rồng như hổ.

Một đĩa vừa hết, hần liền gấp đầy đĩa khác, liên miên không rời.

Dáng vẻ chết đói của hần khiến mấy tên nam thanh nữ tú bên cạnh cau mày, khinh bỉ nhìn sang.

Thô bỉ.

"Linh, hần là bạn trai của cậu thật à?"

Một cô nàng mặc váy đỏ, trên tay cầm một ly sâm panh tiến tới, cụng nhẹ vào ly rượu hoa quả của Thùy Linh, sau đó nhấp nhẹ một ngụm, đoạn nghi hoặc hỏi.

"Không phải cậu thuê đầu một tên tới để đối phó với dạ tiệc chứ?"

Thùy Linh kiên định.

"Không phải, cậu ta là bạn trai tớ."

Váy đỏ kinh ngạc, cái mồm liến thoắng liên tục.

"Không phải chứ, cậu xem, một vị tiểu thư danh giá như cậu, sao lại quen một tên không quyền không thế như vậy. Rồi tiền đâu cho cậu mua sắm tiêu xài, rồi cậu nhìn kia, hần lại còn ăn uống không biết giữ ý tứ gì hết, như một tên chết đói.."

Thùy Linh đột nhiên nghiêm mặt, lạnh lùng nói.

"Trương Tuyết Khanh, cậu im miệng. Nếu cậu khinh thường bạn trai tôi, có thể không cần quen biết tôi."

Em gái váy đỏ Trương Tuyết Khanh bị lời nói quyết tuyệt của Thùy Linh khiến cho giật mình, sau đó gương mặt hối lỗi, tiến tới ôm lấy cánh tay cô nàng.

"Hi hi, tớ sai rồi, tớ biết lỗi rồi, Linh cute đừng giận nha."

"Hừ, nếu còn có lần sau. Khoan đã, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, không được gọi tôi là Linh cute."

"Hi hi, biết rồi, là Linh xinh gái, Linh xinh gái."

"Xem như cậu biết điều."

Thùy Linh lúc này mỉm cười, đoạn hai cô nàng bắt đầu trêu chọc một chỗ.

Trương Tuấn tựa hồ ham ăn tục uống không để ý gì hết, nhưng thính lực siêu cường của hần thật ra vẫn luôn chú ý đến nơi này.

Nghe thấy cuộc nói chuyện vừa diễn ra, khoe môi hần không tự chủ nhếch lên, khẽ cười cười hài lòng.

Trương Tuấn lại tiếp tục cúi đầu ăn, đang muốn gấp thêm một đĩa, thì đã thấy một tên thanh niên bảnh bao đi đến, đưa cánh tay ra.

"Chào anh."

Trương Tuấn nghi hoặc.

"Chúng ta quen biết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Đại sảnh hỗn loạn

Châu Việt Cường là người của Châu gia, một gia tộc chuyên kinh doanh liên quan đến y tế được phẩm.

Đây là một trong những ngành nghề buôn bán mà quốc gia kiểm soát gắt gao nhất, chỉ sau vũ khí, đạn dược. Một cái gia tộc muốn phát triển mạnh mẽ ở lĩnh vực này, không có tay trong chống lưng là không thể nào.

Châu gia, vừa vận có.

Bản thân Châu Việt Cường chỉ là con cháu chi thứ trong gia tộc, địa vị không quá quan trọng, chỉ có thể nhằm chán mở một công ty sản xuất và phân phối thiết bị y tế, thuốc thang khá nhỏ, vẫn là nhờ trong gia tộc trợ giúp.

Hắn vốn là theo chân tên Thắng, con trai giám đốc tập đoàn Minh Thành lẫn lộn, chơi gái bên trong quán bar, cuộc sống tiêu dao tự tại.

Nhưng lần đó, gặp phải Trương Tuấn.

Cảnh tượng tên Thắng bị hành hạ, hành động kinh dị của Trương Tuấn khiến Châu Việt Cường vô cùng sợ sệt, muốn hỏi cái làm người, cho nên hắn mới tìm quan hệ đến được buổi dạ tiệc này, mong muốn kết thân với một số tên khác sạch sẽ hơn.

Và hắn, lại gặp Trương Tuấn.

Lúc đầu Châu Việt Cường có chút sợ sệt, sợ Trương Tuấn nhận ra mình, nhưng trải qua một chút suy nghĩ, hắn liền đánh liều kết giao một phen.

"Anh không nhớ em sao, chúng ta gặp nhau ở quán bar Lạc Thiên một lần rồi."

Lời nói của Châu Việt Cường khiến Trương Tuấn hơi nghi hoặc.

"Tôi không nhớ cậu."

Lần đó đến, hắn ngoài đập phá chính là đánh người, không để ý tới ai, lúc ra về còn được người ta đưa cho một cái thẻ 10 tỷ.

Khụ, không nói nữa, nói đến lại đau lòng a.

Châu Việt Cường hắn còn ước gì Trương Tuấn không nhớ mình đây, nên không chút phật lòng, cung kính nói tiếp.

"Đại ca, anh quý nhân đương nhiên không nhớ em rồi, nhưng em hôm đó đã bị phong thái của đại ca chinh phục, muốn làm đàn em của đại ca.."

Nghĩ đến tồn tại trước mắt có thể tàng hình, phóng ra cầu lửa, rất có thể là tiên nhân trong truyền thuyết, hắn càng cúi thấp đầu.

"Mong đại ca nhận thằng em này làm đệ, mặc dù em chỉ có một công ty y tế được phẩm nho nhỏ, nhưng dù gì cũng là người Châu gia, có thể giúp đại ca lo lót một số việc vặt.."

Một câu thì nêu ra hết lợi thế của bản thân, Châu Việt Cường quả thật rất biết ăn nói.

Trương Tuấn trầm tư.

Thằng cu này mặc dù gương mặt xấu trai dâm đẳng, nhưng mồm miệng không tệ, mặc dù không biết Châu gia là cái gì nhưng có lẽ cũng không kém đi.

Làm đàn em, được thôi.

Dù sao, nghe đến công ty y dược của hắn, Trương Tuấn trong lòng đã có một chút ý tưởng.

"Ồ, chú tên gì?"

Nghe thấy Trương Tuấn ăn nói không khách sáo nữa, Châu Việt Cường nội tâm vui vẻ, hắn biết hắn thành công đầu nhập được vào cái bấp bùi to bự này rồi.

"Em là Châu Việt Cường, đại ca à?"

"Trương Tuấn."

"Vâng, đại ca có số điện thoại không ạ?"

"Đây."

Trương Tuấn đưa điện thoại cho hắn tự lưu số, lại cầm cúi ăn uống, khiến một bên Châu Việt Cường khắp khời mừng thầm.

Quả nhiên là tiên nhân, sức ăn này, người bình thường sao có thể có được.

"Anh bạn, làm quen chút chứ?"

Lúc này, lại có ba tên thanh niên trẻ, ăn mặc phong độ tiến tới, một tên tóc vàng vuốt keo ngược cười cười nói với Trương Tuấn.

Châu Việt Cường mắt sáng, cơ hội thể hiện sự trung thành là đây chứ đâu.

Hắn lạnh lùng nói.

"Đi chỗ khác chơi, không thấy anh tao đang bận ăn à?"

Đám thanh niên kia nhìn nhau, cười ha hả.

"Cường tởi, mày quen anh bạn này à?"

"Giới thiệu một chút đi?"

"Lúc này hình như anh bạn này đã giới thiệu rồi mà."

"Ồ, vậy hả, lúc ấy tao còn tưởng ai thuê tên hề vào đây diễn mua vui ấy chứ."

...

Ba tên kẻ tung người hứng, phối hợp nhuần nhuyễn, tư thái kênh kiệu, khiến Châu Việt Cường cười thầm không thôi.

Mấy thằng ranh con.

"Tao nói, chúng mày cút đi chỗ khác chơi, điếc à?"

Mặc dù đấu với bọn hắn sẽ ôm thiệt thòi, nhưng đổi lại sẽ được Trương Tuấn tin cậy, Châu Việt Cường cho rằng ổn ổn không lỗ.

"Sao hôm nay mày cứng thế hả Cường tởi?"

"Tên Thắng kia đến đây, bọn tao còn nể mặt, còn mày là cái thá gì?"

"Một thằng át ơ Châu gia, thật nghĩ rằng mình tai to mặt lớn?"

"Cút về mấy quán bar rác rưởi mà chơi đùa đi."

"Mày muốn công ty con con của mày bị đóng cửa sao?"

Nơi này trang trọng, bọn hắn đương nhiên không động thủ, nhưng lời lẽ sắc bén nhục mạ thì không ngừng tuôn ra.

Dù vậy mấy tên kia cũng tỉnh ranh, biết tiết chế âm lượng, người ngoài không chú ý sẽ không thể nghe được.

Châu Việt Cường hừ lạnh, bọn nhóc này thật quá quắt.

Đang muốn nói tiếp gì đó, Trương Tuấn đã nhàn nhạt lên tiếng.

"Sủa ít thôi."

Thanh niên tóc vàng nghe vậy, không giận mà cười khẩy.

"Anh bạn, thật vô văn hóa, quả nhiên là người ngoại tỉnh, lúc này ta còn cho rằng nghe lầm."

Bên cạnh hai tên kịp thời phụ họa.

"Haha, tựa như là Nghê An."

"Cái vùng đất đai khô cằn chim không thèm ỉa đấy á?"

Trương Tuấn khoé mắt băng lãnh.

Hắn lấy mấy cây ngân châm ra, nhanh như tàn ảnh định thân bọn hắn, sau đó nhìn chuẩn huyết vị đại tiểu tiện, đâm tiếp ba châm.

Nhìn thấy đối phương đâm gì đó lên người, ba thanh niên vội vàng muốn la hét, nhưng lời nói không thể ra khỏi cổ họng, cả người cứng đờ, bất giác kinh hãi.

Sau đó, phía dưới, tựa hồ bị vỡ òa, có thứ gì đó xả ra ào ạt.

Châu Việt Cường kinh dị nhìn thao tác của Trương Tuấn, đột nhiên ngửi thấy mùi thúì, hấn bật mũi kêu lên.

"Thúi, thúi quá."

Trương Tuấn cũng cười cười, bật mũi kêu theo.

"Mẹ nó, quả nhiên là thanh niên văn hóa, nói ỉa là ỉa ra quần ngay được, tài thật."

Lời nói của hắn tương đối lớn, khiến xung quanh khách nhân nghi hoặc nhìn qua, tụ tập lại.

Rất nhanh, từng người nhìn thấy phía sau quần ba tên kia đầy cộm lên, bị thấm ướt, một mùi thối nồng nặc lan ra đại sảnh.

Ọe.. ọe..

Không ít người cúi xuống nôn mửa, gương mặt kinh dị vội vã bỏ đi.

"Kinh tởm."

"Lớn rồi còn không biết kiềm chế."

"Tránh ra, để tao quay lại cái video xem."

"Cho em chụp cái ảnh."

...

Nghe tiếng nghị luận xung quanh, ba thanh niên gương mặt tái nhợt, nhìn về phía Trương Tuấn đằng đằng sát khí.

Trương Tuấn làm người tốt, vội tiến lên giả vờ che đậy bọn hắn đi, đoạn kín đáo thu chân về, hướng đám khách nhân giải thích.

"Đừng chụp, đừng chụp, ba người này chỉ là đang chứng minh cho tôi thấy bọn hắn thích ỉa ở đâu thì ỉa, mọi người không nên hiểu lầm."

Châu Việt Cường một bên cười ha hả.

Đại ca quả nhiên cao minh, một chiêu này thật vô cùng há hỉ.

Sau này, ba tên kia dám chắc không còn mặt mũi mà tham gia vào những buổi tụ họp như thế này a.

Ba thanh niên lúc này được giải trừ định thân, phát hiện cơ thể có thể di chuyển, căm tức lao lên muốn đánh Trương Tuấn, nhưng nào có thể trúng được.

Mà lại, bọn hắn hồn nhiên quên mất phía dưới.

Vừa mới bước đi, sau mông cộm lên lắc lư, chất thải và nước tiểu tuôn theo kẽ quần lót chảy rớt xuống đất, vung vãi ra sàn nhà bóng loáng, sắc vàng sặc đỏ hỗn hợp vô cùng tởm lợm.

Đám khách nhân cứng người, sau đó bỏ chạy tán loạn.

"Vãi cứt là có thật.."

"Á... bọn súc sinh, mù mắt bà rồi."

"Thúi quá.."

"Bảo an, bảo an đâu?"

"Đuổi ba tên súc vật này ra ngoài..."

Trịnh Thanh Bình đứng ở phía xa, nhìn xem đại sảnh hỗn loạn, hấn nộ khí xung thiên, trong tay ly rượu vô ý thức bị hắn bóp nát.

Bên kia, Thùy Linh đứng xa xa không rõ chuyện gì, mặc dù muốn tới gần nhưng ngửi thấy mùi hương thum thum trong không khí, liền bắt giác lùi cô bạn Trương Tuyết Khanh tránh xa.

Một lúc sau, thấy Trương Tuấn trở lại, cô nàng liền vội hỏi.

"Có chuyện gì mà ầm ĩ vậy anh?"

"Không có gì, ba thanh niên không kiểm chế tốt tiêu hóa thôi mà."

"Ừ, anh ăn no chưa?"

Trương Tuấn nghe vậy, cười cười.

"Chưa, còn thiếu một món."

Thùy Linh nghi hoặc.

"Món gì thế?"

"Em."

Giương mặt Thùy Linh đột nhiên cứng đờ, sau đó nháy mắt đỏ rực, yêu kiều diễm lệ.

Bên cạnh Trương Tuyết Khanh cũng vội phun ra một ngụm rượu, liên tục ho khan

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thần trợ

Một buổi dạ tiệc trang nhã quý phái đã bị ba thanh niên ô uế làm mất đi bầu không khí vốn có.

Đám khách khứa lục tục rời đi, mặc dù đã có nhân viên đến lau dọn đại sảnh sạch sẽ, tựa hồ sợ ở lại sẽ dính phải xúi quẩy.

Bữa tiệc chính thức bị khai tử.

Trịnh Thanh Bình lạnh lẽo tiến đến trước mặt Trương Tuấn, âm trầm nhìn hắn.

"Là cậu động chân động tay phải không?"

Trương Tuấn ngây thơ.

"Chú à, chú nói gì vậy? Động chân tay cái gì?"

"Ba tên kia nói chuyện với cậu, sau đó thì xảy ra chuyện, cậu còn chối?"

"Đâu có, chú đừng đùa dai, bọn hần kiểm chế không được, sao lại trách tôi rồi."

Một tiếng chú hai tiếng chú, mẹ nó, tao thật có già như thế sao?

Trịnh Thanh Bình ngửa răng vô cùng, ánh mắt như muốn rực lửa.

Thùy Linh bên cạnh nghi hoặc.

"Bọn họ là ai?"

Châu Việt Cường im lặng nãy giờ bất được một cơ hội, liền vội lên tiếng.

"Chị dâu, bọn nó là Lê Đạt, Hồ Quốc Trung và Phan Thành, ba thằng này nổi tiếng là chó săn của ai đó..."

Một tiếng chị dâu của hần khiến Thùy Linh nghi hoặc không hiểu.

"Cậu là ai, sao lại gọi tôi là chị dâu? Còn có chó săn, là như thế nào."

Châu Việt Cường đánh mắt nhìn Trương Tuấn, thấy hần gật gật đầu, liền cười hi hi trả lời.

"Em là Châu Việt Cường, đệ anh Tuấn, đương nhiên phải gọi chị là chị dâu rồi. Về phần chó săn, chị hỏi người bên cạnh chị là biết rõ a."

Trương Tuấn cũng hiểu ra, trước đó chỉ là suy đoán, bây giờ có Châu Việt Cường chứng thực, hần mới chắc chắn.

Quả nhiên là thằng này giờ trò.

Trịnh Thanh Bình thăm hân, chen ngang cuộc nói chuyện.

"Linh, đừng nghe hân nói nhảm, để anh đưa em về."

Nói đoạn liền đưa tay muốn dắt, đáng tiếc có Trương Tuấn ở, sao có thể để hân được sờ vào người Thùy Linh.

"Chú à, chú ở lại dọn nốt đi, lỡ chó của chú còn để sót lại bãi nào bây giờ. Bọn tôi đi trước, tạm biệt."

Nói xong liền tự nhiên ôm eo Thùy Linh ngang nhiên rời đi, bỏ mặc ánh mắt âm độc của Trịnh Thanh Bình dõi theo.

Châu Việt Cường cũng bị hân nhìn run run, vội vã lật đật chạy theo Trương Tuấn.

"Cậu nói đi, việc lúc nãy thật ra là thế nào?"

Thùy Linh không ngốc, xem ra ban nãy vụ đại sảnh nào loạn còn có ẩn tình.

Trương Tuấn bình thần nhắm mắt, để Châu Việt Cường kể lại.

"Chị dâu, ba thằng kia đột nhiên xông tới gây sự, nói những lời khó nghe, châm chọc em và anh Tuấn.."

Châu Việt Cường bắt đầu khua môi múa mép phát huy tài ăn nói của mình, thêm thất sự hung hăng của kẻ địch, lại thể hiện sự nhún nhường hiền hòa của Trương Tuấn.

Đương nhiên, hân không nói ra Trương Tuấn động thủ, mà chém bừa ba thằng kia ăn nhảm đồ nên bị tiêu chảy.

Nói đến Trương Tuấn liền kém chút tin, trong bóng tối âm thầm cho hân một like.

"Ra vậy, nhưng sao bọn họ vô duyên vô cớ gây sự.."

Chưa đợi Thùy Linh nói xong, Châu Việt Cường đã cướp lời, gương mặt bị phẫn.

"Bọn chúng là chó săn tên Bình, chuyện này ai cũng biết, chắc chắn là do tên kia sai khiến. Chị dâu, chị nên tránh xa tên tiểu nhân bỉ ổi đó ra."

Mẹ nó.

Trương Tuấn suýt nữa vỗ tay khen hay.

Có thần trợ thế này, trăm còn lo gì không nhất thống thiên hạ được.

Thùy Linh yếu ớt phản bác.

"Không, anh Bình là người tốt, cùng tôi lớn lên từ nhỏ.."

"Chị dâu à, người ba ngày không gặp sẽ khác, đằng này tên kia ra nước ngoài tận ba năm liền. Em còn nghe nói, hân ở nước ngoài đập đá, chơi ma túy, hoan lạc thâu đêm, hơn nữa còn là chơi gay..."

Trương Tuấn nghe Châu Việt Cường chém gió thành bão, hân triệt để cạn lời rồi, nội tâm thầm nghĩ.

Tên Trịnh Thanh Bình mà biết được, không tìm người băm thằng Cường tơi tã thành thịt vụn mới là lạ.

Đưa Thùy Linh về nhà, thả cô nàng đang hoang mang xuống, Châu Việt Cường liền lái xe chở Trương Tuấn về nhà trọ.

"Đại ca, hay để em thu xếp cho đại ca một phòng chung cư cao cấp nhé, ở trọ làm gì ạ."

"Không cần, anh đang tính mua biệt thự. Chú để ý xem có biệt thự nào rộng rãi chất lượng tốt mà rao bán giá rẻ, thì liên hệ anh."

"Vâng"

Châu Việt Cường ngoan ngoãn đáp, nội tâm thầm kêu khổ.

Muốn hàng ngon còn đòi giá rẻ, đại ca, sao ngài không đi ăn cướp a.

Trương Tuấn chỉ là thuận miệng nói vậy mà thôi, dù sao bây giờ hân vẫn chưa có đủ tiền.

Nhìn thấy thằng đệ mới thu này làm việc hiệu quả, ngoan ngoãn biết ăn nói, hân liền cười bảo.

"Dừng xe."

Châu Việt Cường nhanh chóng dừng lại, nghi hoặc hỏi.

"Chuyện gì vậy đại ca?"

Trương Tuấn im lặng bước xuống, ra hiệu cho hắn đi theo, sau đó đứng im nhìn hắn.

Qua một lúc sau, hắn liền rút ra mấy cây châm, cầm trong tay đi tới.

"Đại... đại ca.. anh làm gì vậy..?"

Châu Việt Cường lạnh run, nhớ đến thảm trạng ba thanh niên lúc nãy, trong lòng liền dâng lên kinh hãi, càng có không hiểu.

Chính mình, tựa hồ chưa làm gì phật ý vị trước mắt này a.

"Im nào, để anh thi châm cho chú?"

Giọng nói trầm tĩnh của Trương Tuấn vang lên, khiến Châu Việt Cường bình tĩnh lại.

"Thi châm?"

"Đúng vậy, chú thức khuya, chơi đồ chơi gái nhiều, trong người khí huyết khô cạn, kinh mạch tắc nghẽn dẫn đến mất ngủ, cơ thể suy nhược, để anh giúp chú."

"Cái gì, sao anh biết.. Anh còn là bác sĩ nữa ư?"

Trương Tuấn cười nhạt không trả lời.

Nào phải bác sĩ, anh là thần y cơ.

Đâm xong mấy châm, trong lúc Châu Việt Cường nhắm mắt rên rỉ, Trương Tuấn liền vào trong xe ngồi, nhàn nhạt lên tiếng.

"Được rồi."

"Cái gì, đã xong rồi à đại ca."

"Đúng vậy, đi thôi."

Châu Việt Cường tỉnh táo cảm nhận cơ thể biến hóa, cả người tựa hồ thông suốt khỏe mạnh hơn, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Hắn vội ngồi vào ghế lái, vui vẻ liếc nhìn Trương Tuấn qua gương một chút.

Đang muốn nổ máy chạy đi, đã thấy một cánh tay từ phía sau đưa đến, bên trong là một viên đan dược thơm nồng.

"Gi vậy đại ca?"

"Nuốt đi."

Nghe giọng điệu lạnh nhạt của hắn, Châu Việt Cường lóe lên trong mắt một tia do dự, tuy nhiên rất nhanh cắn răng nuốt xuống.

Trương Tuấn cười cười, hài lòng nhắm mắt lại.

Xe lăn bánh chạy đi.

Trong một căn phòng tắm sang trọng.

Trịnh Thanh Bình lạnh lẽo đứng, bên trong là tiếng nước chảy xối xả.

"Nói, tại sao bọn ngu chúng mày lại làm một việc mất mặt như vậy?"

Nghe thấy giọng điệu đàng đàng sát khí bên ngoài, ba tên thanh niên đang tắm rửa liền không tự chủ co người lại, run như cây sậy.

"Anh Bình, là thằng chó chết kia."

"Nó, nó đâm cái gì đó vào người bọn em, sau đó bọn em liền bị cứng đờ, cơ thể không làm chủ được."

" Anh, anh phải giúp bọn em báo mỗi nhục này."

...

Ba tên thay phiên nhau kể lể một hồi, rồi cuộc Trịnh Thanh Bình đã hiểu rõ sự việc, hấn cau mày trầm tư.

" Cả người cứng đơ, không nói không di chuyển được, lẽ nào là điểm huyết, hoặc là định thân thuật. Thằng chó này, bảo sao phách lối như vậy, ra là cậ có chút tài mọn."

Trịnh Thanh Bình liền đi ra khỏi phòng, ánh mắt trong lúc đó lóe lên một tia lạnh lẽo, ra lệnh cho mười tên da đen cỡi trần nửa thân trên đang đứng bên ngoài.

" Vào đi, hầu hạ bọn nó thật tốt."

Nurong theo cái phất tay của hấn, mười cái cơ thể cao to đen hời bóng lưỡng đi tới, rất nhanh bên trong biệt thự vang lên từng tiếng kêu rên bi thiết vang vọng..

///

Đa tạ OptimusPrime ủng hộ 3lt, đa tạ.

Cầu like chương, cầu ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Quái vật biến dị

Vừa mới về đến phòng, Trương Tuấn liền lột hết quần áo lao ngay lên giường..

Trải dài cơ thể ra, tay chân buông lỏng, nằm nhìn lên trần nhà vô lo vô nghĩ, chỉ chực chờ mí mắt khép lại, cảm giác này.

Thật mẹ nó thoải mái a.

Cả ngày chủ nhật dậy sớm, loanh quanh đủ thứ việc, chạy đôn chạy đáo khắp nơi, lại còn vừa mới ăn no uống say, hấn rất nhanh chìm vào giấc ngủ ngon.

Bên trong giấc mộng.

Mấy đồng chí hắc y nhân lúc này dường như đã thuần thục Quỷ Ảnh Mê Tung, đang bắt đầu thi đấu thân pháp với nhau, bay tới bay lui vô cùng nóng nhiệt.

Đám đạo bào luyện phù sư thì vẫn không ngừng diễn luyện vô số các loại phù, không trung hóa cầu mưa gió vùn vù, bom nổ tên bay, loạn lạc vô cùng.

Duy nhất yên lặng chính là mấy tên luyện đan sư, bình chân như vại ngồi dưới đất, tế luyện đan dược trong đan đình trước mặt.

Người nào người nấy tiên phong đạo cốt, đáng vẻ cơ trí lão luyện, khác xa hai cái bọn trẻ trâu kia.

Một đêm trôi qua.

Hôm qua là chủ nhật, vậy thì hôm nay chắc chắn là thứ hai.

Trương Tuấn đánh răng rửa mặt, tám một phát cho mắt người đoan liền thay quần áo đi học.

"Hello vợ iu."

Mất thấy Thùy Linh ngồi một mình, xung quanh không có ai, hấn liền tí tòn chào, khiến cô nàng vợ gắt gỏng.

"Cậu nói linh tinh gì đấy, tớ đã bảo rồi.."

"Hi hi, biết rồi, chào cậu, chào bạn Linh ạ."

"Hừ.."

Đặt mình ngồi xuống, tán dóc trên chộc một chút, lúc sau đám sinh viên liền lục tục đến đông đủ.

Mấy cô nàng bạn của Thùy Linh cũng đến, cười tà nhìn hai người, đoạn ngồi bên cạnh trên chộc, khiến cô nàng lớp trưởng xấu hổ không thôi, gương mặt ửng đỏ xinh đẹp.

Tiết học đầu tiên, giảng viên là Lâm Mỹ Ngọc.

Cô nàng hôm nay mặc một bộ áo dài màu trắng, hoa văn trang nhã, đường cong bó sát lồi lõm khiến cho toàn thân gợi cảm vô cùng.

Khẽ quét mắt nhìn qua Trương Tuấn đang ngồi khoanh tay quy củ, bên cạnh là Thùy Linh xinh đẹp tươi trẻ, trên gương mặt kiêu diễm của Lâm Mỹ Ngọc thoáng hiện ra một chút đượm buồn.

Cả tiết học trôi qua, Trương Tuấn dựa vào những kiến thức hội họa có được, trổ tài ăn nói, phô bày sự giỏi giang của mình, khiến mọi người trong lớp đều vô cùng tán thưởng.

"Bạn Trương Tuấn rất tốt, hi vọng mọi người nên học hỏi cậu ấy."

Lâm Mỹ Ngọc tán thưởng một câu, trong mắt ẩn chứa hài lòng.

Thân là một giáo viên hội họa, nàng đương nhiên ưa thích một người đàn ông có tài năng ở lĩnh vực này, càng nói gì, kẻ trước mắt là bạn trai của mình cơ chứ.

"Cô Lâm, em có một chút vấn đề không rõ, có thể nhờ cô giải thích giúp em được không ạ."

Canh thời gian tiết học sắp hết, Trương Tuấn liền cười cười nói, một bộ hiếu học.

"Được thôi, em nói đi."

Trương Tuấn bình tĩnh trầm tư, giả vờ suy nghĩ vấn đề cần hỏi.

Liếc qua PlasmaWatch, thấy thời gian đã điểm, hắn liền đứng lên chuẩn bị nói.

"Dạ, theo như em biết thì..."

Reeng.

Đúng lúc này, chuông báo hết tiết âm ỉ vang lên.

Lâm Mỹ Ngọc mỉm cười, thu xếp đồ dùng, đoạn làm thủ tục rời khỏi, sau đó nói.

"Trương Tuấn, em nếu còn có gì cần biết, đi lên văn phòng gặp cô."

"Dạ."

Trương Tuấn ngoan ngoãn trả lời, khước môi nhếch lên, đoạn đứng lên đi theo cô nàng ra khỏi lớp.

Đám sinh viên lục tục ra chơi, Thùy Linh hơi hơi nghi hoặc nhìn qua bóng lưng Trương Tuấn, nhưng rất nhanh lắc đầu không để ý, vui vẻ ngồi đùa giỡn với đám bạn của mình.

Lâm Mỹ Ngọc đi trước tiến vào văn phòng, cặp mông ngưng nguyễn bên trong tà áo dài, ẩn ẩn hiện ra viền quần lót, khiêu gợi vô cùng.

Trương Tuấn đi theo phía sau nhìn không rời mắt, vào văn phòng, hắn liền nhẹ nhàng chậm rãi khóa cánh cửa lại.

"Trương Tuấn, em muốn hỏi về vấn đề gì?"

Đặt mông ngồi xuống ghế sofa, rót cho mình và hắn hai chén trà, Lâm Mỹ Ngọc nhàn nhã hỏi.

Trà còn chưa kịp uống thì Trương Tuấn đã tiến tới, bắt lấy cánh tay của cô nàng, đoạn an tọa bên cạnh, cười tà nhìn nàng.

"Mỹ Ngọc, hôm nay vợ thật là xinh đẹp."

Lâm Mỹ Ngọc thoáng chốc đỏ ửng, giả vờ nghiêm mặt.

"Trương Tuấn, nơi đây là trường học, em. anh định làm gì?"

"Hừ hừ, anh chỉ muốn thân mật với người vợ xinh đẹp của mình một chút thôi mà."

"Không được!"

Lời còn chưa nói dứt, Trương Tuấn đã áp tới, bờ môi hung hăng hôn lên cặp môi đỏ rục căng mọng, khiến Lâm Mỹ Ngọc ú ớ một phen.

Ư... ư....

Một tay Trương Tuấn đặt sau đầu cô nàng, kéo về phía mình, một tay còn lại của hắn thì mò mẫm lên cặp son phong cao vút, nhẹ nhàng xoa bóp.

Mùi hương thơm mát của cơ thể phụ nữ, hòa lẫn vị ngọt ngào của đôi môi, khiến bên dưới Trương Tuấn rất nhanh bành trướng mạnh mẽ.

Hắn dứt khoát đặt Lâm Mỹ Ngọc ngã ra nằm dài trên ghế sofa, cơ thể đầy đặn của mỹ nữ giáo viên bị toàn thân tên sinh viên cao lớn lực lưỡng đè xuống, sau đó hôn ngấu nghiến.

"Ư... ư.. Anh... dừng... dừng..."

Qua không biết bao lâu, khi đã khám phá trọn vẹn khoang miệng, nhắm mắt cái lưỡi thom mềm ướt át của Lâm Mỹ Ngọc, Trương Tuấn mới thả cô nàng ra, ngẩng nhìn gương mặt kiều diễm.

Cảm nhận bên dưới hạ thân của mình có đồ vật gì đó cứng rắn đè sát, xuyên qua mấy lớp quần áo vẫn cảm nhận được một sự nóng bỏng, Lâm Mỹ Ngọc bối rối, vội vã đưa tay lên lồng ngực, muốn đẩy hắn ra.

"Anh.. Anh đừng làm vậy.. Lỡ có ai vào.."

Trương Tuấn cười tà.

"Vợ yên tâm, anh đã khóa cửa rồi."

"Không.. không được.. như thế người ta sẽ càng nghi ngờ.."

Lâm Mỹ Ngọc hốt hoảng nói, khiến Trương Tuấn bất giác buồn bực.

Đúng a.

Chính mình đi theo Lâm Mỹ Ngọc vào văn phòng, nhiều giáo viên khác nhìn thấy, lỡ may có người tò mò đến gõ cửa lại thấy cửa khóa trái, không sinh nghi mới là lạ.

Chẳng lẽ, lại cứ để thằng em dựng đứng thế này mà đi trở lại lớp a.

Lâm Mỹ Ngọc lúc này chật vật ngồi dậy được, nhìn gương mặt có chút ửng rù của hắn, trong lòng không khỏi có chút bận tâm.

Tên bạn trai này, trẻ tuổi quá chính là cũng không tốt, sinh lý quá mức thịnh vượng.

Trên trường mà hắn cũng cả gan làm vậy được, bị phát hiện không nói, mấu chốt là thời gian thật sự không tiện, giải lao được có mấy phút, có thể làm nên trò trống gì a.

Có.

Trương Tuấn lúc này cười cười nhìn nàng, nụ cười không có hảo ý.

"Vợ yêu, em xem, bên dưới của anh thế này rồi, sao anh có thể quay lại lớp học được."

Lâm Mỹ Ngọc có chút bồn chồn, lo lắng hỏi.

"Vậy phải làm thế nào bây giờ?"

"Em giúp anh đi."

"Giúp.. hả.."

Nghĩ đến điều gì đó, đôi tai Lâm Mỹ Ngọc nháy mắt đỏ rục, gian nan nói ra.

"Ừm, để em giúp anh."

Cô nàng chậm chạp đưa cánh tay trắng hồng tiến tới, vạch khóa chiếc quần bò của Trương Tuấn ra, sau đó kéo xuống.

Một cái xúc xích nóng hổi được giải thoát ra khỏi lò nung, đập tung tăng tung tăng, va chạm vào cánh mũi của nàng, khiến nàng giật mình kinh ngạc.

"To quá.."

Lần trước, Lâm Mỹ Ngọc có chút mê man không tỉnh, toàn thân bị dục vọng khiến cho như người mất trí, chỉ có thể im lặng tận hưởng.

Bây giờ hoàn toàn tỉnh táo, cảm giác cái đồ vật này mang đến cho nàng, khác hẳn với cái thứ nóng bỏng điên cuồng tàn phá mình trong đêm xuân sắc kia.

Đột nhiên, tròng mắt Lâm Mỹ Ngọc hiện ra khiếp sợ.

"Sao... sao.. của anh kỳ lạ như vậy?"

Trương Tuấn cười khò.

Đến rồi.

Thật ra mọi thứ của Trương Tuấn tất cả đều bình thường, nếu không muốn nói là rất tốt, chỉ là cây súng của hắn, thế mà có tận đến bốn quả pháo hỗ trợ, hai trên hai dưới.

Lúc trước hắn rất ái ngại, cho rằng đây là dị tật, sợ người ta nhìn mình kinh dị, cho nên không muốn giao du tiếp xúc với nhiều người, càng không muốn có bạn gái.

Tuy nhiên, bây giờ Trương Tuấn đã không còn tự ti nữa, trái lại hắn cho rằng, đây là ký hiệu của ông trời, ký hiệu dành cho một nam nhân đặc biệt xuất chúng, từ xưa tới nay có một không hai.

"Em.. sợ à?"

Nghe câu hỏi của hắn, Lâm Mỹ Ngọc xấu hổ, đỏ mặt trả lời.

"Không, chúng nó rất oai hùng.."

Hơi thở khô nóng của cô nàng phả vào trên thân cự vật, khiến cho nó càng thêm to lớn hơn..

Nghe vậy, Trương Tuấn cười lên ha hả, hắn khẽ đẩy nhẹ hông, cho hạ thân của mình tiến sát tới gương mặt diễm lệ kia hơn.

"Vậy, em phục vụ bọn chúng cho kỹ đi."

"Dạ."

Những ngón tay ngọc ngà bắt đầu chạm nhẹ lên những sợi gân xanh, cảm lấy con rồng lửa ngang bướng, tựa hồ lúc nào cũng có thể phun lửa kia, sau đó Lâm Mỹ Ngọc há rộng môi thơm, bắt đầu một quá trình trấn áp yêu vật.

Bên ngoài văn phòng, các thầy cô qua lại như thoi đưa, trò chuyện náo nhiệt, tất cả đều hồn nhiên không biết bên trong đang diễn ra một cảnh xuân sắc tiêu hồn.

Trông thấy Trương Tuấn tươi sáng phần khôi trở lại, bộ dạng tràn đầy vui vẻ, Thùy Linh mỉm cười hỏi.

"Cậu, cậu đã hỏi được vấn đề cần biết chưa?"

Bên cạnh mấy cô nàng nữ sinh cũng tò mò, muốn biết tên sinh viên xuất chúng này muốn biết chuyện gì.

"Ừ, tớ hỏi được rồi?"

Một cô em hóng hót hỏi thăm.

"Mà cậu hỏi về chuyện gì vậy?"

Trương Tuấn cười ha hả, nhếch môi.

"Tớ hỏi cô cảm giác về một con quái vật biến dị, chỉ có ở trong truyền thuyết."

Lời nói của hắn khiến đám nữ ngơ ngác không hiểu, tràn đầy nghi hoặc.

"Con gì, rồng á? Hỏi cảm giác là sao??"

Trông thấy Thùy Linh cũng tò mò nhìn mình, Trương Tuấn liền im lặng không nói, cười tà ngồi xuống bên cạnh cô nàng, ghé giọng vào bên tai nói nhỏ.

"Đây là bí mật, để hôm nào, tớ sẽ cho cậu biết."

"Ừm."

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Nữ thần

Một buổi học vui vẻ trôi qua.

Lâm Mỹ Ngọc dạy xong một tiết liền đi, Trương Tuấn không có vương mắc liền thỏa sức trêu chọc Thùy Linh, bộ dạng thân mật gần gũi khiến đám người xung quanh ghen tỵ ngưỡng mộ không thôi.

"Cậu còn biết võ, có thể đánh mấy chục người ư, tớ không tin."

Giọng điệu Thùy Linh tràn đầy nghi ngờ, bên cạnh mấy em gái cũng tỏ ra khinh khỉnh.

Hắn là thằng này học mấy cái võ vẽ đường sinh, rồi ảo tưởng sức mạnh đây mà, đám con trai bây giờ trước mặt con gái đều chém gió không biết ngại là gì.

Trương Tuấn buồn bực, sĩ diện nổi lên, hắn liền muốn thể hiện.

"Các cậu không tin à?"

Hơi hơi liếc mắt, thấy con gì như con ong từ ngoài lớp bay vào, vo ve bên cạnh, hắn liền ngao nghễ nhắm mắt nhập tọa, dùng tai lắng nghe tiếng gió mà con ong phát ra, bộ dáng thâm trầm như một tên cao thủ võ lâm tâu khựa.

Cơ thể vẫn đang tĩnh lặng đột nhiên động, cánh tay nhanh như tàn ảnh lao đến, đón biết vị trí của con ong, đoạn hai ngón tay hung ác kẹp lấy.

Ân, kẹp trúng rồi.

Chỉ là, làm sao nơi đầu ngón tay còn có cảm giác mềm mại quen thuộc đây.

Bên cạnh mấy nữ sinh trở mắt nhìn, Thùy Linh gương mặt đỏ rực, lắp ba lắp bắp..

"Cậu... cậu.... bỏ tay ra"

Trương Tuấn giật mình, mở mắt ra, đã thấy hai ngón tay của mình đang kẹp trên đỉnh nhũ hoa của Thùy Linh, giữa kẽ tay còn có một con ong đang không ngừng vùng vẫy muốn thoát ra.

Không đúng.

Hắn định thần nhìn kỹ, nơi nào là con ong, trong tay hắn hoàn toàn là một con ruồi, chỉ là hình thể của nó to lớn một cách kỳ lạ.

"Các cậu, nhìn kỹ xem này."

Trương Tuấn vội nói, khiến đám nữ sinh tròn trắng mắt, còn bên cạnh đám nam sinh thì ánh mắt như muốn rực lửa.

Thằng chó Trương Tuấn.

Thùy Linh vừa thẹn vừa giận, chỉ là đột nhiên thấy ngón tay tên kia đã rời ngực mình, đưa lên trước mặt, nơi kẽ tay là một con ruồi.

Quả thật, là một con ruồi rất to.

"Cái gì thế này?"

"Đây thật sự là con ruồi à, sao nó to thế?"

"Ruồi biến dị??"

"Mau mau giết nó đi Trương Tuấn, nhìn ghê quá.."

"Không được, phải mang đi bán, động vật quý hiếm rất có giá trị đây..."

Lúc này chúng nữ cũng đã nhìn rõ, nhao nhao kinh ngạc.

Trương Tuấn không vội giết con ruồi này, hắn tìm một cái chai rỗng bỏ nó vào, đoạn đập kín nắp chai lại cười nói.

"Để tớ chụp cái ảnh up lên mạng khoe đã, nhân tiện vào google tìm xem đây là ruồi gì mà to thế.."

Nói liền làm, lôi điện thoại ra chụp chọt, lựa một cái ảnh ưng ý nhất, Trương Tuấn liền vào facebook đăng lên mấy cái Group hỏi thăm.

Bên cạnh mấy nữ cũng vội vã tiến lên tranh nhau chụp, xung quanh mấy tên con trai không biết chuyện gì xảy ra thì khinh thường bĩu môi.

Một con ong mà cũng làm đủ trò như vậy, đúng là rảnh rồi sinh nông nổi.

Bài đăng vừa up đã liền được duyệt vào nhóm, dẫn đến mọi người nghị luận liên tục.

"Đây thật là ruồi à, ruồi gì mà to vậy??"

"Phô tô shop chứ cái cê cê gì, bài nhạ về lò cũng được duyệt."

"Chuẩn mẹ rồi, chắc nó họ hàng thẳng ad, tao đăng cái clip múa quạt đỉnh vãi mà ad nó ẻo duyệt, thẳng mặt lz."

"Ê ê không phải đâu, nãy anh tui cũng bắt được một con ruồi rất to, nói với tui mà tui còn không tin đây. Tui vừa mới ra xem lại, quả nhiên là thật, đừng chửi ad.. Uà, sao mấy ông bay màu hết rồi."

"Em cũng có nè, đêm qua chỗ em mưa, sáng nay xuất hiện một đồng muỗi to tổ bố, kinh chết đi được."

...

Một đồng ảnh dẫn chứng cũng được đám người đưa ra, các đồng chí ruồi muỗi trở nên to tướng, giống như một đê mê phát mập, nhìn qua khá là kinh dị.

Hóng hót bình luận một chút, mắt thấy chuông đã reo lên, giảng viên cũng vào lớp, Trương Tuấn liền cất đi điện thoại, đứng dậy chào thủ tục.

"Chúng ta ăn gì đây vợ ỉu?"

Chờ Thùy Linh trên con SH vi vu trong làn gió mát, Trương Tuấn cười hỏi.

Đột nhiên nhớ ra gì đó, hắn liền trầm giọng.

"Vợ phải chọn một món, cảm em nói sao cũng được?"

Phía sau cô nàng lớp trưởng xinh đẹp khe khẽ híp mắt cười, đoạn vui vẻ nói.

"Vậy đi ăn tào phớ nhé anh."

"Không được, ăn cái đấy làm sao mà no."

"Thế em sao cũng được."

"..."

Trương Tuấn cạn lời.

Rất cuộc khẩu chiến một hồi, hai người liền miễn cưỡng đạt thành thống nhất, cùng nhau đi ăn bánh canh cua, sau đó lên bờ hồ uống nước, ngắm cảnh tám chuyện.

"Vợ yêu, em có muốn trở nên mạnh mẽ hơn những người khác không?"

Đột nhiên nghe thấy câu hỏi khó hiểu của Trương Tuấn, Thùy Linh lắc lắc đầu.

"Không."

"Sao vậy?"

"Anh muốn em cũng luyện võ như anh chứ gì, em không muốn trở nên vạm vỡ vai u thịt bắp.."

Trương Tuấn ngớ ngời, cười ha hả.

"Haha, vợ ngọc. Anh đương nhiên cũng không muốn vợ trở nên như vậy, vợ biết cái gì gọi là tu luyện không?"

Ngoài dự kiến của hắn, Thùy Linh thế mà gật đầu. Cô nàng kinh ngạc hỏi ngược lại.

"Anh thế mà biết đến tu luyện, không lẽ anh cũng là người tu luyện??"

"Đúng vậy, anh có cách giúp em tu luyện, còn có thể trở nên xinh xắn, da dẻ đẹp hơn, đáng người tốt hơn..."

"Thật sao?"

Nói đến xinh đẹp, dưỡng da, em gái nào mà không mắt sáng lên được cơ chứ.

Trương Tuấn buồn cười nhìn vẻ mặt rạng rỡ của cô nàng, tiến vào hệ thống mua một viên dưỡng nhan đan sơ cấp, giá rẻ mạt chỉ có 20 điểm ngưỡng mộ.

Hắn đưa tay ra, đoạn thần thần bí bí nói.

"Đây là một viên đan dược quý hiếm mà anh vất vả có được, nó có công hiệu giúp làn da trở nên trắng bóng trơn láng hơn, trị mụn nhọt trứng cá các loại, hơn nữa không có tác dụng phụ..."

"Anh nói, tất cả đều là thật."

"Ừ."

"Vậy đưa cho em!"

Nghe giọng nói gấp gáp của cô nàng, Trương Tuấn âm thầm cười trộm, hắn chỉ chỉ ngón tay lên má mình.

"Trao đổi?"

Thùy Linh gương mặt ửng đỏ, nhưng vẫn hơi nhún người dẩy, hé mở môi thom đưa tới.

Chụt.

Trương Tuấn trong lòng thư sướng không thôi, hắn lại quay mặt sang bên kia, chỉ tiếp vào má.

"Bên này nữa mới đủ."

Thùy Linh hậm hực, hờn dỗi nhìn hắn, nhưng vẫn hôn đến.

Trương Tuấn đột nhiên quay mặt lại, khiến cho môi chạm môi, hương vị thơm ngọt mềm mại truyền đến, gương mặt xinh đẹp đỏ lên trước mắt, khiến hắn cảm thấy vô cùng viên mãn.

"Á.. anh.. đáng chết..."

Mất thấy cô nàng đối diện mắc cỡ co rụt che mặt lại, Trương Tuấn liền cười cười, lấy ghế đưa sang ngồi bên cạnh nàng, đưa viên hạ phẩm dưỡng nhan đan ra.

"Hi hi, vợ iu, của vợ đây."

Thùy Linh lúc này mới len lén liếc qua kẽ tay nhìn xem, ngửi thấy một mùi hương thơm nồng quyến rũ, cô nàng liền cảm lấy, không do dự há miệng nuốt vào.

Rất nhanh, cảm giác trên mặt một chút vết bẩn, mụn nhỏ đều đã nhanh chóng biến mất, trên vai đem qua vết muối cắn cũng đã mất đi, Thùy Linh liền vô cùng kinh ngạc, vội lấy con Iphone XS ra soi.

Gương mặt hiện ra trong camera vô cùng xinh đẹp, da mặt hồng hào trắng mịn, không có một chút chỗ hỏng.

Lúc này, chỉ là cam thường, hơn nữa cô nàng còn không trang điểm, nhưng dung mạo bên trong quả thực có thể so sánh với mấy em gái mình tinh trên truyền hình.

"A, thần kỳ như vậy."

Khẽ kinh hô một câu, đột nhiên Thùy Linh ôm lấy cánh tay Trương Tuấn lắc lư.

"Ông xã, anh còn nữa không? Mau cho em."

Một tiếng ông xã của cô nàng khiến Trương Tuấn kinh ngạc, bên dưới cánh tay cũng bị đôi bánh bao không kiêng nể ép vào, càng khiến hắn không khỏi cảm thán về sức mạnh của dưỡng nhan đan này.

"Còn có, nhưng mà..."

Trương Tuấn nói, đáng vẻ do dự.

"Sao vậy ông xã?"

"Ừm, cái này chỉ là hàng cấp thấp, anh đang định đưa ra thị trường bán, nhưng không biết giá cả thế nào. Em có các chị em nào thân thiết, đưa bọn họ dùng thử rồi định giá giúp anh được không?"

"Không thành vấn đề."

Thùy Linh gật đầu, đột nhiên nhớ ra gì đó, vội vã nói.

"Hàng cấp thấp, ý anh là còn có đồ tốt hơn?"

"Đúng vậy."

"Đâu, đâu, mau đưa cho em."

Trương Tuấn lờ mờ, nhưng cũng không keo kiệt.

Hắn liền nhin đau vào mua thêm một viên cực phẩm dưỡng nhan đan, trị giá 1000 điểm ngưỡng mộ.

Một viên đan được lỏng lánh tinh khiết, bên trên hiện ra thủy khí tường hòa xinh đẹp, vô cùng bất phàm, Thùy Linh hai mắt lúc này quả thật phát sáng như đèn pha rồi.

Dù là vậy, cô nàng cũng có chút do dự, sợ Trương Tuấn không nỡ.

Thấy bà xã đưa mắt thẹn thùng nhìn mình, Trương Tuấn nghĩ ngợi một chút liền hiểu, hắn cười cười nói ra.

"Ăn đi bà xã, viên đan dược này chỉ có một thôi, anh để dành cho bà xã chứ đâu."

Chỉ đợi một câu của hắn.

Thùy Linh nháy mắt cảm lấy, càng ngắm càng thích, chụp ảnh một hồi, sau đó cô nàng hé mở môi thơm nuốt vào.

Trong nháy mắt, toàn thân trên dưới Thùy Linh tựa hồ phát ra biến hóa to lớn, mái tóc đen dài trở nên dẻo dai mềm mượt, lông mi trở nên cong vút uốn lượn, cánh môi như có một đoàn mật ong màu đỏ nhạt bôi lên, óng ánh mê người.

Gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ phát sáng một ánh sáng thu hút rực rỡ, cả người trắng nõn mát rượi như thủy tinh, vẻ ngoài không thể tìm ra một tia khuyết điểm.

Nếu nói lúc trước, có thể so sánh với nữ minh tinh, thì bây giờ, nàng càng giống như là một nữ thần.

Trương Tuấn cũng bị biến hóa của Thùy Linh khiến cho kinh ngạc, thất thần ngắm nhìn một hồi lâu, khóe môi không tự chủ chảy ra nước bọt.

Đẹp quá.

Hắn liền không kiêng nể ôm lấy nàng vào lòng, giữa thanh thiên bạch nhật, trao xuống một nụ hôn nồng cháy mãnh liệt

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Trụy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Xin hãy nhẹ nhàng với em

Thùy Linh tiếp nhận nụ hôn nồng cháy, cả người như muốn tan đi, vô lực ngã vào trong lồng ngực rắn chắc của Trương Tuấn.

"Ừm."

Đột nhiên phát hiện có một bàn tay mềm mại lên trên bộ ngực của mình, cô nàng giật thót, vội vã luống cuống ngăn lại.

"A.. Không được."

"Sao vậy vợ ư?"

Thùy Linh bẽn lẽn, thấp giọng van xin.

"Nơi này đông người... anh đừng làm thế..."

Thì ra là vậy, cô nàng là ngại người a.

Trương Tuấn cười cười.

"Vậy chúng mình đến chỗ nào ít người nhé, chỉ có anh với em "

Liếc thấy ánh mắt rực lửa của hắn nhìn chăm chăm vào cơ thể mình, toàn thân Thùy Linh đột nhiên trở nên khẽ run, hơi thở không tự chủ được mạnh hơn.

"Đề... đề làm gì..."

Trương Tuấn mỉm cười tà mị.

"Em đoán xem "

Gương mặt Thùy Linh nháy mắt đỏ rực, những tia nắng hắt lên khiến cho nó tỏa ra một vàng hào quang diễm lệ.

Cô nàng ngáy ngốc nhìn hắn một hồi lâu, đoạn cúi mặt, mím môi gật đầu.

Dương gia.

Bên trong một khoảng sân rộng, có một tên thanh niên để trần nửa thân trên, cơ thể màu đồng cổ cường tráng vạm vỡ đang không ngừng huy quyền đâm liên tục vào bên trong không khí.

Động tác của hắn vô cùng mạnh mẽ hữu lực, gọn gàng chuẩn xác, mặc dù phía trước không có mục tiêu, nhưng không trung liên tục phát ra những tiếng vang bụp bụp, tựa như có thứ gì đó đang bị công phá vậy.

Đánh quyền một lúc lâu, hắn mới thông thả dừng lại, đi đến bên cạnh một tên người hầu đứng đó đợi sẵn, cầm lấy khăn ướt lau lau mồ hôi.

Bóp bóp.

Lúc này, từng tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên, theo đó là âm thanh tán thưởng của Trịnh Thanh Bình.

"Dương Bá Lực, anh quả nhiên không hổ danh là quân đội đặc chủng, xem ra Dương gia sắp có thêm một tên tướng tài a.

Mặc dù không hiểu võ về con khi gì, nhưng hắn cũng có thấy được kẻ trước mắt rất lợi hại.

Dương Bá Lực nghe tiếng nhìn qua, nhận ra người đến, liền cười ha hả.

"Trịnh Thanh Bình, thì ra là cậu?"

Nói xong, hắn tiến lên đâm thùm thụp vào ngực hắn, đoạn quàng vai bá cô, thân thiết vô cùng.

"Thằng nhóc thư sinh chú không tiếp tục ở nước ngoài ca hát à, về nước lúc nào vậy?"

Lồng ngực hơi nhói, trên vai thì bị lực lớn ghì chặt khiến Trịnh Thanh Bình cau mày bất mãn, nhưng hắn vẫn nở nụ cười tươi nói ra.

"Haha, em về mới một đoạn thời gian, bận quá nên không tới thăm anh được. Nghe nói trong quân anh rất nổi tiếng, còn được tham gia vào đơn vị tuyệt mật..."

Dương Bá Lực trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, lạnh nhạt hỏi.

"Không có gì, một chút chuyện nhỏ mà thôi, không đáng khoe khoang. Mà cậu nghe ai nói vậy?."

"Hôm qua tụ hội, mọi người xung quanh náo nhiệt bàn tán, em tình cờ nghe được.."

Trịnh Thanh Bình miễn cưỡng giải thích một lúc, đoạn giả vờ vô tình nói.

"Anh Lực, em lần này đến ngoài thăm anh, còn muốn hỏi xem, lúc nào thì ông em này sẽ được mời đến Dương gia ăn cưới a."

Lời này của hắn khiến tên kia ngạc nhiên vô cùng.

"Ăn cưới, chú nói gì vậy? Anh mày làm gì đã có ai mà cưới??"

"Không không, ý em là Linh cơ. Hôm qua dạ tiệc nó dẫn bạn trai đến mà, mọi người đều đã gặp qua."

"Thật sự?"

"Đúng vậy.."

Nghe câu trả lời khẳng định của Trịnh Thanh Bình, Dương Bá Lực trong mắt lóe ra một tia nghiền ngẫm, cười cười đánh giá hần, đoạn hào hứng cất giọng.

"Tốt, có thời gian anh gặp xem cậu ta một chút."

Bãi đỗ xe, khách sạn King & Queen, một khách sạn nổi tiếng và sang trọng bậc nhất trên phố Trần Duy Hưng.

Thùy Linh nép mình vào bên vai Trương Tuấn, ôm lấy cánh tay hần, gương mặt bé nhỏ tràn đầy sợ sệt nhìn ngó chung quanh, muốn vùi sâu vào để che khuất đi.

Làm thủ tục lấy phòng xong, trong ánh mắt ngưỡng mộ của em gái nhân viên, hai người sóng vai đi vào thang máy.

Cửa thang máy vừa đóng lại, Trương Tuấn đã kéo Thùy Linh vào trong lòng ngực, nhìn nàng âu yếm.

"Em thật sự muốn điều này chứ?"

Thùy Linh ngai ngừng gật gật đầu, đoạn ngả vào vai hần, chủ động ôm lấy hần.

Trong lòng Trương Tuấn tràn đầy mừng rỡ, hần ghì chặt thân thể mềm mại của cô nàng vào người mình, khiến cho cặp bánh bao mềm mại đè sát cơ ngực rắn chắc.

Hai tay Trương Tuấn không kiêng nể gì bắt đầu mò mẫm xuống bên dưới, xoa nắn cặp mông vênh vênh cao của nàng.

"Ừ... ừ.."

Hạ thân Thùy Linh áp sát thân dưới Trương Tuấn, cảm nhận một thứ đồ vật nóng hổi, xuyên qua lớp quần và lớp váy mỏng tanh áp vào khu vực cấm địa của mình, nội tâm không khỏi khô nóng.

"Đội.. vào phòng đã anh."

Trương Tuấn mỉm cười, ngón tay vuốt ve sau lưng, trêu cho cô nàng ngứa ran.

Sau đó, hần lại ôm Thùy Linh và hôn ngẫu nhiên, hôn mãnh liệt, cái lưỡi của hần không ngừng khua khoắng bên trong, Thùy Linh non nớt ngây ngô đáp trả.

Rất nhanh, hai cái lưỡi ẩm ướt xoắn xuýt vào nhau, chất dịch mật ngọt trong miệng thiếu nữ khiến Trương Tuấn hưng phấn dữ dội.

Thang máy lên tầng 9, cửa mở ra.

Mất thấy cửa phòng 909 còn cách một đoạn xa, Trương Tuấn liền bế Thùy Linh lên, trong ánh mắt kinh hoàng của cô nàng, hần vận lực chạy nhanh tới, đáng vẻ gấp gáp.

Chìa khóa tra vào ổ, khẽ xoay.

Vừa nghe một tiếng kịch, hần liền vội vã đá bay cửa ra, đoạn tiến đến đặt Thùy Linh nằm lên trên giường.

Khẽ cúi xuống hôn nhẹ lên trán của cô nàng, Trương Tuấn dùng giọng điệu mà hần cho rằng quyến rũ nhất, nhẹ nhàng tuyên bố.

"Từ hôm nay, em sẽ là người phụ nữ của anh."

Nghe hần bá đạo nói vậy, mỹ nữ lớp trưởng gương mặt ửng đỏ hạnh phúc, quyến rũ gật đầu.

"Em yêu anh."

Một lời ngọt ngào từ bờ môi thơm khê phát ra, khiến Trương Tuấn hơi bình ổn lại, lửa dục tiêu biến, trong mắt hần tràn đầy nồng nàn tình cảm.

"Anh cũng yêu em."

Dứt lời, hần liền sà xuống, cầm lấy gò má đỏ ửng của nàng, miệng khê hôn lên đôi môi mềm.

Lưỡi của hai người rất nhanh lại quấn lấy nhau.

Trao đổi nước bọt một hồi, đến khi đã đủ thỏa mãn, Trương Tuấn bắt đầu ngồi dậy, chậm rãi mở ra từng cái cúc áo sơ mi trắng tinh của nàng, làn da trắng nõn láng mịn dần dần hiện ra phía sau lớp áo.

Hắn làm vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, tựa hồ chỉ sợ một cái động tác lỗi thôi, thì sẽ làm hư hại cái tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, tuyệt sắc giai nhân trước mắt này.

Một lúc sau, cặp áo lót màu tím nhạt hiện ra, bên trên thêu thùa họa tiết hình con gấu nhỏ, ngộ nghĩnh đáng yêu.

Trương Tuấn cười mím một chút, đưa cho Thùy Linh một ánh mắt an tâm, đoạn hai tay bắt đầu sờ xuống hông, cởi đi chiếc váy màu xanh dương của cô nàng.

Chiếc quần lót cũng chung sắc tím, tạo thành một hình tam giác che đi bộ vị kín đáo của người phụ nữ, giữa cặp đùi trắng ngần trở nên vô cùng nổi bật.

Đặc biệt, con gấu trên đó an lạc ở một vị trí nhạy cảm, hơi hơi trồi lên, phồng mang tròn má.

Nhưng, Trương Tuấn không hề thấy nó đáng yêu chút nào.

Hắn, chỉ thấy nứng.

Khẽ đưa gương mặt sát đến chú gấu nhỏ, hơi thở thô ráp mạnh mẽ của hắn tỏa ra, khiến Thùy Linh càng thêm xấu hổ, thấp giọng rên rỉ.

"Đừng.. anh... đừng nhìn.."

Trương Tuấn suýt chút cười lên ha hả.

Cô nàng, thật dễ thương.

Hắn rời mắt khỏi hạ bộ mỹ nữ, đứng dậy, nhìn toàn cảnh cơ thể gợi cảm nằm trên giường lúc này.

Cơ thể Thùy Linh trắng ngần, gương mặt tinh xảo xinh đẹp, làn da bóng loáng mềm mại, không hề có một tia tạp chất nào, quả thật xứng danh hai chữ.

Vưu vật.

"Vợ ơi, em đẹp quá."

Trương Tuấn không kìm lòng được thốt lên một câu, khiến trong lòng cô nàng ngọt ngào không thôi.

Quần áo trên người Trương Tuấn lúc này trở nên dư thừa, vương vãi vô cùng.

Hắn lấy một cái tốc độ nhanh nhất vội vã lột sạch, để lộ ra một cơ thể cao lớn săn chắc, từng tia bắp thịt quyến rũ nội liễm lực lượng, giống như tạc tượng, khiến Thùy Linh chìm đắm nhìn vào.

Cánh môi thơm của cô nàng, không tự chủ được nói ra.

"Ông xã, xin hãy nhẹ nhàng với em.."

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Xuân sắc rực rỡ

Trên giường nằm một mỹ nữ như hoa như ngọc, bộ dáng nhu mì tùy thời chờ đợi mình ngắt lấy, hơn nữa hai tiếng "ông xã" phát ra từ trong miệng nàng ta càng khiến Trương Tuấn dục hỏa tăng mạnh, sắp sửa lần ất lý trí.

Cự long bên dưới bành trướng dữ dội, chỉ chờ một cái hiệu lệnh liền xuất kích mà ra, quần lót phong ấn sắp không cản nổi nó nữa rồi.

Đúng lúc này, hai thanh niên thiên thần gõ mõ và ác quỷ dâm đảng lại xuất hiện, lơ lửng hai bên vai Trương Tuấn.

Ác quỷ: "Chào cung, chúng mình lại gặp nhau nữa rồi."

Thiên thần: "Yêu nghiệt, bản đạo và ngươi không quen."

Ác quỷ: "Chúng ta đã có duyên phận, cung xem, chẳng phải nên giao lưu văn nghệ một chút sao..."

Thiên thần: "Yêu nghiệt cầm miệng, bản đạo đến đây để độ hóa vị thí chủ này, đợi xong việc sẽ thu thập người sau."

Ác quỷ: "À ghê. Rửa miệng chờ đợi."

...

Thiên thần không nói nữa, lúc này lâm bảm tụng kinh để bình lặng tâm tình, trên đầu nó một vòng sáng thần thánh và trang nghiêm xuất hiện, đáng vẻ đại từ đại bi lộ rõ.

Đang muốn lên tiếng khuyên ngăn Trương Tuấn quay đầu là bờ, chớ sa vào sắc đạo vô biên, thì đã thấy một bàn tay to lớn quét đến, kèm theo đó là một tiếng kêu giận dữ.

"Cầm mồm."

Thiên thần một chiêu bị đánh tan thành tro bụi, trước lúc biến mất còn ủy khuất nhìn nhìn Trương Tuấn, tựa hồ muốn nói.

Bản đạo đã nói gì đâu a, người thật hung dữ a...

Ác quỷ lúc này cười khẩy, nhảy lên biến mất.

Khụ.

Trương Tuấn lúc này mới lười quản cái gì khác, hấn chậm rãi quỳ một chân xuống, vô cùng lịch sự tháo chiếc giày vải hàng hiệu của Thùy Linh ra, để lộ những ngón chân ngắn mũm mĩm, đáng yêu vô cùng.

Hắn dùng lòng bàn tay nâng chân cô nàng lên, hôn nhẹ, sau đó thuận thế cầm lấy cẳng chân hôn lên bắp thịt non mềm.

"Ừ.. um.."

Những tiếng rên rỉ khe khẽ của Thùy Linh bắt đầu phát ra.

Trương Tuấn tiếp tục hôn lên trên cặp đùi tràn đầy sức sống kia, bên kia một tay bóp nhẹ, quả thực rất đàn hồi.

Mất thấy vùng tam giác cảm xuất hiện, hấn liền tạm thời bỏ qua, tiến lên hôn trên bụng cô nàng, vui đùa với cái lỗ rún nhỏ xinh.

"Ừ.. ư.... ngứa..."

Đôi môi khô cằn của Trương Tuấn lúc này tựa như một cái máy cày cằn mẫn, cặm cùi cày cuốc từng thớ thịt trên vùng bụng trắng mịn của Thùy Linh, sau đó liếm nhẹ lên những đường viền xương hiện ra mờ mờ bên dưới lồng ngực.

Kích thích quanh đôi gò bồng đảo một chút, hấn liền tiến tới đôi xương quai xanh quyến rũ kia, hôn nhẹ, lại theo đó liếm láp một đường trên cổ, và kết thúc bằng việc ngậm nút bông dái tai nhỏ xinh của cô nàng.

"Ông.. ông xã... ngứa.. ngứa quá..."

Trương Tuấn lúc này mới buông cô nàng ra, thông thả ngồi dậy.

Hắn đặt ngang người Thùy Linh nằm trên đùi mình, một tay nâng phía sau đầu cô nàng lên, kề môi hôn xuống, tay còn lại chậm rãi vòng ra sau lưng cởi bỏ đi chiếc áo lót cản trở kia.

Rất nhanh, chiếc áo lót rơi xuống, để lộ hai ngọn son phong trắng nõn vênh vênh cao, trên đỉnh là hai quả cherry đỏ hồng vô cùng mê người.

Đôi gò bồng đảo của Thùy Linh mặc dù không to lớn căng tròn như của Lâm Mỹ Ngọc, nhưng trông lại rất vừa tay, có một phen phong tình rất khác, khiến Trương Tuấn nhìn không rời mắt.

"Vợ ơi, đẹp quá.."

Cảm nhận thân trên không còn gì che đậy, lại nghe giọng nói thương thức của hấn, Thùy Linh mặt ngọt xen lẫn xấu hổ, ậm ừ nhắm mắt lại.

Trương Tuấn lúc này mới rời đi môi thơm, chuyển địa bàn hoạt động xuống dưới, há miệng ngậm lấy trái cherry kia, bắt đầu chậm rãi tinh tế phẩm vị.

Rất non mềm.

Rất tươi ngọt.

Cực phẩm.

Hai trái cherry lúc này như hấp thu hết tất cả sự chú ý của hắn, tuy nhiên miệng lưỡi thì chỉ có một.

Những đồng chí ngón tay rảnh rỗi lúc này bắt đầu được thống soái Trương Tuấn điều động để đi lên tiền tuyến chiến đấu.

Trong khi các bộ binh miệng lưỡi giao tranh với một kẻ thù bên kia núi, thì bên này hai ngón tay cũng cận thân áp sát, mân mê kẻ thù, khiến cho kẻ thù run rẩy tê liệt.

Rất nhanh, Thùy Linh lại rên lên ư ừ, tiếng rên càng lúc càng lớn.

"Ư.. ư..."

"Ông xã.. em... sướng quá..."

"Ừm... ư mmm..."

Hai tay Thùy Linh bấu chặt sau đầu Trương Tuấn, ghì xuống, khiến cho gương mặt của hắn lún sâu vào vực thăm vô tận kia.

Trương Tuấn liếm nhẹ một đường, đoạn lại hôn lên đôi môi thơm của Thùy Linh.

Hai cái lưỡi rất nhanh lại quện vào nhau.

Mùi thơm mật ngọt trong miệng mỹ nữ lớp trưởng khiến Trương Tuấn sức chịu đựng đạt tới giới hạn, cự long tuột ra khỏi quần lót, ngửa cổ ngó nghiêng.

Hắn liền vội đá lưỡi, đánh lạc hướng cô nàng, bàn tay trong lúc đó chậm rãi vuốt ve bắp đùi, dần dần đã chạm vào chiếc quần lót màu tím nhạt, sau đó hắn nhẹ nhàng kéo nó xuống.

Đặt Thùy Linh cẩn thận nằm ngửa lên giường, Trương Tuấn thông dong đứng dậy, khiến cự long vuron cao ngạo nghễ, đoạn hắn cẩn thận ngắm nghía khu vực cấm địa vừa mới mất đi phòng tuyến cuối cùng kia.

Da thịt của Thùy Linh ở chỗ đó vô cùng hồng hào, hai bên bờ sông đầy đặn, lúc này trông giống như hai con sò huyết khép mở hít thở không khí vậy.

Ở chính giữa là một khe suối nhỏ, nước thánh trong suốt đang chậm rãi rỉ ra, đẹp tuyệt vời như tiên cảnh.

Chỉ là.

Bên trên, thế mà không có một bụi rậm nào, hoàn toàn trơn nhẵn.

Cảm nhận được một ánh mắt tham lam rực cháy, như muốn phát ra tia lửa nhìn chăm chăm vào khu vực tuyệt mật của mình, Thùy Linh xấu hổ che mặt, giọng nói gấp gáp.

"A.. Đừng.. đừng nhìn.."

Trương Tuấn cười cười không nói, hắn chậm rãi ngồi xuống, dí sát mặt tới gần, khiến cho hơi thở khô nóng phả vào trên lớp da thịt hồng hào kia, làm Thùy Linh ngứa ngáy không thôi.

Sau đó, ngón tay hắn khẽ chạm tới, tách ra hai vùng đất mềm mại, để nhìn rõ hơn bên trong.

"Đẹp quá.."

Tán thưởng một câu, Trương Tuấn càng thêm lấn tới, ngón tay chậm rãi thăm dò xung quanh, không ngừng gầy lên khiêu khích.

"Ư... ư... em sướng..."

"Ư.. um.. dừng.. dừng lại.."

"Ông xã.. bản lĩnh..."

"Ư.... em... em ra.. rồi..."

Chỉ là viên ngoài mà đã khiến Thùy Linh dục tiên dục tử, Trương Tuấn liền chậm rãi thăm dò sâu hơn.

Bỗng một tiếng "A" kêu đau đớn vang lên, khiến hắn giật mình, vội vàng thăm hỏi.

"Em đau sao?"

Bên trên Thùy Linh yếu ớt gật đầu thở hổn hển, gương mặt đỏ rực quấy rầy, khóe mắt hơi rung rung lên.

Trương Tuấn nội tâm thương xót không thôi, hắn liền ôm lấy cô nàng, lại tiếp tục ôm áp vuốt ve hồi lâu, khiến cho cô nàng thăng hoa thêm một đợt.

Cảm thấy đã ướt đù, hắn liền xoay mình nằm sấp lên trên thân cô nàng, hai cánh tay hữu lực chống đỡ cơ thể, ngăn không cho nó rơi xuống.

Bên dưới, cự long sốt ruột vô cùng, nhấp nhòm không yên, có lúc đã chạm nhẹ vào nơi cấm địa, sự nóng hổi lẫn vào với sự ướt át khiến cho cơ thể hoàn hảo phía dưới run bắn lên.

"Hay mình dừng nhé."

Trương Tuấn vô cùng không có hảo ý hỏi, trong lúc đó đã ngấm chuẩn tư thế...

Thùy Linh vừa hé môi muốn nói chuyện, đã bị hắn hôn lấy, cái lưỡi đối phương bắt đầu khua khoáng não loạn, rất nhanh khiến cho cô nàng mê đắm chìm sâu.

Trương Tuấn vừa hôn vừa không ngừng vờ về hai đỉnh núi, mục đích là để làm Thùy Linh phân tâm.

Sau đó.

Cái hông của hắn thúc mạnh.

"Á.. á.. ư.. um..."

Tiếng hét thảm thiết vừa mới phát ra, bờ môi thom đã bị chặn lại, Thùy Linh toàn thân đau nhức như muốn vỡ tan, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Những giọt lệ như những giọt thủy tinh trong suốt, khiến Trương Tuấn đau xót vô cùng.

Hắn hôn nhẹ lên những giọt nước mắt đó, đoạn hôn lên trán nàng, sau đó ôm lấy cơ thể kiều động thật chặt, vừa hôn vừa xoa bóp khắp nơi, muốn làm dịu đi cảm xúc của nàng.

Con quái vật bên dưới sau một cú công phá mạnh mẽ vào phong ấn, dường như đã cạn kiệt sức lực, nằm im không có động tĩnh.

Hang sâu không ngừng chèn ép lấy nó, cảm nhận đến sự tồn tại của nó, liền tuôn ra một đợt hồng thủy nho nhỏ.

Qua một lúc sau, Thùy Linh gian nan nâng đầu Trương Tuấn lên, chủ động hôn lên đôi môi hắn, khoe miệng nở ra một nụ cười hạnh phúc.

Trương Tuấn nhìn thấy cảnh đẹp như tiên hoa nở rộ như vậy, hắn cũng không tự chủ được cười ngất ngây.

"Từ giờ phút này, em đã hoàn toàn là người phụ nữ của anh."

Hai người mắt đối mắt say đắm nhìn nhau, mặc kệ thời gian trôi.

Trương Tuấn lúc này cảm nhận bên trong hang tối đã có chút quen thuộc với sự tồn tại của con cự long quái dị kia, hắn liền chậm rãi nhấp hồng nhẹ nhẹ, động tác ôn nhu hết sức có thể.

Chiếc giường, cũng theo đó mà rung lên từng đợt.

Lúc đầu còn nhẹ nhàng chậm rãi, qua không biết bao lâu, nó liền lắc lư dữ dội.

Xen lẫn với đó, là từng tiếng rên rỉ mê hồn.

Trong phòng xuân sắc rực rỡ.

////

Đa tạ luongdoremon ủng hộ tlt, đa tạ Vct130898 ủng hộ tlt và kp, đa tạ.

Cầu like chương, cầu ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Ai chẳng có ước mơ

Mây mưa vẫn vũ trôi qua, Thùy Linh nằm khép mình trong lồng ngực Trương Tuấn, tựa như một chú chim non mới nở, rụt rè e lệ.

"Vợ có muốn làm thêm một lần nữa không?"

Nghe câu hỏi tràn đầy đam mê của hắn, Thùy Linh khẽ run bắn người.

Nghĩ lại cảnh tượng lúc nãy, cơ thể rắn chắc, tràn đầy lực lượng của hắn điên cuồng bắn phá cơ thể yếu đuối của mình, đặc biệt là cái con quái long kia hung hăng điên loạn, nội tâm cô nàng không khỏi mềm nhũn ra, phía dưới nước nổi lại bắt đầu chực chảy.

Tuy vậy, cô nàng vẫn lắc đầu nguây nguây.

"Không muốn."

"Hi hi, sao thế vợ, nãy trông vợ rất hưởng thụ cơ mà."

Bộ dạng tươi cười trêu chọc của hắn khiến Thùy Linh hờn dỗi, lí nhí nói ra.

"Nhưng mà.. chỗ đó vẫn còn đau..."

Thính lực nhạy bén của Trương Tuấn đương nhiên nghe rõ, hướng hồ nàng còn nằm sát bên cạnh, hắn liền vuốt ve mái tóc của nàng, ầm ầm hỏi thăm.

"Anh làm vợ đau, vợ có giận anh không?"

Thùy Linh ngược mắt nhìn hắn.

"Không giận.."

"Thế vợ có ân hận không?"

"Ừm.. có.."

"Hả, tại sao?"

Giương mặt nhỏ nhắn của Thùy Linh đỏ rực, gian nan hết cỡ trả lời.

"Em thực sự hối hận, tại sao lại không cùng với ông xã làm chuyện này sớm hơn, cảm giác rất là mỹ diệu..."

Câu trả lời ngô nghê thành thật của cô nàng khiến Trương Tuấn nháy mắt lại tràn đầy hưng phấn, chỉ muốn xách thương lên hung hăng đại chiến thêm một trăm hiệp, cho đến khi tê liệt mới thôi.

"Ông xã, anh thật là người tu luyện sao?"

Thùy Linh nhớ ra gì đó liền hỏi.

"Đúng vậy."

"Có thật tu luyện sẽ khiến người ta trường sinh bất tử, có thể bay trên trời dưới đất hay không?"

"Ừm. Cái này, anh sớm muộn gì cũng sẽ có thể được như vậy, thậm chí là hơn."

"Vậy anh dạy em đi."

Trông thấy ánh mắt phát sáng, lấp lánh những ngôi sao nhỏ của mỹ nữ trước mắt, Trương Tuấn khẽ mỉm cười.

Chỉ là, trong tay tạm thời không có công pháp phù hợp, dăm ba môn công pháp rẻ tiền thì hắn không muốn mua, nên hắn liền tạm thời cho nàng phục dụng trước một viên tẩy tẩy đan.

Nuốt vào đan dược, cảm nhận được bên trong cơ thể chậm rãi phát sinh biến hóa, một hồi đau đớn một hồi sáng khoái, tựa như có thứ gì đó bị thanh lọc đi, khiến Thùy Linh khe khẽ rên nhẹ.

Tập chất bên trong cơ thể đã bị đào móc ra, bao đầy xung quanh thân thể, biến thành một lớp màng nhầy nhụa hôi thối, khiến cô nàng không tự chủ được bịt mũi nhăn nhó, đoạn đứng lên muốn đi tắm.

Cơ thể vừa động, hạ thân liền truyền đến cảm giác đau đớn, Thùy Linh đưa mắt rung rung nhìn xem Trương Tuấn, như thể muốn nói.

Đều tại anh.

Trương Tuấn cười tà đứng dậy, đoạn bế cô nàng lên, đi vào chiếc phòng tắm trong suốt rộng rãi, ngón tay hắn trong lúc đó hơi dùng lực, siết chặt lấy da đùi mềm mại mát rượi.

"Anh cũng cần tắm rửa, để anh giúp vợ một đoạn đường."

Trông thấy nụ cười không có hảo ý của hắn, cơ thể Thùy Linh bắt gặp khẽ run.

Có chút tiếc nuối đưa Thùy Linh về nhà, nhìn cánh cổng trống lẻ đồ sộ trước mắt, lại xem qua ánh mắt ghen ghét của hai tên bảo vệ đứng ngoài cổng, Trương Tuấn liền trở lại nhà trọ.

Bỗng nhiên, nhìn thấy ổ khóa đã bị người mò ra, trong mắt hắn lóe lên một tia nguy hiểm.

Có trộm.

Đương nhiên, trong lòng hắn không có chút nào e sợ, có cũng chỉ là khinh thường.

Thật gan dạ, trăm cũng rất muốn xem, là tên điều dân ngu muội nào dám cả gan đột nhập hoàng cung của trăm a.

Cười lạnh thầm nghĩ, Trương Tuấn khe khẽ đẩy cửa, liếc mắt nhìn vào.

Phát hiện trong căn phòng cùi bắp của mình không có ai, đồ đạc tựa hồ vẫn còn nguyên, Trương Tuấn liền nghi hoặc.

Tuy nhiên, rất nhanh hắn đã phát hiện trong phòng tắm sáng đèn, tựa hồ có người ở trong đó, hơn nữa bên trong còn có tiếng nước chảy.

À há.

Trộm vào nhà người khác còn thân nhiên sử dụng như ở nhà mình vậy, bình sinh chưa hề thấy qua nha, không phục không được.

Trương Tuấn chậm rãi bước đến, thấy cửa phòng tắm khép hờ, hắn liền lạnh lùng đẩy ra, đoạn hô lên một câu nói quen thuộc của mấy đồng chí cảnh sát hình sự.

"Dừng tay, người đã bị bắt."

Thân ảnh bên trong nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của hắn liền cứng đờ, sững sờ nhìn lại.

"Á á á... Hiếp dâm..."

Một tiếng hét chói tai vang lên, sau đó người bên trong liền lấy tốc độ kinh hoàng khép chặt cửa lại.

"Xin lỗi, xin lỗi.. Anh không cố ý..."

Trương Tuấn giật mình, vội vã lui ra, miệng thì xin lỗi liên tục.

Lúc này, hắn chỉ mơ hồ nhìn thấy bên trong có một bóng dáng cơ thể nữ nhân đang trần truồng tắm rửa, bởi vì tóc xõa xuống nên không rõ mặt, tuy nhiên xem ra vẫn còn chưa phát dục cho lắm.

Chậm đã.

Trọng điểm không phải ở đây.

Mẹ nó, đây rõ ràng là nhà trăm, một tên điều dân từ nơi nào chui ra tắm rửa, còn miệng hô dâm tặc, trăm thế mà nói xin lỗi, thiên lý ở đâu a.

Không đợi Trương Tuấn cảm thán ông trời bất công, bên ngoài liền vang lên những tiếng bước chân rầm rập chạy tới, sau đó cánh cửa gỗ bị người hung hăng đập mở.

Lao vào đầu tiên là ông bác chủ nhà, theo sau là một đám nữ cầm trong tay gậy gộc, chổi, vung nòi các loại, ánh mắt hung hăng đề phòng.

Àn, núp núp ở phía xa xa là hai tên một sách, ánh mắt dâm dăng kín đáo ẩn sau cặp kính liếc nhìn phía dưới váy chúng nữ, gương mặt lộ vẻ dè dặt hèn mọn.

Trông thấy Trương Tuấn nhìn qua, hai thằng này thế mà còn giơ lên ngón tay cái tán thưởng, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ.

"Ting, nhận được X X X 48 điểm ngưỡng mộ."

"Ting, nhận được X Y Z 72 điểm ngưỡng mộ."

Trương Tuấn đen mặt.

Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ con mẹ các người a, trăm không phải là loại người như các người nghĩ.

"Đứng im, không được động đây."

Ông bác chủ nhà lạnh lùng nói, ánh mắt hung hăng đe dọa trong lúc đó khẽ ẩn chứa một tia tiếc nuối, còn có chút hả hê.

Thanh niên đẹp trai cao ráo như vậy, sao mà phải làm trò dơ bẩn thế a, thật quá nhục nhã a.

Trương Tuấn trong lòng cười khò, nhìn xem ở phía sau, bốn nữ phòng trên cũng nhìn mình tràn đầy nghi hoặc, hần liền lên tiếng.

"Bác à, bác hiểu lầm rồi."

Hần còn chưa nói xong, ông chủ nhà liền nghiêm nghị quát lớn.

"Im miệng, cậu có quyền im lặng, những gì cậu nói có thể là bằng chứng chống lại cậu trước Toà.. Mau thả cô gái kia ra, thành khẩn chịu tội.."

"????"

Trương Tuấn cạn lời, ông bác này thật con mẹ nó quá mức nghiêm túc a, chắc chắn là dân cuồng phim.

Ông bác lúc này cũng tựa hồ nhận ra trong tay hắn không có nạn nhân, liền nhận lấy một cây gậy từ em gái bên cạnh, cẩn thận tiến vào trong phòng.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm mở ra.

Một thân ảnh thiếu nữ bước ra ngoài, trong lúc đó vẫn lấy khăn vo vo mái tóc ướt đầm, tựa hồ không biết chuyện gì đang diễn ra.

Trông thấy bên ngoài đông người, cô nàng liền nghi hoặc hỏi.

"Có chuyện gì vậy?"

Ông bác chủ nhà vội dò hỏi.

"Cháu, có phải cháu vừa kêu hiếp dâm không?"

Thiếu nữ kia gật đầu không do dự.

"Đúng rồi."

"Vậy tên hiếp dâm kia đâu?"

"Làm gì có tên hiếp dâm nào ạ?"

Lời nói của cô nàng khiến đám người nghi hoặc, hoang mang nhìn nhau, một em gái cẩn thận hỏi.

"Thế tại sao em lại kêu lên như vậy?"

Thiếu nữ lúc này khe khẽ cười, ánh mắt ao ước nhìn lên trần nhà, tựa hồ đang hướng tới một cái mộng tưởng vĩ đại nào đó..

"Ồ đời, ai chẳng có ước mơ nha."

Trong nháy mắt, đoàn người câm lặng.

////

Đa tạ bác Pornhub ủng hộ tít, đa tạ.

Cầu like chương, cầu ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Dopa xuất hiện

Thiếu nữ kia lúc này nhìn thấy Trương Tuấn lạnh lùng nhìn mình, trong lòng hơi run, liền vội vã cười tươi nói.

"Xin lỗi đã làm bác và mọi người hiểu lầm, cháu là em họ anh Tuấn ạ.."

Ông bác chủ nhà lúc này nhớ ra gì đó, buồn bực nói.

"Thì ra là cháu, không có việc gì đừng la hét lung tung vậy chứ, rất dễ sinh ra án mạng đó, biết chưa?"

"Dạ, dạ."

Nói đoạn, lão phát phát tay, giải tán đám người hóng hớt đi, sau đó cũng chán nản rời khỏi.

Lâu lắm rồi trong khu trọ mới phát sinh ra chút chuyện vui, vậy mà nào một hồi hóa ra chỉ là hiểu lầm, haizz.

Trương Tuấn đợi cho xung quanh hết thấy yên tĩnh, hần mới gần giọng.

"Hoàng Văn Anh, sao em lại ở đây?"

Trong lòng hần có chút bực bội, lại là con tiểu quỷ này.

Cái con bé này lần trước bỏ nhà đi, trăm đã có lòng tốt đưa về, làm sao lại tiếp tục chạy ra tiếp vậy, hơn nữa còn thân không biết quý không hay chui vào phòng trọ của trăm.

Lại còn trần truồng tắm rửa thân nhiên, cửa thì không đóng.

Đây là có ý đồ gì đây, mẹ nó, muốn ép hần làm Minh Béo sao?

"Anhhhh, em không có chỗ nào để đi.."

Văn Anh yếu đuối nũng nịu nói, một bộ đáng thương diễn hoài không chán.

Trương Tuấn đương nhiên không mắc mưu.

"Về nhà đi, anh và mày không quen."

"Ừ ừ, anh đã ở chung với em một đêm, vừa mới còn nhìn thấy cơ thể của em, sao lại ngay lập tức nói lời tuyệt tình như vậy được chứ.. huhu"

"Dừng. Sao mày chui được vào nhà anh?"

"Em phá khóa.. Đợi anh lâu quá, cứ tưởng anh đi học buổi chiều nên tranh thủ tắm rửa xiu.."

"Sao lại đến nhà anh?"

"Bởi chúng mình có duyên."

Văn Anh thành thật trả lời từng câu hỏi của Trương Tuấn, sau đó liền tiến tới ôm lấy cánh tay hần, vui vẻ hỏi.

"Anh zai, anh là người tu đạo hả?"

"Sao lại hỏi vậy?"

"Cha em nói, lần trước anh là dùng một cái định thân phù, nên mới có thể khiến em không thể động dục được."

"Xem như thế đi."

Nghe thấy câu trả lời khẳng định, cô nàng cười híp mắt.

"Anh cho em ít lá phù chơi đi, trông vui lắm."

"Không có."

"Đi mà, đi mà.. Cho em một tấm thôi cũng được, anh mà không cho em làm ầm lên nhé..."

Trương Tuấn đen mặt.

Ra là thấy hần hiền lành nên đến muốn vùi vĩnh, đòi không được thì giờ trò dọa dẫm a.

"Hừ. Muốn anh cho mày một tấm định thân phù nữa không, anh rất không ngại lại tiền mày đi thêm một lần đâu."

Nghe hần lạnh lùng nói thế, lại nghĩ đến màn tét mông trước mặt đám sư tử, sau đó là bị cấm túc trong nhà tập luyện, Văn Anh không khỏi run rẩy, vội vã

van xin.

"Hic, em không xin nữa.. Anh cho em ở đây đi, em không muốn về nhà."

"Không được."

Trương Tuấn thẳng thừng từ chối.

Bỗng nhiên ngoài cửa đi vào hai nữ, là Nga và Loan ở phòng trên.

Nhìn thấy Vân Anh, hai cô nàng không khỏi thán khen một tiếng đáng yêu, đoạn cười nói.

"Anh Tuấn, đây là em họ của anh à, trông dễ thương thật."

Vân Anh trong mắt lóe lên một tia sáng, tiến tới lễ phép cúi chào hai nàng, đoạn nhỏ nhẹ nói.

"Em chào các chị, em là Vân Anh, ở quê lên thăm anh Tuấn một thời gian. Các chị thật là xinh đẹp ạ."

Loan cười cười.

"Cô bé này thật là ngoan ngoãn, anh Tuấn, một lát nữa mang cô bé lên phòng mình cùng ăn cơm nhé."

"Dạ, cảm ơn các chị, các chị tốt quá."

Vân Anh cười tươi rạng rỡ, đi lên ôm lấy eo Loan nũng nịu, tựa như một cô em gái nhỏ.

Cô nàng cũng không vắng vẻ Nga, vui đùa nịnh hót hai nữ liên tục, khiến các nàng cười khanh khách vui vẻ, rất nhanh đã trở thành chị em kết nghĩa thân thiết không rời.

Trương Tuấn trong lòng phiền muộn.

"Không được, nó phải về nhà rồi, không ở đây được."

Nga nhìn hần nghi hoặc.

"Sao vậy?"

Vân Anh vội vã lên tiếng, ngăn không cho Trương Tuấn nói.

"Hic, anh Tuấn chán ghét em, nói em phiền phức, chỉ biết ăn bám thôi..."

Nói rồi còn đưa tay dụi dụi mắt, rầm rút khóc tức tưởi, diễn kỹ y như thật.

Nhìn thấy đứa em nhỏ mới kết nghĩa xong bị ủy khuất như vậy, mẫu tính trong lòng Loan và Nga liền xuất hiện, hai nữ lạnh lẽo nhìn nhìn Trương Tuấn, lên tiếng chất vấn, xưng hô cũng lập tức thay đổi ngay.

"Cái này, Trương Tuấn, cậu như thế là không đúng rồi."

"Một đứa trẻ đáng yêu ngoan ngoãn như vậy, có lòng đến thăm cậu, cậu thế mà nói nó phiền phức, nói nó ăn bám..."

"Cậu có biết, những lời đó làm tổn thương người khác lắm không?"

"Em gái, kệ tên bội bạc đó đi, lên với các chị, các chị sẽ nuôi em..."

Mẹ nó.

Hần thật sự nghĩ con nhóc này phiền phức, nghĩ nó ăn bám, nhưng vấn đề là hần chưa hề nói ra một câu nào a.

Trương Tuấn bức bối không thôi.

Vân Anh vẫn không ngừng dụi dụi mắt khóc lóc, trong lúc đó len lén liếc nhìn hần.

Trông thấy ánh mắt lạnh lẽo của hần nhìn qua, cô nàng rụt cổ lại, sà vào trong lòng ngực đầy đặn của Nga, vùi đầu vào giữa khe sâu, tựa như sợ sệt.

"Ngao nào, đừng sợ."

Nga vuốt ve mái tóc vẫn còn hơi ướt của Vân Anh, nhu hòa nói, đoạn trừng mắt nhìn Trương Tuấn.

"Cậu, nếu còn làm gì khiến con bé ủy khuất, đừng trách chúng tôi vô tình. Hừ hừ.."

Nói xong liền ôm lấy cô bé đi trở lại phòng mình, trước đó còn đóng sập cửa lại một cái rầm, như là thị uy.

Trương Tuấn cười khỏ, liền mặc kệ.

Dù sao chỉ là thêm một miệng ăn, về phần ngủ chung, người ta một cái thiếu nữ còn không ngại, chính mình lại sợ gì đây.

Tắm rửa một chút, hần liền bật máy tính lên, bắt đầu livestream game LOL.

Kênh youtube vừa mới mở ra liền đã có lục tục người vào xem, dù rằng chưa tìm chơi trận nào, những dòng chat sôi nổi bắt đầu xuất hiện.

"Pờ rô đã trở lại."

"Một buổi hành gà lại chuẩn bị diễn ra, anh em đã sẵn sàng chưa nào."

"Cảm ơn cảm ơn, tìm trận đi đại ca oi.."

"Anh Tuấn Tiền Ti oi, team VNI Telecom chuẩn bị thế nào rồi anh?"

"Bao giờ thi đấu vòng tranh đoạt vé tham gia MSI vậy anh?"

Năm nay Đại Việt là chủ nhà giải đấu MSI, nên ngoài đội tuyển xếp hạng nhất giải đấu trong nước là PVB ra, thì bốn đội còn lại sẽ được đặc cách tham dự vòng đoạt vé với hình thức bốc thăm đấu loại trực tiếp.

Chỉ một đội duy nhất chiến thắng sẽ giành được tấm vé còn lại, tham gia vòng Play-in MSI, có thể nói là cạnh tranh rất gắt gao, cũng thu hút rất nhiều game thủ Đại Việt quan tâm.

Dù là vậy, Trương Tuấn vẫn chỉ cười cười, không để ý.

Chỉ là một cái vòng ngoài nho nhỏ, không dễ dàng vượt qua, còn nói gì đến tham vọng vô địch.

Càng huống hồ gì, hần đã có kế hoạch sẵn trong đầu.

Đăng nhập vào màn hình giao diện game, đang muốn tìm trận đấu, thì bỗng có tin nhắn phát tới, hần liền mở ra xem.

Người nhắn là Sekiro, tuyển thủ đi top của VNI Telecom.

"Rank không ông?"

Nghĩ đến, dù sao cũng là đồng đội, hần liền đồng ý.

"Oke, để tôi tạo phòng mời."

Rất nhanh, Tuấn Tiền Ti và Sekiro đã ở chung trong giao diện tìm trận, khiến đám người theo dõi trên youtube phấn khởi.

"Wow, là Sekiro kìa tụi bây, best top VCS năm ngoái đó."

"Hai pờ rô đánh chung, buổi stream này rất đáng xem đây, kaka."

"Năm nay do trong team nội bộ lục đục, nên mặc dù Sekiro đánh hay, VNI Telecom vẫn chỉ xếp ở vị trí thứ năm, thật quá đáng tiếc."

"Đúng đúng, hi vọng có Tuấn Tiền Ti trong đội, VNI có thể tham gia MSI, tao là fan cứng của team này 30 năm rồi."

"VNI tổn luồi với SBTC của thầy Ba tao."

"Solo yasuo không?"

Qua một lúc sau, quá trình cầm chọn tướng diễn ra nhanh chóng.

Bên đội Trương Tuấn gồm có Azir của hần, Leesin đi rừng, Top Yasuo, ý lộn Yasuo.

Còn lại hai thanh niên bot là Xayah và Rakan, bộ đôi tình lữ.

Màn hình tài trận xuất hiện, bên kia đối thủ cũng đã dần dần hiện ra, trong nháy mắt khiến cho kênh chat lại bắt đầu náo loạn.

"Apdo kia, có phải là Dopa không?"

"Vãi, chuẩn cmnr."

"Tao vừa mới tra xem kênh livestream của hần, quả đúng là hần."

"Game này căng rồi, kaka.."

"Lại còn Lehands sp, Viper đánh Riven kia, ngon ngon.."

.....

Đi mid đối phương là Twisted Fate của nhân vật Apdo, rất nổi tiếng, bởi chủ sở hữu nó chính là Dopa, cao thủ cây thuê đệ nhất thế giới LOL, được vinh dự so sánh với Faker, quý vương huyền thoại.

Faker là ai, nếu người chơi LOL mà còn hỏi câu đấy, thì tất sẽ bị đồng đạo nhìn vào khinh bỉ, bởi hần chính là truyền kỳ của trò chơi này, một tồn tại mang tính biểu tượng.

Nếu Faker là đỉnh cao tiêu biểu cho những siêu sao ở ngoài ánh đèn sân khấu, thì Dopa lại là ngược lại, hần chính là lãnh tụ của thế giới ngầm.

Dù bị cấm thi đấu nhiều năm, nhưng kỹ năng và trình độ của Dopa vẫn không phai nhạt, ai xem stream của hần vẫn sẽ luôn không tự chủ được trầm trồ, đặc biệt là khi hần chơi vị tướng Thần bài Twisted Fate này.

Về phần các người chơi khác trong đội kia, mặc dù có một số cũng nổi tiếng, nhưng danh tiếng đều không bằng hần, tuy nhiên cũng đều là cao thủ.

Trận đấu còn chưa bắt đầu, sức nóng đã dần dần lan tỏa.

Đa tạ đh Pusycat ủng hộ ttt, cảm tạ.

Cầu like chương, cầu ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Combo hoàn mỹ

Ở một nơi nào đó.

Dopa thong thả ngồi trước màn hình, hơi ngửa đầu lên ghế, nhìn vào những bình luận bay nhảy náo nhiệt, trong lòng vô cùng thư thái.

Mới tuần trước thôi, một đại học ở Trung quốc đã liên hệ hần để làm giảng viên môn thể thao điện tử Liên Minh Huyền Thoại, với số tiền lương cao ngất ngưởng.

Chơi game nhàn hạ, có người cho tiền, bây giờ còn rảnh rỗi đi dạy dỗ những người khác, có được một cái thân phận giáo viên đáng kính, nhân sinh quả thực vô cùng viên mãn.

Dopa lúc này tới Đại Việt, một phần là tham gia náo nhiệt, một phần là muốn gặp gỡ và dạy dỗ cao thủ khắp nơi trên kênh livestream, để cho người theo dõi thấy được trình độ, đẳng cấp của mình, mà tăng cao danh tiếng.

Đến lúc đó, việc giảng dạy của hần sẽ thuận lợi hơn, tiền kiếm càng nhiều hơn.

Chính vì thế, trong mỗi trận đấu, hần đều thể hiện hết sức mình để kiếm những pha highlights, không có chút nào giữ lại.

Xem nào, đối thủ trước mắt, lại là một con gà Đại Việt sao.

Không phải Dopa khinh thường, mà trình độ những tên đường giữa Đại Việt, trong mắt hần thật sự không có gì nổi bật.

"Mọi người, khiến các bạn thất vọng rồi, trận đấu này chúng ta không thể chạm trán Rookie, Chovy hay Faker, mà chỉ là một anh bạn vô danh ở Đại Việt. Hi vọng các bạn không nên cảm thấy nhàm chán mà không theo dõi nữa."

Nói một câu với kênh stream, mà theo bản thân xem ra là đã khiêm nhường, Dopa lúc này mới lười nhác ngồi thẳng dậy, đeo vào tai nghe.

Kênh chat của hần cũng cười cợt, khinh thường, cho rằng thắng chắc.

"Dopa đại thần, xin hãy nhẹ tay thôi nhé."

"Người ta dù sao cũng là chủ nhà, nên cho chút mặt mũi."

"Trong team còn có Viper, Lehends, toàn cao thủ a, game này 15 phút ff con mợ nó rồi."

"Haizz, đang làm việc trốn ra xem stream, thế mà gặp phải trận đấu nhảm chán thế này, thật đen đui..."

"Kaka, solo yasuo không?"

Twisted Fate là một vị tướng đánh nhau không mạnh, chủ yếu là đi gank, hỗ trợ khắp các vị trí trên bản đồ, bởi tên thần bài này có hai chiêu thức chí mạng.

Chọn Bài và Định Mệnh.

Chọn Bài có thể khiến Twisted Fate chọn một lá bài ma thuật trong bộ bài của mình, sử dụng nó trong đòn đánh kế tiếp, gây thêm hiệu ứng.

Bài xanh có thể giúp hồi phục một lượng mana, bài đỏ làm chậm một khu vực xung quanh mục tiêu, còn bài vàng, là một cái gây choáng định hướng, vô cùng khó chịu.

Tuy nhiên, thứ đáng sợ nhất của hắn chính là Định Mệnh.

Twisted Fate hắn có thể phát hiện tất cả tướng địch, và có khả năng sử dụng Dịch Chuyển, khiến cho Twisted Fate có thể biến đến bất kì vị trí nào trong phạm vi rất rộng.

Hơn nữa, chiêu thức này còn cho tầm nhìn chuẩn một khoảng thời gian dài.

Có Định Mệnh, tên Thần bài này có thể nắm rõ phương hướng kẻ địch trong lòng bàn tay, còn ít máu mà muốn chạy thoát hắn, là nhiệm vụ bất khả thi.

Định Mệnh chỉ có ở cấp 6, chính vì thế Dopa luôn luôn không vội, thông thả farm lính, dù sao nội tại của hắn còn có thể giúp hắn nhận được thêm vàng khi tiêu diệt một đơn vị.

"Thằng nhóc này, đánh tốt thật."

Mất thấy Azir của Trương Tuấn chen ép bản thân mình, farm lính chuẩn chỉ, liên tục rĩa máu chính xác, khiến Twisted Fate phải lui về trụ, Dopa hơi cau mày.

Tuy nhiên, một ít chỉ số lính không phải là vấn đề quá to tát, chỉ cần mình lên cấp 6 đi gank được, sẽ rất nhanh lấy lại lợi thế.

Nội tâm thầm nghĩ, còn một chút máu nhỏ, Dopa liền cẩn thận núp sau trụ farm, chỉ đợi Định Mệnh xuất hiện.

Azir đẩy xong một đợt lính, liền di chuyển biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

"Là muốn gank top sao?"

Đang suy nghĩ, dùng Chọn Bài và Phi Bài để farm, thì đột nhiên một tên binh sĩ cát được triệu hồi ra từ bên kia tường, theo sau đó là thân hình của Azir, vị hoàng đế sa mạc kia lao tới.

"Không xong, bị lừa."

Dopa giật mình, chiêu thức đã dùng hết, hắn liền vội tốc biến lùi về trụ hai.

Đáng tiếc, Trương Tuấn đuổi theo không tha.

Hắn cũng tốc biến lên, tiếp tục triệu hồi một tên binh sĩ cát, sau đó sử dụng Cát Càn Quét, một loạt thao tác vô cùng chuẩn xác và nhanh chóng.

Hai binh sĩ cát đâm tới khiến cho máu của Twisted Fate tụt dốc không phanh, sau đó ăn thêm mấy chọc của bọn nó, tên thần bài này liền ngã xuống ngất ngoài.

Chiến Công Đầu.

Tất cả mọi người xem trên kênh livestream của Dopa thoáng chốc sững sờ.

Bên này, Trương Tuấn cười cười, thông thả nhìn vào Camera nói.

"Dopa cũng chỉ như vậy, nếu có thể đi đường trên cơ, ngăn không cho hắn đẩy được lính và đi farm, thì sẽ dễ dàng hạn chế được hắn một cách hiệu quả."

Người xem cũng theo đó náo nhiệt.

"Ai chả biết, nhưng vấn đề là không chơi trên cơ được hán a."

"Hon nữa, cấp độ 6, Dopa mới thể hiện trình độ kiểm soát bản đồ, đi gank kinh dị này."

"Ăn được mạng đầu, chứ có ăn được cả game đéo đâu mà tỉnh tương, tý nữa lại thua sml bây giờ ấy mà."

"Thắng trên câm mồm, Dopa tuổi gì với anh tao."

"Đứng rồi, đại ca cố lên..."

"Solo Yasuo không?"

Sau đó.

Trương Tuấn vẫn giữ tốc độ đẩy đường kinh dị, khiến Dopa mỗi lần đi gank lại mất rất nhiều lính, lại còn bị bào mòn đi trụ.

Dưới bot, Thresh của Leheends với những pha kéo Án Tử xuất thần, kết hợp với sự xuất hiện của Twisted Fate, dễ dàng ăn đi mấy mạng đường dưới.

Trên top, hai kiếm sĩ Yasuo và Riven thì trao đổi náo nhiệt, chém tới chém lui, nhưng mỗi lần hai bên đều an toàn lui lại trong một chút máu. Mặc dù cũng thi thoảng có điểm hạ gục, nhưng hai bên tương đối cân bằng.

Thế cục trận đấu hơi nghiêng về bên phía Dopa, nhưng thật sự lượng tiền của hán lại thua Trương Tuấn khá nhiều.

Không chỉ lính, mà còn quái rừng, lớp giáp trụ, tất cả đều đóng góp một khoản tiền không nhỏ cho vị Hoàng Đế Sa Mạc Azir.

Chỉ số KDA Trương Tuấn lúc này chỉ là 1/0/0, nhưng phút 14 hán đã lên cấp 13, và có chỉ số lính là 162, vô cùng kinh dị.

Dopa lúc này nhận rõ một sự thật rồi, hán đi đường không lại Trương Tuấn.

Cho nên, hán dứt khoát mặc kệ đường giữa, chỉ tập trung farm rồi đợi thời cơ là bỏ đi gank, không cố gắng giữ trụ.

Rất nhanh, trụ đầu có được trong tay Trương Tuấn, lại cho vị tướng Azir thêm một khoản tiền lớn.

"Đến lúc dạo chơi để kết thúc ván đấu rồi."

Trương Tuấn cười nhạt, triệu hồi một chiếc Đĩa Mặt Trời từ trụ vừa mới lấy được, để nó giữ thế đẩy đường.

Mất thấy Twisted Fate lại mon men xuống dưới, hán liền bí mật vòng lên trên top.

Một combo Cát Lưu Động và Cát Càn Quét đẹp mắt, sau đó tung ra một pha Phân Chia Thiên Hạ chuẩn xác, Azir của hán dễ dàng hất tung Riven lên không trung, sau đó Yasuo của Sekiro kịp thời bay đến Trần Trời, lấy đi mạng hạ gục của cô nàng kiếm sĩ này.

"Mẹ nó."

Dưới bot, Dopa gọi thêm cả rừng băng trụ, hoàn hảo giết chết hai mạng xạ thủ và hỗ trợ đối phương, nhưng hán không có chút nào vui mừng.

Bởi, sau khi lấy nốt trụ đường trên, Azir và Yasuo, thêm cả Leesin liền ra ăn ngay sứ giả.

Sứ Giả Khe Nứt là một cái bùa lợi đẩy đường cực mạnh, chỉ một cú húc từ nó dễ dàng khiến trụ máu mất đi phân nửa, vô cùng khó chịu.

Phút 18, Trương Tuấn 241 chỉ số lính, có ba món đồ lớn trấn phái, bên kia Dopa mặc dù KDA là 4/1/5 nhưng hán chỉ có Trương Trường Sinh và mấy mảnh nhỏ vụn vặt của Song Kiếm Tài Ương, tương đối nghèo.

"Mọi người, tập trung ra mid, làm một phát dứt điểm nào."

Nhìn thấy câu chat hán vừa gõ ra, kênh youtube lại bắt đầu náo loạn.

"Đùa gì thế?"

"Bên kia còn nguyên 5 người, trụ hai vẫn còn, thế mà muốn dứt điểm, nằm mơ à?"

"Mạng hạ gục còn thua team kia đây, haha, ảo tưởng vcl."

"Đại ca, em tin tưởng đại ca."

"Tao không solo Yasuo, rù rù con cặc."

...

Bởi vì Azir của Trương Tuấn lúc này xanh nhất team, hơn nữa biểu hiện xuất sắc, lại còn cầm trong người Sứ Giả, nên đồng đội của hắn cũng liên nghe theo.

Tất cả tụ tập ở đường giữa, sẵn sàng combat.

"Leesin một lát lao vào trước, sau đó Rakan đu theo nhé."

Lại chỉ huy một câu, Trương Tuấn bắt đầu ép sân, những cú chọc thốn đến tận rốn của hắn khiến bên kia đau nhức, bỏ trụ hai về cố thủ.

Lấy được trụ, Azir liền triệu hồi Địa Mặt Trời.

Bên kia cũng biết combat sẽ không lại, nên rất khôn khéo đứng tản ra.

Chỉ là, chia lẻ người, thì chỉ cần một chuỗi combo Bình Sĩ Cát sau đó Cát Càn Quét lao tới, sẽ khiến cho một tên trong đó mất một lượng máu khá lớn.

Trương Tuấn thể hiện Azir vô cùng hoàn hảo, khiến tất cả người xem đều thần phục, điểm ngưỡng mộ liên tục tăng lên.

Những cú chọc hiểm hóc của hắn khiến đối phương bị khép góc, vất vả co rúm lại với nhau.

Chỉ đợi giờ phút này.

Leesin sóng âm chính xác, liền vô ảnh cước lao đến.

Đáng tiếc, vừa tốc biến ra phía sau, chưa kịp tung Nộ Long Cước, thì đã bị Dopa trong tích tắc làm choáng, đứng im chịu trận.

Nhưng đã đủ.

Theo sau Rakan đu mình lao tới, một chiêu Bộ Pháp Thần Tốc mê hoặc những kẻ trên đường hắn đi qua, khiến đối thủ sững sờ chock lát.

Trương Tuấn nắm bắt thời cơ, ngón tay tựa như tàn ảnh nhảy múa trên bàn phím.

Azir bay theo một góc độ tinh xảo áp sát, sau đó nháy mắt tốc biến lên Phân Chia Thiên Hạ, hất tung năm thành viên đối thủ trở về, góc độ vừa vặn.

Yasuo Trăn Trối.

Xayah Bão Tố Nổi Dậy.

Một combo kinh hoàng, chuẩn như sách giáo khoa diễn ra trong chưa đầy 2 giây, phối hợp hoàn mỹ, thiên y vô phùng.

Những điểm hạ gục liên tiếp ập đến, Yasuo của Sekiro trong nháy mắt liền được Pentakill, ngạo nghễ đứng thổi sáo, tiêu sái tuyệt luân.

Dù vậy, ngôi sao sáng nhất chính là Azir với một pha Shurima Shuffle kinh điển, sau đó là cú Phân Chia Thiên Hạ đẹp mắt, khiến toàn thể người xem trở mắt nhìn, hô hấp không thông.

Sau đó là từng tràng bạo phát, âm thanh thông báo nhận được điểm ngưỡng mộ vang lên không ngừng bên tai, khiến Trương Tuấn âm thầm sung sướng.

Không còn ngăn cản, hắn liền thả ra Sứ Giả.

Từng cú húc mạnh của nó như những nhát dao đâm phâm phập vào lòng Dopa, sau đó là từng cái trụ đổ rạp xuống đất, như thể báo trước cho một thất bại cận kề.

Hai dòng chữ DEFEAT đỏ rực, rất nhanh hiện ra.

Dopa thua trận.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trúc cơ

Đánh bại Dopa, đối với Trương Tuấn không phải cái thành tích gì quá mức cao siêu, đáng để tự hào.

Hắn chỉ cười nhạt, kiểm tra một chút điểm ngưỡng mộ tăng lên bao nhiêu, sau đó lại bắt đầu tìm một trận đấu khác.

Nhưng đối với đám người xem, đám fan Dopa, thì điều này mang đến một đợt trùng kích to lớn.

"Đại thần Dopa, thánh cày thuê, thế mà lại thua."

"Thua hoàn toàn, không có cái gì hơn được đối phương luôn."

"Thằng đó đánh Azir kinh vãi lìn, chắc phải mấy triệu điểm thông thạo, để vào soi thông tin xem."

"Không ngờ Đại Việt cũng có một thằng pờ rô như vậy, MSI năm nay rất đáng xem a."

"Chắc đéo gì nó đã được đánh MSI."

"Cao thủ, Faker cũng chưa chắc đã ghê như vậy."

Dopa nhìn xem những dòng bình luận liên tục hiện lên, trong nội tâm vô cùng xấu hổ.

Mẹ nó.

Nói xong gặp một thằng vô danh.

Nói xong trận đấu nhảm chán đầu.

Còn sợ đám người xem thấy nhạt nhẽo bỏ đi cơ chứ, ước gì bọn hắn biến hết đi để không nhìn xem mình thảm bại a.

Trong lòng thâm hận, hắn miễn cưỡng cười cười, trái lương tâm nói ra.

"Vừa rồi chỉ là lỗi nhỏ, do team bạn combat quá ngon mà thôi. Chúng ta đến với một ván đấu khác, tôi cam đoan sẽ hành hạ đối phương để lấy lại mặt mũi ván đấu vừa rồi."

Sau đó, Dopa lại bắt đầu tìm trận, nội tâm thâm nhủ, hi vọng không nên lại gặp Trương Tuấn.

Quả nhiên là người chơi tướng tử Twisted Fate, Định Mệnh trên người lại đưa đẩy Dopa và Trương Tuấn đối đầu với nhau.

Mặc dù đã vất vả chống đỡ, chơi cật lực, nhưng một trận thua thảm hại lại tiếp tục xuất hiện, thế không thể đỡ, thậm chí còn nhanh hơn cả ván trước.

Dopa muối mặt, lặng thinh hồi lâu.

Hai lần chiến bại thê thảm, bởi cùng một kẻ vô danh khiến tinh thần hắn bị dả kích nghiêm trọng, hắn rất muốn khóc a.

Ta đây là trâu ai ghẹo ai, làm sao tự nhiên lại gặp một con quái vật ở đâu nhảy ra ngăn ta trang bức trước đám người xem thân iu a.

"Đại thần, hôm nay ngài không khỏe sao?"

"Đúng vậy, có lẽ phong độ không tốt."

"Haha, lũ fan cuồng ngu dốt, không thấy đại thần chúng mày bị hành từ đầu đến cuối à?"

"Tên kia là ai vậy, ai có link stream của hắn không, tao rất muốn xem."

"Tao cũng vậy, nhanh tìm."

Sức mạnh của cộng đồng mạng chính là khó lường, rất nhanh link stream của Trương Tuấn đã được tìm ra.

Một đợt sóng người số lượng lớn di chuyển từ kênh stream của Dopa sang kênh của Trương Tuấn, khiến cho số lượng người xem nháy mắt tăng vọt lên 8000 người.

Dopa nhìn xem lượng người theo dõi chỉ còn lác đác mấy trăm người, chán nản tắt đi stream.

Trương Tuấn nhìn thấy, lúc đầu hơi nghi hoặc, nhưng một lát sau thấy kênh chat toàn tiếng hàn tiếng khựa, hắn liền mơ hồ hiểu ra.

Tiếp tục cùng Sekiro chơi một vài game, nắm bắt được phong cách chơi của hắn, Trương Tuấn liền tạm biệt đoàn người đang xem náo nhiệt, tắt đi stream.

Trong mỗi ván đấu, kỹ năng chơi game hoàn mỹ của hắn đều hiển lộ ra, khiến chúng nhân sáng mắt trầm trồ, điểm ngưỡng mộ liên tục bạo tăng.

Bây giờ, trong hệ thống, đã có tận 24000 điểm.

"Hệ thống, hoàn mỹ trúc cơ đan đầu, nhanh đưa trầm."

Trương Tuấn ngạo kiều tuyên bố một câu.

Sau đó.

Hệ thống đương nhiên éo thềm đáp lại, thế là hần liền phải tự mò vào cửa hàng tìm mua.

Cầm trong tay viên đan dược màu tím, phía trên phủ lên những tia lôi điện chớp giạt kỳ bí, nhưng lúc này lại như muốn tan chảy ra, Trương Tuấn liền vội vàng há miệng nuốt xuống.

Hoàn mỹ trúc cơ đan vào miệng, liền trôi thẳng xuống bụng, sau đó ầm ầm nổ tung, giống như bên trong cơ thể hần vừa bị tạc đan, phát ra những tiếng sấm vang rền.

Vô số luồng khí lạnh thần kỳ tản mát ra toàn thân lục phủ ngũ tạng, kinh mạch tứ chi, trong thoáng chốc cấu trúc lại cơ thể của hần, khiến cho cơ thể của hần càng ngày càng trở nên cứng cáp, kinh mạch mở rộng, nội tạng dẻo dai...

Ngũ hành thuộc tính trong cơ thể theo đó đề thăng, khả năng hấp thu ngũ hành nguyên tố trong thiên địa cũng đạt tới mức hoàn mỹ.

Khí thể toàn thân Trương Tuấn không ngừng tăng lên.

Trúc cơ, thành công.

Nếu như lúc đầu, nguyên khí chỉ tồn tại trong đan điền, thì lúc này, cơ thể hần nơi nào cũng có thể ẩn chứa nguyên khí, sức chiến đấu tăng lên vô số kể.

Một tên trúc cơ, có thể dư sức đối phó mười tên luyện khí kỳ viên mãn, đương nhiên đối phó thì đối phó, về phần sau đó sống hay chết vẫn còn hên xui.

Trương Tuấn cảm nhận được lực lượng bạo tăng, lúc này chỉ muốn ngửa mặt lên trời, hét lớn một câu.

Trầm, là vô địch.

"Ting, thành công tấn cấp trúc cơ, nhận được một tám triệu hồi phù sơ cấp, một tờ giấy hoàng kim kỹ năng."

Ồ ồ.

Ngon.

Quá tuyệt vời.

Lên cấp dễ như ăn kẹo, hệ thống thế mà còn khuyến mãi thêm quà tặng, lại còn là đồ chơi thể loại may rủi, còn gì thư sướng bằng a.

Đã rút ra vài lần kinh nghiệm, khi sử dụng cái tờ giấy hoàng kim kia thì hệ thống sẽ tự động bắt cặp với việc hần đang làm, Trương Tuấn liền vội vã chạy ra ngoài một khoảng sân rộng, đứng im nơi đó.

"Hệ thống, sử dụng tờ giấy hoàng kim kỹ năng."

Trương Tuấn ngạo nghễ nói ra, nội tâm thầm đoán xem lần này hệ thống sẽ cho hần cái kỹ năng trâu bò gì nào.

"Ting, vì ký chủ vừa nói chuyện, tự động bắt cặp kỹ năng ngôn ngữ."

Âm thanh băng lãnh của hệ thống vang lên, theo sau đó là từng đống kiến thức ngập tràn ủa vào não hải, khiến Trương Tuấn sửng sò cảm lạnh.

Mẹ nó, thế cũng được.

Hần đứng đìu hiu trong gió, cô độc lẻ loi, tâm trạng rối bời.

Qua một lúc lâu, đau thương đã ngấm, Trương Tuấn liền u buồn hỏi.

"Triệu hồi phù sơ cấp, triệu hồi là người sẽ đột nhiên hiện ra hả."

"Đúng vậy."

Nghe hệ thống nói thế, Trương Tuấn liền vội vã trở về phòng mình, khóa trái cửa lại, nếu không, giữa thanh thiên bạch nhật đột nhiên xuất hiện một người, không bị hỏi thăm nồng nhiệt mới là lạ.

Chỉ là.

Cái triệu hồi phù sơ cấp này, chỉ có thể triệu hồi ở bên trong các vũ trụ hạ đẳng, vừa nghe qua liền thấy một mùi cùi bắp nồng nặc.

Tuy nhiên cái đồ chơi này chưa sử dụng lần nào, nên Trương Tuấn cũng có một chút chờ mong nho nhỏ.

"Sử dụng triệu hồi phù."

"Ting, triệu hồi thành công Kiều Phong, từ vũ trụ Thiên Long Bát Bộ."

Trong nháy mắt, trước mặt Trương Tuấn hiện ra một người đàn ông cao lớn vạm vỡ, gương mặt chính trực, tóc dài xõa ra, ăn mặc quần áo cổ trang.

Trong tay hắn nâng lên một chén rượu lớn, tràn đầy hoang mang, kinh hãi nhìn về phía Trương Tuấn.

"Chuyện gì xảy ra?"

////

Đa tạ kimngan ủng hộ lt, đa tạ catbird ủng hộ kp, cảm tạ.

Cầu like chương, cầu ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Kiều Phong hai lúa

Kiều Phong trong nháy mắt đập vỡ chén rượu xuống đất, cảnh giác đề phòng, bình tĩnh hỏi thăm

"Vị tiểu huynh đệ này, có thể cho Phong mô biết chuyện gì vừa diễn ra không?"

Hắn nói, thế mà là ngôn ngữ Đại Việt, đương nhiên nếu nói tiếng khự Truong Tuấn cũng chấp luôn, bởi hắn mới có cái kỹ năng ngôn ngữ a..

Chỉ là có gì đó không đúng.

Mẹ nó, hình như ông anh trước mắt này vẫn giữ nguyên vẹn cảm tình ký ức, tựa như là một tồn tại chân thực, bị hệ thống cưỡng ép lôi kéo từ một vũ trụ khác sang vậy.

"Đúng vậy."

Hệ thống nghe hiểu suy nghĩ của hắn, vui lòng trả lời.

"Thế tao triệu hồi thì hắn có nghe theo mệnh lệnh của tao không vậy?"

"Hệ thống thêm vào một đoạn ký ức và ngôn ngữ Đại Việt, khiến hắn hoàn toàn nghe lời."

Ra vậy.

Nội tâm nghĩ ngợi, Trương Tuấn liền sử dụng do thám lên người Kiều Phong.

Kiều Phong, hay còn gọi Tiêu Phong, đến từ vũ trụ Thiên Long Bát Bộ, tính tình hào sảng, hiệp nghĩa...

Bang chủ Cái Bang, tu vi Vô Hoàng cảnh sơ kỳ.

Tinh thông Hàng Long Thập Bát chương và Đả Cầu Bổng, Thiếu Lâm tuyệt học.

....

Trương Tuấn cười cười, xem ra lúc này đồng chí Kiều Phong vẫn chưa gặp phải những biến cố bi thương phía sau a, hắn thông thả học theo bộ dáng tàu khự nói.

"Kiều Phong, là lão thiên gia triệu hồi huynh tới đây, để huynh trợ giúp ta một đoạn đường."

Kiều Phong nghi hoặc.

"Lão thiên gia?"

"Đúng vậy. Ta tuân theo thiên mệnh, xuất hiện ở thế giới này là có một nhiệm vụ cao cả, cần những người tài như huynh trợ giúp.."

Trương Tuấn bắt đầu trắng trợn bịa chuyện, lời nói như thật, nói đến chính hắn liền hăm sâu vào, cho rằng bản thân thật sự có một cái sứ mệnh vĩ đại như vậy.

"Nhưng, còn Cái Bang a.."

Mất thấy Kiều Phong có chút khúc mắc, Trương Tuấn liền tiếp tục dẻo miệng.

"Phong huynh, Cái Bang không có huynh vẫn có thể tự mình sinh tồn, thế giới này loạn lạc, cần huynh đến cứu giúp. Hơn nữa, nơi này cao thủ như mây, thiên địa rộng lớn, muôn màu muôn vẻ đặc sắc..."

Khả năng mồm mép điêu luyện của hắn khiến Kiều Phong tâm động, hơn nữa cảm giác kẻ trước mắt mang đến cho hắn là một cảm giác vô cùng thân cận, đáng kính, như phụ mẫu thân sinh vậy.

Vô cùng kỳ lạ.

Hắn hơi liếc mắt sang xung quanh, liền cảm thấy nơi này mọi thứ vô cùng mới lạ, ly kỳ bách quái, trong lòng dâng lên một cổ hào hứng không hiểu.

Minh, thật sự được lão thiên lựa chọn đưa đến một thế giới khác, đây là bực nào cơ duyên a.

Nghĩ ngợi một hồi, Kiều Phong chấp tay, cười ha hả hào sảng nói ra.

"Phong mỗ, từ đây nghe theo tiểu huynh đệ."

Trương Tuấn học theo đáp lễ.

"Tiểu đệ Trương Tuấn, hân hạnh."

Dù sao đối phương lớn tuổi, hơn nữa nhân cách xứng đáng làm người khác kính trọng, xưng huynh gọi đệ cũng không có thiệt thòi gì.

Đúng lúc này, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, xen lẫn là giọng nói trong trẻo của Loan.

"Trương Tuấn, có ăn cơm không đây, để còn biết mà nấu."

Trương Tuấn cười khỏ, mới lúc này còn vui vẻ anh anh em em, bây giờ gọi thẳng tên nhau ra thế này, haizz...

Đều tại con quỷ nhỏ kia.

Hắn vừa mở cửa, Loan đã bước vào, hung hăng chống nạnh.

"Không ngờ cậu ác độc như vậy, con bé ở quê vất vả lên thăm, thế mà cậu cứ đòi đuổi nó về..."

Đột nhiên nhận ra trong phòng còn có một người khác, cô nàng giật thót, luống cuống hỏi.

"Ồ, chào anh."

Nói đoạn thấp giọng bên tai Trương Tuấn.

"Ai thế này, ăn mặc buồn cười vậy?"

Kiều Phong nhìn thấy Loan mặc áo hai dây mỏng tanh, quần đùi ngắn, bên dưới lỗ rún thấp thoáng, bắp đùi trắng nõn hiện lộ ra, không khỏi đỏ mặt lúng túng.

"Chào cô.. cô.. nương.."

Loan không lại để ý tới hắn, lạnh lùng nói với Trương Tuấn.

"Cậu nên thương xót em họ của cậu đi chứ, con bé còn nhỏ như vậy, không chịu được những tổn thương đâu.. Dù sao cũng là chuyện anh em nhà các người, tôi chỉ nói đến thế.."

Trương Tuấn tràn đầy phiền muộn, liên tục gật gật.

Nghĩ đến gì đó, hắn liền vội nói.

"Hôm nay ăn ngoài đi, có ông anh ở quê vừa lên, để anh mời mọi người một bữa.."

Nói đoạn, Trương Tuấn liếc liếc mắt nhìn Kiều Phong ra hiệu, hi vọng hắn không nói lung tung.

Tuy nhiên, lo lắng của hắn chỉ là dư thừa, bởi tên kia đỏ mặt mắc cỡ, hắn đã dứt khoát quay đầu nhìn thẳng vào tường.

Loan nghi hoặc.

"Lại là ở quê lên, anh họ??"

Trương Tuấn đầu đầy mồ hôi, cắn răng trả lời.

"Đúng vậy."

...

Đồng người, gọi điện đặt xong bàn, Trương Tuấn dứt khoát đặt hai chiếc taxi grab, để cùng nhau đi chung một chỗ cho tiện.

Đoàn người đứng đợi xe trên đường.

Bốn nữ và Vân Anh tràn đầy tò mò nhìn xem ăn mặc cổ trang Kiều Phong, lúc này ngơ ngác trầm trồ nhìn ngắm mọi thứ xung quanh một cách hào hứng, tựa như nhà quê.

Không đứng, tựa như ở trong núi mấy chục năm mới ra ngoài vậy.

"Đồ vật này là thứ gì, không ngờ lại có thể phát sáng đẹp đẽ vào ban đêm như vậy. Thần kỳ thần kỳ, nếu dân chúng Đại Tống ta cũng có những thứ này, sinh hoạt sẽ..."

"Kiến trúc thật kỳ lạ, tại sao nhà có thể xây cao như vậy.."

"Trên đường là cái gì cơ quan, tại sao người ngồi im trên đó lại có thể di chuyển..."

"Nữ nhân, khụ khụ, Phong nỗ không cố ý nhìn người, xin thứ lỗi.."

Trương Tuấn tràn đầy xấu hổ, cười cười giải thích.

"Ông anh này của anh nghiện phim kiếm hiệp, mới từ trại ra, ở quê phiền quá nên bác anh mới gửi lên đây để anh chăm sóc, mọi người đừng bận tâm"

Chứng nữ nghe vậy, cười khò khan không nói.

Taxi rất nhanh đến nơi, đoàn người chia làm hai nhóm.

Bốn nữ một xe, Trương Tuấn, Kiều Phong cùng với Vân Anh một xe.

Bác tài nhìn xem tổ hợp kỳ lạ, mặc dù trong bụng tràn đầy nghi hoặc, nhưng cũng không nói gì.

"Tuần đệ, cơ quan này thật kỳ lạ và diệu dụng, khác hẳn cười ngựa, Kiều Phong ta bình sinh chưa từng thấy qua.."

Nhìn xem bên cửa sổ đường phố trôi đi rất nhanh, trong khi chính mình lại bình chân như vại không có chút nào xóc nảy, Kiều Phong cảm thán nói ra.

"Nếu trên chiến trường cũng có những cỗ máy cứng rắn như thế này chuyên chở binh lính, thì Đại Tống ta sẽ không hề có đối thủ."

Trương Tuấn cười cười.

"Chuyện huynh không biết còn nhiều, thế giới này là đặc sắc như vậy, đủ cho huynh mặc sức khám phá."

Lúc này, Kiều Phong lại đưa mắt nhìn về Vân Anh, một bộ kính nể.

"Không ngờ vị tiểu cô nương này, tuổi tác còn nhỏ nhưng cốt cách thanh kỳ, xem ra là tu vi võ đạo đã có tiểu thành, có thể được xưng là thiên tài.."

Vân Anh nghe hắn khen ngợi, nở mày nở mặt, dương dương đắc ý.

"Cảm ơn chú."

Ba người náo nhiệt chuyện trò hồi lâu.

Ngồi ở ghế lái, bác tài đen mặt, đạp chân ga tăng nhanh tốc độ.

Mẹ nó, gặp mấy tên điên a.

///

Đa tạ đh pvnmgoc đây kp, đa tạ.

Cầu like chương, cầu ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Nước rất sâu

Vào một cái quán com, đoàn người ăn no uống say.

Trông thấy Kiều Phong có vẻ buồn buồn, muốn nói lại thôi, Trương Tuấn hiểu ra, hần liền đặc biệt gọi cho Kiều Phong mấy chai rượu nếp quê tự nấu.

"Đa tạ Tuấn đệ."

Kiều Phong vui vẻ nói, cời cái nắp chai bằng lá chuối ra.

Người người mùi rượu thơm nồng, tràn đầy hương vị kích thích, hần hài lòng cười ha hả, đoạn gọi với ra.

"Tiểu nhị, có thể cho tại hạ mượn hai cái bát lớn được không, để ta và vị huynh đệ đây uống cho thoải mái."

Tên nhân viên phục vụ ngạc nhiên, bên cạnh khách nhân thì cười trêu chọc.

"Xem kia, một thẳng ngỗ phim Tàu."

"Haha, tiểu nhị, tiểu nhị, cho cháu một chai coca với."

"Đủ rồi, đừng học theo tên điên kia, về nhà cha cấm con xem phim khựa nữa."

"Hic..."

Trương Tuấn đen mặt, nghe đến âm thanh xung quanh, bên cạnh chúng nữ che miệng cười, hần liền từ chối.

"Phong huynh, người một mình tự uống là được rồi."

Hần vừa nói, vừa vội vã cầm lấy ghế ngồi tránh xa xa, một bộ không quen tên kia.

Một phần là xấu hổ, càng nhiều là do hần không thích uống rượu.

Mặc dù còn có chút tiếc nuối, bởi không có vị anh hùng nào để thỏa sức cạ bát với mình, nhưng Kiều Phong lúc này vẫn rất vui vẻ.

Đồ ăn ngon thì ngon, mới lạ, đậm đà đủ loại hương vị, rượu thì lại mạnh, uống vào cháy phê cổ họng.

Quả thật là thiên đường.

Bây giờ mà có vị hảo hán nào cùng nhau luận võ đại chiến mấy trăm mấy vạn hiệp, nhân sinh mới thật sự là hoàn hảo.

Nghĩ đến, ánh mắt hần liền liếc liếc về phía Trương Tuấn, trong mắt tràn ngập đầu chí.

Vị tiểu huynh đệ được lão thiên gia lựa chọn thực hiện sứ mệnh cao cả nào đó, thực lực nên đạt đến cấp độ nào đây, thật nóng lòng muốn biết a.

Trương Tuấn bị hần nhìn toàn thân ngứa ngáy, khó chịu vô cùng.

Thấy chúng nữ đã ăn xong, hần liền gọi taxi đưa các nàng về.

Về phần Kiều Phong, nghĩ đến dáng vẻ hai lúa của hần, Trương Tuấn liền nảy sinh ý muốn trêu chọc.

"Phong huynh, để ta đưa huynh đến chỗ này mở mang tầm mắt."

Kiều Phong vui vẻ.

"Tốt."

Quán bar Lạc Thiên.

Nơi này bầu không khí ngày cũng như đêm, lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt vô cùng, nam thanh nữ tú tụ tập chơi đùa không biết mệt mỏi.

Kiều Phong lắng nghe bên tai âm thanh hỗn loạn, trong lòng có chút không thoải mái.

"Tuấn đệ, nơi này là nơi nào?"

Trương Tuấn cười cười, dẫn đầu đi tới.

"Nơi này gọi là bar, quán bar, trong này là chỗ để mọi người đến vui chơi, còn có thể thỏa sức uống những loại rượu mạnh..."

Nghe đến rượu, Kiều Phong liền dâng lên hứng thú.

"Tốt, vậy chúng ta cùng nhau tiến vào thôi."

Bảo vệ thấy Kiều Phong ăn mặc cổ trang kỳ lạ, tiến lên muốn can ngăn, bỗng bên tai bộ đàm vang lên một giọng nói, khiến hắn giật mình lui lại, đoạn liền không để ý đến.

Hai người trước sau luồn lách qua những đám người náo nhiệt nhảy múa, bên thân các em gái xinh đẹp ăn mặc hở hang uốn éo, khiêu gợi không ngừng, khiến Kiều Phong vô cùng xấu hổ.

"Đại ca, anh đến rồi."

Bên trong một căn phòng riêng, Châu Việt Cường đang ngồi, thấy Trương Tuấn bước vào liền hồ hởi đứng dậy nghênh đón.

"Tuấn đệ, nữ nhân nơi này thật quá mức phóng đảng."

Kiều Phong phía sau theo tới, một bộ chặt vật khổ sở nói ra, khiến Châu Việt Cường nghi hoặc.

"Đây là..."

Trương Tuấn thông thả đặt mông ngồi xuống, đoạn chậm rãi giới thiệu.

"Đây là Kiều Phong, vị huynh đệ mà anh đã nhắn tin trong điện thoại. Việc anh bảo chú chuẩn bị, thế nào rồi?"

Châu Việt Cường vui vẻ vỗ vỗ ngực.

"Đại ca có lời, em đương nhiên không dám sơ suất. Đồ uống và người đều đã chuẩn bị xong, bảo đảm Phong ca thỏa mãn."

Nói rồi, hắn đứng dậy, cung kính đưa tay.

"Phong ca, mời."

Kiều Phong nghi hoặc nhìn qua Trương Tuấn, thấy tên kia gật đầu, hắn liền đứng dậy, sải bước đi theo phía sau Châu Việt Cường.

Qua một căn phòng khác, đã thấy hơn chục tên mập, cái bụng bia béo căng chứng tỏ tửu lượng rất khá, đang ngồi chờ đợi cùng với mấy thùng bia Sài Gòn to tướng, trên bàn còn có đủ các loại chai rượu xanh đỏ.

Bên cạnh, là mấy em gái tươi cười, khoanh tay chờ đợi, trên thân quần áo thiếu vải khiến Kiều Phong vội vã đưa mắt nhìn lên trần nhà.

"Phong ca, nghe nói anh muốn uống, em đã tìm mấy người đến để hầu hạ, hi vọng anh được hài lòng."

Châu Việt Cường cười cười để Kiều Phong đi vào, đoạn hạ đặt mệnh lệnh.

"Tận tình phục vụ vị này thật tốt, xong việc tao sẽ có thưởng."

Nói đoạn, hắn liền khép cửa lại, trở về phòng cũ.

"Ngồi đi."

Trương Tuấn để Châu Việt Cường ngồi xuống, đoạn hỏi.

"Chú bảo chú đang có công ty được phải không?"

"Đúng vậy. Đại ca, anh quả thật là thần y, hơn nữa viên thuốc anh cho em là gì vậy, nuốt vào tinh thần sáng láng, cả người dường như cũng khỏe mạnh hơn nhiều.."

Châu Việt Cường mừng rỡ nói, đoạn mắt sáng lên.

"Em đã đi khám tổng quát, bác sĩ nói tổ chất cơ thể em bây giờ còn tốt hơn đại đa số người bình thường, lẽ nào..."

Trương Tuấn đưa tay ngăn thẳng này lại, không cho hắn nói tiếp.

"Được rồi, anh muốn hỏi chú việc này."

Trông thấy hắn bộ dáng nghiêm túc, Châu Việt Cường liền im miệng, kính cẩn khoanh tay lắng nghe.

"Anh có một loại đan dược, có công hiệu dưỡng dung tuyệt vời, cái gì mụn nhọt tàn nhang nám ngứa đều có thể trị trong tích tắc, chú xem, đồ chơi này có thể bán ra không?"

Nghe hắn nói vậy, Châu Việt Cường kinh ngạc.

"Thật sự, đan dược anh nói thần kỳ như vậy."

"Ừ."

Ngoài dự kiến của Trương Tuấn, Châu Việt Cường thế mà do dự.

Qua một hồi lâu, hắn mới cẩn thận nói.

"Đại ca, chuyện này khó làm. Đồ vật anh nói, bán ra có thể kiếm được rất nhiều tiền, nhưng anh nghĩ xem, thứ có thể kiếm lời nhiều như vậy, sẽ không khiến người khác để ý đến hay sao?"

Trương Tuấn cười nhạt, không cho là việc quan trọng.

"Để ý sao, anh không sợ."

Châu Việt Cường mặt ủ mày chau.

"Nước trong ngành y dược này rất sâu, không đơn giản như anh nghĩ đâu. Đan dược anh nói, trước đây cũng đã có người bán ra, thậm chí là lợi hại hơn, nhưng tất cả đều bị phong sát."

Lần này, đến phiên Trương Tuấn kinh ngạc.

"Phong sát?"

Châu Việt Cường tận tình giải thích cho hắn.

"Đúng vậy, phong sát. Đó là từ ngữ chuyên môn, nói về việc một cá nhân bị tập thể liên kết đánh giết toàn diện.. Đại ca, thật ra ngành y dược trước nay đều bị các gia tộc ẩn thế ở sau màn lũng đoạn. Những sản phẩm dưỡng da cao cấp, hay thuốc bắc đều là từ tay bọn hắn mà ra. Kể cả việc phân phối thuốc tây, cũng là bọn hắn nắm quyền chủ đạo.."

"Bây giờ, hầu như không có loại thuốc mới nào xuất hiện, có cũng chỉ là mấy cái loại kem trộn, thuốc tăng cân vớ vẩn để lừa đảo, bọn hắn cũng không thèm quan tâm..."

Dừng một lúc, hắn mới khô khốc nói tiếp.

"Nếu có một loại sản phẩm mới đưa ra mà chưa được bọn hắn thông qua, về cơ bản là không có cách nào hoạt động, bởi sẽ bị bọn hắn khắp nơi làm khó, thậm chí là tiêu diệt..."

Trương Tuấn nghi hoặc.

"Thông qua?"

"Đúng vậy, cần phải nộp cho bọn phần tiền lời thu được từ việc buôn bán loại sản phẩm mới kia, thường là rất cắt cổ..."

"Quốc gia không để ý đến vấn đề này sao?"

"Có, nhưng vấn đề là thân yếu thế cô, chưa kịp động đậy đã bị đánh cho tan nát, thì còn có thể làm gì. Hơn nữa, quốc gia đối với ẩn thế gia tộc có nhiều quan hệ không rõ, cho nên khá thiên vị bọn hắn.."

"Ra vậy."

Trương Tuấn ngẫm nghĩ một hồi, xem ra là trước khi lo lắng chu toàn, không nên luyện đan bán thuốc vội.

May mắn bản thân hồi trước, nếu không đột nhiên đưa ra bán đại trà các loại đan dược như vậy, không bị người đồ mắt mới là lạ.

Đến lúc đó, muốn yên ổn phát triển, là không thể nào.

Trong mắt tinh quang lóe lên, hắn liền cười nhạt.

"Chậm đã, kem trộn sao, haha.."

////

Cầu like chương, cầu ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Băng Sơn Giang đầu nhập

Bên kia Trương Tuấn và Châu Việt Cường nói chuyện, bên này Kiều Phong uống vô cùng thống khoái.

Rượu nồng độ mạnh uống thỏa thích không nói, cái thứ đồ uống gọi là "bia Sài Gòn" này, mới quả thật là cực phẩm.

Từng chai nối tiếp từng chai, Kiều bang chủ nốc như uống nước lã, khiến đám kia trầm trồ tán thưởng, bên cạnh mấy em gái thì hai mắt sáng lên.

Chưa thấy qua tên nào có khí chất đàn ông như vậy, thật muốn bị hắn phang đến nả thờ a...

"Các vị bằng hữu, tiếp nào."

Lại vận lực rút ra một cái nắp bia, mặc cho những giọt bia đang trào ra nơi cổ chai, Kiều Phong đưa tay lên hào sảng nói.

Mấy tên bọm nhậu kia nào cam chịu thua kém, lại giờ chai bia lên cụng, sau đó hào hứng hô vang.

"Zô.."

"Anh em.. Haii ba zô..."

"Uống..."

"Trăm phần trăm nhé.."

Kiều Phong cũng học theo hô lên, cảm thấy thú vị liền cười ha hả, sau đó há miệng tu ừng ực.

Một chai bia rất nhanh bị hắn uống cạn thấy đáy.

Qua không biết bao lâu.

Nhìn xem trước mặt đám người say mềm nằm lã la liệt trên đất, trong đầu đã cảm thấy hơi ong ong, Kiều Phong liền dừng lại, ngồi lên trên ghế sô pha.

Chậm rãi ăn thử vài miếng mực nướng và bím bím trên bàn, trong mắt hắn hiện ra vui thích.

Thật ngon.

Châu Việt Cường đang hăng say nói chuyện với Trương Tuấn, liền thấy cửa bị người mở ra, theo sau đó là hai người bước vào.

Hắn đang muốn phát tác, trong nháy mắt nhận ra người đến, liền có chút kích động chào hỏi.

"Anh Sơn. Anh Văn."

Hai kẻ mới vào là Ngô Bá Sơn và Hoàng Chí Văn, hai tên cự đầu của băng Sơn Giang.

Hoàng Chí Văn không mấy may để ý đến Châu Việt Cường, hắn đi lên đưa cánh tay ra, cười nói với Trương Tuấn.

"Chào cậu, chúng ta lại gặp mặt."

Trương Tuấn nhớ ra hắn.

Thanh niên này, tựa hồ là cái tên lúc trước đưa mình tấm thẻ mười tỷ kia a.

"Ồ, chào anh. Tìm tôi có việc gì vậy?"

Hoàng Chí Văn không thấy hắn bắt tay, lại thân nhiên đưa tay về như không có việc gì, đoạn trở lại đứng bên cạnh Ngô Bá Sơn, lên tiếng giới thiệu.

"Không phải tôi, là anh Sơn đây, đại ca bằng Sơn Giang muốn gặp cậu. Chúng ta có thể nói chuyện một chút được chứ?"

Trương Tuấn hơi hơi nghi hoặc.

Mình và bọn hắn không quen, có thể có chuyện gì để nói đây?

Hay là lại đến đưa tiền?

"Được thôi, ngồi xuống đi."

Ngô Bá Sơn thông thả ngồi xuống ghế, bình tĩnh đánh giá Trương Tuấn.

Hoàng Chí Văn cúi chào lui ra, trong lúc đó len lén liếc mắt với Châu Việt Cường, tên kia cũng hiểu ý đi theo.

"Ông anh, muốn nói chuyện gì vậy?"

Trương Tuấn hỏi, kẻ trước mắt hắn rất có phong thái của bậc kiêu hùng, thông dong không vội, ánh mắt tinh minh.

Đối diện, Ngô Bá Sơn trầm ngâm một lúc lâu, mới lên tiếng.

"Người anh em, cậu tên là gì?"

"Trương Tuấn."

"Trương Tuấn sao, tôi là Ngô Bá Sơn."

Làm quen một chút, sau đó Ngô Bá Sơn liền trực tiếp đi vào vấn đề chính.

"Người anh em, Không biết cậu đã gia nhập tổ chức nào chưa?"

À há.

Đây là muốn chiêu dụ mình sao?

Trương Tuấn cười nhạt, thành thật đáp lại.

"Rồi, còn không chỉ một."

Mắt thấy trên mặt tên kia hơi chút hiện ra thất vọng, hắn trêu tức nói tiếp.

"Tôi đã gia nhập đội thiếu niên tiền phong, đoàn thanh niên..."

Khục.

Ngô Bá Sơn có chút bức bối, thẳng nhóc trước mặt này tính cách xem ra khá cọt nhả a, hắn liền phiền muộn nói.

"Cậu, có thể nghiêm túc nói chuyện được không?"

"Ok."

Nghĩ đến đùa nhảm cũng khá vô vị, Trương Tuấn liền trả lời.

"Tôi chưa có tổ chức nào, nhưng cũng không có hứng thú gia nhập vào các anh.."

Hắn kém chút nói liền thẳng ra, thật ra các anh không đủ tuổi.

Ngô Bá Sơn vội vã lên tiếng.

"Tôi nghĩ cậu hiểu lầm ý của tôi rồi."

Lần này đến phiên Trương Tuấn không hiểu.

"Vậy là sao?"

Tựa hồ làm ra một quyết định trọng đại, Ngô Bá Sơn nhìn sâu vào mắt hắn, chầm chầm nói từng chữ một.

"Ý tôi là. Chúng tôi, băng Sơn Giang, muốn đầu nhập vào dưới trướng của cậu."

Nghĩ đến lần trước, trong lúc tra hỏi mấy em gái tay vịn về sự việc đã diễn ra trong phòng, phát hiện kẻ trước mắt có thể tàng hình, phóng ra lửa phóng ra nước, giống như có tiên pháp, trong lòng Ngô Bá Sơn dâng lên sóng to gió lớn.

Thảo nào, một tồn tại như vậy, băng Hồng Thịnh lại dám đắc tội, không bị hủy diệt mới là lạ.

Ngô Bá Sơn vốn muốn giấu mình, ẩn núp trôi qua đoạn thời gian căng thẳng này, nhưng hắn đã nghe trên giang hồ đồn đại một ít tiếng gió, biết có biến cố lớn sắp tới.

Mấy cái băng đảng lớn nhỏ sớm muộn sẽ bị tiêu xé, cho nên, một là phải có chỗ dựa cứng rắn, hai là sẽ bị phá hủy.

Trong mắt Ngô Bá Sơn, Trương Tuấn là một kẻ trẻ tuổi, trên người đã có thủ đoạn khó lường như vậy, ắt hẳn phía sau ẩn giấu cao nhân, chính vì thế hắn đã quyết định đầu nhập.

Đây, là đánh cược.

Trương Tuấn cũng không hiểu thấu ra sao.

Một cái băng đảng xã hội đen, lại muốn làm đàn em của mình???

Từ lúc nào bản thân đã tỏa ra khí chất bá vương, khiến người khác kính ngưỡng và thần phục như vậy đây, làm sao chính mình lại không biết a??

"Tại sao anh lại muốn làm như vậy?"

Không biết thì hỏi, Trương Tuấn không ưa vòng vo.

"Tôi cảm thấy, cậu đáng giá để bọn tôi đi theo."

Ngô Bá Sơn trái lương tâm trả lời, đương nhiên một phần là thật.

Nghĩ đến, có một cái tổ chức đi theo cũng không thiệt thòi gì, còn có thể giúp ích mình rất nhiều việc đây, Trương Tuấn liền không tiếp tục xoắn xuýt, thoải mái gật đầu.

"Được rồi."

Ngô Bá Sơn thấy thế, đứng thẳng người dậy, đưa cánh tay ra.

Trương Tuấn cười cười, cũng đứng dậy, bắt tay với hắn.

"Từ nay, chúng ta là người một nhà."

Hai người trò chuyện một lúc lâu, mãi đến tận đêm khuya.

Lúc Trương Tuấn đưa Kiều Phong đã phê phê về đến nhà, đã là hơn mười hai giờ.

Căn phòng trọ nơi này, phòng nào cũng vốn có hai tầng, phía trên một tầng gác mái, chỉ là Trương Tuấn toàn dùng để đồ đạc linh tinh.

Bây giờ, hắn liền dọn dẹp một chút, đoạn vứt Kiều Phong nằm vắt vương lên đó, để mặc hắn tự sinh tự diệt, sau đó hắn cũng lăn ra ngủ.

////

Đa tạ autokill ủng hộ tt.

Cầu like chương, cầu ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Dậy sớm

Căn phòng trọ trong đêm, ngoài những tiếng ngáy như bò rống của Kiều Phong, chỉ có những tia sáng bạc vô hình mà mắt thường không thể thấy chậm rãi chui vào bên trong cơ thể Trương Tuấn.

Trong giấc mộng,

Lúc này, mấy tên trẻ trâu tu luyện Quý Ảnh Mê Tung đã dần dần thi đấu phân ra kết quả, tiến đến vòng chung kết.

Vô số chương ngại vật đột nhiên bị huyền tường ra, trên đường yêu thú quái vật lúc nha lúc nhúc, tạo thành một cái đường đua vạn phần nguy hiểm.

Trước vạch có mười thanh niên hắc y đang đứng sẵn chờ đợi thủ thế, tinh khí mười phần.

Đoàng.

Một tiếng súng ảo tường vang lên, mười tên này liền nháy mắt thi triển ra thân pháp Quý Ảnh Mê Tung, thân ảnh như quỷ mị bắn vọt đi, luôn lách tránh né qua những chương ngại vật, hơn nữa phân phối nguyên khí vào mỗi thức, tính toán góc độ đều vô cùng hoàn hảo.

Quả thật một đám ngang tài ngang sức, chạy đua vô cùng quyết liệt.

Sau cùng, một thanh niên hiếm hiếm giành chiến thắng, vượt qua vạch đích đứng trên đỉnh vinh quang, ngạo nghễ nhìn xuống chúng sinh.

Sau đó, hắn hóa thành từng đoàn ánh sáng vàng biến mất, đám kia cũng theo đó tiêu tán đi.

Thế chân vạc lúc này bị phá vỡ, trong giấc mộng chỉ còn hai đám luyện đan sư và luyện phù sư tồn tại, không ngừng chế luyện.

Số lượng đan dược và phù lục sơ giai là rất rất nhiều, nên bọn hắn vẫn cần một chút thời gian.

Kiều Phong mê man tỉnh lại, phát hiện Trương Tuấn còn đang ngủ, hắn liền đi xuống dưới nhà, thông thả vận vẹo cơ thể vài đường.

"Không biết nước rửa mặt chỗ nào nhỉ."

Nơi này lạ nước lạ cái, mọi thứ đều trông rất mới mẻ, nhưng Kiều Phong không tiện đánh thức Trương Tuấn, hắn liền tự mình tìm tòi.

Qua một lúc sau, rốt cuộc Kiều bang chủ liền tìm đến nhà vệ sinh.

Trông thấy một đồ vật như cái "thùng" màu trắng vẫn còn chứa nước bên trong, hắn liền dùng tay hắt nước lên cẩn thận rửa mặt, trong lòng có chút cảm thán.

Nước thì trong thật, nhưng mà cái này có mùi, hơn nữa dùng khá là bất tiện a.

Tuy nhiên, thân là Cái bang bang chủ, một chút mùi khai không phải là vấn đề, đau khổ hơn nữa hắn cũng đã từng trải qua.

Chợt Kiều Phong nhìn thấy bên cạnh nắp "thùng" dường như là không phải liền khối, hắn liền cúi lên thử, quả nhiên tách ra được.

"Thì ra đây mới là cách sử dụng đồ vật này."

Mỉm cười, tự cho là khám phá ra diệu dụng, Kiều bang chủ liền chống tay lên cạnh "thùng", đoạn cúi gục úp mặt vào trong nước, thỏa sức vùng vẫy.

...

Trương Tuấn mơ hồ nghe bên tai có tiếng gió vút vút liền ngáp ngáp tỉnh dậy, phát hiện Kiều Phong đã tỉnh thần sáng láng, đang không ngừng múa may vờ vẽ bên trong căn phòng.

"Trương huynh đệ, cậu dậy rồi."

Trông thấy hắn nhìn qua, Kiều Phong liền thu tay, cười ha hả nói.

Trương Tuấn cười cười đáp lễ một chút, đoạn lại không để ý đến hắn, đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

Bầu trời lúc này mờ mịt tối, những tia nắng đầu tiên chỉ mới bắt đầu xuất hiện.

Lại liếc mắt qua chiếc Plasma Watch một chút.

Mẹ nó, mới chưa đến năm giờ a.

"Phong huynh, buổi sáng tốt lành. Sao huynh dậy sớm thế."

"Haha, thói quen, thói quen, ta không làm ảnh hưởng đến đệ chứ?"

"Không."

Trương Tuấn trái lương tâm nói, trong bụng thầm bổ sung thêm vài chữ "mới là lạ."

Dù sao, dậy cũng đã dậy rồi, Trương Tuấn liền lười nhác đứng lên, rũ rượi đi vào bên trong nhà vệ sinh.

Vệ sinh thân thể xong, nghĩ đến quán ăn sáng còn chưa mở, hắn liền đưa Kiều Phong đi chạy thể dục.

"Trương huynh đệ, không khí nơi này dường như không được thanh thuần.."

Lượn được vài vòng, Kiều Phong liền bắt đầu tám chuyện.

"Đúng vậy."

Trương Tuấn nói, đoạn nghỉ ngơi gì đó, hắn liền nói thêm

"Phong huynh, nhập gia tùy tục, thể giới này rất khác biệt với thể giới huynh đã từng sống, nên huynh cần phải thay đổi một chút."

Kiều Phong hắn cũng biết phong tục mỗi nơi mỗi khác, không nói Đại Tống với Khiết Đan đã khác xa nhau, đây còn là hai cái thể giới tách biệt, hắn liền cười hào sảng

"Không thành vấn đề."

Vốn định chỉ dẫn từng bước cho hắn về xưng hô, luật lệ, cách sử dụng đồ đạc các loại, nhưng nghĩ đến quá phiền phức, Trương Tuấn liền để sau này tìm người khác làm

Mất thấy trời đã sáng, hàng quán mở cửa, hắn liền dẫn Kiều Phong đi làm vài tô phở bò.

Bà chủ béo mập hôm nay trông thấy Trương Tuấn thể mà dẫn theo một vị khách khác, hơn nữa trông bộ dáng to lớn vạm vỡ, sức ăn ắt hẳn không kém, liền vui mừng miễn phí vớt cho hắn một cái mì nhân.

"Hai cậu ăn gì?"

Kiều Phong đương nhiên không biết mô tê gì, Trương Tuấn liền tự mình làm chủ lên tiếng.

"Cho cháu mười bát tái chín."

"Trương huynh đệ, món phở bò kia thật sự quá tuyệt vời, bình sinh Phong mới chưa từng nếm qua.."

Kiều bang chủ no nê căng bụng, ngậm lấy tăm xỉa răng vui vẻ nói.

Trương Tuấn cười khan.

"Haha. Một lát nữa ta bận việc, ta sẽ tìm người giúp huynh hiểu rõ phong tục luật lệ nơi đây."

Nói đoạn hắn liền nhấn một cái tin cho Châu Việt Cường.

"Tìm giúp anh một cô gái gia cảnh bình thường và tính cách hiền hậu dễ chịu, xinh đẹp một chút cũng được, thuê làm hướng dẫn viên, đãi ngộ tốt."

Rất nhanh trong điện thoại vang lên âm thanh tin nhắn báo lại.

"Vâng, đại ca."

Để mặc họ Kiều ở nhà trọ một mình ngây ngốc, Trương Tuấn liền cấp sách đi học.

Tuy nhiên, hắn để ý thấy, trên lớp hôm nay tất cả sinh viên dường như đang xôn xao nghị luận về chuyện gì đó, vô cùng náo nhiệt, thậm chí cả Thùy Linh cũng tham gia vào bên trong.

"Có chuyện gì vậy?"

Nghe giọng Trương Tuấn hỏi, Thùy Linh vui vẻ quay sang.

Nhìn thấy gương mặt đẹp trai, cơ bắp rắn chắc của hắn, cô nàng không khỏi nghĩ đến tràng cảnh kiều diễm hôm qua, liền có chút đỏ mặt, càng nhiều là rung động kích thích.

Đưa trong tay ra cái điện thoại của mình, Thùy Linh bẽn lẽn trả lời hắn.

"Cậu tự xem đi."

///

Đa tạ đh Mrlucifer đây kp, đa tạ healvybui ủng hộ lt, đa tạ.

Cầu like chương, cầu ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Xôn xao

Trương Tuấn nghi hoặc cầm lấy điện thoại trong tay Thùy Linh, phát hiện nó đang phát một đoạn video ngắn về một con rắn khổng lồ thoát ẩu thoát hiện bên trong một cái hồ nước.

Clip này được chia sẻ rất náo nhiệt, phía dưới còn có các loại ảnh chụp con rắn ở các góc độ khác nhau, xác minh tính chân thực của nó.

Trương Tuấn có kỹ năng ngoại ngữ, hắn trực tiếp bấm vào video gốc đọc bình luận, đa số toàn tiếng Hàn xèng, xem ra con rắn này là xuất hiện ở đó.

"Con rắn này tôi cũng đã thấy trực tiếp, to vĩ linh hồn luôn."

"Chính xác, tôi cũng ở đó, vừa nhìn thấy nó tôi liền run rẩy, sợ chết khiếp không di chuyển được.."

"Bất về làm nồi lẩu rắn ăn đến khi nào mới hết nhỉ?"

"Không phải là phở tô xộp đấy chứ?"

"Thằng trên bị ngu à, có ảnh chụp ở hướng khác nữa kìa."

"Mấy cái ảnh đó cũng bị phở tô xộp chứ sao, ngu cái d m m, solo yasuo không?"

...

Mấy hôm trước thì xuất hiện ruồi muỗi to tổ bố, giờ lại thêm rắn khổng lồ, với tư cách là một con nghiện truyện tiên hiệp bấy lâu, Trương Tuấn rất nhanh nghĩ thấy một mùi gì đó quen thuộc.

Là mặt thế tiến đến, hay địa cầu linh khí khôi phục đây, chắc chắn.

Quả nhiên, nghĩ đến vô duyên vô cớ rơi bộp một cái hệ thống vào đầu, trái đất này còn tiếp tục yên ổn được mới là lạ.

"Xem ra, mình cũng là một tên nam chính đẹp trai anh tuấn, phong lưu đa tình trong một cái bộ truyện nào đó đây."

Trương Tuấn tự kỷ thâm nghĩ, đoạn cất bước đi ra cửa, chấp tay nhìn lên trời, ánh mắt thành khẩn.

"Tác giả đại ca, xin hãy buff cho tiểu đệ thật mạnh."

...

Đột nhiên, mấy thanh niên trong lớp lại bắt đầu náo nhiệt nói chuyện, giọng nói tràn đầy bức bối.

"Ừa, video đâu rồi?"

"Tao mới thấy phía dưới còn có ảnh một con bò tây tạng ba sừng đây, mẹ nó chứ đang xem "

"Ồ dù má, sao lại xóa vậy."

"Trang BEATVN vừa đăng ảnh một thằng nào đó bay bay trên trời, thế mà cũng bị sập mẹ nó rồi nè tụi bây."

"Chắc toàn phò tô xóp lừa đảo nên bị report."

"Phò tô xóp con mẹ mày, là photoshop, photoshop biết không."

"Tao thích ghi thế đề câu thêm vài chữ, bắt bẻ con cac, solo yasuo không?"

Thùy Linh nghe thấy cũng kiểm tra lại, quả thật phát hiện mấy cái video hay ảnh liên quan đều đã bị xóa, không còn tồn tại.

Tựa hồ, có người không muốn những thứ này hiện ra trước mắt công chúng.

Tuy nhiên, chiếu theo tốc độ lan tỏa của cư dân mạng, thì xem ra giấu giếm điểm điểm cũng sẽ không được bao lâu a.

Lúc này, một tên béo đeo kính cận trong mắt lóe lên tia sáng, thần thần bí bí nói lớn.

"Anh đây đã hiểu chuyện này là thế nào rồi, mọi người, chúng ta sắp được nghênh đón một cái thời đại mới."

Lời nói của hắn khiến mấy tên xung quanh bu lại, tò mò hỏi thăm.

"Mấy biết chuyện gì à?"

Tên cận cười khẩy, khẽ gẩy cọng kính lên tỏ ra nguy hiểm, sau đó nói tiếp.

"Theo như kinh nghiệm của anh, thì thiên địa này sắp biến đổi rồi, các chú chuẩn bị sẵn sàng đi, một thế giới đặc sắc sắp sửa xuất hiện..."

Bốp.

Một thanh niên nóng tính thấy tên cận lấp lửng, thái độ chảnh chọe liền ngứa mắt cho hắn một bạt tai, lạnh lùng quát.

"Câm mồm, thằng béo đàn này, nói điểm chính."

Tên cận có chút bức bối, tuy nhiên so sánh hình thế một chút hắn liền nhịn nhục, nhìn qua thanh niên kia, trong lòng hô vang một câu "ba mươi năm hà đông ba mươi năm hà tây".

"Theo anh thấy, trái đất xem ra sắp biến đổi rồi, linh khí sẽ xuất hiện, biết linh khí là cái gì không, không biết sao, để anh giải thích cho các chú..."

Bốp.

Lại một bạt tai, lần này là đến từ một thanh niên khác, cùng với một giọng nói gắt gỏng.

"Anh con mẹ mày, nói tiếp."

Tên cận phìền muộn, hô tiếp nửa câu sau "đừng khinh thiếu niên nghèo", đoạn thành thật nói ra.

"Chiếu theo tốc độ này, các loài động vật thực vật sẽ trở nên to lớn, biến hóa kỳ kỳ cổ quái, con người sẽ có thể có những khả năng đặc biệt như trong phim..."

Hắn ngồi giải thích một hồi lâu, dựa theo những kiến thức lượm lặt được từ trong truyện ra, nói chung chung mơ hồ.

Trương Tuấn cũng xán lại gần ngồi nghe tên cận kể lể, trong lòng cảm thấy có chút đồng tình với những lời đoán bậy kia của hắn.

Xem ra, vị huynh đệ này cũng là người trong đồng đạo a.

Hi vọng vị hắn có thể thức tỉnh được cái khả năng, hay huyết mạch phi thường nào đó, để có thể thỏa sức tung hoành trong phiên thiên địa sắp sửa xuất hiện tràn đầy phong vân phấn khởi này.

Một buổi học nhanh chóng trôi qua với chất lượng chuyên môn giảm sút đáng kể.

Không chỉ đám sinh viên nói chuyện náo nhiệt, mà các thầy cô cũng gia nhập vào trong đó, tất cả đều hết sức quan tâm về những thứ vừa mới được đăng tải lên trên in tờ nét kia.

Trương Tuấn thì mặc kệ, có chuyện thì chém gió, không có thì rảnh rỗi trêu chọc Thùy Linh, thuận tiện lợi dụng gầm bàn sờ mó một chút, trêu chọc cô nàng lấy đó làm thú vui.

"Lát nữa anh đưa cho em mấy viên đường nhan đan, em tìm một số chị em thân thiết thử sử dụng nhé."

Trương Tuấn ghé bên tai Thùy Linh nói nhỏ, cô nàng liền nhanh chóng gật đầu.

Nghĩ đến vẻ đẹp của mình khiến cho tối qua cha mẹ thán phục kinh ngạc, còn sáng nay lên lớp thì đám bạn học xung quanh trầm trồ khen ngợi không dứt, cô nàng liền cảm thấy tự hào.

Mình dùng, chính là một viên đạn được cao cấp duy nhất, mà không phải là những thứ sơ cấp này nha.

Buổi chiều Thùy Linh phải về nhà, Trương Tuấn cũng không cưỡng cầu cô nàng bên cạnh.

Đi ra bãi đỗ xe, lái con SH đợi tới lượt soát vé, hắn liền bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

Về những biến đổi kỳ lạ mới đây, về hệ thống, về những dự định bản thân...

Nghĩ đến Lâm Mỹ Ngọc, hắn liền có chút áy náy.

Chính mình tỏ tình nàng ta trước, lần đầu cũng là mất đi một chỗ cùng với nàng ấy, thế mà rảnh rồi hắn toàn chỉ muốn đi chơi với Thùy Linh.

Mặc dù một phần là do tâm lý trẻ tuổi, thích vui chơi với người đồng lứa, một phần là Lâm Mỹ Ngọc cũng e ngại tiếp xúc, nhưng Trương Tuấn vẫn thấy ái ngại.

Hắn xem ra đã quá thờ ơ cô nàng, bản thân hắn là nên làm chút gì đó để đền bù, bồi dưỡng tình cảm a.

"Làm gì bây giờ?"

Dưỡng nhan đàn, Trương Tuấn tất sẽ cho, nhưng theo hắn thấy, như thế là chưa đủ.

Hắn muốn làm, là một thứ hoạt động hay món quà gì đó có ý nghĩa, không phải là trên phương diện vật chất đồ đạc như vậy.

Nghĩ đến, đã biết địa chỉ nhà Lâm Mỹ Ngọc, trong đầu Trương Tuấn liền lóe lên một tia ý định.

Hắn khẽ nở nụ cười.

Hi vọng, nàng sẽ thích.

////

Đa tạ Ngọc 97 đẩy kp và ủng hộ ttt, đa tạ.

Cầu like chương, cầu ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Buff cho đồng đội

Về đến phòng trọ, Trương Tuấn đã thấy Kiều Phong đang ở cùng với Vân Anh, cạnh bên còn có Nhung và Mỹ Linh, bốn người thế mà đang ngồi đánh bài tiến lên.

Dường như là Kiều Phong và Vân Anh một phe, hai nữ kia một phe.

Phân biệt rất dễ dàng, bởi họ Kiều và con tiểu quý kia lúc này đều đang quỳ gối, gương mặt ảm đạm..

"Đôi heo đen, cô nương, có không?"

Kiều bang chủ hào sảng vứt xuống một đôi, ánh mắt ngạo nghễ liếc qua Mỹ Linh.

Cô nàng lắc lắc đầu.

"Chết đi, đôi heo đỏ."

Vân Anh cười ha hả vứt hai lá bài xuống, nhìn xem trong tay chỉ còn một lá bài, cô nàng đáng vẻ đắc ý, nắm chắc thắng lợi.

Kiều Phong trở mặt nhìn.

"Tiểu cô nương, không phải chúng ta cùng một bên sao?? Để Phong mở về trước rồi đến lượt cô nương cũng được a.."

Bên kia Vân Anh có chút lúng túng, gượng cười nói.

"Chú à, để cháu về trước cũng được, cháu tin tưởng chú.."

Nói rồi, cô nàng liền giơ tay lên, muốn vứt nốt lá còn lại xuống.

"Đội đã."

Giọng nói phấn khích của Nhung vang lên, theo sau đó là bốn lá bài trong tay cô nàng hạ xuống.

"Tứ quý bốn."

Trong nháy mắt, gương mặt Vân Anh và Kiều Phong tối sầm, cảm thấy tiền đồ tương lai vô cùng u ám.

Bị phạt bốn con heo, đây là muốn quỳ đến ngày tháng năm nào a..

Đột nhiên nhìn thấy Trương Tuấn đứng xem, trong mắt Vân Anh lóe lên tia sáng, vội vã nhảy lên ôm chặt lấy hắn.

"Anhhh.. Anh về lúc nào vậy... Em nhớ anh quá..."

Nói xong còn liếc liếc mắt với Kiều Phong, tên kia cũng vội vàng đứng dậy, ôm quyền cười ha ha.

"Trương huynh đệ, một đoạn thời gian không gặp mà cứ ngỡ ba năm, Phong mở cũng vô cùng lưu luyến người. Đi, chúng ta đi uống một phen.."

Trương Tuấn đen mặt.

Nhung và Mỹ Linh nhìn không được, che miệng cười trộm, khiến gương mặt Kiều bang chủ thoáng có chút đỏ ửng.

"Được rồi, đừng chơi nữa, đi chợ mua đồ về nấu cơm ăn đi..."

May mắn, đúng lúc giọng nói trong trẻo của Loan truyền tới, phá vỡ thế cục lúng túng trong phòng.

Vân Anh nhảy mắt nhảy xuống khỏi người Trương Tuấn, bước vội ra cửa, ôm chặt lấy cánh tay của Loan, mỉm cười híp mắt.

"Đi, chúng ta đi chợ thôi chị."

Giải quyết bữa trưa xong, lại ra tạp hóa mua mấy chai coca và kem về ăn cho mát mẻ, Trương Tuấn liền mang Kiều Phong đến một quán cafe trên đường Trần Duy Hưng.

Hắn đã hẹn Châu Việt Cường ở đây, để tìm người hướng dẫn tên Kiều hai lúa này một chút, thuận tiện sau đó đến văn phòng đội tuyển VNI Telecom để làm một chút việc.

"Đại ca, anh Phong, hai người đến rồi."

Châu Việt Cường thấy bọn hắn xuất hiện liền đi lên nghênh đón, tươi cười niềm nở.

Đi theo Cường tới đến một chỗ bàn riêng, Trương Tuấn liền thấy ở đó đã ngồi sẵn một cô gái xinh đẹp tri thức, dáng dấp hiền hậu, chỉ là quần áo ăn mặc có vẻ cũ kỹ.

"Chào anh, chào anh."

Mắt thấy cô nàng có chút luống cuống đứng lên chào tới tấp, Trương Tuấn liền phát phát tay.

"Được rồi, chị ngồi xuống đi."

Tùy tiện gọi ra một chút nước hoa quả gì đó, Trương Tuấn liền bắt đầu nói chuyện chính.

"Chị tên là gì?"

"Tôi là Nguyễn Thị Tuyết Hoa."

Gật đầu hiểu rõ, Trương Tuấn liền đưa tay chỉ qua Kiều Phong, vui vẻ nói.

"Đây là Kiều Phong, vị khách mà trước đó đã nói. Thời gian này, nhờ chị rồi, mong chị hãy giúp đỡ anh ấy tận tình.."

Kiểu bang chủ trong mắt ẩn chứa một tia yêu mến, đứng lên ôm quyền.

"Phong mô, hân hạnh bái kiến Tuyết Hoa cô nương."

Để mặc cho hai người nói chuyện giao lưu một chút, Trương Tuấn liền gọi Châu Việt Cường qua một chỗ khác, dò hỏi về mọi thứ của cô nàng tên Hoa kia.

Châu Việt Cường hết thấy đều tỏ ý không có vấn đề, hoàn toàn yên tâm được, lúc này Trương Tuấn mới gật gù đầu.

...

Văn phòng đội tuyển VNI Telecoms vẫn như mọi khi, ngoài tiếng bấm chuột và bàn phím lách cách thì chỉ có âm thanh hò hét náo loạn của mấy tên tuyển thủ, tương đối nhàm chán.

Trương Tuấn bước vào, không kinh động đến ai, đám kia đều chỉ tập trung mười phần vào trận đấu của riêng mình, mặc kệ mọi thứ bên ngoài, còn tên mập Archie thì đã mất tích đi đâu không biết.

Trong lòng có chút hứng thú, Trương Tuấn liền đi đến phía sau, quan sát một tên đang chơi.

Là Gunz, xạ thủ chính thức của VNI Telecoms.

Tên này tư duy chơi game rất tốt, cách đánh cũng an toàn, chỉ là thao tác tay có vẻ hơi chậm, và thường không phản xạ kịp những tình huống bất ngờ.

Đối thủ là một tên tuyển thủ nước ngoài, thi đấu ổn định, trên cơ bản.

"Chán vãi."

Lại bị gank chết một mạng, Gunz than thở một câu, phiền muộn tháo tai nghe ra.

Cảm nhận phía sau có người, hắn liền quay lại, gương mặt trong nháy mắt hiện ra hưng phấn.

"Ồ, Tuấn, cậu đến rồi à?"

Trương Tuấn cười cười đáp lễ.

Hắn đưa tay ra, bên trong có hai viên đạn được, một màu xanh nhạt, một màu vàng, bình thản nói.

"Anh ăn thứ này đi."

"Gì vậy?"

"Đây là thuốc gia truyền của nhà tôi, nhờ nó mà tôi chơi game xuất sắc như vậy đây, anh thử xem."

Gunz mắt sáng lên, nhưng trong lòng vẫn có chút nghi hoặc..

"Cái này.. không phải thuốc độc chứ?"

"Yên tâm, trong phòng có Camera, tôi và anh lại không có thù oán gì, mắc mớ gì hại anh chứ. Chỉ vì muốn vô địch giải đấu MSI lần này, nên tôi mới phải dốc hết vốn liếng ra đây, anh không ăn thì để tôi cho người khác.."

Hai viên đạn được này là tinh thần đạn và phản xạ đạn, một viên dùng để ổn định tâm thần, không bị phân tâm, giữ cho đầu óc bình tĩnh.

Viên còn lại dùng để tăng nhanh khả năng phản ứng của tay chân khi tiếp nhận thông tin trong não bộ, từ đó tăng mạnh khả năng phản xạ trong các loại tình huống.

Mặc dù còn khúc mắc, nhưng nghĩ đến cũng đúng, Gunz liền nhận lấy, do dự một chút liền há miệng nuốt vào.

Cảm nhận cơ thể truyền đến cảm giác khoan khoái, đầu óc thanh minh hơn, gương mặt hắn hiện ra vui mừng, quăng một cái ánh mắt cảm kích cho Trương Tuấn, sau đó đeo tai nghe vào chiến tiếp.

Có hai loại đạn được phụ trợ, khả năng thực chiến của Gunz tăng lên đáng kể, rất nhanh đường dưới hắn đã lấy lại thế trận, đè ép đối phương một đầu.

Rừng team bạn cũng mò xuống, muốn trợ giúp phản kích lại, nhưng bị hắn xử lý xuất thần mấy pha, không cam lòng ngã gục.

Đồng đội nhao nhao kinh ngạc, bên kia tán dương, khiến sự tự tin của Gunz càng ngày càng dâng cao, thi đấu như thể lên đồng, một pha combat năm người sau đó, hắn đã lấy được Pentakill.

Chiến thắng là không thể thoát khỏi, rất nhanh trên màn hình Gunz hiện ra dòng chữ VICTORY màu xanh rực rỡ.

"Tuấn, viên thuốc này, thần kỳ lắm, thật không thể tin được."

Gunz vừa đứng dậy liền mắt sáng lên nhìn chăm chăm Trương Tuấn, hận không thể lao đến ôm lấy hắn, thể hiện sự cảm kích của bản thân.

Trương Tuấn cười cười, hai viên hạ phẩm đan dược cùi bắp mà thôi.

Nhưng hắn vẫn ra vẻ tiếc nuối.

"Không thần kỳ sao được, cái này, nó là đồ vật gia truyền. Nếu không phải có đánh cược với giám đốc Ninh, tôi cũng sẽ không dễ dàng lấy ra đâu."

Lời nói của hắn khiến Gunz nghi hoặc.

"Đánh cược, đánh cược gì?"

"Tôi nói sẽ đưa VNI Telecoms năm nay sẽ vô địch MSI, đổi lại chị ấy sẽ ban thưởng cho tôi hậu hĩnh..."

"Ồ, vậy lon. Vô địch MSI, cậu không nói đùa chứ, chúng ta còn chưa chắc sẽ vượt qua được vòng đoạt vé vớt đâu đây."

Trương Tuấn nhàn nhạt trả lời.

"Hừ, một cái vòng gửi xe mà thôi. Anh xem, nếu mọi người đều dùng hai viên thuốc vừa rồi, còn có thể thua sao?"

"Thật sự."

Gunz kinh thán một câu, nghĩ ra gì đó, gương mặt hắn trong nháy mắt hèn mọn.

"Nếu như vậy, quả thật sẽ có tỷ lệ rất lớn, không đúng, là chắc chắn chúng ta sẽ được tham gia MSI. Vớ vẩn còn có thể vào sâu, hehe, lúc đó, giám đốc Ninh sẽ thưởng gì cho cậu đây, hay là cậu đòi cô nàng lấy thân báo đáp đi, hehe..."

Trương Tuấn nhìn dáng dấp đậm đàng của hắn, thật rất có xúc động rút lại hai viên đan dược vừa rồi, sau đó hung hăng giáo huấn hắn một phen.

Mẹ nó, trầm là loại người như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Trụy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Tổng giám đốc mời cơm

Ninh Ngọc Lan ngồi trên phòng giám đốc, quan sát tràng cảnh diễn ra trong phòng từ đầu đến cuối.

Trong mắt cô nàng hiện ra một chút kinh ngạc, tuy nhiên có vẻ như không có quá nhiều bất ngờ, những ngón tay ngọc thon dài khẽ gõ gõ vào bên trên mặt bàn, bình tĩnh suy tư.

Cô nàng trầm ngâm một lúc lâu, dường như quyết tâm gì đó, cất giọng nói với Archie đang ngồi ở bàn làm việc đối diện..

"Liên lạc Zefa, bằng bất cứ giá nào cũng phải thuê được anh ta."

Archie giật mình kinh ngạc, hỏi ngược lại.

"Giám đốc Ninh, Zefa là một huấn luyện viên chiến thuật thiên tài, mặc dù đang hoạt động tự do, nhưng có rất nhiều đội tuyển lớn thèm khát, chị xác định muốn cạnh tranh với bọn họ?"

Những trận đấu LOL, ngoài kỹ năng cá nhân người chơi, thì điều quan trọng nhất là những chiến thuật và phối hợp đồng đội, chính vì thế tồn tại một cái nghề nghiệp gọi là huấn luyện viên chiến thuật.

Những tên này thường sẽ đưa ra những phương án cầm chọn tướng hợp lý, sau đó có chiến thuật thi đấu phù hợp, đồng thời dựa trên những kỹ năng tuyển thủ có sẵn để định ra phong cách chơi cho cả đội.

Một tên huấn luyện viên chiến thuật kinh khủng, có thể trở tài từ ngay giai đoạn cầm / chọn tướng mà giành lấy rất nhiều lợi thế cho đội tuyển của mình, từ đó dẫn đến thắng lợi chung cuộc, cho nên sức ảnh hưởng của bọn họ trong đội tuyển là rất đáng kể, thậm chí còn ngang hẵn huấn luyện viên trưởng.

Zefa, chính là một người như vậy, hắn được người trong giới kính nể, gọi bằng cái biệt danh bộ não thiên tài"

Ninh Ngọc Lan muốn có hấn, bởi cô nàng thấy được hi vọng lớn lao, để cho VNI Telecoms tỏa sáng, chính vì thế cô rất quyết tâm.

"Đúng vậy."

"Nhưng, bất cứ giá nào, cái này..."

"Anh cứ thẳng tay mà làm, người khác cho đài ngộ tốt, thì hãy đưa cho hấn ta đài ngộ tốt hơn, sau đó tổng hợp những trận đấu của cậu Trương Tuấn cho hấn xem, còn lại để cho số phận định đoạt."

Archie có vẻ bị kinh ngạc bởi quyết tâm của Ninh Ngọc Lan, sững sờ một lúc lâu liền gật đầu.

"Được rồi, ngày mai tôi đặt vé sang Hàn.."

Ninh Ngọc Lan vỗ bàn.

"Không, lập tức đi."

Bên trong phòng tập luyện.

Cả đoàn tuyển thủ kinh ngạc trở mắt nhìn xem Gunz giống như vừa uống Viagra xong, hung hãn không hợp thói thường, thi đấu một cách vô cùng tự tin và điêu luyện, thao tác phản ứng đều nhanh nhẹn vô cùng.

"Gunz, chú, sao chú đột nhiên đánh ghê vậy?"

"Trình độ này, chắc ngang cơ hấn Doublelift rồi đấy chứ nhỉ."

"Đù má, hóa ra trước giờ thằng em này giấu nghề, hay lắm hay lắm."

"Xem ra, chúng ta có thêm năm chắc để tham gia MSI rồi."

Nghe những âm thanh bình luận náo nhiệt, Gunz có chút đắc ý tháo tai nghe ra, cười cười trả lời.

"Haha, mọi người bình tĩnh."

Hắng giọng một câu, thu hút mọi sự chú ý về mình, hấn mới kích động nói tiếp.

"Tham gia MSI chúng ta đã chắc trăm phần trăm rồi, bây giờ mục tiêu của chúng ta phải là vô địch cái giải đấu này, lập nên kỷ nguyên mới của nền Liên Minh Huyền Thoại Đại Việt."

Trông thấy đám đồng đội ngạc nhiên nhìn nhau, lại quay sang nhìn mình như ánh mắt nhìn thằng phê cần, Gunz lúc này đưa tay chỉ về Trương Tuấn, người vẫn một mực im lặng phía sau.

"Tuấn, đến lượt cậu rồi."

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía hấn.

Trương Tuấn cười cười, xòe ra lòng bàn tay, bên trong thấp thoáng những viên đạn dược thơm ngát.

Phòng tập sau đó là những tràng kinh hô, tán thán, xen lẫn với sự kích động, hào khí dâng trào.

Đám tuyển thủ người nào người nấy tinh thần sáng láng, tràn đầy tự tin, thi đấu xếp hạng biểu hiện vô cùng xuất sắc, khiến đám tuyển thủ các đội khác kinh ngạc liên tục.

"Sekiro, thằng này đánh Yasuo điên mẹ nó rồi. Một cân ba ăn triplekill, dẻo thể tin được."

"Xem kia, Young hay Madlife thể này, kéo án tử hack não vcc."

"Thằng Gunz này, hit and run kinh dị éo chịu được, như xài tool vậy."

"Còn có thằng Darkseid, bọn VNI này điên hết cả rồi."

...

Một buổi chiều trôi qua, Trương Tuấn chỉ thông dong đi đi lại lại trong phòng, kiểm tra xem mấy tên tuyển thủ thi đấu có đạt được hiệu quả như hấn mong muốn hay không, bộ dáng như thể chính hấn mới là huấn luyện viên vậy.

Nhìn xem tên nào cũng thi đấu lên tay vô cùng, thể hiện xuất sắc, hấn tương đối hài lòng, nhưng cảm thấy vẫn có chút gì đó chưa đủ.

Tuy nhiên, tạm thời không vội.

Xem nhiều thì ngứa ngáy chân tay, Trương Tuấn liền bật máy lên, vào rank tìm chơi vài trận, rất nhanh đã hòa mình thành một đoàn cùng với những tên thành viên khác của VNI Telecoms.

Bên trong một khách sạn cao cấp nào đó.

Căn phòng vốn dĩ vô cùng sang trọng, đẹp đẽ, lúc này đã bị dọn dẹp cải tạo, bên trong sắp đầy những cái dàn máy tính cấu hình siêu khủng, nghiêm nhiên trở thành một cái phòng net nho nhỏ.

Bên ngoài đứng hai tên vệ sĩ mặc âu phục đen ngòm, đáng vẻ cảnh giác, nơi hông gò ghề lên một đoạn, chứng tỏ có ẩn giấu thứ gì đó nguy hiểm.

"Uzi, cậu xem, tên xạ thủ này."

Một tên tóc xoăn ngồi trên ghế chơi game, đưa tay vỗ vỗ vai một kẻ khá béo mập bên cạnh, ánh mắt ẩn chứa nghi hoặc.

Hắn nói, chính là tiếng khựa, xem ra trong phòng tất cả đều là người đến từ Khựa quốc.

Đúng vậy.

Bọn hắn là người của công ty RKE, hay chuẩn xác mà nói đều là người của đội tuyển RNG, một con quái vật trong làng LOL Khựa quốc.

Tên béo bị vỗ vai, híp mắt nguy hiểm nhìn qua, giọng điệu âm lãnh.

"Mày bị ngu à, không thấy tao đang chơi hay sao?"

Ánh mắt của hắn mang theo sát khí, vô cùng bá đạo, khiến tóc xoăn yếu ớt cảm miệng.

Qua không biết bao lâu, khi trên màn hình hiện ra dòng chữ VICTORY màu xanh, tên béo mới thoải mái một chút, lạnh nhạt nhìn sang, ra hiệu cho tóc xoăn nói tiếp.

"Để tôi phát lại. Uzi, cậu xem, xạ thủ tên Gunz này, thi đấu có phải là rất được hay không?"

Uzi nhàm chán nhìn nhìn một chút, sau đó hơi tỏ ra kinh ngạc.

"Ồ, đúng là tốt thật. Hắn là tuyển thủ đội nào, Hàn xèng à?"

"Không phải, là Đại Việt."

"Đại Việt, bọn tiểu quốc này lúc nào thì có một tên xạ thủ ghê gớm như vậy. Mà thôi, kệ bọn nó, chỉ có chút việc thể này mà mày làm lãng phí thời gian của tao à?"

"Không, đây, cậu xem, tên hỗ trợ này, đi top, còn có đi rừng này..."

"Hử, lẽ nào."

"Đúng thế, bọn chúng đều là cùng một đội tuyển, tựa hồ là VNI Telecoms. Đặc biệt là cái tên Tuan Tien Ti này, thực sự hắn thi đấu rất kinh dị..."

Đôi mắt mỏng gian xảo của Uzi lúc này mới hiện lên một tia ngưng trọng, ngừng nghĩ một lúc, gương mặt hắn đột nhiên lạnh lùng, khiến không khí xung quanh trầm hẳn xuống.

"Mẹ nó, năm ngoái thì thua trận dưới tay lũ chó đẻ SKT kia, năm nay đột nhiên lại xuất hiện một đám quái vật, tao không cam lòng. Không được, phải bóp nát nó từ trong trứng nước..."

Dứt lời, hắn liền lấy điện thoại ra, bấm nút gọi đi.

Đội cho bên kia nhận cuộc gọi, hắn mới thấp giọng, thay đổi thành một bộ dáng cung kính.

"Chu lão, phiền ngài chút việc."

...

Chơi game, chính là lúc thời gian trôi qua nhanh nhất.

Phải đợi đến lúc Ninh Ngọc Lan xuất hiện lên tiếng, thì cả đám tuyển thủ mới lưu luyến rời khỏi màn hình máy tính, đáng vẻ còn chơi chưa đã.

"Giám đốc, có chuyện gì vậy. Anh Archie đâu rồi?"

Sekiro lên tiếng hỏi, bây giờ mới nhớ đến ông thầy huấn luyện viên béo mập đã mất tích từ sáng đến giờ.

Ninh Ngọc Lan bình thản trả lời.

"Anh ấy có việc rồi. Mọi người đã làm việc vất vả, đi, hôm nay tôi làm chủ, chiêu đãi mọi người một bữa ăn ngon."

Nghe cô nàng nói thế, cả đám tuyền thủ hô vang hào hứng, liên tục vỗ tay khen hay.

Trương Tuấn vốn muốn từ chối, đi trở về nhà, bởi bên trong còn có một tên cái bang và một con nhóc ăn chực đang chờ đợi.

Tuy nhiên, nghĩ đến, từ khi tham gia VNI Telecoms đến giờ, dường như chưa có bữa nào gọi là bữa gặp mặt, hẳn liền đồng ý tham gia cùng với bọn hắn.

///

Đa tạ ngọcngoc97 ủng hộ ttt.

Thấy ngta làm event chơi nên cũng muốn làm, không biết nên lấy mốc là views truyện, hay số like, số cmt đây..

Các bác cho cái ý kiến, mốc đẹp đẹp cơ..

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Đụng độ Ba gà

Đoàn người tập hợp ở trước đại sảnh khách sạn Nikko trên đường Trần Nhân Tông, sau đó dưới sự chỉ dẫn của một em nhân viên trẻ trung lục tục tiến vào bên trong.

Thư ký riêng của Ninh Ngọc Lan, Vũ Phương Trinh, một em gái chân dài xinh đẹp đã đặt trước hai bàn ở nhà hàng La Brasserie, ngụ tại tầng một của tòa khách sạn năm sao này.

Nhà hàng này được gọi là thiên đường hải sản, chuyên cung cấp những bữa tiệc buffet đồ biển không giới hạn, vô cùng hợp khẩu vị của Trương Tuấn.

Hắn chất đầy một đĩa đồ ăn, trở lại bàn thoải mái mà hưng hăng đánh chén, mặc cho người xung quanh nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ.

"Cậu, không phải là nhện đói cả tuần rồi đấy chứ?"

Phương Trinh không kìm lòng được hỏi.

"Hi hi, đồ ăn ngon mà, mọi người ăn đi."

Trương Tuấn cười cười trả lời một câu, lại đứng dậy đi đổi một đĩa hải sản khác.

Khoan hãy nói, đồ ăn nơi này mặc dù thanh đạm, không nhiều dầu mỡ nhưng ăn vào rất ngon miệng, tươi mát mỹ vị.

Đám tuyền thủ vui vẻ ăn uống náo nhiệt, Ninh Ngọc Lan thì dường như không động đũa, ăn mấy miếng cho có lệ rồi chỉ ngồi chống cằm suy tư gì đó.

Lúc này, bàn bên cạnh cũng đi vào một đám người cười cười nói nói, tất cả đều là thanh niên trẻ tuổi, người dẫn đầu thế mà Trương Tuấn lại rất quen thuộc, không tự chủ thốt lên.

"Ba gà."

Đang ăn, đám tuyền thủ cũng tò mò nhìn qua, trong nháy mắt liền ồn ào lên.

"Ồ ừ, thầy giáo Ba."

"Đúng là Ba gà thật kìa."

"Cả đám SBTC phía sau nữa, thằng nào thằng nấy nhìn vẫn ngáo ngơ như vậy."

"Kaka, vẫn éo hiểu sao mấy thằng này lại có thể xếp hạng bốn giải đấu được, quá sức vô lý."

SBTC là một team mới nổi trong nước, do huấn luyện viên Baroibeo cầm đầu, tuy nhiên thằng này chơi game khá kém, nên thường được gọi với cái tên thân mật là Ba gà.

Trong team bọn hắn, người nào thể hiện trên stream cũng vô cùng bình thường, đương nhiên là bình thường so với tầm tuyến thủ chuyên nghiệp, nhưng vào đánh giải SBTC lại thường xuyên có những trận thắng xuất thần, mơ mơ hồ hồ tiến vào top bốn, xếp trên cả VNI Telecoms.

Đổi lại người khác, đạt thành tích như vậy sẽ được gọi là hắc mã, nhưng SBTC trong mắt giới chuyên nghiệp chỉ có thể được gọi là ăn may, không hơn không kém.

Ba gà tựa hồ lúc này mới phát hiện đám VNI Telecoms, cười cười nhìn qua, vẻ mặt rất phớt lờ.

"Ồ ồ, mấy bé top năm đây mà. Chào Ngọc Lan, em càng ngày càng xinh đẹp nha."

Nhìn Ngọc Lan trên mặt phớt lờ, khẽ gật đầu không nói.

Phía sau đám đàn em SBTC thấy thế, liền tiến lên nhao nhao, đáng vẻ cột nhà.

"Đù má, anh Ba anh Ba, chị gái này xem ra không thích anh rồi."

"Nghe nói nếu VNI không đạt thành tích tốt tại MSI lần này, bà chị sẽ phải về nhà lấy chồng, cho nên gương mặt mới cau có khó chịu như vậy, cái này dễ hiểu, hehehe."

"Lấy chồng sướng chứ có phải khổ éo đâu mà cau có, thằng lon này đéo biết thì đừng đoán mò."

"Haha, Sena nói đúng lắm."

Em gái thư ký Phương Trinh không nhận được, vỗ bàn quát lớn.

"Đù rồi, anh im miệng lại."

Ba gà phát tay cho cả đám im lặng, nhìn xuống cười nhạo.

"Em gái, lớn lối phết nhe. Suất tranh vé vớt bọn anh nắm chắc rồi, nên bà chủ em cũng chuẩn bị về vườn. Anh xem em gái sắp thất nghiệp tới nơi, hay là em đến chỗ anh, bao ăn bao ngủ, thế nào?"

"Anh..."

"Hề hề, chỉ bao ngủ thôi đấy nhé, em muốn làm việc gì khác thì phải xin phép trước đó, không bọn anh không chịu đâu."

Ba gà vừa dứt lời, phía sau liền vang lên từng tràng cười khà ồ, theo sau là những ánh mắt dâm đãng quét tới, khiến Phương Trinh tức tối đỏ mặt.

"Cút."

Một tiếng hét lạnh lẽo đột nhiên vang lên, như mang theo sát khí, khiến toàn trường sững sờ.

Một tên gầy gò xăm trổ bên SBTC giận dữ đi lên, chỉ thẳng mặt Trương Tuấn.

"Thằng nhóc, mày vừa nói gì?"

"Cút, đừng sủa nhiều làm phiền các bố ăn cơm."

"Thằng chó này, ở chung với một đám thất bại, còn dám vênh mặt lên. Tương đương thể hiện ra xuất sắc như thế mà bọn tao sẽ sợ à, nói cho lũ ngu chúng mày biết, bọn tao cũng có vũ khí bí mật..."

Ba gà ánh mắt đột nhiên băng lãnh.

"Sena, cầm mồm. Lui lại."

Tên gầy Sena kia tựa hồ cũng biết mình lỡ lời, buông ra một nụ cười khinh miệt rồi đi trở lại đứng phía sau.

Trong nháy mắt, gương mặt Ba gà lại trở nên phớt lờ, bộ dáng ngu ngơ, cười nói.

"Dạo này anh thấy mấy chú VNI Telecoms cũng có vẻ lên tay, hay là chúng ta đánh cược một chút. Thế nào hả em, Ngọc Lan?"

Nhìn Ngọc Lan lạnh nhạt.

"Không có hứng thú."

"Haha, cứ tưởng thế nào, xem ra em vẫn không tự tin về đội tuyển của mình. Cũng đúng thôi, một lũ thất bại, vô dụng..."

Ba gà còn chưa nói hết, một cái đĩa mực đã bay vào mặt hắn, vô cùng chuẩn xác.

"Mày..."

Trương Tuấn trong lòng vô cùng chán ghét.

Mẹ nó, lúc xem stream thấy bọn này tấu hài cũng vui vui, sao gặp mặt lại bỏ láo bỏ toét như vậy nhỉ.

Hắn lạnh băng nói.

"Muốn cược gì, tao với mày chơi?"

"Hừ, mày là thằng nào, mày có thể làm chủ sao?"

"Tao đương nhiên có thể làm chủ được, đúng không, giám đốc Ninh."

Trông thấy ánh mắt tràn đầy tự tin, nắm chắc của Trương Tuấn nhìn qua, gương mặt xinh đẹp của Ninh Ngọc Lan hơi chút đỏ lên, ngẫm nghĩ một lúc liền gật đầu.

"Đúng vậy. Cậu ta có thể làm chủ."

Sau khi hoàn thành cá cược, với những điều kiện khó coi, Ba gà liền kéo đàn em đi sang một bên ăn uống, Ninh Ngọc Lan sau đó cũng thanh toán, đoạn dẫn người rời khỏi.

Đội cho đám người VNI Telecoms biến mất nơi cửa đại sảnh, tên Sena lúc này mới thu hồi ánh mắt âm trầm, nhìn qua Ba gà.

"Anh Ba, sao anh không đặt điều kiện ngon hơn chút nữa, tựa như là muốn một đêm. Hê hê"

"Mày cầm mồm, trêu chọc cô ta một chút thì còn được, muốn thực sự động vào, không dễ nhai đâu."

"Thật vậy à?"

"Đúng thế, mày đừng tưởng gia tộc họ Phạm nhà anh như thế đã to, tuy nhiên nếu so với Ninh gia thì không cùng đẳng cấp, không thể đấu được, hơn nữa..."

Nghĩ đến gì đó, Ba gà liền không nói nữa, hung ác trừng mắt.

"Đủ rồi, chúng mày biết đến thế là được. Ăn đi ăn đi, MSI lần này phải tung hết sức, anh sẽ cung cấp đủ thuốc cho chúng mày, không cần phải giấu nghề nữa."

"Dạ, cảm ơn anh Ba."

Đám VNI Telecoms nháy mắt sáng lên, gương mặt trong tích tắc trở nên rạng rỡ, che khuất đi những tia tơ máu đỏ rực bên trong nhãn cầu, và những quãng thâm phía dưới bọng mắt..

////

Đa tạ Pornhub ủng hộ tít, dạo này cuối kỳ nên bận rộn, hoàn cảnh không cho phép nên chương ra ít hơn, các bác thông cảm.

Cầu like chương, cầu ủng hộ.

2k like có event nha, chưa nghĩ ra nhưng cứ làm cho các bác chơi.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Lấy trứng chọi đá

Trước cổng khách sạn Nikko, lúc này đang có một chiếc xe công vụ màu đen đang đỗ sẵn, cửa kính đóng chặt, ngăn không cho người bên ngoài quan sát thấy bất cứ thứ gì diễn ra bên trong.

"Mạnh, mạnh nữa lên.."

"Thăng vô dụng, đẩy cái hông nhiệt tình vào."

"Lão nương thật thất vọng về người, mẹ nó, lần sau làm việc sẽ tìm người khác.."

"Mạnh nữa lên, mạnh lên.."

Những âm thanh có vẻ bất mãn của một nữ nhân Khựa quốc xinh đẹp vang lên, xen lẫn giữa từng tiếng da thịt va chạm nhau bạch bạch, tràn đầy gọi cảm nhục dục...

Tựa hồ như đã nín chửi đủ, tên nam tử còn lại trong xe hưng hăng vỗ mạnh lên mông ả ta, khiến ả rên lên sung sướng, đoạn hấn cảm tức nói.

"Câm mồm, tướng lão tử muốn chơi người sao, con đàn bà vừa béo vừa mập, gương mặt thì xấu lại còn mụn rỗ..."

"Vương Lực, súc sinh người nói gì?"

"Lão tử nói con đàn bà thối tha người câm mồm, một con đĩ đã bị trăm vạn thằng chơi nát thì không có tư cách lên tiếng, để lão tử phát tiết cho xong.."

"Khôn kiếp, Vương bát đân, mau rút con giun của người ra."

"Rút ả, hừ hừ, rút này, rút này..."

Sau mỗi tiếng rút này, tên Vương Lực kia liền hưng hăng vỗ mạnh vào hai bên kiêu đồn vênh cao của nữ nhân trước mặt, sau đó hưng hăng thúc mạnh, khiến ả ta rên lên sung sướng.

"A.. a... Vương bát đân, đồ vô dụng, đồ chim bé..."

"Hộc, hộc, con đĩm Lực Bích Diễm này, đồ đĩ thỏa lẳng loạn, câm mồm.."

"Á... á.... ư... Họ Vương.. á... á... đồ con rùa.. á... đồ yếu sinh lý..."

"Hộc, hộc, lão tử chơi chết người..."

Sau một tràng dài điên cuồng, Vương Lực đột nhiên rút ra cây côn thịt phía dưới, bắn lên lưng Lực Bích Diễm trước mặt, cả người run rẩy, sau đó rũ rượi ngã xuống trên thân ả ta, trên gương mặt hiện ra thỏa mãn.

"Lực sư muội, muội sướng chứ?"

"Ừm. Vương ca ca vẫn là tuyệt nhất.."

"Haha."

"Mà Vương huynh.. muội đã nói bao nhiêu lần rồi, cứ bắn vào bên trong ấy, huynh sợ gì chứ."

Lực Bích Diễm có chút bất mãn nói.

Đang muốn trả lời, cái mông Vương Lực đột nhiên bị người đập lên, sau đó là một giọng nói có chút sốt ruột vang lên.

"Đủ rồi, cút xuống, tới phiên ta."

Vương Lực chống tay ngồi dậy, miễn cưỡng lách ra giữa hai chiếc ghế tiến lên phía trước, ngồi cạnh ghế lái, quần còn không kịp kéo lên.

"Họ Triệu, lão tử xem xem người có thể phá được kỷ lục của lão tử không, hừ hừ.."

Hắn hừ lạnh, đổi lại là một giọng cười ngạo nghễ.

"Yên tâm đi Vương bát đân, Lực sư muội, ca đến đây."

Họ Triệu sờ sờ cái đầu trọc của mình một chút, sau đó dùng hai bàn tay to lớn xoa bóp cặp kiêu đồn của Lực Bích Diễm, đoạn cầm lấy cự vật của mình căn chỉnh tư thế.

Hắn đang muốn dứt một phát thật mạnh vào trong mật động, thì giọng nói của tên Vương Lực đã lại vang lên, lạnh lùng như một mệnh lệnh.

"Dừng lại."

Lực Bích Diễm chán nản.

"Ra rồi à?"

"Đúng vậy, mục tiêu xuất hiện rồi. Làm chính sự trước đã, trở về lại chơi tiếp."

"Mẹ nó, đúng lúc vậy."

Họ Triệu không cam lòng nói ra.

"Vương Lực, chỉ là một thằng nhãi nhép mà thôi, thế mà phải xuất động cả ba người chúng ta, Chu lão cũng quá mức cẩn thận đi chứ."

"Có ý kiến sao, được rồi, để một lát nữa tao nói lại với Chu lão."

"Không. không. Vương huynh, tiểu đệ sai rồi."

Trong nháy mắt, đồ vật nóng hổi của tên họ Triệu ịu xiu lại mềm nhũn, gương mặt hiện ra vẻ tái nhợt...

Vương Lực cười khẩy, liếc qua gương chiếu hậu một chút, nhìn xem dáng dấp mê người của Lục Bích Diễm, hần liếm liếm môi, sau đó nổ máy chạy đi.

Trương Tuấn thong thả cười con SH hóng gió, mục tiêu là nhà Lâm Mỹ Ngọc.

Hắn muốn có một chuyến viếng thăm bất ngờ, sau đó tặng cho nàng vài thứ đồ thần kỳ, khiến nàng yêu thích, thuận tiện làm một số việc để bồi dưỡng tình cảm nam nữ.

Ân, tựa như đi dạo, hóng gió, hay là...

Khụ khụ, vừa nghĩ đến, lại liên tưởng qua dáng vẻ mê người của Lâm Mỹ Ngọc, bên dưới Trương Tuấn liền phồng lên một đoạn.

"Bình tĩnh nào người anh em, anh không để chú thiếu thốn đâu mà sợ."

Trương Tuấn một tay cầm lái, một tay vỗ về nói.

Đi qua một chỗ đường vắng, đột nhiên một cái xe công vụ hung hăng vọt tới, đi ngang hàng với Trương Tuấn, sau đó nó bất ngờ hung hăng đánh lái sang ngang.

Con SH bị va chạm mạnh, cự lực rất lớn hất tung bay vào bên vệ đường, linh kiện bay lá tả, nháy mắt liền trở thành một đồng sắt vụn.

Trương Tuấn trong lúc đó đã kịp thời nhảy lên tránh né, đứng lên bên vệ đường, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lại.

Đối phương, tuyệt đối là có ý.

"Uy, thằng nhãi này thân thủ rất khá."

"Quả nhiên, Chu lão ánh mắt cay độc, nhìn qua đã biết nó là tu luyện giả."

"Đúng là cái bọn tiểu quốc, có chút thành tựu liền lãng phí vào trong thứ trò chơi vô dụng, ngu xuẩn."

"Hihi, kệ đi, mà không biết cái đó của hắn như thế nào nha."

"Nói nó cũng không hiểu đâu, bắt nó về Lục sư muội thích xem thế nào thì xem, thậm chí cắt xuống chơi cũng được a."

Chiếc xe công vụ dừng lại, trên xe đi xuống ba người, nhao nhao nói chuyện bằng ngôn ngữ Khự quốc, ánh mắt tùy ý đánh giá Trương Tuấn như đang quan sát một kiện vật phẩm trong cửa hàng.

Trương Tuấn nghe giọng nói chuyện của bọn hắn, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Lúc nào thì mình đụng chạm với mấy thằng tàu khự rồi, không lẽ là sát thủ của tên nào thuê đến.

Mà Chu lão, lại là thằng át ơ nào đây?

Không vội.

"Hệ thống, do thám."

Một tia ý niệm phát ra, 150 điểm ngưỡng mộ bị khấu trừ, trong nháy mắt Trương Tuấn cũng biết được tất tần tật thông tin của ba kẻ trước mặt.

Vương Lực, Lục Bích Diễm, Triệu Khôn.

Ba con hàng này chỉ là luyện khí kỳ ba bốn tầng, đều là người của Xuân Vũ Môn.

Đặt ở thế giới bình thường, tu vi này có lẽ cũng được xem như cao thủ một phương, dùng để xử lý một tên sinh viên, có thể nói là dùng dao mổ trâu giết gà.

Đáng tiếc gặp phải Trương Tuấn, nên trường hợp này phải nói là lấy trứng chọi đá thì đúng hơn.

Mặc dù có thể nghe hiểu giao tiếp với bọn chúng, nhưng Trương Tuấn cũng không có ý định tâm sự.

Một đám tàu khựa, nói nhiều làm gì lãng phí, bắt về thì tùy tiện tra hỏi.

Trương Tuấn trầm nghĩ, trong nháy mắt liền thi triển Quỷ Ảnh Mê Tung lao lên, thân hình như quỷ mị chớp động.

"Bốp" "bốp" "bốp"

Mấy cú Triệt quyền đạo chuẩn xác tung ra, rất nhanh trên mặt đất đã nằm xuống ba tên khựa quốc, ôm lấy đầu đau khổ rên rỉ.

Trên mặt bọn hắn đều hiện ra kinh hãi, mộng bức.

Cái eo gì vừa xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Món quà bất ngờ

Chiếc xe công vụ rì rì chạy đi, bên trong có thêm một vị khách không mời mà đến.

Không đúng, vốn dĩ ba đồng chí Xuân Vũ Môn này cũng muốn "mời" Trương Tuấn đi một chuyến, nhưng bây giờ đã đổi lại thành Trương Tuấn chủ động lên xe.

Lúc này, khi Trương Tuấn hạ đo ván ba tên này, trong đầu hắn hệ thống cũng đã phát ra một cái nhiệm vụ ẩn giấu.

Tiêu diệt phân đà Xuân Vũ Môn.

Mô tả nhiệm vụ: Xuân Vũ Môn bắt đầu xuất thế, trải rộng đệ tử khắp nơi, đã bước đầu thành lập một phân đà ở Đại Việt. Nhiệm vụ của ký chủ là tìm ra hang ổ của bọn chúng và tiêu diệt.

Nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng: một tờ giấy hoàng kim kỹ năng, một huy hiệu ngôi sao.

Nhiệm vụ thất bại, trừng phạt: tu vi giảm một cấp.

Huy hiệu ngôi sao, thứ đồ này Trương Tuấn không biết là cái gì, bởi nó lần đầu xuất hiện. Tuy nhiên, suy cho cùng, đã là hàng họ của hệ thống, thì có thể kém đi nơi nào.

Chỉ là, hắn có chút nghi hoặc.

"Tiêu diệt, vậy là phải giết chết tất cả bọn chúng à?"

Hệ thống không nhanh không chậm đáp lại.

"Không cần thiết, chỉ cần đảm bảo chúng không thể tiếp tục hoạt động được ở Đại Việt..."

Ra vậy.

An tọa trên ghế phụ, Trương Tuấn cho tên Vương Lực đang ngồi chỗ ghế lái một cái bạt tai cực mạnh, khiến cho gương mặt thâm tím của hắn đỏ lên, đoạn nhàn nhạt hỏi.

"Biết khu đô thị Văn Cường không?"

Vương Lực run run trả lời.

"Em. không..."

"Vậy còn hai đứa mày?"

Liếc mắt nhìn qua gương chiếu hậu, Trương Tuấn hỏi tiếp hai tên đã bị dính dính thân thuật, lúc này đang nhìn mình sợ hãi.

"Em. bọn em cũng không biết.. Đại ca, bọn em đều là người Trung quốc, chỉ mới đến đây vài ngày thôi..."

Nghĩ đến cũng đúng.

Trương Tuấn quay qua Vương Lực, lại tát cho hắn một phát nữa, hung hăng nói.

"Ốc chó, không biết đường mà không biết hỏi chị google à. Lái xe đi."

Vương Lực nội tâm thầm khóc, dạ vâng liên tục, đoạn bắt đầu thao tác trên điện thoại tìm google map, sau đó nổ máy chạy đi.

Trên xe còn có một đoạn đường, dù sao cũng là rảnh rồi, Trương Tuấn liền bắt đầu tâm sự.

"Nói, sao chúng mày lại đến tìm tao?"

Dứt lời, hắn liền lạnh lùng bồi thêm một câu.

"Đừng nghĩ đến việc nói láo, không tao không ngại cho chúng mày ăn cháo thay cơm đâu."

Tuy nhiên, có vẻ như Trương Tuấn đã đánh giá cao tố chất của bọn hắn.

Hắn còn chưa kịp nghĩ ra vài câu hăm dọa, phía sau Triệu Khôn đã vội vã lên tiếng trả lời, một bộ nịnh nọt.

"Đại ca, là có kẻ thuê bọn em, muốn mời đại ca đi gặp hắn một chuyện."

"Ai?"

"Là Hoàng Vĩ Hạo, tuy nhiên người ta hay gọi hắn là Uzi."

"Uzi, Uzi nào??"

"Là Uzi của đội tuyển RNG, một thằng béo mập, gương mặt vô cùng xấu xí, đôi mắt híp lại còn rất hung dữ..."

Trương Tuấn có chút buồn bực, thì ra là Uzi mà hắn biết, chỉ là sao lại liên quan đến thằng này rồi.

Bản thân dường như cũng chưa gặp hắn bao giờ, trong game cũng vậy, cả hai vốn dĩ không hề có giao tiếp với nhau, thế thì hắn tìm mình làm cái quái gì đây.

"Hắn đang ở đâu?"

"Dạ, ở khách sạn Marriot, tuy nhiên cụ thể tầng nào phòng nào thì chỉ có Chu lão biết..."

"Chu lão là ai?"

Nghe Trương Tuấn hỏi đến Chu lão, gương mặt Triệu Khôn hơi tái, hắn cắn răng trả lời.

"Đó là một vị trưởng lão trong môn phái."

À ha, nhắc đến môn phái mới nhớ.

Trương Tuấn hừ lạnh.

"Sao Xuân Vũ Môn bọn mày lại xuất hiện ở Đại Việt, tao không tin chỉ là một giải đấu game thôi mà mấy tên tu luyện giả chúng mày lại phải mò sang tận đây."

Lời này của hắn khiến cả ba tên kinh ngạc, Triệu Khôn lắp ba lắp bắp.

"Sao, sao mày biết Xuân Vũ Môn. Nếu đã biết, còn không mau thả bọn tao ra."

Vốn dĩ hắn không khai báo ra danh tính tông môn, bởi bên trong có thiết luật, nhưng Trương Tuấn đã chủ động nhắc tới, vậy thì đương nhiên phải mượn oai hùm một phen.

"Một cái môn phái cùi bắp mà dám lấy ra dọa tao. "

Trương Tuấn âm lãnh híp mắt, mấy cái ngân châm xuất hiện, liên tục đâm tới trên người Triệu Khôn, khiến hắn kêu sảng than chết một hồi, thê thảm rũ

rười.

Ngồi bên cạnh, Lục Bích Diễm thầm mắng một tiếng đàn độn, tên Khôn mà ngu như bò.

Kề trước mặt còn trẻ mà tu vi cao tuyệt, hậu trường đương nhiên cứng rắn, hơn nữa chính mình còn đang ở trong tay người ta, thế mà còn dám chơi trò thái độ.

Mẹ nó, người muốn hại chết cả lão nương sao.

Nội tâm khê động, Lục Bích Diễm liếm môi, khóe mắt kiêu mị nhìn Trương Tuấn, phát ra âm thanh quyến rũ.

"Đại gia, ngài có thể giải trừ định thân cho tiểu nữ được không, tiểu nữ sẽ thành khẩn khai báo, hơn nữa còn có thể đáp ứng mọi mong muốn của ngài..."

Chỉ cần giải trừ định thân, Lục Bích Diễm tự tin sẽ lợi dụng ưu thế cơ thể sắc dụ thành công Trương Tuấn, khiến hắn buông tha.

Dù sao chính mình và đối phương cũng không có thâm cừu đại hận gì, đối phương lại trẻ như thế, có thể kiểm chế được trước nhan sắc của mình mới là lạ.

Vớ vẩn, còn có thể quyến rũ được một tên cao thủ, vì mình làm tay sai. Hơn nữa, cái cơ thể cao ráo rắn chắc, gương mặt đẹp trai này, bị hắn phang hùng hục thì sẽ sướng như thế nào đây..

Vừa ảo tưởng một phen, giữa háng Lục Bích Diễm đã lại bắt đầu rỉ nước.

Suy nghĩ rất tốt, đáng tiếc hiện thực tàn khốc.

Trương Tuấn nhìn thẳng vào Lục Bích Diễm, lạnh lùng quát.

"Câm mồm, biết thì trả lời, không biết thì im."

Giọng nói của hắn khiến Lục Bích Diễm lạnh run, yếu ớt liếc mắt nhìn qua, sau đó tự giác nuốt những lời mê hoặc chưa nói vào bụng, ngoan ngoãn ngồi im.

Vương Lực thấy Trương Tuấn nhìn qua, không đợi hắn lên tiếng, nhanh chóng phun ra những gì mình biết.

"Đại ca, bọn em chỉ là đệ tử ngoại môn, gần đây tất cả đều được cao tăng phái ra ngoài thăm dò và thu thập tin tức về những thứ thần kỳ, quái dị..."

"Ồ Đại Việt chúng mày có bao nhiêu người."

"Dạ, tính cả ba đứa em thì có mười bảy tên nữa, do Chu lão và Hồng lão quản lý..."

"Tốt, tu vi của bọn hắn như thế nào? Hiện đang ở đâu?"

Toàn thân Vương Lực đỏ mề hôi lạnh, cắn răng do dự, phía sau Lục Bích Diễm liền vội nói.

"Mấy tên đệ tử chỉ tương đương với ba người bọn em, nhưng Chu lão và Hồng lão nghe nói đều sắp đột phá trúc cơ kỳ, vô cùng lợi hại. Đại ca, khuyên ngài nhanh thả bọn em đi, nếu không đợi bọn hắn tìm đến, lúc đó sẽ rất khó nói chuyện."

Báo ra thực lực, sau đó lời nói mang theo một nửa khuyên răn, một nửa hăm dọa, thao tác có thể nói là tương đối nhuần nhuyễn.

Sắc dụ không được, phải đổi một cái phương án khác nha.

Tuy nhiên, đều vô dụng.

Trương Tuấn gật đầu, nhìn ra bên ngoài đã đến chung cư Văn Cường, hắn liền lấy ngân châm ra.

"Được rồi, địa chỉ không cần báo cũng được, dù sao lát nữa chúng mày cũng phải chờ tao đến đó. Bây giờ thì ở trong này ngắm cảnh một lúc đi."

Vừa dứt lời, ngân châm liền điểm đến, cả ba tên trong nháy mắt liền im lặng, nửa chữ không thể phát ra khỏi miệng, tro mắt nhìn Trương Tuấn mở cửa bước đi.

Cốc cốc cốc.

Lâm Mỹ Ngọc buồn chán nằm dài trên ghế, cơ thể đầy đủ đã được bao phủ bởi một bộ quần áo bằng lụa trắng mỏng tanh, mười phần gọi cảm. Nghe thấy tiếng gõ cửa, cô nàng liền lười nhác ngồi dậy gọi với ra.

"Ai vậy?"

Trương Tuấn khê ho khan, cố gắng khiến cho giọng nói của mình lạc đi.

"Chuyển phát nhanh."

Nghe hắn nói vậy, trong lòng Lâm Mỹ Ngọc tuôn ra nghi hoặc.

Minh, tựa hồ không có đặt mua thứ gì a, lẽ nào là giả danh lừa đảo, hoặc là cướp bóc..

Vừa nghĩ đến, nội tâm liền không khỏi có chút run rẩy, cô nàng tiến ra cửa, thấp giọng hỏi ngược lại.

"Tôi không đặt mua đồ nào cả, anh chuyển phát cái gì?"

Trương Tuấn cười cười, tiếp tục giả bộ.

"Một người tên là Trương Tuấn nhờ tôi chuyển phát thứ này cho cô, cô Lâm Mỹ Ngọc đúng không ạ, mời cô nhanh chóng ra ký nhận."

Biết tên mình, còn biết cả Trương Tuấn, xem ra là thật rồi.

Lâm Mỹ Ngọc trong lòng có chút ngọt ngào, thẳng nhóc này xem ra vẫn còn nhớ đến bản thân mình nha.

Cô nàng liền vội vã mở cửa, nội tâm như trở lại thời thiếu nữ, khi được đón chờ món quà thần bí nho nhỏ của bạn trai tặng cho.

Có chút hào hứng, có chút kích động.

Cánh cửa vừa hé ra, đột nhiên liền bị người thẳng tay đẩy đi, sau đó một thân ảnh cao lớn xộc thẳng vào.

Lâm Mỹ Ngọc kinh hãi, chưa kịp hét lên tiếng kêu cứu thì bờ môi thom đã bị một đôi môi khác chặn xuống, mùi hương nam tính, gương mặt quen thuộc ập đến khiến cô nàng tê dại nhắm mắt lại.

Hai hàm răng trắng bóng không tự chủ tách ra, để cho cái lưỡi đối phương xâm nhập, sau đó là một màn đá lưỡi gọi cảm ướt át diễn ra.

Một nụ hôn thật sâu trôi qua, Trương Tuấn mới thỏa mãn rồi đi môi thom.

Nhìn thẳng vào gương mặt kiều diễm đỏ ửng của mỹ nữ trước mặt, không biết là giận dữ hay xấu hổ, hắn mỉm cười hỏi.

"Mỹ Ngọc, món quà này, em thích không?"

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Trụy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Một đôi tình nhân

Nội tâm Lâm Mỹ Ngọc tràn đầy ngọt ngào, mặt ngoài giả bộ chán ghét, khề đẩy Trương Tuấn ra.

Cô nàng chậm rãi đứng dậy, chỉnh trang một chút y phục hơi lệch, sau đó quay lưng đi vào trong phòng để che giấu đi gương mặt ửng đỏ, đoạn hậm hực nói.

"Hừ, dọa tôi sợ chết khiếp. Sao cậu lại đến đây?"

Vừa dứt lời, một cái bàn tay to tướng đã vỗ đến trên hông, phát ra một tiếng "bạch" vang vọng, theo sau là giọng nói đều giả của Trương Tuấn.

"Lại thế nữa rồi, vợ cố tình để được anh trừng phạt à, thật là hư hỏng.."

Lâm Mỹ Ngọc trong nháy mắt mềm nhũn, trong lòng phiền muộn không thôi.

Quý mới thích bị trừng phạt a.

Chậm đã.

Vì sao cảm giác đau rát nơi hông lại ngứa ngứa kích thích thế này, cái khoái cảm vô danh lại xuất hiện là gì đây, lẽ nào mình thực sự là một người hư hỏng như hắn nói..

Lắc lắc đầu xua tan đi những suy nghĩ vẩn vơ, Lâm Mỹ Ngọc liền đi qua kệ bếp rót một cốc nước cho Trương Tuấn, thành thật hỏi lại.

"Sao anh lại đến đây?"

Chưa hỏi xong, vòng em mềm mại của Lâm Mỹ Ngọc đã bị siết chặt, những ngón tay rắn chắc vuốt ve trên bụng khiến cô nàng nội tâm khẽ run.

Sau lưng, một bộ ngực rắn chắc áp vào, một mùi hương nam tính ập đến, đoạn giọng nói trầm ấm của Trương Tuấn vang lên bên tai.

"Anh nhớ em."

Lâm Mỹ Ngọc hơi hơi dẩy dựa nhưng vô dụng, liền gất nhẹ.

"Buông ra.."

Có ngu Trương Tuấn mới buông, hần cười cười hôn nhẹ lên tai cô nàng, thủ thi.

"Mỹ Ngọc, anh thật sự rất nhớ em, hôm nay trên lớp không gặp được em, anh như người mất hồn vậy. Em có nhớ anh không?"

Những lời nói ngọt ngào như kẹo đường của hần khiến nội tâm Lâm Mỹ Ngọc tan chảy, lí nhí trả lời.

"Em.. cũng nhớ anh."

"Anh biết mà."

"Ừm.. Trước tiên, buông em ra đã rồi mình nói chuyện.."

Cảm nhận phía sau kiều đồn căng tròn có một cái đồ vật nóng hổi khẽ áp sát, tràn đầy dã tính, Lâm Mỹ Ngọc luống cuống nói.

Trương Tuấn buồn cười, hần liền bế thốc cô nàng lên, tiến thẳng vào phòng ngủ.

"A. Anh làm gì vậy?"

Như là biết được điều gì sắp đến, Lâm Mỹ Ngọc kinh hoàng thốt lên.

"Làm gì là làm gì, vợ chồng muốn nói chuyện thân mật thì phải có hoàn cảnh thích hợp. Anh thấy ở trên giường là tuyệt nhất.."

"Đừng... Em còn chưa tắm..."

"Hừ, dám lừa dối chồng à, vậy mùi hương thơm ngát trên người vợ là gì đây, ngoài mùi sữa tắm?"

"Em.. mùi cơ thể em.. Lần trước.. tự nhiên nó có..."

Trông thấy bộ dáng Lâm Mỹ Ngọc có vẻ thành thật, Trương Tuấn hơi nghi hoặc, nhưng hần chắc lưỡi mặc kệ.

"Được rồi, vậy đợi làm xong rồi vợ chồng mình cùng tắm tiên luôn."

Trương Tuấn cười ha hả, đặt Lâm Mỹ Ngọc lên giường, bắt đầu triển khai những màn tán công điều luyện bằng lưỡi trên khắp cơ thể trắng nõn mềm mại.

Lại dùng bàn tay khiêu khích thêm một lúc, cảm giác thời cơ thích hợp, Trương Tuấn liền thẳng người dậy, hai ngón tay tách ra những thớ thịt mềm mại hồng hào, đoạn căn chỉnh tư thế.

Cự long ngạo nghễ dương cao, tràn đầy khí thế, tựa hồ biết sắp được tái nhập lại khu vực cấm địa thần bí kia, muốn hung hăng trình diễn một hồi điên loạn đảo phượng.

"Mỹ Ngọc, vợ yêu, anh vào nhé..."

"Ừm.."

Trương Tuấn cười tà, cái hông khê lùi về phía sau tạo thế, trêu cho Lâm Mỹ Ngọc ngứa ran, sau đó hần liền thực mạnh.

(Đột nhiên khu đô thị Văn Cường cúp điện, trong phòng Lâm Mỹ Ngọc tối đen, đoạn này tác không thấy gì nên tạm thời bỏ qua, chỉ nghe những tiếng phập phập bạch bạch á á ớ ớ vang lên trong khoảng ba tiếng, chừ vị độc giả thông cảm.)

Một hồi triển miên qua đi, Lâm Mỹ Ngọc nép mình vào trong lồng ngực Trương Tuấn, đôi mắt đẹp kiều diễm ngược lên nhìn hần.

Qua một lúc lâu, cô nàng cắn răng hỏi.

"Anh.. Chỉ vì muốn làm chuyện này, nên mới đến tìm em sao?"

Câu hỏi này khiến Trương Tuấn có chút chột dạ.

Thú thật, lúc hắn đến cũng không chắc chắn cái ý định gì, cùng lắm là đưa nhau đi dạo, xem phim, tâm sự tán phét, hay là tự mình nấu cho nàng một bữa ăn ngon.

Thuần túy là muốn ở bên cạnh cô nàng, cùng nhau trôi qua một đoạn thời gian như đôi tình nhân, hưởng thụ không gian chỉ có hai người.

Tuy nhiên, ai bảo thằng em Trương Tuấn có tận bốn viên ngọc rồng a, mới nhìn thấy thân ảnh xinh đẹp diễm lệ của Lâm Mỹ Ngọc đã liền bắt đầu đứng lên hung hăng biểu tình, khiến cho suy nghĩ của hắn bị ảnh hưởng theo.

Khụ, vừa mới làm xong, bây giờ nó còn đang có xu thế ngóc đầu dậy tiếp đây...

Yêu nghiệt.

Trương Tuấn cười mỉm, hôn lên trán Lâm Mỹ Ngọc, mắng yêu một câu.

"Nói cái gì vậy vợ ngọc, anh là nhớ em. Hôn nữa, anh thật sự có một món quà muốn tặng cho em."

"Cái gì vậy?"

"Đây, em xem."

Lâm Mỹ Ngọc nhìn theo ánh mắt Trương Tuấn, phát hiện nơi lòng bàn tay hắn có một viên đan dược long lánh tinh khiết, xinh đẹp long lanh, thùy khí vờn quanh, chỉ cần liếc mắt qua liền biết không phải là phẩm vật.

"Oa..."

Hai mắt Lâm Mỹ Ngọc nháy mắt phát sáng.

"Đây.. là cho em??"

"Đúng vậy, nó là một viên cực phẩm dưỡng nhan đan, công hiệu vợ dùng đi liền biết."

"Dùng, dùng kiểu gì."

"Há miệng ra nào."

Bờ môi căng mọng của Lâm Mỹ Ngọc chậm rãi hé mở, Trương Tuấn liền dùng hai ngón tay kẹp lấy viên đan dược đút vào, đoạn nhẹ nhàng thả ra, khu vực khoang miệng của cô nàng.

Lâm Mỹ Ngọc buồn bực khép miệng lại, ngậm lấy ngón tay của hắn...

Dưỡng nhan đan vừa vào trong bụng liền tan chảy, cơ thể Lâm Mỹ Ngọc theo đó phát sinh từng tia biến hóa, trên dưới thoát thai hoán cốt, trở thành một vị mỹ nữ tuyệt sắc.

Như một trái đào chín mọng thành thực, quyến rũ mê hồn.

Dù trước đó đã có kinh nghiệm, nhưng Trương Tuấn vẫn kinh ngạc nhìn nàng không khép miệng được, ngây ngốc hồi lâu.

Ngón tay còn bị kẹp chặt bởi đôi môi thơm hồng, cái lưỡi mềm mại của Lâm Mỹ Ngọc khẽ chạm vào khiến hắn sực tỉnh, gian nan thoát ra.

"Vợ, đẹp, quá."

Lâm Mỹ Ngọc có chút xấu hổ, thằng nhóc này sao lại đột nhiên nhìn mình si mê như vậy a.

Đào chín, tất phải bị ăn.

Cự long phía dưới tựa hồ nhận được tín hiệu liền hoành tráng đứng lên, sẵn sàng xông trận, không hề biết mệt mỏi là gì.

Trương Tuấn đề lên người Lâm Mỹ Ngọc, hung hăng hôn xuống, phía dưới cự long nhẹ nhàng ma sát với những túm lông đen tuyền phía trên cấm địa, khiến cho những giọt nước suối chậm rãi rỉ ra.

"Ừm. ừm. anh. ừm."

Không biết là phản kháng hay mời gọi, chỉ thấy cơ thể đầy đặn của Lâm Mỹ Ngọc run lên từng đợt, hơi thở như lan như ngọc...

Trương Tuấn cầm lấy cự long, khe khẽ vuốt ve, đoạn...

(Đột nhiên tác đau bụng, chạy gấp vào nhà vệ sinh, không theo dõi được đoạn này, trong lòng vô cùng tiếc nuối. Hai tiếng sau trở lại đã thấy cảnh còn người mất. Khụ khụ, diễn tả sai, cảnh còn, Lâm Mỹ Ngọc thỏa mãn nằm ngủ, Trương Tuấn đi đâu mất. Có lẽ là đã đi trở lại chiếc xe công vụ đang đỗ phía dưới kia.)

Quả nhiên, trở lại dưới bãi đỗ xe, Trương Tuấn lúc này đã mở cửa chiếc xe công vụ, đi vào bên trong.

Ba đồng chí tàu khựa lúc này cả người cứng đơ, mặt mũi ửng đỏ, dùng ánh mắt u oán nhìn hắn.

Nếu ánh mắt có thể giết người, dám chắc lúc này Trương Tuấn đã bị giáng xuống mười tám tầng địa ngục, thẳng bố hệ thống cũng không cứu nổi.

Trương Tuấn cười hề hề, gãi gãi đầu.

"Bọn mày đợi lâu không, xin lỗi nhé, thằng em tao nó hư quá."

Lời này của hắn khiến Triệu Khôn và Vương Lực nghiêng răng thảm hận, Lục Bích Diễm thì quăng qua một ánh mắt nghi ngờ.

Tựa như muốn nói, mày thật có bản lĩnh như vậy?

Tuy nhiên Trương Tuấn đều không để ý.

Hắn cười tà, khẽ vận vẹo bả vai, lại xoay xoay cổ tay, phát ra những tiếng kêu răng rắc.

"Phía dưới đã hoạt động xong, bây giờ đi hoạt động chút chân tay nhĩ."

Nói rồi, hắn liền giải trừ định thân cho Vương Lực, nhàn nhạt ra lệnh.

"Lái xe, trở về hang ổ của chúng mày."

Vương Lực quét mắt nhìn hắn, sâu bên trong ẩn chứa một tia âm lãnh, nhẹ nhẹ gật đầu.

Thằng nhóc ngạo mạn, muốn chết thì tao chiều.

.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Trụy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Hung hăng

Chiếc xe công vụ rất nhanh tiến đến con phố Hàng Buồm, đoạn dừng lại ở một cái ngõ hẻm tương đối chật chội.

Nơi này được mệnh danh là khu phố người Hoa nổi tiếng nhất ở đất Hà thành, có rất nhiều nhà hàng Tàu nổi tiếng, buôn bán lâm ăn giàu có, phát đạt.

Ba đồng chí Xuân Vũ Môn bị Trương Tuấn tùy ý cho nuốt vài viên thuốc vớ vẩn, dọa sống dọa chết một hồi, rất nhanh đồng ý dẫn tiến hắn đi vào bên trong hẻm.

Đương nhiên, nếu không có, bọn hắn vẫn sẽ đưa Trương Tuấn vào mà thôi, nhưng quá trình sẽ ồn ào hơn một chút.

Trương Tuấn đi theo phía sau ba tên kia, bộ dáng thông dong như thể lãnh đạo đang đi thị sát địa bàn của mình, ánh mắt kín đáo quét qua hai bên đường.

Có một số thằng Tàu mắt hí, xấu trai vờ lơ đãng dưới ánh đèn heo hắt cũng liếc mắt nhìn qua Trương Tuấn, đánh giá một chút rồi thôi, lại tiếp tục nhàn nhả tám chuyện với nhau.

Nhìn như tùy ý, nhưng rất hiển nhiên bọn hắn là mấy tên canh công.

Điều này cho thấy, ba tên kia đã dẫn Trương Tuấn đến đúng chỗ hang ổ, nếu không, mấy tên tu luyện giả rảnh rỗi không chạy đi tu luyện, sao lại bảo vệ ở nơi này.

Lại còn là giữa đêm khuya.

Cuối hẻm là một cái quán vịt quay, giờ này vẫn còn mở cửa, đèn đuốc sáng trưng.

Một tên béo mập, trên mặt trang điểm nhìn nam không ra nam, nữ không ra nữ ghen ghét nhìn qua tổ hợp ba đồng chí kia, cất cái giọng choe chóc lên chọc khoáy.

"Ai nha, không nghĩ tới, ba người các ngươi đối phó một tên nhóc con mà đến giờ này mới về. Vừa mới đánh đã chiến ở đâu một hồi đúng không, các ngươi xem mệnh lệnh của Chu gia thành cái gì rồi?"

Triệu Khôn trong lòng phiền muộn, hắn hôm nay chưa làm được Lục Bích Diễm nháy nào đây, nhưng hắn không lên tiếng nói lại tên mập.

Một phần một mỗi, một phần là nhân gia tu vi cao hơn chính mình.

"Chu lão bên trong chứ?"

Vương Lực nhận nhặt hỏi.

"Ai ui, ba tên khốn các ngươi ngoan ngoãn về phòng diện bích, đợi bị trách phạt đi."

"Giờ này Chu lão đang bận tiếp khách, không rảnh rồi triệu gặp các ngươi đâu..."

"Tên kia.. nha nha.. vị tiểu huynh đệ đẹp trai này, trước để ở chỗ ta để ta hảo hảo hầu hạ, sáng mai ta sẽ mang đến chỗ Chu lão cho."

Tên mập lại choe chóc nói ra một tràng, giọng nói của hắn giữa đêm khuya thanh vắng không khác gì tiếng gà gáy, vô cùng chói tai, vô cùng muốn ăn đập.

Vương Lực không dám động, Lục Bích Diễm và Triệu Khôn cũng thế.

Nhưng Trương Tuấn dám.

Hắn đi sau mà tới trước, thân hình sát bên người tên mập, trong tay ngân châm lóe lên một đạo tia sáng.

Trong nháy mắt, tên mập cả người cứng đờ, ánh mắt trừng lớn không hiểu.

Trương Tuấn thông thả không vội, trước bỏ mặc thằng này ở đây, một lát đi ra lại cho vài tát đờ cái tội nói nhiều, hắn cất bước đi vào bên trong.

Ba người Triệu Khôn, Lục Bích Diễm và Vương Lực đưa mắt nhìn nhau, đoạn cũng vội đi theo.

Rầm

Một cái cửa phòng khép kín bị Trương Tuấn hung hăng đập bay, đổ rạp xuống đất, kích lên từng đám bụi mù hỗn loạn.

Trương Tuấn bước vào, ánh mắt ngạo nghễ nhìn quanh toàn trường

Ân, rất đẹp trai, rất lãnh khốc.

Trong phòng, đoàn người cũng quay đầu nhìn lại, trong mắt mang theo sát khí ngưng tụ, không hề che dấu.

"Trương Lực, việc này là thế nào?"

Tên già nua nhất trong đám lạnh lẽo cất giọng.

Hắn mặc một bộ đồ Tôn Trung Sơn màu đen, trên má phải có một nốt ruồi trâu to tướng, khiến cho gương mặt vốn nhỏ thỏ trở nên càng thêm âm hiểm, khiến người khác chán ghét.

"Chu lão, vị huynh đệ này thực lực mạnh mẽ ngoài dự kiến, hắn muốn gặp mặt ngài trực tiếp nói chuyện, chúng tiểu nhân không ngăn được.."

Triệu Khôn giành trả lời nói, một bên nhìn nọt Trương Tuấn, tránh cho hắn qua sông đoạn cầu, một bên kính cẩn giải thích cho tên họ Chu nghe.

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy đối diện Chu lão đã vung tay lên, trong ống tay áo hắn bay ra một viên gì đó màu đen tuyền, bắn tới mạnh mẽ như đạn, nháy mắt xuyên thấu qua thái dương Triệu Khôn.

Một cái lỗ máu xuất hiện, theo sau, viên "đạn" kia ghim thẳng vào tường, thân hình to lớn của Triệu Khôn ngã xuống tuyệt khí, hai mắt trợn trắng.

Máu đỏ hòa lẫn với não tủy trắng nhọt chảy ra, vô cùng ghê tởm.

"Trương Lực, biết dẫn kẻ địch vào nhà, xử tội thế nào chứ?"

Chu lão hồn nhiên không đếm xỉa gì tới Trương Tuấn, một mực nhìn thẳng Trương Lực, khiến cho tên kia toàn thân đổ mồ hôi lạnh, run rẩy quỳ rạp xuống đất.

"Chu gia tha mạng, Chu gia tha mạng, tiểu nhân cũng không còn cách nào... Cầu xin ngài nể mặt tiểu nhân lần đầu phạm lỗi mà tha cho tiểu nhân một con đường sống..."

Trương Lực đập mạnh đầu trên mặt đất, phát ra những âm thanh trầm đục, đoạn gấp rút van xin.

Bên cạnh, Lục Bích Diễm cũng cảm nhận từng tia hàn khí lạnh lẽo dâng lên, học theo bộ dáng Trương Lực, quỳ xuống đập đầu cầu sinh.

Trương Tuấn đen mặt.

Bà mẹ nó, trăm mối là nhân vật chính, trăm ra sân phong cách như vậy chính là muốn sung sướng biểu hiện một hồi, ai mượn các người diễn cái bài tuồng này mà bỏ qua trăm đây.

"Ê, lão già, lão là cầm đầu bọn người Xuân Vũ Môn nơi này?"

Người ta không để ý, Trương Tuấn liền đánh phải tự mình lên tiếng.

Chu lão kinh nghi nhìn hấn, trầm giọng hỏi ngược.

"Tiểu tử, ngươi là người phương nào, vì sao khẩu âm cùng chúng ta Trung Hoa đại quốc giống nhau hoàn hảo như vậy?"

Trương Tuấn cười lạnh châm chọc.

"Tao là người Đại Việt, nhà có nuôi mấy con chó, rảnh rồi ngồi xem chúng nó cắn nhau nên cũng hiểu được mấy phần, ra là ngôn ngữ bọn tàu khựa chúng mày?"

Lời này của hấn vô cùng khinh người.

Mặc dù không hiểu nghĩa của từ tàu khựa, nhưng đám người đương nhiên hiểu đó không phải cái từ tốt đẹp gì, sát khí càng thêm ngưng tụ, tất cả đều đứng lên chậm rãi thủ thế, duy nhất một tên trung niên ngồi đối diện với Chu lão là vẫn cười cười, bộ dáng xem kịch vui.

Chu lão gần giọng.

"Được, để tao xem, một thằng nhãi ranh như mày lấy đầu ra lá gan mà gây sự ở địa bàn của tao?"

Hấn phát tay.

"Lên, bắt sống nó."

Một đám thủ hạ phía sau đằng đằng sát khí lao lên, trong tay cầm vũ khí của bản thân, huyết quang lăng lẹ.

Trương Tuấn âm thầm hừ lạnh.

Địa bàn của tao?

Thật nói giống như, cả cái con phố này là đất ông cha thằng khựa nhà nó vậy.

Hấn lui về phía sau một bước, hai tay vung lên, theo đó là hai tấm hỏa cầu phù trung cấp gào thét lao ra, nhiệt độ nóng hừng hực như có thể thiêu đốt cả linh hồn.

Uy lực, khác hấn một trời một vực so với hỏa cầu phù sơ cấp.

"Chết đi mấy con chó lợn."

Trương Tuấn càn rỡ nói, lại bồi thêm một tấm Băng tiễn phù, từng mũi tên băng giá phá không mà đi, mấy tên đang gian khổ chống đỡ nháy mắt liền bị đánh lên tường, vô lực chống cự.

Họ Chu thế mà vẫn còn sống hoàn hảo, ở bên trong biển lửa không cam lòng gào thét.

"Phù, mày vậy mà có phù.. Mày rốt cuộc là ai??"

Trương Tuấn nhếch môi.

"Bố đây là một thằng nhà giàu, nhà giàu mới có tiền chơi phù, nghe qua chưa con. Bây giờ thì đi chết đi."

Vừa dứt lời, Trương Tuấn liền nắm thêm một đồng lớn phù triệu, bên trên tỏa ra những phù văn kỳ quái, định dốc hết vào bên trong.

"Haha, được rồi tiểu tử."

Đúng lúc này, một bàn tay rắn chắc đã bắt lấy bả vai Trương Tuấn, theo đó là một giọng nói bình đạm vang lên, nhưng rơi vào trong tai Trương Tuấn liền vô cùng quý giá.

Cánh tay kia đột nhiên vung lên, Trương Tuấn liền như một đồng rom rã bị ném bay ra ngoài, phá vỡ một mảng tường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Thiên địa hội

Sự việc phát sinh quá nhanh, Trương Tuấn còn chưa phản ứng kịp thì đã hung hăng đập vào mặt đất, lực lượng to lớn khiến toàn thân hắn ê ẩm đau nhức.

Tuy nhiên, đối phương có vẻ như không muốn hạ sát thủ, chỉ thuần túy là ném hắn ra, ngăn không cho hắn tiếp tục quăng ra phù chú trong tay.

"Mẹ nó, đau.."

Trương Tuấn chật vật đứng dậy, đưa mắt nhìn lại, lúc này bên trong căn phòng kia, hỏa diễm đã bị dập tắt hoàn toàn.

Chu lão đã đi ra, theo sau còn có mấy tên đệ tử cả người cháy đen, ánh mắt tỏa ra tia lửa căm hận nhìn chòng chọc thẳng vào Trương Tuấn.

"Tiền bối, mời ngài bắt lại tiểu tử này giao cho chúng ta, chúng ta và người từ nay sẽ là hảo minh hữu.."

Chu lão âm trầm nói.

Trong miệng hắn "Tiền bối" chính là kẻ đã ném bay Trương Tuấn, là tên trung niên từ đầu tới cuối ngồi im lặng xem kịch kia, tư thái thong dong, phong phạm cao thủ hiển lộ rõ.

Tên kia không để ý đến họ Chu, hắn nhặt lên mấy tấm phù rơi vãi trên mặt đất quan sát đánh giá, trong mắt có chút hứng thú, đoạn nhàn nhạt cất giọng.

"Tiểu tử, báo ra sư môn."

Nói, chính là ngôn ngữ Đại Việt.

Ánh mắt tên kia chuyên chú nhìn vào khiến Trương Tuấn vô cùng khó chịu, toàn thân ngứa ngáy vô cùng.

Hắn ý niệm khẽ động, sử dụng do thám.

"Ting, do thám thành công, khẩu trừ 800 điểm ngưỡng mộ."

Trịnh Quốc Viên, 38 tuổi, cao 173cm, nặng 65 kg.

Trưởng lão ẩn thế gia tộc Trịnh gia, tu vi Trúc cơ kỳ tầng tám.

Tính cách: Thông minh, mưu trí, cẩn trọng trong mọi việc.

Tu luyện Trịnh gia nội môn Huyền giai trung cấp công pháp Nạp Thổ Quyết, vũ kỹ Liệt Thạch Cước, Bá Vương Quyền...

Bà mẹ nó.

Trúc cơ kỳ tầng tám, cái này khó làm.

Chậm đã.

Một cái thằng người Đại Việt, còn là ẩn thế gia tộc gì đó, sao giờ này lại xuất hiện ở đây nói chuyện với một đám tàu khựa, không phải định bán nước đó chứ.

Tự nhận là mắt sáng như đuốc Trương Tuấn âm thầm hừ lạnh, thiện cảm với Trịnh Quốc Viên nháy mắt liền biến thành âm vô cực.

Hắn đảo mắt, ngao nghể trả lời.

"Tao là đệ tử Thiên Địa Hội, ề thằng già, Trịnh gia bọn mày định vì mấy thằng tàu khựa Xuân Vũ Môn này mà nhúng tay vào việc của Thiên Địa Hội à?"

Trịnh Quốc Viên không để ý đến thái độ hỗn xược của hắn, nội tâm chỉ có kinh ngạc.

Sao hắn lại biết mình là người Trịnh gia, còn có Thiên Địa Hội là cái tổ chức nào, làm sao chưa từng nghe nói.

Hắn đưa mắt nhìn về phía họ Chu vừa mới bước ra, trên thân quần áo hơi cháy, phát hiện tên kia cũng ngờ ngác nhìn lại mình không hiểu, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Chỉ là một tên đệ tử liền có tu vi Trúc cơ, trên người mang theo đông đảo phù chú, cái tổ chức Thiên Địa Hội này là từ đâu xuất hiện, lẽ nào cũng là một cái ẩn thế tông môn vừa mới xuất thế.

Càng nghĩ càng loạn, Trịnh Quốc Viên liền hỏi lại, giọng nói đã thay đổi hòa nhã hơn.

"Tiểu huynh đệ này, không biết Thiên Địa Hội là tổ chức phương nào, còn có, tại sao Xuân Vũ Môn lại chọc đến tiểu huynh đệ rồi?"

Trương Tuấn cười thầm, trên mặt âm trầm, lạnh lùng nói..

"Trịnh Quốc Viên, một tên trúc cơ tầng tám như mày không có tư cách hỏi đến Thiên Địa Hội. Xuân Vũ Môn bọn hắn mù mắt chó muốn bắt tao, đương nhiên phải bị diệt. Bây giờ tao cho mày hai lựa chọn, một là nhanh chóng rút khỏi đây, hai là cùng Thiên Địa Hội đối địch.."

Bà mẹ nó.

Lời này của Trương Tuấn nói khiến Trịnh Quốc Viên sợ thật rồi.

Thằng nhóc này là ai, vì sao họ tên đầy đủ, tu vi của bản thân hắn cũng đều biết vậy.

Chính mình chỉ mới đi ra hoạt động một đoạn thời gian, Thiên Địa Hội vậy mà đã biết, tổ chức bọn hắn lại là khủng bố như thế nào, tin tức sao có thể linh thông như thế được...

Đối phương lại còn hống hách cao ngạo như vậy, giống như không hề e sợ chính mình, muốn nói không có hậu thủ vững chắc mới là lạ...

Trước đó còn có chút kinh nghi, nhưng bây giờ, Trịnh Quốc Viên trong lòng đã mang theo e ngại, muốn hoàn hảo rút lui, không dây dưa vào bãi nước đục này.

"Thì ra là vậy, Xuân Vũ Môn đúng là không biết sống chết. Ta cũng chỉ là tình cờ đi ngang qua, vậy liền không tiếp tục xen vào việc này. Ta đi trước, tiểu huynh đệ, có dịp mời ghé qua Trịnh gia, lại ngồi hàn huyên cùng ta một trận.."

Trịnh Quốc Viên ôm quyền lễ độ nói, một bộ ta đây không liên quan, dứt lời liền phi thân nhảy lên nóc nhà, một cái nháy mắt đã hoàn toàn biến mất trong màn đêm.

"Họ Trịnh, người trở lại. X con mẹ người, Trịnh gia các người không muốn tiếp tục hợp tác hay sao..."

Chu lão có chút kinh ngạc, lớn tiếng gào thét, nhưng xem ra là đã không có tác dụng.

Trương Tuấn lúc này mới thờ phào ra một hơi.

Hắn chưa từng thực sự giao lưu với cao thủ tu luyện, lại còn là hơn mình nhiều cấp bậc như vậy nên cũng không muốn cứng chọi cứng với Trịnh Quốc Viên.

Bản thân có mỗi cái ưu thế thân pháp Quý Ảnh Mê Tung, về phần Triệt Quyền đạo, một cái môn võ thế tục, Trương Tuấn liền không nắm chắc có thể đối kháng được với hắn.

Mặc dù có thể mua đồ từ trong hệ thống để chơi, nhưng theo Trương Tuấn, như thế là vô cùng phí phạm.

Dù sao, nhiệm vụ cũng chỉ là tiêu diệt Xuân Vũ Môn, tên kia lại có liên quan gì, có thể không đánh vẫn là tốt nhất.

Lần này, Trương Tuấn xem như ý thức được, thực lực bản thân vẫn là tương đối cùi bắp, cần phải có phương pháp tăng lên thực lực mạnh mẽ, hay chí ít là khả năng chiến đấu, ít ra cũng phải đồng giai vô địch, hoặc là hung hăng vượt cấp giết địch như mấy anh main trong truyện a.

"Tiểu huynh đệ, lão phu xem ra, chúng ta bên trong có cực đại hiểu lầm, không biết tiểu huynh đệ có thể nguyện ý hòa giải.."

Họ Chu cũng không ngu, mặc dù Trương Tuấn và Trịnh Quốc Viên nói đều là ngôn ngữ Đại Việt, nhưng thái độ tên họ Trịnh kia chuyển biến như thế, xem ra kẻ trước mắt quả thật khó lường.

Chỉ là chết đi khoảng chục tên đệ tử mà thôi, chuyện nhỏ như con thỏ.

Hòa giải là tốt nhất, nếu không xảy ra đánh nhau, ai biết đối phương có kéo cả dòng họ đến hội đồng cả đám mình hay không đây.

Trương Tuấn khẽ híp mắt, trả lời.

"Hòa giải, được, mày có thể xuất ra thứ gì?"

"Cái này, còn xem tiểu huynh đệ muốn gì, chỉ cần có, chúng ta nguyện đưa ra bồi tội."

Chu lão khéo léo đẩy đưa trả lại.

Nguy, tiểu tử nguoi đừng nên quá tham lam, nên biết kiềm chế, dù sao chúng ta cũng đã đưa ra đủ thành ý.

Trương Tuấn nhàn nhạt cất giọng.

"Vậy sao, tao muốn bọn mày làm giúp tao một việc, cũng đơn giản thôi."

"Ồ, không biết tiểu huynh đệ là muốn chúng ta làm việc gì?"

"Cút về tàu khựa."

Họ Chu lạnh nhạt nhìn Trương Tuấn, ánh mắt thay đổi.

"Tiểu tử, yêu cầu này có chút quá phận. Trừ khi nhận được lệnh của thượng cấp, nếu không bọn ta không được tự ý trở về. Việc này xem như thôi đi, nguoi hãy nói ra một cái điều kiện khác."

Là thế sao.

Trương Tuấn cười lạnh.

"Như vậy đã là quá phận? Vậy thì bọn mày nên chết đi thôi."

"Cái gì. Tiểu tử hồng hách, xem ra nguoi không biết Xuân Vũ Môn chúng ta là thế lực mạnh mẽ cỡ nào. Đừng tưởng có chút thực lực liền có thể phách lối, chỉ cần cao thủ chúng ta xuất động, thậm chí có thể hủy diệt cả Đại Việt."

Trương dương một câu, Chu lão liền gằn giọng.

"Lão phu khuyên nguoi nên biết điều, đừng vô duyên vô cớ chọc ra tai họa, bằng không hậu trường nguoi có cứng thế nào cũng sẽ bị hủy diệt mà thôi."

Nói thật giống như đúng rồi.

Trầm có hậu trường là hệ thống, một cái môn phái rẽ rách ở đâu ra dám tuyên bố hủy diệt, đây là ngại sống lâu đấy mà.

Quả nhiên, Trương Tuấn vừa lóe lên suy nghĩ, trong đầu cũng liền phát ra một âm thanh hung dữ.

"Diệt, diệt cái bọn kiến hôi này cho anh."

Trương Tuấn giật mình kinh ngạc.

"Đù, mày là Susan, sao mày lại đột nhiên xuất hiện rồi?"

Âm thanh có nhân tính này đương nhiên là của thằng Susan, tựa hồ có chút giận dữ.

"Vừa ngủ dậy, chú cứ làm đi, diệt tận gốc bọn Xuân Vũ Môn này cho anh."

Trương Tuấn đang muốn lên tiếng thăm dò, thì âm thanh lạnh lẽo khác của hệ thống liền xuất hiện.

"Ting, phát động nhiệm vụ: Tiêu diệt Xuân Vũ Môn."

Mô tả nhiệm vụ: Xuân Vũ Môn phân đà tuyên chiến, muốn tiêu diệt ký chủ. Thân là một thành viên hệ thống giả, uy nghiêm của hệ thống là không thể khinh thường, mời ký chủ ra tay tiêu diệt tận gốc bọn hán đê gây dựng nên uy danh.

Nhiệm vụ thời hạn: một năm.

Hoàn thành, ban thưởng: chưa biết.

Thất bại, trừng phạt: chưa biết."

Một cái nhiệm vụ phát ra qua loa như vậy, khiến Trương Tuấn vô cùng hoài nghi, đây là tác phẩm trong lúc vội vàng của con hàng Susan kia.

Chỉ là, thực lực đối phương ra sao chưa biết, địa bàn bọn nó ở đâu cũng không, một năm thời hạn, đây cũng quá ngắn đi chứ.

Mẹ nó, cái này muốn hoàn thành nhiệm vụ kiểu gì.

"Không ngăn, làm đi, anh tin tưởng chú."

Susan nhàn nhạt nói, đoạn lại vùi đầu vào ngủ say, mặc cho Trương Tuấn âm thầm hò hét.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Làm nóng người

Trương Tuấn lúc này mới nhìn lại mấy tên Xuân Vũ Môn kia.

Chắc.

Trầm thật không muốn giết người, nhưng ai bảo mấy thằng tàu khựa chúng mày chọc hệ thống đây.

Hắn cười nhạt khinh bỉ.

"Muốn tao biết điều, trong khi chúng mày mới là lũ phách lối. Đến Đại Việt không chịu cụp đuôi làm một con chó, dám kiêu ngạo xem đây là địa bàn của mình, còn muốn tính toán làm ăn cái gì ở đây.."

Chu lão vội vã toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cố gắng nói cứng.

"Tiểu tử.. bình tĩnh đi.. Tuổi trẻ ngông cuồng, chớ nên phạm phải sai lầm nghiêm trọng để rồi không thể cứu chữa.."

Trương Tuấn hít mắt hừ lạnh, đoạn ngạo nghễ nói ra.

"Nói rất hay, tuổi trẻ chính là cần phải ngông cuồng. Nhớ kỹ, Đại Việt không phải nơi bọn khựa chúng mày thích làm gì thì làm. Chết đi bọn chó!"

Dứt lời, Trương Tuấn liền phi thân nhảy lên, Quỷ Ảnh Mê Tung chớp động, thân hình như quỷ mị di chuyển vờn quanh, trong lúc đó không ngừng ném ra những tấm phù chú trung cấp.

Băng tiễn phù.

Địa gai phù.

Bạo tạc phù..

Bốn phương tám hướng là những luồng công kích biến hóa, dồn dập như vũ bão, uy lực to lớn khiến từng mảng tường vỡ vụn bay tung tóe.

Đương nhiên, còn có cả máu người.

"Bà nội cha chúng mày bọn tàu khựa, đêm rồi đeo cho ai ngủ à?"

Đột nhiên một tiếng gào thét bất mãn vang lên, sau đó trên cửa sổ cách một dãy nhà, có một bà cô thò đầu ra nhìn, cái mồm há lớn muốn chửi bới.

Nhìn thấy tràng cảnh quỷ dị trước mặt, bà cô ngo ngác dụi dụi mắt, sau đó chậm rãi đóng kín cửa lại, đoạn nhảy vào trong chăn trùm đầu niệm phật.

Một đợt công kích gào thét trôi qua.

Mấy tên đệ tử Xuân Vũ Môn trong nháy mắt chết sạch, họ Chu mặc dù chật vật cố gắng chống đỡ, nhưng vẫn bị một cây băng tiễn đâm phải bả vai, sau đó găm vào trên tường, gian nan thở dốc..

Xem bộ dáng rũ rượi, cháy đen thui kia, hần hần là đã trở thành phế liệu.

Trương Tuấn tiến bước đến trước mặt lão, lạnh nhạt nhìn, trong mắt không có mấy may thương cảm.

Nghĩ đến gì đó, hắn liền dần dần đưa tay lên..

Chu lão không có chút sức lực nào để phản kháng, lời cầu xin cũng không thể nói ra miệng, chỉ có thể tro mắt nhìn bàn tay Trương Tuấn áp sát lên đỉnh đầu mình, sau đó từ trong lòng bàn tay hắn truyền đến một cỗ hấp lực kỳ dị.

"Á.. mày.. làm....."

Chu lão kinh hoàng, cố gắng hét lên một câu, nhưng còn chưa nói hết, cả người liền đã biến mất tại chỗ, chỉ để lại một cây băng tiễn đang dần dần tay chảy ra.

Trương Tuấn nhặt lên một cây đao, dán lên người ẩn thân phù, bắt đầu chậm rãi đi lại giữa đồng hoang tàn đổ nát, tựa như u linh.

Hắn gặp người liền chém, kể cả mấy tên thoi thóp hay nằm im giả chết, ánh lửa hắt lên gương mặt lạnh lẽo vô cảm, thoát trông vô cùng đáng sợ..

"Tha.. tha mạng..."

Lục Bích Diễm co người trong một góc, thân hình run rẩy kịch liệt, gian nan cầu xin.

Trông thấy Trương Tuấn không tỏ vẻ gì, cô à liền vội vã đưa tay, muốn bắt lấy hạ thân hắn để kích thích dục vọng, sau đó thể hiện giá trị cơ thể của mình.

Đáng tiếc, cánh tay còn đang đưa lên không trung đã bị chặt đứt, theo sau là đầu lâu cô à bay lên.

Máu tươi cuồng phun, cơ thể không đầu của Lục Bích Diễm vô lực ngã xuống.

Trương Tuấn hít sâu một hơi, quay đầu rời khỏi.

Trên một cái mái nhà không xa, Trịnh Quốc Viên thụt đầu lại, đoạn chậm rãi lau đi mồ hôi lạnh trên người.

Nội tâm hắn dâng lên từng tia hàn khí lạnh lẽo, còn có cảm giác may mắn.

"Tiểu tử kia thật đáng sợ, còn có Thiên Địa Hội.. Quả nhiên thời đại biến thiên, anh tài lũ lượt xuất thế, Trịnh gia chúng ta vẫn nên cẩn trọng thì tốt hơn."

Nghe thấy phía xa từng tiếng còi xe cảnh sát rú lên liên hồi, Trịnh Quốc Viên liền vội vã xoay người, biến mất bên trong màn đêm.

Trương Tuấn tìm một chỗ đất trống hẻo lánh đốt đi bộ quần áo dính đầy máu tươi của mình, đoạn cứ thế trần truồng đi đôi Dragon Air Sneaker trở về phòng Lâm Mỹ Ngọc.

Dù sao, tàng hình mà, quần áo có hay không cũng không phải vấn đề.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng nhìn quanh bên đường thi thoảng có mấy em gái mon môn xuất hiện ngang qua, trong khi dưới háng con chim lộ lộ ra, Trương Tuấn cũng cảm thấy hơi hơi xấu hổ.

Hắn nỗ lực kiềm chế ý nghĩ đi đến trước mặt mấy cô nàng hung hăng sóc lọ một cách biến thái, nội tâm thầm mắng.

Mẹ nó, thấy gái liền cứng, quá sức mất mặt.

Trở về phòng, Trương Tuấn liền sà lên giường, ôm lấy cơ thể đầy đặn mềm mại của Lâm Mỹ Ngọc từ phía sau, tham lam ngửi vào mùi hương cơ thể quyến rũ của cô nàng.

Dường như là đồ vật quý quý ở dưới hạ thân quá phá, không ngừng chạm vào điểm nhạy cảm của bản thân, Lâm Mỹ Ngọc mơ hồ tỉnh ngủ, buồn bực hỏi.

"A. anh vừa đi đâu à.. Mấy giờ rồi?"

Trương Tuấn cười tà.

"Mới có một giờ sáng là cùng chứ mấy. Anh vừa chạy thể dục vài vòng, làm nóng người một chút.."

"Chạy thể dục?? Làm nóng người??"

"Đúng vậy.. Bây giờ mới vào hoạt động chính thức nè.."

Trương Tuấn trêu chọc nói, đoạn hung hăng bế thốc Lâm Mỹ Ngọc lên, đặt cô nàng nằm sấp trên bàn.

Lâm Mỹ Ngọc đưa tay ra sau ngăn lại, ngón tay vô tình chạm vào một cái đồ vật nóng hổi căng cứng, khiến cô nàng yếu ớt kêu lên.

"A... Không.. không được... Mai em còn phải đi dạy.."

"Thì sao, mai anh cũng đi học mà..."

Bóng đèn Trương Tuấn cũng không thềm bật, nhưng cự long phía dưới của hắn tựa hồ có linh tính, chuẩn xác tìm đến khu đào nguyên tươi mát phía dưới..

Cảm thấy đã ướt đù, hắn liền kích thích mỹ nhân một chút, sau đó hung hăng đâm vào.

Trong phòng lại vang lên từng tiếng rên rỉ kiều diễm ướt át, khiến cho vợ chồng mấy nhà hàng xóm buồn bực thức dậy, đoạn cũng tham gia chơi trò chơi một người một hai người vui này.

Một con hèm tối tăm nào đó.

Bóng tối che giấu đi một cái thân ảnh đang bước đi, vội vàng hấp tấp, tựa hồ phía sau có một con ác quỷ đang nhắm nhe truy đuổi hắn vậy.

Qua một đoạn góc tường, dáng người có vẻ già nua kia lách mình ẩn nấp đi, ánh mắt đảo dác nhìn qua nhìn lại.

Xác định không có ai theo dõi, hắn liền lấy từ trong túi áo ra một cái điện thoại đặc chế, đoạn mồ hôi cũng không kịp lau, vội vã bấm số gọi đi.

Bên kia rất nhanh đã tiếp được, một âm thanh trầm thấp vang lên.

"Chuyện gì?"

Thân ảnh ngấm nghĩ một lúc, tựa hồ đang lựa lời.

"Đại nhân, có chuyện lớn xảy ra.."

Nghe thấy hắn nói vậy, bên kia liền phát ra âm thanh gấp gáp, tựa hồ mừng rỡ.

"Hả, là thiên tài địa bảo xuất thế, hay cấm địa, phong ấn hiện ra... Hồng Thu Phong, người làm rất tốt.."

Còn không đợi bên kia nói hết, họ Hồng đã vội cắt đứt lời hắn.

"Đại nhân, đều không phải.. Mà là..."

Tên "đại nhân" kia thấy bộ dạng ấp úng, nội tâm dâng lên dự cảm không may, giọng nói nháy mắt lạnh xuống.

"Nói."

Hồng Thu Phong hít sâu một hơi, trả lời thành thật.

"Phân đà bên này, đã bị diệt..."

Tiếp theo sau đó, hắn liền kể lại tình huống vừa mới diễn ra tại phân đà, mà bản thân hắn lúc đó đã núp trong một chỗ tối quan sát.

May mắn vừa lúc ra ngoài có việc, mà lại cùng với họ Chu không có cái gì quan hệ thân thiết, nên Hồng Thu Phong mới còn có thể bảo toàn tính mạng.

"Tốt, việc ta đã biết."

Bên kia truyền đến âm thanh băng lãnh đến tận xương tủy, khiến Hồng Thu Phong có chút run rẩy.

"Đại nhân, việc này, hay để ta đến một thành phố khác lập phân đà.."

"Không cần, tạm thời tình quan kỳ biến.."

Hồng Thu Phong nghe vậy, không hiểu thấu mồ hôi lạnh chảy ra, hắn vội nói lấy, tựa hồ sợ sẽ không kịp.

"Vậy còn tiểu nhân, nên làm việc gì bây giờ? Đại nhân, ngại cứ việc hung hăng sai phớ?"

Bên kia dường như truyền đến một tiếng cười nhạt, theo đó là giọng nói của tên "đại nhân" kia phát ra, lạnh nhạt vô tình.

"Hồng Thu Phong, người biết mà còn cố hỏi sao? Phân đà đã diệt, người là một thành viên trong đó, còn cần thiết tồn tại sao? Thoái mái đi đi, người nhà người cứ yên tâm, ta sẽ chăm sóc thật tốt cho bọn hắn."

Họ Hồng vừa nghe, ánh mắt lóe lên một chút không cam lòng, một chút gầy dựa, qua một hồi lâu tất cả trở thành tuyệt vọng.

Hắn ngửa đầu nhìn trời, tham lam ngấm lấy không trung mỹ lệ lần cuối, sau đó lấy ra một cái chai nhỏ.

Bên trong chứa đựng những chất dịch màu trắng nhạt.

Đoạn, hắn nuốt vào.

Khỏe mắt rơi ra lệ nóng, thân hình Hồng Thu Phong đổ rạp xuống đất, qua một lúc sau liền chậm rãi chảy ra, biến thành những bãi chất dịch hôi thối..

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Truy Mỹ Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.